

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

CHASING FATE

THE DARK LOVE SERIES BOOK 5

KAT T. MASEN

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

CHASING FATE

Kat T. Masen

Kaderin Peşinde
Düşmandan Aşığa Bir Romantizm
Karanlık Aşk Serisi 5. Kitap

Kat T. Masen Telif

Hakkı 2020 Kat T. Masen
Tüm Hakları Saklıdır

Bu kitap bir kurgu eseridir. Gerçek olaylara, gerçek kişilere ve gerçek yerlere yapılan atıflar kurgusal olarak kullanılmıştır. Diğer isimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür ve yaşayan veya ölmüş kişilerle, gerçek olaylarla, organizasyonlarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitap SADECE bu e-kitabı satın alanlar için hazırlanmıştır. Bu kitabın hiçbir bölümü yazarın açık yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt, bantlama veya herhangi bir bilgi depolama erişim sistemi dahil olmak üzere grafik, elektronik veya mekanik herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz veya iletilemez. Bu kitapta yer alan tüm şarkılar, şarkı adları ve sözleri ilgili şarkı yazarlarının ve telif hakkı sahiplerinin mülkiyetindedir.

Sorumluluk Reddi: Bu kitaptaki materyaller açık bir dil ve cinsel içerik içermektedir ve 18 yaş ve üzeri olgun izleyiciler için hazırlanmıştır.

Editing by Nicki at [Swish Design & Editing](#)
Proofing by Kay at [Swish Design & Editing](#)
Kitap tasarımı: [Swish Design & Editing](#)
Kapak tasarımı: [Outlined with Love Designs](#)
Kapak Resmi Telif Hakkı 2020
Birinci Baskı 2016
İkinci Baskı 2020 Tüm
Hakları Saklıdır

CONNECT WITH ME ONLINE

HABER BÜLTENİ

Sırada ne olduğunu
görmek ister misiniz?

Haber bültenime
kaydolun.

[Buraya tıklayın](#)

BLURB

Üçgen ilişki

-Biri hayatına romantik bir partner sokan iki arkadaşın oluşur ve 'terk edilen' arkadaş için yabancılaşma hissine neden olur.

Mükemmel bekar hayatımı tek bir gecede mahvettim.
Ondan sonra kuzenim Charlie'nin evinde ailesiyle birlikte kalıyorum, bu da çocuklar demek.

Daha da kötüleşiyor.
Charlie benim bekar hayatımı umursamıyor.
Benim kalpsiz bir playboy olduğumu düşünüyor. Noah Mason asla bir kadına bağlanmaz.

Benim tek kurtarıcım Charlie'nin en iyi arkadaşı Kate.
Kate şu anda hayatımda ihtiyacım olan her şey; seksi, zeki ve katıksız eğlenmeye istekli.
Ve hayatımızın en güzel zamanını geçiriyoruz.
Ta ki Kate beni tek bir kadına bağlanmam için cesaretlendirene kadar. Sözde kurbanım, bir Hollywood film yıldızı.
Ama önce bir engeli aşmam gerekiyor, onun kişisel asistanını.

Bağlılık başka bir şeydir, aşık olmak başka bir şey. Ve
bahsi kaybetmeyi reddediyorum.
Sadece küçük bir sorun var...
Yanlış kadını mı kovalıyorum?

Not: Bu kitap daha önce *Mister Rebound* adıyla yayımlanmıştır.
Kapsamlı bir şekilde yeniden yazıldı ve yeni bir kapağa sahip
oldu.

TABLE OF CONTENTS

<u>Blurb</u>
<u>İçindekiler Birinci</u>
<u>Bölüm İkinci</u>
<u>Bölüm Üçüncü</u>
<u>Bölüm Dördüncü</u>
<u>Bölüm Beşinci</u>
<u>Bölüm Altıncı</u>
<u>Bölüm Yedinci</u>
<u>Bölüm Sekizinci</u>
<u>Bölüm Dokuzuncu</u>
<u>Bölüm Onuncu</u>
<u>Bölüm Onbirinci</u>
<u>Bölüm Oniki</u>
<u>Bölüm Onüçüncü</u>
<u>Bölüm</u>
<u>Ondördüncü</u>
<u>Bölüm Onbeşinci</u>
<u>Bölüm Onaltı</u>
<u>Bölüm Onyedinci</u>
<u>Bölüm Onsekizinci</u>
<u>Bölüm</u>

On Dokuzuncu Bölüm
Yirmi Bölüm Yirmi
Bir Bölüm Yirmi İki
Bölüm Yirmi Üç
Bölüm Yirmi Dört
Bölüm Yirmi Beş
Bölüm Yirmi Altı
Bölüm Yirmi Yedi
Bölüm Yirmi Sekiz
Bölüm Yirmi Dokuz
Bölüm Otuzuncu
Bölüm Otuz Bir
Bölüm Otuz İki
Bölüm Otuz Üç
Bölüm Otuz Dört
Bölüm Otuz Beş
_____ Bölüm _____
Kat T. Masen'in Diğer
Kitapları Benimle Çevrimiçi
Bağlanın Yazar Hakkında

"Bazen arkadaş olmak zamanlama sanatında ustalaşmak demektir.
Sessizlik için bir zaman vardır. Kendini bırakmanın ve insanların
kendilerini
kaderlerini. Ve her şey sona erdiğinde parçaları toplamaya hazırlanma zamanı."

~ **Gloria Naylor**

CHAPTER 1

KATE

Ekranda *Eric* ismi yanıp sönüyor. Derin bir nefes alıyorum, sonra bir nefes daha. Eric söz konusu olduğunda, sabır bir erdemdir.

"Ne?"

Sözcük ağzımdan çok hızlı dökülüyor, ruh halim bastırılmış ve Eric'in katılmasıyla bilinen boş sohbeti umursamıyorum.

"Tüm alabileceğim bu mu?" diye yakınıyor tiz sesiyle. "Bu hafta bebek bakıcılığı görevi sende. Her şeyin üstüne bir de bu düşmanlığı kaldıramam."

Eric kısa bir süre önce kendi güvensizlikleri yüzünden Tristan'dan ayrılmıştı. Tristan bir film çekimi için Dubai'ye gitmişti ve Eric Tristan'ın kendisini aldatacağı konusunda kararlıydı. Charlie ve benim onu kendi kafasında olduğuna ikna etmeye çalışmamıza rağmen, Eric düşünmeden hareket etti ve Tristan gitmeden bir gün önce ondan ayrıldı. Bu olayın üzerinden tam otuz gün geçti ve Eric üzgün ve acınası bir insan müsveddesinden başka bir şey olmadı. Bir zavallı var, bir de Eric Kennedy var.

Charlie ve ben, ona duygusal anlamda bakıcılık yapıyoruz. Bu hafta sıra bende ve şimdiden ne kadar rahat yemek yediğini ve tartıların ona yalan söylemeyi nasıl reddettiğini aşırı dramatik bir şekilde anlatmasının verdiği huzuru özlüyorum.

"Özür dilerim," diye özür diliyorum, kendimi toparlamak için bir anlığına gözlerimi kapatıyorum. "Aklımda çok şey var."

"Sen de ben de. Neyin var, yoksa *kimin* var diye mi sormalıyım?"

"Hiçbir şey," diye cevap veriyorum düz bir şekilde. "Yani hiç kimse. Seni sonra arayabilir miyim? Ben de tam ofisten çıkmak üzereydim. Cehennem gibi bir gün oldu."

Bu bir yalan ama çok ihtiyacım olan bir yalan. Kafamı boşaltmam gerek ve Eric konuşmak isteyeceğim son kişi.

"Peki, herkes gibi beni de reddet. '*Ben sadece fakir bir çocuğum, kimse beni sevmiyor*'..." diye ağlıyor.

Hoparlöre doğru inliyorum. Eric şarkı söylemeye başlayınca içindeki kötülük ortaya çıkıyor. Benim ilgime olan umutsuz ihtiyacı, eve gidip çok ihtiyacım olan bir şişe şarabı içmemi hızlandırıyor.

"Dinle, drama kraliçesi. İçki içtiğimde ve senin melodramatik ruh haline karşı bağışıklık kazandığımda seni tekrar arayacağım."

"Teşekkürler, bebeğim. Yakında konuşuruz."

Hat kesilir, sessizlik saf mutluluk gibidir.

Saat geç, yediyi biraz geçiyor. Ofis neredeyse terk edilmiş durumda, sadece sessizlik içinde çalışırken ekipmanlarıyla gezinen temizlikçilerin sesleri duyuluyor. Eve boş bir daireye gitmektense işle teselli bulmaya çalışarak geride kalmak benim için alışılmadık bir durum değil.

Telefonumun sesi beni bir mesaja karşı uyarıyor. Hayal kırıklığıyla Eric'e ve sözde duygusal çöküşü sırasındaki çaresizliğine açıkça küfrediyorum ancak ekranda başka bir isim görüyorum.

Göğsüm sıkışmaya başlıyor, önümde duran mesajın ağırlığını görmezden gelmek imkânsız. Derin bir nefes alarak havanın, hissedeceğimden neredeyse emin olduğum aşağılanmadan korunmak için ihtiyacım olan güveni vermesine izin veriyorum.

Dominic: *Söyleyecek bir şey kalmadı.*

Gözlerim kelimelerin üzerinde geziniyor, yarı yarıya daha az incitici bir şeye dönüşmelerini bekliyorum. Omuzlarım yavaşça göğsümün üzerine doğru kıvrılıyor, ardından midemin çukurunda rahatsız edici bir his belirliyor.

Bir hafta boyunca ondan gelecek herhangi bir yanıtı bekledim. Bana en azından herhangi bir şekilde değer verdiğini gösterecek herhangi bir şey. Kafamda farklı senaryolar kurdum, mesela ofise girip beni soyup soğana çevirmek istemesi durumunda ne diyeceği gibi.

Yine de çarpık zihnimin hayal etmeye başladığı her şey onun *Hayır*.

Ateşle oynamaya çalıştım, yandım ve onun mesajı da bunu pekiştiriyor.

Bu an tam da onun söylediği gibi gelişti. Bir şekilde, son iki ay boyunca, olmadığım biri haline gelmeme izin verdim. Kendimi her zamankinden daha fazla soyutladım, duygularımı gerçeklikten kopardım, sanki başka birinin ayakkağılarıyla yürüyormuşum gibi.

Kendi karmaşasında bile iddialı olan Eric beni birçok kez sorguladı ama ben her seferinde arkadaşlığımızı korumak için söylemeye değer bir yalan buldum. En azından kendimi inandırdığım hikâye buydu.

Söylediğim her yalan, sanki gerçek artık yokmuş gibi kolaylaştı. İlk günden beri niyetini açıkça belli eden birine tutunmak için karakterimin ve konfor alanımın dışında şeyler yapmıştım.

Yine de, duygularımın sert dış görünüşümün yanında sessizce yürümesine aptalca izin vererek daha fazlasını arzuladım. Toplumu, saatlerin ilerlediğine dair tüm yaşçı saçmalıklarıyla suçladım. Arkadaşlarımın ve ailemin aşkı ve mutluluğu bulma yolculuklarını izleyerek, çevrem nedeniyle bir erkekle yakınlık yaşama *arzumu* daralttım.

Telefonumu masanın üzerine bırakarak, cevap vermek gibi aptalca bir karar vermeden önce aklımı başka bir şeye yönlendirmek için çaresizce birkaç sözleşmeyi gözden geçiriyorum.

Cevaplanması gereken birkaç e-posta ve Lex'in asistanından önümüzdeki birkaç ay boyunca seyahat programımızın tarihlerini senkronize etmeye çalışan bir e-posta var. Londra'da Lex'in katılmam için ısrar ettiği bir zirve var çünkü paydaşlarımızın çoğu orada olacak. Eve dönmek uygun görünüyor. Londra'ya son ayak basışımın üzerinden bir yıldan fazla zaman geçti ve ailemi çok özledim.

Ancak eve dönmek ailemi özel hayatımla ilgili sorular sormaya davet edecek ki bu da görünüşe göre onları ilgilendiriyor. Annem, Tanrı onu sevsin, her zaman gelenekçi olmuştur. Evlilik, bebekler, sahip olmadığım her şey. Hiçbir zaman yuva kurmak isteyen biri olmadım, bebek fikri de beni cezbetmedi. Elbette, vaftiz kızım Amelia'yı ve birlikte vakit geçirdiğim diğer çocukları seviyorum, ancak günün sonunda onları geri vermekten de aynı derecede keyif alıyorum.

Etrafımdaki herkesin yolculuğu onları bu noktaya getirdi; seçtikleri kişiyle mutlu olmak ve sevgilerini bir aile kurarak genişletmek.

Lex ve Charlie mutludur, üç numaralı bebeklerini beklemektedirler ve Batı Yakası'ndaki aile hayatlarına iyice alışmışlardır. Adriana bile aşkı buldu

Julian. Evren onlar için gizemli bir şekilde işliyor ama yine de birbirlerine aşıklar ve kızlarını Güney Amerika'dan yeni getirdiler. Adriana ile en son konuştuğumda, onu hiç duymadığım kadar mutluydu ve Julian hakkındaki kendi görüşlerime rağmen, onu mutlu etti ve onların ilişkisine karışmak bana düşmez.

Doğu Yakası'na döndüğümde Nikki ve Rocky ile görüşmeyeli epey zaman olmuştu. En son duyduğuma göre aralarında sorun varmış. Tekrar söylüyorum, bu işe karışmak bana düşmez, özellikle de kısırlık konusunda verebileceğim bir bilgeliğim olmadığı için.

Ve belki de bekâr kalma kararım sebepsiz değildir. Aşk harikulade ve tatmin edici görünse de beraberinde kalp acısını da getiriyor. Lex ve Charlie iniş çıkışlardan paylarına düşeni aldılar ve ne yazık ki ben de o sırada farkında bile olmadan çapraz ateşin ortasında kaldım.

Adriana ve Julian- bunun ne kadar zor olduğunu anlatmaya nereden başlayacağımı bile bilmiyorum.

Eric'e gelince, aptal kafası yerine kalbiyle düşünseydi bu seçimden kolayca kaçınabilirdi.

Bir de ben varım, grupta her zaman herkesin üzüldüğü bekar kişi, bu da birden fazla kez çok da ince olmayan tanışma randevusu ayarlamalarına ve sürekli 'birini' bulma baskısına neden oluyor.

Yine de, onların huzurunda, bir maske takıyordum. Her şey yolundaydı ve var olmayan aşk hayatımla ilgili endişelerine rağmen bir ilişkim olmamasından memnundum.

Son dört yıl kim olduğum ve hayatta ne istediğimle ilgili her şeyi değiştirdi.

Kariyerim ve hırsım egoist bir bağımlılık haline geldi. Lex Los Angeles'a taşınabilmek için beni terfi ettirdiğinden beri, yeni patronun kim olduğunu herkese göstermeyi kendime görev edindim. Yıllarımı Lex'i izleyerek, etrafındaki enerjiye hükmetmesini izleyerek geçirdim. Uyanık olduğu her saati olmak istediği patron olmak için harcadı ve bunun karşılığını da güzel bir şekilde aldı. Lex Manhattan'daki ofisini benim yönetimimde terk ettiğinde iş ortakları bunun bir şaka olduğunu düşünmüş olsa da ben aptal değilim. Kapalı kapılar ardında çirkin yorumlar yapıldı, şovenist pislikler Lex'in yerini dolduracak zekaya ya da yeteneğe sahip olduğumu bilmiyorlardı.

Ben de herkesin yanıldığını kanıtlamak için yola çıktım.

Bir noktayı kanıtlamak için kıcımlı yırttım, kendimi yerin dibine soktum. Bir yerlerde, tüm bu kaosun ortasında, egom bundan beslenmeye başladı. Neredeyse

Ofiste aşıladığım korkunun tadını çıkarırken, beklendiği gibi insanlar dikkatlerini çekti ve iş ahlaklarını benim etrafımda keskinleştirdiler. Başarılı olabilmem için işlerini yapacak ve kendilerinden beklenenin ötesine geçecek bir ekibe ihtiyacım vardı.

Lex'e dönüşmüştüm; acımasız, iddialı ve gücü elimde tuttuğum için hiçbir şeyi umursamayan.

Aramızda kalsın, Lex bana değiştiğimi söylemekten hiç çekinmedi, erkeklerden oluşan bir yönetim kurulu odasında bir kadın olarak karşılaştığım zorluklara rağmen olumsuzlukları aşma ve işimizi büyütme becerim için beni övdü.

Belki de beni daha da ileriye götüren onun cesaretlendirmesiydi. Yavaşlamaktan, ailesine odaklanmaktan mutluydu. Ben ise yavaşlamayı reddettim çünkü yavaşlamak sizi tam olarak şu anda bulunduğum yere getirecektir.

Aşağılanmış.

Çünkü bana karşı hiçbir ilgisi olmayan bir adama karşı hislerim var. Dominic Kennedy.

Eric'in ağabeyi.

Telefon yine çalmaya başladı. Cidden, neden herkes düşüncelerimi işlemem için beni yalnız bırakamıyor? Ekrana bakarak sinirli bir ses çıkarıp cevap verip vermemem gerektiğini sorguluyorum çünkü *anne tavuk* son birkaç gündür ruh halimle ilgili endişelerini dile getirmişti.

Tek söyleyebildiğim "Hey," oldu.

"Tamam, mesajlarıma cevap vermemek beni erken doğuma sürükleyecek," diye saçmalıyor Charlie, benim ilgisiz selamıma eşit derecede sinirlenmiş bir ses tonuyla. "Her şey yolunda mı? En son konuştuğumuzda-"

"En son konuştuğumuzda iyiydim ve sen hiçbir şeyi büyütmedin."

"Kate," diye uyarıyor. "İyi değilsin. Sadece itiraf et."

"Bunu kabul edemem." Sesimi alçaltıyorum, tonumdaki incinmişliğin farkındayım. "Bana söyledi, Charlie, bana ilişki tipi olmadığını söyledi. Sadece bu da değil, bana yaşam tarzını da açıkladı. Hiçbir zaman sır yoktu."

"Bu acıtmadığı anlamına gelmez. Sen insansın."

"Öyle miyim? Artık kim olduğumu bile bilmiyorum."

"Dinle... Bence biraz uzaklaşmalı ve burada biraz zaman geçirmelisin. Yapayalnızsın ve bundan iyi bir şey çıkmaz."

"Yapamam. İş, birleşme..."

"Lex'in aldırmayacağına eminim."

"Hayır, Charlie, işle zevki birbirine karıştırmayacağımı biliyorsun," diye hatırlatıyorum ona.

"Hey, hepimiz romantik bir çöküş yaşadık ve zamana ihtiyacımız oldu. Lex'i bile. Kışını kaldır ve uçağa bin, hayır cevabını kabul etmiyorum."

Onun önerisini düşündüm. Ziyaret etmeyi uzun zaman oldu ve belki de şehirden çıkıp temiz hava almam gerekiyordur. Gerçi Los Angeles'ın temiz hava soluduğu söylenemez ama o berbat sis örtüsü ve benim İngiliz tenime hiç uymayan güneşi var.

Eric'le yüzleşmek zorunda kalacağım, ancak iyi tarafından bakarsak, arkadaşlarını istenmeyen bazı saçmalıklara sürüklemesiyle tanınıyor, bu da nihayetinde aklımı işlerden uzaklaştıracak. Son zamanlarda, hep iş vardı ve hiç oyun yoktu.

"Ama hamile kalmakla meşgulsün ve kuzenin Noah'ın seninle kaldığını söylememiş miydin?"

Onunla tanışmamış olmama rağmen, Noah'ın içini ve dışını tanıyor gibiyim. Eric onun Los Angeles'a taşındığını öğrendiğinden beri bizi bir araya getirmek için durmaksızın uğraşıyor. Eric onun sosyal medya hesaplarını takip ediyor, bana resim üstüne resim gönderiyor ve rahatsız edici bir şekilde, çocuğunuzun neye benzeyeceğini göstermek için iki yüzü değiştiren bir web sitesi buldu. Kabul, sahte çocuk tatlıydı ama Tanrı aşkına, Eric'in biriyle yatması lazım.

"Henüz burada değil. Benim için endişelenme. Ben senin için endişeleniyorum." "Endişelendiğini biliyorum," diyorum sessizce.

"Lex'le konuşacağım, bakalım sallanabilecek miyim?"

Los Angeles'ta bir hafta. Yine de söz vermiyorum."

"Bence güvendesin. Houston'a geldiğinden beri bir hafta bile sevişmedi, bu yüzden onu ikna edebileceğime eminim."

"Seks hayatındaki gelişmeler için teşekkürler." Gülüyorum, ardından uzun soluklu bir iç çekiyorum. "Tanrım, Charlie, ben ne zaman bu kadar..."

"Berbat mı?"

"Köpek yemeği diyecektim."

"Biliyor musun, seni dört yıldır tanıyorum ve İngiliz argon beni hâlâ şaşırtıyor." Charlie gülüyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Dağınıklık."

"Ah," diyor, anlıyor. "Bu en iyilerimizin başına gelir."

"Ben sadece..." Derinlere gömdüğüm duygularımı aktaracak kelimeleri arıyorum. "Artık kim olduğumu bilmiyorum. Eski beni özlüyorum. Çok kaygısız, çıkmaktan ya da çıkmamaktan mutlu. Hayattan ve sunduğu her şeyden zevk alırdım, harika bir şey için risk almaktan asla korkmazdım. Ve melodramatik bağlar olmadan sadece eğlenmek isteyen bir adam bulmanın

zararı olur mu?"

"Eric'in o *olmadığını* mı söylüyorsun?" Charlie alaycı bir tonda sorar.

İkimiz de gülüyoruz, son zamanlarda hayatımda eksik olan basit bir ses. Eric'in pek çok özelliği var, ona aşırı bakımlı dersiniz, öyle olmadığını iddia eder, ancak küfür ederek ve olay çıkararak odadan fırlar.

"Sadece kendim olmak istiyorum," diye itiraf ediyorum sonunda. "Ve gerçek beni takdir eden biriyle birlikte olmak. Bir koca aramıyorum, sadece birlikte eğlenebileceğim ve hayattan zevk alabileceğim birini arıyorum."

"Gelecektir Kate," diyor Charlie cesaretle. "Hiç beklemediğin anda, hiç beklemediğin kişiyle."

Belki de haklıdır. Konu ilişkiler olduğunda, Charlie her zaman tavsiyelerinde isabetliydi.

Eski Kate hâlâ orada bir yerlerde ve onu çok özledim.

CHAPTER 2

NOAH

Üç Ay Önce

"Seninle bir anlaşma yapalım," diyor en iyi arkadaşlarımdan biri olan Tom, topu sektirip sonra da potaya atarken. "Pasta ve konuşmalar için kal. Sonra gidebilirsin."

"O gece için planlarım var," diye yakınan bir diğer arkadaş Benny, top için Tom'la mücadele eder. Tom bir kez daha sayı yaparken Benny kıl payı kaçırır.

"Ne zamandan beri plan yapıyorsun?" Tom'un önünü kesip ribaundu indiren Benny'ye soruyorum.

İkisi de umutsuzca beni yakalamaya çalışıyor ama nafile.

Benny durur, nefes almak için ellerini dizlerinin üzerine koyarak eğilir. "Sadece bir şey var."

"O piliç mi? Adı neydi..." Düşünürken duraksıyorum, "... Tina mı? Rahibe ve rahip hakkındaki saçma şakana her güldüğünde zıplayan büyük göğüslü olan mı?"

Tom adımlarının ortasında durur ve kötü bir öksürükle patlayana kadar yüksek sesle güler.

"Bu şaka beni annenin kiliseye gittiğinden daha çok yatağa attı. Ve o her pazar gider." Benny aptalca kendi şakasına güler.

"Hey, hey." Tom ellerini kaldırarak yanıma geliyor, sonra dirseğini rahatça omzuma koyuyor. "Anne şakalarını başlat, Benny."

"Lafı açılmışken..." Sırf Tom'u kızdırmak için bilerek ekliyorum, "... bizi sürüklediğin bu parti annenin altmışıncı yaş günü için. İyi vakit geçirmekten yanayım Tommy, ama pumalar benim tarzım değil."

Benny hemen yumruğunu kıvrıp ağzını kapatarak kahkahasını gizler ve Tom'u bilerek kışkırtır.

"İyi denemeydi, ana kuzusu. Gidiyorsun. Annemin bir sürü dul arkadaşı var. Zaten senin tarzın da bu değil mi? Kalbi kırık insanları avlamak?" Tom dikkatsizce işaret ediyor.

Haklı. Bağlanmaktan nefret ettiğim için bir ilişkiyi sürdürememle tanınırım ve birlikte zaman geçirdiğim tüm kadınlar bir kargo jetine sığacak kadar yük taşıyordu - aldatan eski koca, eşcinsel erkek arkadaş ve en kötüsü çocuklar. Hayır, teşekkürler.

"Uzlaşacağım," diye şaka yapıyorum. "Pasta kesilene kadar kalacağım. Annen o taşlı, dekolteli mor elbiseyi giyerse ve Florida'daki seksi kuzenin de orada olursa ona bir dans hakkı ver."

"Siktir git," diye karşılık veriyor. "Annem ne giyiyor bilmiyorum ama o elbise değil. Şu lanet beyin ağartıcıyı uzatsana. Kuzenim de on dokuz yaşında. O yollardan geçtik, dostum. Uzak dur."

Benny'ye yaklaşıyorum ve kolumu omzuna koyuyorum. "Eğer ben batacaksam, sen de benimle birlikte batacaksın."

"İkinizin de canı cehenneme. Sadece altıya kadar orada olacağım. Annenle dans etmeyeceğim. Sen de büyükanneni odanın diğer tarafında tutsan iyi edersin," diye Tom'u uyarıyor Benny.

"Granny'nin nesi var?" Tom, Granny'nin kış çimdikleme fetişi olan gezgin elleri olduğunu unutmuş gibi davranarak ağlıyor. "Biliyorsun... ikinizi de sikeyim. Orada olsanız iyi olur. Hepsi bu kadar. Ve Noah, anneni de getirmeyi unutma."

İkisi ıslık çalıyor, beni daha da kızdırıyorlar. Annemle ilgili şöyle bir şey var. O genç, tam olarak kırk dört yaşında. On altı yaşında, o zamanlar üniversitede okuyan erkek arkadaşından hamile kalmış, o da bunu öğrenince ortadan kaybolmuş. Benny ve Tom'un annelerinin aksine, benimki genç ve onlara göre otuz yaşında bir vücuda sahip. Ve sırf benimle sevişmeyi sevdikleri için, on sekiz yaşında bir kızın göğüslerine sahip olduğunu da ekliyorlar.

Onlara göre bu şaka asla eskimez.

Ortaokuldan beri en iyi arkadaşlarım olmalarına rağmen bugün bile beni rahatsız etmiyormuş gibi annem ve vücudu hakkında şakalar yapıyorlar. Beni rahatsız ediyor, tamam mı? Hiç kimse, ama hiç kimse annem hakkında konuşamaz.

"Canınız cehenneme çocuklar." Topu Tom'a geri atıyorum ve onu yarı sahada şut atmaya davet ediyorum. "Atış senin. Sen at, ben de annenin ezik partisine katılıp annemi getireyim."

"Annen de sırtı açık, sürtük siyah elbisesini mi giyecek?" Orospu çocuğu. "Sadece ateş et, olur mu?"

Tom merkeze doğru hareket eder ve kendini halkanın hizasında konumlandırır. Kolunu kaldırarak topu bırakmadan önce atışını deniyor. Hepimiz gözlerimizi kocaman açmış, topun havada uçuşmasını ve düşmeden önce halkanın arkasına dokunmasını bekliyoruz.

Sikeyim.

"Woo!" Tom tezahürat yapıyor, deli gibi sahada bir aşağı bir yukarı koşuyor. "Cumartesi gecesi görüşürüz, çocuklar."

Parti sonsuza kadar sürdü - ucuz şarapla sarhoş olmuş divorcéeler "Nutbush" dansı yapıyordu. Benny, her zamanki gibi, pasta ve dans faslından çok önce beni terk etti. Bir an Tom'un büyükannesi tarafından taciz edilmekten kaçınmaya çalışırken yanımdaydı ve bir dakika sonra ortadan kayboldu.

Sonunda bir Benny gibi davrandım, sıvıştım ve sarhoş Tom'u kendi başının çaresine bakması için bıraktım. Ayrıca, sanırım annesinin arkadaşlarından biriyle takılmasına ramak kalmıştı. Yaşlı kadınlara, özellikle de MILF'lere karşı bir fetiş olduğunu her zaman ilk o itiraf eder, bu yüzden bu sürpriz olmadı.

O zaman kendimle ilgilenmem gerekiyordu. Biriyle yatmak için can atıyordum. Sonsuza kadar sürecekmış gibi geliyordu.

Tamam, bu bir yalan.

Çoğu erkeğin hayalini kurduğu bir hayatım var. Mümkün olan her şekilde becerilmek için yalvaran, her türlü çekingenliği bırakan güzel kadınlarla dolu bir yaşam tarzı. Bazen intikam almak için, bazen de sadece hayatlarındaki boşluğu doldurmak için.

Bu kadınları bilerek bulduğumdan değil. Onlar beni bulmanın bir yolunu buluyorlar. Ve sezgilerim çok güçlüdür. Yıllarımı

Kadınların vücut dilini, her bir hareketin ne anlama geldiğini, ne zaman saldıracığınızı ve ne zaman uzaklaşacağınızı öğrenirsiniz çünkü gözlerinde aşk kalpleri parlamaya başlar.

Oyunda ustalaştım.

Ve bu oyun, kovalamacanın heyecanı, çok rahat hale geldi. Neredeyse tahmin edilebilir.

Yani, artık denememe bile gerek yok. Meydan okuma nerede? Esprili şakalaşmalara yol açan ileri geri flörtöz hareketler, en az iki içki, arama sözü, telefon numarası alışverişi - elveda. Neden bilmiyorum ama son zamanlarda Instagram'daki takipçilerim arttı ve kadınlar DM'lerime girmeye başladı. Ne yazık ki bazı erkekler de.

Partiden ayrıldım ve her zamanki mekânımıza, iskeledeki yerel bara gittim. Yeni becerdiğim muhteşem bir kadının yanında oturuyorum.

İki kez, eğer delicesine iyi saksoyu saymak istersen.

Bir saat önce tam da bu bara girdi. O yavru köpek gözleriyle odayı tarıyor, bir şey arıyordu. Elbette bir erkek. Hepsinde aynı bakış var - üzgün ve depresif, yorgun, yıpranmış gözler, yine de bir mucize umuduyla giyinmiş.

Kalbi kırık görünüyordu.

Çantada keklikti.

Çok seksi. Kısa boylu, güzel kalçalı ve uzun kahverengi saçları sırtından aşağı dökülüyor. Kırmızı

Elbise kıvrımlarına olağanüstü bir hava katıyor ve askılı siyah ayakkabılar da üzerinde harika duruyor. Birkaç dakika önce boynuma sarılınca daha da güzel görünüyorlardı.

Buna bayıldı. Onu bitirmem için bana yalvardı, tam da ihtiyacı olan şeyin bu olduğunda ısrar etti.

Hepsi böyle söylüyor.

"Noah, sadece bir geceye ihtiyacım var. Beni sertçe becer" diye yalvarıyorlar.

"Noah, bana onu unuttur. Büyük bir aletin var ve çok seksisin. Onunkinden daha büyük." diye iltifat ediyorlar.

Aynı eski hikaye.

Ama, hey, kim şikayet ediyor ki? Kesinlikle benim "büyük aletim" değil.

Kadınlar bir kaide üzerine oturtulmak, bekar yaşamın o kadar da kötü olmayacağını gösterilmesini isterler. Başka bir erkekle seks yapmak onlara duygusal ve fiziksel olarak kalplerini kıran kişiden uzaklaşmış olmanın tatminini yaşatır.

Yanımdaki kadın -Rose, sanırım- sessizce oturmaya devam ediyor. Kahretsin, ılık attıktan sonra bile adını hatırlayamıyorsun.

Sersemlemiş bir halde bardağının dibini izliyor, her iki dakikada bir yumuşak bir iç çekiş çıkarıyordu.

Genellikle daha sonra onları eğlendirmem. Her zaman bunun tek seferlik bir şey olduğu konusunda hemfikirizdir - onlar toparlanıyorlar, ben de stresli işimin stresini atıyorum. Tamam, kendimi önemli göstermek için uydurduğum bir yalan daha. İşim çok kolay. Ama benden bir iyilik istedi, barda hızlı bir içki. Ve annem ya da en iyi arkadaşlarım olmadığı sürece insanlara nadiren iyilik yaparım.

"Muhtemelen şimdi benden kurtulmak istiyorsun, biliyorum" diyor yarı şaka. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

Saatime bakmamak için elimden geleni yapıyorum çünkü aslında gitmem gereken bir yer yok. Zoraki bir gülümsemeyle, bu karşılaşmayı önümüzdeki birkaç dakika içinde bitirmeyi umarak cesaret verici bir şekilde başımı sallıyorum. Tabii üçüncü raunda hazır değilse.

Lanet olsun. Düşündükçe yine sertleşiyorum.

Bardağından bir yudum alıyor ve bir yudum kısa süre sonra bardak altlığının üzerine boş olarak oturana kadar bütün bir ağız dolusu haline geliyor. Barmene içkisini değiştirmesini işaret ediyor ve bana o yakıcı soruyu sormak için dönüyor: "Karmaya inanır mısın Noah?"

Garip bir soru, özellikle de daha yeni içine girdiğiniz bir kadından geliyorsa. Ben aziz değilim. Eğer karma diye bir şey varsa, şimdiye kadar beni yakalamış, ciğerlerime ayırmış ve kurtlara yem etmiş olurdu.

"Pek düşünmedim. Sanırım öyle. Belki de. Neden sordunuz?"

Tabureyi çevirip bana bakıyor, gözleri sarhoş ve uykulu. Uzun kirpiklerini belirginleştiren maskara gözlerinin altına bulaşmış.

Tanrım, ağlıyordu da benim mi haberim yoktu?

"Dürüst olacağım..." diye itiraf ediyor, sesini alçak tutarak, "... Olanlara gerçekten ihtiyacım vardı. bu gece aramızda."

Hep öyle yaparlar.

Bardağın içinde duran kürdanı alıyor, zeytini parmaklarının arasından çıkarıyor ve martiniyi hızla döndürüyor. "Sadece... kendimi suçlu hissetmekten alıkoyamıyorum."

Tabii ki öyle.

Konuşmayı ezberledim. Bunu ilk kez duymuyorum. Önce şehvet gelir, sonra sevişme, hemen ardından da

iyi eski dost, suçluluk.

"Rose, bana açılman için seni zorlamayacağım," diyorum ona. Lütfen bana açılma, diye sessizce yalvarıyorum.

Suçluluk duygusunu hafifletmeli ve pişmanlık duymadan başı dik bir şekilde yürüyebilmesi için ona yeterli güveni vermeliyim.

"Her ne olursa olsun, hepimizin eylemlerimiz için sebepleri vardır. Sen gençsin, güzelsin ve sana zarar veren her kimse, hak ettiğini bulacak." Gülümseyerek onu rahatlattıktan sonra elimi onun elinin üzerine koyuyorum.

Dudakları yukarı doğru kıvrılıyor, tezgahın üzerinde duran kaseden biraz fındık alırken masumca gülümsüyor.

Hayır, idrar fıstığı olmaz.

O kaseye dokunan ellerin sayısı. Oraya gitme. Sadece ağzının artık onunkine değmeyeceğini unutma.

"Görüşüğüm adamla kavga ettim," diyor bana. "Geceyi başka kadınlarla takılmaya çalışarak geçirdiğini düşündüm. Kavga ettik ve sonra bana beni sevdiğini söyledi. Ona geri çekilmesini söyledim ve bunu söylemesinin tek nedeni ona her şeyin bittiğini söylememdi."

"Bitti mi?"

"Bilmiyorum. Sanırım onu seviyorum. Ve şimdi her şeyi mahvettim. Buraya onu aramaya geldim ve seninle yatarak uzaklaşıyorum." Acı içinde gözyaşlarını tutuyor, suçluluk duygusuyla başını sallıyor. "Beni sevdiğini söylediğinde neredeyse odadan kaçacaktım. Kızgındım, incinmişim ve kıskançlığımın üstesinden gelemiyordum. Kadınlar sürekli ona mesaj atıyor."

"Bu anlaşılabilir bir şey. Aşk sana bunu yapabilir," diyorum ona. Cidden kendini duyabiliyor musun?

Ben ne bilirim ki? Hiç aşık olmadım, olacaklar listemde de yok. Gözlemlerime göre, 'aşk' kelimesini ortaya attığınızda duygular yükseliyor. Kalbinizi ortaya koyup da milyonlarca parçaya ayrılmasından iyi bir şey çıkmaz.

Belki de annemin sınırlı sayıdaki Lakers formamı kırmızı tişörtüyle birlikte yıkadığı zamana benzetilebilir. Neredeyse ağlayacaktım ve günlerce onunla konuşmadım. Her gece yatağa o lanet şeye sarılarak girer, geçirdiğimiz tüm güzel zamanları hatırlardım.

Hatırası hala acı verici.

"Ama şöyle bir şey var, birbirimizi hep gizli saklı gördük ve bu kadar ileri gidebileceğimizi beklemiyordum ama gittik. Hızlı oldu... biliyor musun?"

"Peki, bunun dışında sorun nedir? Eğer onu seviyorsan söyle," diyerek onun aşırı dramatik sorununu geçiştiriyorum. "Yani, birlikte yattık, bilmesi gerekmiyor."

Peçeteyi tutuyor, gergin bir titremeyle evirip çeviriyor. Bu gece benimle seks yapma kararından dolayı acı çektiğini görebiliyorum. Aptalca bir şekilde kendini eski sevgilisinden duygusal olarak koparabileceğini düşündü.

"Aramızdaki ilişkiyi mahvettim. O çok iyi kalpli bir adam, ve ben bir ribaunt arıyordum. Sen Bay Rebound'sun. Karma bunun peşini bırakmayacak," diye açıkça feryat ediyor. "Onu incittim. Kaçtığımda, sanırım bunu kişisel olarak algıladı. O... eşsiz biri," diye ekliyor hemen. "Ama bu onun hakkında hissettiklerimi değiştirmiyor. Onun özelliklerini seviyorum, biliyorsunuz. Çok büyük bir kalbi var."

"Büyük kalp, ha?"

Bu genellikle küçük bir penis için koddur. Kendi kendime gülüyorum.

"Üç elmanın eşsizliği gibi eşsiz mi?" Chandler'ı düşünerek şaka yapıyorum *Arkadaşlar* ve onun 'nubbin'i.

Rose yarı gülümsemeyi başarıyor. "Protez bir bacağı var. Umurumda değil, inanın bana, onu içi dışı bir olduğu için seviyorum."

Midem dönüyor, yavaşça çalkalanıyor, içimi burkan acıyı kusma dürtüsü takip ediyor. Önümdeki biraya sarılıyorum, içimde biriken gergin enerjiyi yatıştırmak için bir dikişte içiyorum. Alnımdaki ter birikiyor ve endişem artıyor.

Lütfen, lütfen, bu bir tesadüf olsun.

"Bu... alışılmadık." Yutkunuyorum.

"Beş yaşındayken bir tekne kazasında kaybettim." Başını eğerek acı içinde fısıldıyor: "Çok üzücü ama bunun onu etkilemesine asla izin vermiyorum. Bana bunun en iyi arkadaşları izin vermediği için olduğunu söyledi. Onlar onun için kardeş gibiler ve onlar olmasaydı muhtemelen kendini öldürürdü."

Hayır, bu olamaz.

Lütfen, Tanrım, bu olamaz.

Barın kapısı açılırken bir rüzgâr geçti. Ve orada, arkamda, onun varlığını hissediyorum.

Kaçtığı adam.

Midemdeki düğüm sıkılaşıyor, yanmanın eşiğindeyim. En derin nefeslerle, bedenim onun yüzüyle karşılaşana kadar acı verici bir yavaşlıkla hareket ediyor.

Tıpkı Rose'un inandığı gibi, karmanın herkesi bulmanın bir yolu vardır.

Beni buldu.

Yanında da en iyi arkadaşım Benny duruyor.

CHAPTER 3

NOAH

Mevcut

Parmaklarım bardağın kenarında geziniyor, yavaşça pürüzsüz kenara doğru kayıyor ve kehribar rengi sıvıyı umutsuz bir susuzlukla inceliyor. Etrafımda sessizlik ve dairemin üzerine çökmüş karanlıktan başka bir şey yok.

Büyük pencerelerin dışında, Charles Nehri'nin manzarası, onu çevreleyen şehir ışıklarıyla birlikte eşsizdir. Boston yetişkinlik hayatımın büyük bir bölümünde evim olmuştu ve üniversiteden mezun olduktan sonra biz çocuklar buradan asla ayrılmamak üzere bir anlaşma yapmıştık.

Üçümüz şehrin hemen dışındaki küçük bir kasabada büyüdük; anılar biriktirdiğimiz ve onları geride bıraktığımız için aynı derecede mutlu olduğumuz bir yer. O zamanlar biraz da zevk aldığımız bir ün kazandık. Ancak olgunlaşmamışlığımız ve dikkatsiz davranışlarımız başımızı ciddi bir belaya sokmadan önce ancak bu kadar sürebilirdi.

Boston Üniversitesi'ne kabul edildiğimiz için çok heyecanlıydık, ailelerimiz kendimizi bulacağımız yaramazlıklardan, ya da şöyle diyeyim, kardeşlik partilerinden endişeleniyordu. Endişelenmekte haklıydılar; üniversite yıllarımız hayatımızın en güzel yıllarıydı.

Ama hayattaki her şey gibi biz de gelişiyoruz ve hayat ilerliyor. Kariyer odaklı oldum ve üniversiteden yeni mezun olmuşken ilk dairemi satın almak için biriktirebildiğim her doları biriktirdim. Oradan yatırım portföyümü büyüttüm ve kendim için rahat bir birikim yaptım. Doğruyu söylemek gerekirse, üçümüz arasında en azimli olan bendim. Tom stüdyo bekâr evinden memnundu çünkü ona göre her sabah saat yedide bedava porno izlenen bir yoga stüdyosunu görüyordu.

Benny şehrin hemen dışında yaşıyor ve babasının yanında çalışarak Massachusetts'teki bir spor mağazaları zincirini yönetiyor. Çok seyahat eder, en büyük spor fanatığıdır ve Fenway Park'taki hiçbir maçı kaçırmaz.

Rose'la geçirdiğim o geceden sonra hayatım eskisi gibi olmadı. Benny onu becerdiğimi hemen anladı. Barda bana doğru koşarken, yumruğu birkaç saniye içinde çenemle birleşti. Umutsuzca ona yumruk atmak istedim ama bunun benim hatam olduğunu çok iyi biliyordum. Yanlış kıza buluşmıştım. En iyi arkadaşımın aşık olduğu kıza.

Bunu nereden bilebilirdim ki?

Ancak her şey çözüldükten sonra Tom ve benden nasıl uzak durduğu, neden bizimle takılamadığına dair sürekli bahaneler uydurduğu anlaşıldı. İlişkisini bizden saklamak için neden bu kadar uğraştığını anlamıyordum. Başından beri dürüst olsaydı, belki, sadece belki, bunlar olmazdı.

Ama içten içe, bize aşık olduğunu söyleseydi ikimizin de ona ne kadar bok atacağımızı biliyordum.

Biz aşk yapmayız. Biz erkekler değil.

Üniversitedeyken bir anlaşma yapmıştık: Sıkı oyna, sıkı seviş. Etrafımızdaki tüm arkadaşlar sinekler gibi düşüyor, lise aşklarıyla evleniyor ve bebek sahibi oluyorlardı. Ayakta kalan son üç kişiydik ve üniversiteden sonra Avrupa ve Asya'yı sırt çantasıyla gezerek, boş olduğumuz her hafta sonu Cancun'a giderek hayatımızın en güzel zamanlarını geçiriyorduk. Gelecek yıl Avustralya'ya gitmemiz gerekiyordu.

Ama şimdi ikisi de benimle konuşmuyor.

Benny o meşum gecede beni artık kardeşi olarak görmediğini söyledi ve Rose yanında olmadan bardan hışımla çıktı. Aramalarım cevap vermedi ve Tom bile onun tarafını tutmakta gecikmedi. Ne denersem deneyeyim ya da ne kadar özür dilersem dileyeyim, ikisi de benimle bir şey yapmak istemiyordu. Beni tüm sosyal medyada engellediler ve hafta sonları oynadığımız basketbol takımını bile beni bırakmaya ikna ettiler.

Bunu takip eden kasıtsız drama durumu daha da kötüleştirdi.

Arkadaş çevremiz ve yaşadığımız kasabanın toplumu arasında haberler tıpkı 'telefon' oyunu gibi hızla yayılmıştı. Anneme ulaştığında, görünüşe göre Benny'nin kız arkadaşını becermiş, onu hamile bırakmışım ve eğer ondan kurtulmazsa ayrılmakla tehdit ediyordum.

Cevap vermem gereken çok şey vardı. Bu gerçeği inkar etmiyorum.

Annem ve ben, onun tek çocuğu olduğum ve etrafta babam olmadığı için her zaman yakın bir ilişki içindeydik. Bu yüzden ona hikayeyi kendi açımdan anlatmakta gecikmedim. Annenin senin işine karışmasından daha kötü bir şey olamaz.

Onu hayal kırıklığına uğrattığım gerçeğinden nefret ediyordum. Uygunsuz cinsel göndermelerine rağmen Benny ve Tom'a oğulları gibi davranırdı. Aramızda ne kadar sıkı bir bağ olduğunu biliyordu ve sikimin beynimin önüne geçmesine ne kadar kolay izin verdiğimi hemen fark etmişti.

Ellerim bardağın etrafını sarıyor, dudaklarıma götürüyor ve burbonu tek seferde tüketiyorum. Artık yakmıyor ya da görüşümü bulandırmıyor. Beni kasıp kavuran tek duygu *öfke*. Her şeyi berbat ettim. Yine de Tom ve Benny sanki ben insan değilmişim gibi arkadaşlığımızı bir kenara attılar.

Damarlarımda dolaşan burbonun ateşiyle hayatımın gerçekliği kristal berraklığında ortaya çıktı. İşimden sıkılmışım, buradan sıkılmışım ve aynı eski Boston'dan bıkmışım. Beni burada tutan tek şey annemdi ama onun bile kendi hayatı vardı.

Lanet bir değişikliğe ihtiyacım var.

Kendimi yeniden keşfedebileceğim ve güvendiğim bu hayattan, güvendiğim *insanlardan* kurtulabileceğim yeni bir başlangıç.

Pantolonumun cebinden cep telefonumu çıkarıp kuzenim Charlie'nin numarasına rastlayana kadar telefonumda geziniyorum. Çevir tuşuna basıp sabırla aramanın bağlanmasını bekliyorum.

"Affedersiniz, efendim," diye selamlıyor Charlie düz bir şekilde. "Yanlış numarayı mı aradınız?"

Benden bir kahkaha kaçıyor. Onun sesi, içimi boşaltan düşüncelerimden hoş bir değişiklik.

"Biliyorum, biliyorum, kuzenlik görevlerimi ihmal ettim."

"İhmal edildim demek hafif kalır," diyor bana, sesi yumuşuyor ve rahatlıyor. "Hayatta olmana bile şaşırdım. Seninle son konuşmamızdan bu yana neredeyse iki yıl geçti."

"Gönderilerinize yorum yapıyorum." "Bu sayılmaz."

"Özür dilerim, tamam mı?" Özrümü içtenlikle sunuyorum. "Hayat..."

"Meşgul müsün?" diye cevap veriyor, iç çekerek. "Benim için de öyle. Pekâlâ, yeğenlerinle henüz tanışmadığın için seni sorguya çekmeden önce, nasılsın?"

Duraksıyorum, o beni daha fazla sorgulamadan önce makul bir cevap bulmaya çalışıyorum. Charlie ve ben çocukken yazları birlikte geçirdiğimizde çok yakındık. Annem ve onun babası aynı biyolojik babayı paylaşıyorlardı. Anneme göre o, büyükannemin Charlie'nin büyükbabasıyla evliyken yaşadığı bir ilişkinin sonucuydu. Büyükannem bunun kendi adına bir orta yaş krizi ilişkisi olduğunu iddia etti, ancak yeniden evlenip Washington eyaletine taşındığından beri onunla sadece birkaç kez görüştüm.

Annem kardeşi Mark ile iletişimde kalmak için elinden geleni yapsa da, aslında Charlie'nin annesi onunla yakınlaştı, bu yüzden büyürken birbirimizle zaman geçirdik.

Charlie'yi her zaman bir kuzenden ziyade abla olarak düşünmüşümdür. Çok güzel anılarımız oldu ama diğer aileler gibi zaman akıp gitti ve ikimiz de çok çabuk büyüdük.

"Los Angeles'a gelmeyi düşünüyorum," dedim, öylesine.

"Kulağa harika geliyor," diye heyecanla atıldı. "Ne zaman? Her şeyi görmek için muhtemelen en az bir haftaya ihtiyacın olacak-"

"Hayır... Temelli demek istedim."

Son bir aydır durmadan aklımdaydı. Bunu resmileştirmek için tek yapmam gereken istifamı vermek. Bir de dairemi kiraya vermek.

"Her şey yolunda mı?"

"Evet." Tekrar duraklıyorum, içimi çekiyorum. "Sadece biraz değişikliğe ihtiyacım var." "Peki ya işin ne olacak?"

"Başka işler de var."

"Noah, hadi ama, benim," diye hatırlatıyor bana. Muhtemelen konuşmamız gerektiği kadar sık konuşmasak da, konuştuğumuzda sanki zaman hiç geçmemiş gibi oluyor. Charlie beni çok iyi tanıyor. "Bu sen değilsin. Boston'ı seviyorsun, ayrıca annen ve en iyi arkadaşların da orada. O çocukların senin için kardeş gibi olduğunu biliyorum."

"İnsanlar değişir," diye karşı çıkıyorum, Benny ve Tom'dan bahsetmiyorum bile. "Yeni bir yere başlamanın zamanı geldi. Kendime çeki düzen verene kadar seninle kalma şansım var mı?"

Zaman içinde Boston'da kendimi bir konfor alanına hapsedtiğimi fark ettim. Kaliforniya'ya taşınmak harika bir fikir gibi görünüyor, ancak uzun süre kalacağımı düşünmüyorsam henüz bir yer kiralamak veya satın almak istemiyorum.

"Dinle, bunu Lex'le konuşmam gerekecek, ama beni tekrar hamile bıraktığına göre, ikimiz için de evet diyeceğim," diye homurdanıyor, içinde bulunduğu durumdan memnun değilmiş gibi görünüyor.

"Oh, kahretsin." Gülüyorum, yumruğumu kıvrıp ağzıma götürüyorum. "Tebrikler sırayla, ama hey, dinle, en fazla iki hafta. Sadece doğru olduğundan emin olmam gerekiyor."

"Lütfen beni tebrik etmeyin, kusmak istiyorum," diye yakınıyor inleyerek. "Peki, ne zaman gelmeyi düşünüyorsun?"

"Haber vermem ve buradaki işleri yoluna koymam gerekiyor, muhtemelen bir ya da iki ay içinde?" "Bekliyor olacağız." Sesindeki gülümsemeyi duyabiliyorum. "Yerleşik bebek bakıcısı."

Kahkahalarım devam ediyor. "Çocuklarla aram pek iyi değildir. Ama Lex bana şehri gezdirdiği için mutluyum."

"Uslu dur, tamam mı?" diye beni uyarıyor. "Senin gibi bekar erkekler sadece tek bir kelime heceler."

"Sen neden bahsediyorsun?" Konuşurken kendime biraz daha burbon doldurup dizüstü bilgisayarına doğru yürürken alay ediyorum. "Profil fotoğrafımda başımın üzerinde duran haleyi görmedin mi?"

Charlie kıs kıs güler. "Dinle, iş açısından, bir arkadaşımız bir yayınevi işletiyor. Lex de hissedarlardan biri ve pazarlama bölümlerini genişletmek istediklerini biliyorum. Lex'e seni sonra aratırım, tamam mı?"

"Kulağa bir plan gibi geliyor," diye gülümseyerek karşılık veriyorum. "Ve Charlie... teşekkür ederim."

"Sen ailedensin, Noah. Bana teşekkür etmene hiç gerek yok."

Vedalaştık ve telefon görüşmesi bittiği anda Charlie'nin veda sözlerini düşündüm. Benny ve Tom'u her zaman ailemden biri olarak görmüştüm ama son birkaç ay ne kadar yanıldığımı kanıtladı.

Kaliforniya'ya taşınmak tam da ihtiyacım olan yeni bir başlangıç.

Dizüstü bilgisayarım açıkken bir Word belgesi açtım ve istifa mektubumu yazmaya başladım. Son dört yıldır bu şirkette istikrarlı bir şekilde çalışıyordum. Pazarlama Analistliğinden Pazarlama Direktörlüğüne kadar yükseldim. E-ticaret benim güçlü yanımdı ve bu rahat pozisyonun ayrılmanın bir risk olacağını biliyorum.

Ancak hayattaki en büyük risk, risk almamaktır.

Sözlerimi tekrar okudum ve daha fazla cesaretlendirmek için burbonumdan arta kalanları yudumlayarak belgeyi bir e-postaya ekledim. Çok az kelime yazıyorum,

Yine de tüm fırsatlar için içten bir teşekkürle, sonunda *gönder* tuşuna basana kadar farem gelen kutumun üstünde geziniyor.
Devam etme zamanı.

CHAPTER 4

NOAH

Uçmaktan hiçbir zaman hoşlanmadım. Gidecekleri yere ulaşmak için acele eden iki yüz sabırsız insanla birlikte dar bir alana tıkılmış olmak bana doğal gelmiyor. Buna bir de zar zor yenebilen karton yemekleri, su gibi tadı olan kahveyi ve en kötüsü de son derece klostrofobik tuvaleti ekleyin.

Tatil amaçlı olmadığı sürece herhangi bir yere uçmaktan kaçınıyorum. Geçen yılki Cancun gibi. Eğlence ve zevk hepsi bir arada. Parasını harcayarak eski kocasından intikam almak isteyen yeni boşanmış bir kadınla bir hafta süren bir sikiş festivaline dönüşen bir erkek gezisi.

O zamanlar hayat çok tatlıydı.

Los Angeles'a beş saatlik bir uçuş, business class biletleri tükendiği için beş saatlik ekonomi uçuşu, kitabının sayfalarını her çevirdiğinde gözyaşlarına boğulan bir kızın yanında oturmak. Sevimli bir kız, belki yirmili yaşlarının başında, kısa kahverengi saçları arkadan bağlı ve okuma gözlükleri onu hem asosyal hem de seksi gösteriyor. Kıvrılmış, bacaklarını çenesinin altına almış, pencereye yaslanmış. Oturuş şekli ve tırnaklarını sinirli bir şekilde yemesi, Bayan İki Ayakkabılı'nın yalnız bırakılması gerektiği konusunda beni uyarıyor.

Ama sıkıldım ve uçakta gösterdikleri berbat televizyon programlarını ya da popüler olmayan filmleri izleyecek havada değilim.

Dikkat çekmeye çalışmadan, dudaklarının nasıl titrediğini ve her sayfayı çevirişinde gözlerinin nasıl kamaştığını izliyorum. Bakışlarım hemen kitabın başlığına kayıyor -Kırık Bir Kalbin Ardından Hayatına Devam Etmek.

O da var. Sikeyim. Sakin ol.

Sonra aklım durur, evden ayrılırken verdiğim sözü hatırlarım.

Savunmasız kadınları avlamayacağıma söz veriyorum. Sikimi pantolonumun içinde tutacağıma söz veriyorum.

Herhangi bir şekilde intikam olarak yorumlanabilecek cinsel faaliyetlerde bulunmayacağıma söz veriyorum.

Ve bu tek yönlü biletin yeni bir başlangıç olması gerekiyordu - yüzeysel özentili aktör ve aktrislerle dolu bir yerde kendimi yeniden keşfetmenin bir yolu.

Hollywood.

Kulaklığımı takıp gözlerimi kapatıyorum ve uçak gürültüsünü bastırmaya çalışıyorum.

Çok geçmeden omzuma hafifçe vuruldu. "Efendim, bir içki ister misiniz?"

Gözlerimi açtığımda, çapkın bir gülümsemeyle bana hizmet etmek için bekleyen kızıl saçlı seksi bir hostesle karşılaşıyorum. Kahretsin, o dudaklar. Kırmızı ruj benim zayıflığım.

Susamadım, ama onun üzerinde iyi bir izlenim bırakmam gerektiğine karar verdim ve bir viski sipariş ettim. Hiç bir hostesi becermedim.

Ben onu arkadan sikerken o üniformayı üzerinde bıraksa çok ateşli olurdu.

Gülümsemesini gizlemeye çalışarak viskiyi bardağa dolduruyor. Bunu hissettiğini biliyorum. Beyaz bluzunun içinden göğüs uçları adeta benimle alay ediyor. Tepsi masamın aşağıda olmadığını fark edince öne doğru eğiliyor, göğüsleri yüzüme çok yakın ve masayı açarken yanlışlıkla sikimi okşuyor.

"Buyurun efendim."

"Teşekkür ederim Ivana," diyorum, isim etiketine bakarak.

Sadece bir an oyalandıktan sonra vücudunu ters yöne çeviriyor ve koridorun karşısındaki beyefendiye hizmet etmek için bilerek eğiliyor.

Hay sikeyim! Şu anda parmaklarımı onun tatlı amına sokmak için neler vermezdim. Eminim çok sıkıdır. Yaptığı onca seyahatten sonra neredeyse hiç dokunulmamıştır.

Kendine hakim ol. Yanınızdaki Bayan Goody-Two-Shoes, kirli zihninizin şu anda Ivana'ya ne yapmak istediğini bilse kalp krizi geçirirdi.

*Sikimi kontrol etmek de neyin nesiydi? Artık
kimin umurunda?*

Yeni bir yer, yeni kadınlar.

Mükemmel.

Uçuşun geri kalanı olaysız geçiyor ve Ivana, benim hayal kırıklığıma rağmen, ikinci tur için geri gelmiyor. Alçalmamıza sadece bir saat kala, Bayan Goody-Two-Shoes bir sohbet başlatmaya karar veriyor. Uçmaktan nefret etmemin bir başka nedeni de yanınızdaki rastgele yabancılarla sohbet etmek.

"Hüngür hüngür ağladığım için özür dilerim," diye özür dilerken kitabı önündeki koltuğun arkasındaki cebe yerleştiriyor.

"İyi bir kitap olmalı," diye kibarca cevap veriyorum, sohbet etmekle en ufak bir ilgim yok.

"Göz açıcı anlamında iyi. Şimdi kendimi çok daha iyi hissediyorum. Bu arada ben Amber."

Ben de gülümsüyorum. "Noah."

"Noah," diye tekrarlıyor. "Çok hoş. Los Angeles'tan mısın?"

Şirin mi? Tanrı aşkına, bu hiçbir yere gitmiyor. Konuşmayı sonlandırma zamanı. Los Angeles'a arkadaşlarımla tanışmak için taşınıyorum, özellikle de isminin "şirin" olduğunu düşünenlerle.

"Hayır, sadece oraya taşınıyorum."

"İki ev arkadaşımın birlikte Santa Monica Plajı'ndan çok da uzak olmayan bir yerde yaşıyorum," diye anlatıyor Amber. "Eğer Doğu'dan geliyorsanız Los Angeles güzel bir değişiklik."

"Daha sıcak severim."

"Soğuk kışları özliyorum. Kız arkadaşımın Jersey'de kaldığımda... Yani eski sevgilimle..." Ve işte, tüm uçuş boyunca bir tren enkazı olmasının nedeni. Onu hiç lezbiyen sanmamıştım. Çok seksi. Kahretsin, am yiyor. Ortak bir noktamız var.

"İçeride olmayı ve karın düşüşünü izlemeyi seviyordum. Sıcak çikolatanız varsa ve şöminenin önünde çılgınca seks yapıyorsanız işe yarıyor" diye anımsıyor.

Ağzımda dönüp duran viski neredeyse önümdeki sandalyeye sıçrayacaktı. Ne dedi?

"Ah, evet." Gergin bir şekilde gülüyorum, buradan nereye gideceğimden emin değilim. "Seni şömüne önünde vahşi seks yapan bir kız olarak düşünmezdim."

"O zaman Noah, görünüşün aldatıcı olabilmesi ne kadar şaşırtıcı."

Gözleri ileri geri gidip geliyor, etrafımdaki yolcuları tarıyor. Çoğu insan uyuduğu için biraz daha yaklaşıyor ve elini kalçama koyup sikimin üzerine oturana kadar yaklaşıyor. Pantolonumun kumaşının üzerinden usulca okşayarak, bunu arkaya götürmemiz gerektiğini söyleyene kadar devam etmesine izin veriyorum.

"Nereye?" Aklında ne olduğunu merak ederek soruyorum.

Başımı çeviriyorum ve uçağın arka tarafının dolu olmadığını fark ediyorum. Halkın içinde sevişmekten hoşlanıyorum ama bu riskli görünüyor. Korkak olma, Noah. Uçakta sevişen kızların olduğu birkaç porno izleyip masturbasyon yaptın.

Emniyet kemerimi çözüp ayağa kalkıyorum ve Amber'ın sevişmek istediği yerin burası olduğunu varsayarak daha büyük tuvaletin bulunduğu arka tarafa doğru yürüyorum. Ben yürürken Ivana duvarın önünde durmuş beni izliyor.

Lanet olsun.

Amber arkasından yaklaşırken Ivana başını eğip onu izliyor.

"Bu güzel bir yeniden birleşme." Ivana sırıtıyor, ikimizi de tepeden tırnağa süzüyor.

"Sadece tuvaleti kullanıyordum." Ben de gülümsedim.

"İzin verin ikiniz için de kapıyı açayım. Eğer yardıma ihtiyacınız olursa, lütfen istemekten çekinmeyin." Ivana dudağının kenarını ısırtıyor, şehvetli gözleriyle bana bakıyor.

"Biraz yardıma ihtiyacımız olabilir," diye fısıldıyor Amber, Ivana'nın koluna yapışarak.

Ivana cebinden bir kâğıt parçası çıkarır ve tuvalete yapıştırır. Üzerinde "Out of Order" yazıyor ve kapıya yapıştırılıyor.

"Hanımlar," diye mırıldanıyorum, elimi Ivana'nın köprücük kemiği boyunca gezdirerek. "Bu alanda yaratıcı olmamız gerekiyor."

Ivana sulu kırmızı dudaklarını dudaklarıma yerleştiriyor, ağzımın içinde inlerken dilini gezdiriyor. Sikimi okşayan bir el var. Kime ait olduğunu bilmiyorum, umurumda da değil. Ivana beni öpmeye devam ediyor.

Derin derin inliyor, bu sırada neredeyse dudağımı ısıırıyordum. Geri çekiliyorum ve nedenini görüyorum.

Amber, Ivana'nın elbisesini jartiyerlerinin üstünü geçecek şekilde yukarı kaydırđı. Ivana'nın siyah dantelli külotunu kenara iterek güzelce tıraş edilmiş amını ortaya çıkarıyor. Hay sikeyim. Huşu içinde izliyorum, dilini klitorisine doğru kaydırmasını bekliyorum. Daha önce iki kadınla birlikte olmuşum ama hiç uçağın tuvaletinde olmamıştım. Burası tam bir cennet.

Amber yüksek sesle, "Eski karım beni burada ikinizle birlikte görseydi ölürdü," diye inliyor.

Daha fazla gecikmeden başını Ivana'nın bacaklarının arasına soktu, Ivana ona küfrediyor, amını emmesi ve parmaklarını içine sokması için yalvarıyordu. Ne yapacağımı şaşırmış durumdayım, her şeyin heyecanına kapılmış durumdayım. Ama zaman çok önemli çünkü bu uçak sonsuza kadar havada kalmayacak.

Sikim zonklıyor, çok hızlı üflemekten kendimi alıkoyarken kanım sertçe pompalanıyor. Üzerimde prezervatif olmadığını bildiğimden, Amber Ivana'nın işini bitirirken ben de sakso çekmeye razı oluyorum. İki kadının vahşi gözlerle bana bakması ve beni en sert şekilde emmek için savaşması uzun sürmüyor.

Sikmek. Em. Daha sert.

"Efendim," diye bir ses bana sesleniyor. "Efendim, lütfen emniyet kemerinizi bağlayın. LAX'e doğru alçalıyoruz."

Etrafımdakilerden irkilip kafam karıştığında, bunun sadece bir rüya olduğunu anlamam biraz zaman alıyor. Ve Ivana, ironik bir şekilde, pornografik balonumu patlatan kişi oluyor. Hâlâ tepemde dikiliyor, sertleştiğimi fark ediyor ve memnun bir gülümsemeyle uzaklaşıyor.

Yarak sataşması.

Yanımdaki kız kendini Erika olarak tanıtarak konuşmaya başladı. Tuhaf, onu Erika olarak düşünmemiştim. Tıpkı benim çarpık rüyamda olduğu gibi, o da aynı soruları soruyor ve sıradan konularla zaman kazanıyor. Uçağın tekerlekleri kabinde yankılanarak inmeye başladığında, Erika bombayı patlattı.

"Erkek arkadaşımdan ayrıldım çünkü beni arkadaşlarımdan biriyle aldattı. Ve bunu daha da kötü yapan ne biliyor musunuz? Hâlâ birlikteler!" diye yüksek sesle ağlıyor.

Bu uçaktan çıkmak istiyorum.

Bu konuşmanın dışında.

Ben de bir hıyar olduğum için başka bir şey söylemiyorum ve uçak yere çarpıp gıcırdayarak dururken onun penceresinden manzaranın tadını çıkarıyormuş gibi yapıyorum.

"Bayanlar ve baylar, Los Angeles'a hoş geldiniz," diye anons ediyor pilot.

Kendime her şeyi anlamam için bir an verdim. Burada yeni bir şeye başladığım, yeni bir maceraya atıldığım gerçeği, terminale doğru taksiyle ilerlerken bir an huzurlu olmak güzel olurdu ama yanımdaki Bayan Geveze bu fırsatı değerlendirerek eski erkek arkadaşından bahsetmeye başladı.

Yüzünü bana dönüyor ve gözlüklerinin arkasından bana bakıyor. "Bana dürüstçe fikrini söyle. Sen bir erkeksin ve bir erkeğin bakış açısına ihtiyacım var. Başka biriyle takılsam, mesela bir ribaunt gibi, sence bu onu kızdırır mı?"

Oh, tatlım. Yanlış adama soruyorsun.

Adsız Alkolikler toplantısında bir şişe viski sallamak gibi. İşte o da frijit küçük amını önümde sallıyor. Yumruğumu sıkarak, buluşmamız gerektiğini ima etmeden sorusuna cevap vermek için elimden geleni yapıyorum, böylece ona gerçek bir erkeğin tatlı, güzel kıcını aldatmayacağını gösterebilirim.

"Erika," diyorum, baş üstü dolabını açmak ve çantamı çıkarmak için ayağa kalkarak. "Hayatına devam etmek için ne yapman gerekiyorsa onu yap. Aynı şekilde hissetmeyen biri için endişelenerek zamanını boşa harcama."

Bu olgun yanıt için sırtınızı sıvazlıyorum.

Kaos başlıyor, yolcular uçaktan çıkmak için eşyalarını kapmaya çalışıyor. Erika tavsiyem için bana teşekkür ediyor ve ben de çıkışa doğru ilerlemeye başlayan sırayı takip ederek vedalaşıyorum.

Herkesle birlikte koridorda yürüyorum, sonra köşeyi dönüyorum ve kapıda bekleyen insan kalabalığını görüyorum.

Charlie kızlarından biriyle ön tarafta duruyor. Yıllardır görmemiş olmama rağmen onu hemen tanıyorum. Normalde kahverengi olan saçları biraz daha koyulaşmış ve omuzlarına kadar uzanan kısa bir şekilde kesilmiş. Biz gençken çok daha solgundu ama sanırım Kaliforniya'da yaşadığı için teni bu kadar zeytin rengi. Her zaman güzel bir kızdı, biz gençken kasabadaki her erkeğin onunla çıkmak istemesinin bir nedeni de buydu.

El sallıyorum, omzuma bir dokunuşla dikkatim dağılıyor. Erika bana bir kağıt parçası uzatırken arkamı dönüyorum. "Numaram. Tavsiyeni dinliyorum. Beni mutlaka ara, tamam mı?"

Vay canına! Yani seksi olmamaya çalışsam bile öyle görünmeliyim. *Egomu okşuyor.* Erika'ya göz kırpıyorum, ardından gülümseyerek numarasını pantolonumun cebine sokuyorum.

"Noah Amca!" Küçük kız bana doğru koşuyor, minik kollarını bacağıma doluyor. Ne yapmam gerekiyor? Adını bile hatırlamıyorum. Tıpkı babasına benziyor; parlak yeşil gözlü, kahverengi saçlı. Küçük bir kızın fırfırlı bir elbise giymesini beklerdim ama o öyle değil. Üzerinde parlak yeşil renkte #Superhero yazılı beyaz bir tişört ve bir pelerin giyiyor. Tamam, ciddi, çocuk zaten harika.

"Vay, vay, vay... Bakın kim sonunda Los Angeles'a varmış." Charlie sırtıyor. "Merhaba kuzen." Ben de gülümsüyorum, çantamı yere koyuyorum, sonra eğilip ona sarılmak için.

Annemi geride bırakmış olabilirim ama Charlie ailemden biri. Onunla ilgili bir şey beni evimde hissettiriyor. Belki de biz büyürken bana yıllarca yaptığı işkenceler yüzündendir -çay partileri, wedgies- aklınıza ne gelirse, her yaz bana yaptırırdı.

Kendini geri çekerek bana bakmak için kollarıma sarıldı. Gözleri buğulanıyor ve ağlamanın eşiğinde. Küçük hamilelik yumrularını görebiliyorum ve gözyaşlarını hormonlarının tetiklediğini varsayıyorum.

"Artık yetişkin bir adamsın." Gururla gülümsüyor. "Ve görüyorum ki uçakta şimdiden bir arkadaş edinmişsin." Kaşlarını kaldırarak cevap vermemi bekliyor.

"Kaliforniyalılar *çok* misafirperver."

Zamanlama kusursuzdur. Uçaktaki hostes Ivana yanından geçip gider ve Charlie'nin durduğu yerin hemen yakınında durur.

"Bu otelde kalıyorum. Beni ara." Kağıdı gömleğimin göğüs cebine sokuyor. Charlie kaşlarını çatıyor, başını ileri geri sallıyor.

"Gidelim, Noah. Eğer bizimle kalacaksan koymamız gereken bazı kurallar var."

Charlie'nin kızının fark ettiği bir hareketle inledim.

"Noah Amca, benim evimde sıkılmayacaksın. Yapacak bir sürü şeyimiz var! Belki kız arkadaşların da ziyarete gelebilir?"

Charlie'ye doğru eğilerek, "Bu kızın adı ne?" diye fısıldıyorum.

"Amelia," diye azarlıyor sinirli bir bakışla. "En büyükleri o."

"Doğru," diye cevap veriyorum, Amelia'ya gülümseyerek. "Noah Amca çocuklarla birlikte olmaya alışık değil, bu yüzden sabırlı olmalısın. Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?"

Yüzünde sıkılmış bir ifadeyle "Şey, tabii ya," diye cevap veriyor. "Neredeyse beş *yaşımdayım*. Babam senin gibi erkeklerin sadece kadın arkadaşları olduğunu, erkek arkadaşları olmadığını söylüyor. Tabii Eric amcam gibi değilsen. Onun erkek arkadaşları var. O eşcinsel."

Adımlarımın ortasında durdum. "Uh... evlat, bunu bilmen gerekir miydi?"

"Babam ayrıca benim çok zeki olduğumu ve bir gün şirketini yöneteceğimi söylüyor. Eğer patron olursam, herkesin işe pelerin giyerek gelmesini sağlayabileceğimi söylüyor."

"Bu harika bir fikir," dedim ona. "Sen patron olursan, gelip senin için çalışmaya ne dersin? Ben de her gün işe pelerinle gelmek isterim."

"Anlaştık." Gülümsüyor, mutlu bir şekilde yanımda zıplıyor.

Charlie bizi bagaj teslim alanına yönlendiriyor. İnsan kalabalığıyla birlikte bavullarım bize doğru gelene kadar bekliyorum. Eşyalarımın geri kalanı buraya gelen bir kamyonla. Charlie ve ailesiyle birlikte yaşarken hayatta kalmak için neye ihtiyacım olacağını bilmiyordum, hayatımda hiç beklemediğim bir hamleydi bu.

Charlie'nin evine giderken Amelia uyuyakalıyor ve bize sohbet etmek için zaman kalıyor.

"Annen bana evde olanları anlattı."

"Annemin çenesi düşüktür," diyorum ona, pencereden dışarı bakarken.

"İyi misin? Arkadaşlarını böyle kaybetmek kolay olmasa gerek, özellikle de senin için kardeş gibi olanları."

Cesur bir yüz ifadesi takınarak, gülümseyerek takip ediyorum. "Ben iyiyim. Yeni şeyler için hazırım zaten."

"Güzel." Tereddüt ediyor, sinyal lambasını yakıyor ve arabayı başka bir otoyolun rampasına doğru sürüyor. "Lex yanında. Etrafında olman hoşuna gidecek."

"Sporla, özellikle de basketbolla ilgileniyor mu?"

"Uh... evet." Gülüyor. "Lakers'ın tüm maçlarında saha kenarı koltuğu var."

"Güzel. Belki de burada yaşamak o kadar da kötü olmayacak," diye mırıldanıyorum kendi kendime.

Ve bir an için, her şey kasvetli görüldüğünde, saha kenarı biletleri vaadi beni hemen canlandırıyor.

Sonra altın biletlerimi hatırladım; biri pantolonumun cebinde, diğeri de gömleğimin cebindeydi.

Yeni

başlangıçlara.

Yeni bir

kariyere.

Kaliforniya bebeklerine.
Hayat yeniden tatlı görünmeye başlıyor.

CHAPTER 5

NOAH

Ağlayan bir çocuğun sesiyle uyanmaktan daha kötü bir şey yoktur; o kadar rahatsız edici bir sestir ki, keşke havaalanı pistinde kullanılanlara benzer, gürültüyü engelleyen ağır hizmet tipi kulaklıklardan birini alabilseydim dersiniz.

Ağlayan bir bebeği bir uçakla kıyaslamak size çocuklardan ne kadar *hoşlanmadığımı* anlatmalı. Tamam, belki de evin içinde çığlık atan yeğenim olduğu düşünülürse, sevmemek çok güçlü bir kelime. Can sıkıcı mı? Evet, bu daha uygun görünüyor.

Ama sabahın beşinde ağlayan bir çocuğun sesinden daha sinir bozucu bir şey olduğunu kim düşünebilirdi ki? Var - iki çocuğun durmaksızın zıplamasından dolayı yatağınızın sürekli hareket etmesi.

"Noah Amca, uyan!"

Sinirli bir inilti çıkarıyorum, yatak altımda hareket ederken onlara sırtımı dönüyorum. Tanrı aşkına, kızların dışarıda bir trambolini var. Hem de kocaman bir tane. Çocukken annemi aynı şekilde kaç kez kızdırdığımı düşününce, karma gerçekten geç geliyor. Beni buldu, bana takıldı ve tabii ki ben cinsiyetçiyim, karmanın bir *dişi* olduğunu varsayıyorum.

Gürültüyü engellemek için yorganı başımın üzerine çekiyorum, yeğenim Amelia hemen geri çekiyor. "İşe geç kalacaksın.

Babam işe geç kalan insanların işinizi yavaşlattığını ve dolayısıyla daha az üretkenlik yarattığını söylüyor."

Yaşına göre bu çocuğun çok fazla beyin hücresi var. Ancak babasının bir bildiği var, muhtemelen bu yüzden Birleşik Devletler'in en büyük imparatorluklarından birini yönetiyor.

"Kızlar, sabah uyandırma çağrılarınızı ne kadar sevsem de, bana beş dakika daha vermeye ne dersiniz?" Kibarca soruyorum.

"Dün de böyle demiştin Noah Amca," diye hatırlatıyor Amelia ellerini kalçalarına koyarak.

Onların sevimli yüzlerine nasıl karşı koyabilirim? Dün gece Erika ve Ivana ile gittiğim kulüpten dolayı akşamdan kalma olmamın da bir faydası yok. Evet, ikisini de becerdim. Evet, sikimin de akşamdan kalma olduğuna inanıyorum. Sanırım sadece iki saat uyuyabildim. Sadece üç gecedir buradayım ve hepsinde de pek uyuyamadım.

"Sadece beş dakika daha söz veriyorum," diye nazikçe yalvarıyorum.

"Tamam," diyor en küçükleri Ava, yeni yürümeye başlayan çocuk konuşmasıyla. "Ben horoz izliyorum!"

"Saat, Ava," diye düzeltiyor Amelia onu. "Horoz, horozdur. Babam anneme hep büyük horozları sevdiğini söyler, hatırladın mı?"

Ben gülerken kızların yanımda durup yüzlerinde şaşkın ifadelerle beni izlediklerini fark ederek kıs kıs gülüyorum. Amelia eğilip Ava'nın kulağına bir şeyler fısıldıyor, sonra ikisi de bana sertçe bakarken geri çekiliyor.

"Beş dakika, Noah Amca. Kalkmazsan dikkat et," diye uyarıyor Amelia beni.

İkisi de yataktan atlayıp odadan kaçıyor ve sonunda beni yalnız bırakıyorlar. Başımı tekrar yastığa gömüyorum ve inatçı baş ağrımı bastırmaya çalışıyorum.

Bugün, onca günün arasında, yeni işimin ilk günü. Lex, Los Angeles şehir merkezindeki bir yayınevinin hissedarlarından biri. Boston'dan ayrılmadan önce CEO ile yaptığım birkaç görüntülü görüşmeden bahsetmiyorum bile, dünün çoğunu rolü, neler gerektirdiğini ve işletmenin son on iki ayda nasıl büyüdüğünü tartışarak geçirdik.

Yayıncılık alanında çalışmadım, kariyerimin çoğu online mağazaları pazarlamaya odaklandı, ancak iyi bir fırsat gibi görünen ve sektörün nasıl işlediğini anladığımda çocuk oyuncağı olacak bir açılış var. Paraya sıkışmış değilim ama boş eller şeytanın işidir.

Oyuncaklar. Parayı seviyorum ve çalışmamak beni endişelendiriyor. Lex ve Charlie'yle vakit geçirmek bir bakıma canlandırıcı. Entelektüel ve iş odaklı konuşmaları beni daha çok çalışmaya itiyor.

Onlar lanet *milyarderler*.

Okuduğum bir makaleye göre Lex, Amerika Birleşik Devletleri'nde kendi kendini yetiştirmiş en genç milyarderlerden biri. Daha dün Charlie beni dönümlerce arazisi, yemyeşil bahçeleri ve tüm 'bebeklerini' barındıran devasa garajı olan mülkünde bir tura çıkardı. İçeride duran arabaları gördüğümde kelimenin tam anlamıyla çenem düştü. Bunlardan birini Charlie, ben kendimi toparlayana kadar kaldığım süre boyunca kullanmama izin vermeyi teklif etti.

Yaşadığı bu hayat, büyüdüğü hayattan çok farklı. Tek bildiğim Los Angeles'in gittikçe daha çekici görüldüğü. Sadece lanet havası bile mükemmel ve bu yaşam tarzına gerçekten alışabilirim.

"Noah Amca!" Evin içinde adım bağırlıyor ve onlar bana ulaşmadan önce kendimi yataktan dışarı atıp hızlıca banyoyu kullanıyorum. Hala eşofmanlarım ve tişörtümle mutfığa doğru ilerliyorum.

Havaya yayılan krep kokusu mutfığa girdiğimde dikkatimi çekiyor. Charlie ocağın yanında duruyor, tavaya hamur döküyor. Amelia ve Ava masada oturuyor. Ava mama sandalyesinde oturmuş, Charlie yemek yaparken mısır gevreğini yere atıyor.

Ne karmaşa ama.

Charlie dönüyor, çoktan şık siyah bir takım elbise giymiş ve bana bir tabak uzatıyor.

"Teşekkürler kuzen." Ona gülümsedim.

"Ee, ofisteki ilk günün. Çoktan üstünü değiştirmiş olman gerekmiyor muydu?" "Saat daha altı buçuk. Rahatla, *anne*."

Charlie gözlerini deviriyor, ocağı kapatmadan önce etrafında dolaşıyor. Masanın karşısındaki koltuğa oturup Ava'ya bir krep uzatıyor.

"Dün gece akşam yemeği partisiyle ilgili konuşmamızı bitirmedik." Kupayı ağzına götürüp buharını dikkatlice üflüyor. "Yani, Lex ve ben o gece dışarı çıkacağız. *İki* kızla da başa çıkabileceğinden emin misin?"

Hafif paniğimi gizlemeye çalışarak önemsiz bir şeymiş gibi geçiştiriyorum. "Sadece bir gece için, değil mi? Ne kadar zor olabilir ki?"

Ava elindeki fincanı masanın öbür ucuna fırlatarak Amelia'nın suratına çarpıyor ve o da iPad'ini mısır gevreği kasesine düşürüyor. Ağlamaya başlıyor ve

Charlie, Ava'yı yaramazlık yaptığı için azarlayınca sessiz mutfak bir anda hayvanat bahçesine dönüşüyor.

Kahretsin! *Kendimi neyin içine soktum ben?*

"İyi olacağım," diye onu temin ediyorum ve akşam yemeklerinin iptal olması için Tanrı'ya dua ediyorum. Belki annemi hafta sonu için ziyarete ikna edebilirim. Panik yapmayı bırak artık! Artan endişemi dizginlemek için konuyu değiştiriyorum. "Bana Haden Cooper'dan biraz daha bahset ve ondan patron olarak ne beklemeliyim?"

"Bakalım..." diye boğazını temizleyerek başladı, "... yayıncılık konusunda çok tutkulu. Dürüst olmak gerekirse, Haden'in iş dünyası hakkında pek bir şey bilmiyorum. Genelde sadece sosyal toplantılar için bir araya geliriz. Karısı Presley ile oyun randevularımız var."

"Yayıncılık. Bu benim için ilginç bir kariyer değişikliği."

"Sen pazarlama işindesin. Kitap pazarlamak o kadar zor olamaz."

"Artık kimsenin kitap okumadığı gerçeği bunu zorlaştırıyor," diye belirtiyorum. "Bu nesil tıknırcasına izliyor."

"Bana güvenin," diyor kendinden emin bir şekilde. "Sizin jenerasyonunuz aletlerden ve Netflix'ten ibaret olabilir ama kitaplar hâlâ çok canlı."

"Evet, azgın ev kadınları için."

"Bu çok cinsiyetçi ve hiç doğru değil," diye abartıyor ve başını sallayarak karşı çıkıyor.

"Gerçekten mi?" Onunla dalga geçiyorum. "Bana şu anda Kindle'ında hangi kitabı okuduğunu söyle." Tezgâhın üzerinde duran kitabı gösteriyorum.

Kaşlarını çatıyor, kollarını kavuşturuyor çünkü haklı olduğunu biliyor. Otuzlu yaşlarında olabilir ama hala on yaşındayken sahip olduğu aynı öfkeli surata sahip.

"*Güçlü*, bağımsız bir kadın hakkında bir kitap." "Hı-hı, peki bu kitap hangi *türde*?"

"Erotik romantizm." Öksürüyor.

Histerik bir şekilde gülüyorum ve Lex odaya girip bizi selamlarken devam ediyorum. Charlie gibi o da lacivert bir takım elbise ve yakalı beyaz bir iş gömleği giymiş ve işe hazır. *Armani*. Marka isimlerimi biliyorum.

Lex benden biraz daha uzun. Onu tanımasaydınız ya da benim gibi akrabası olmasaydınız, neden korkutucu görüldüğünü kesinlikle anlayabilirdiniz. Bunun gözleriyle bir ilgisi var - *çok* yeşiller.

Ben çocukken ve Charlie on sekiz yaşındayken, onun Lex ile bir ilişkisi olduğuna dair bir söylenti dolaşıyordu. Lex ondan birkaç yaş büyüktü ve o zamanlar evliydi. Annem burada bahsetti ve

Ama dedikodu söz konusu olduğunda seçici davranırım, özellikle de kuzenimin evli bir adamla yatması söz konusuysa.

Lex dizüstü bilgisayarını cep telefonu ile birlikte masanın üzerine koyar.

"Bu kadar komik olan ne?" diye soruyor, kahve alıp karşımızda otururken.

"Kitapların ölmekte olan bir tür olduğu ve okuyan tek insanların azgın ev kadınları olduğu konusunda karınızın yanıldığını kanıtlamak."

O da benimle birlikte gülüyor ve Charlie'yi çileden çıkarıyor. "Ne gariptir ki, kitap satışlarımızın çoğunluğunu kadınlar oluşturuyor. Özellikle de erotik türde."

"Arkamı kolladığın için teşekkürler." Charlie dişlerini sıktı.

Lex'in gülümsemesi sabit kalır. "Hey, şikayet etmiyorum. Sizi tahrik eden müstehcenliği yazan yazarlara tebrikler."

Lex ve Charlie'ye evlerinde kalmama izin verdikleri için minnettarım ama işin kötü yanı, birbirlerine karşı son derece sevecenler. Bu gerçekten mide bulandırıcı. Tanrıya şükür misafir yatak odası onlarınkinden farklı bir katta. Komşu olmaktan nefret ederdim. Bu neden iki çocukları olduğunu ve birinin de yolda olduğunu açıklıyor.

"Tamam, çocuklar. Garip. Duş almaya gidiyorum ve döndüğümde ikinizin de uslu durmasını bekliyorum. Üç çocuk yeter. Noah Amca'nın hayatında daha fazla çılgınlığa ihtiyacı yok," diye hatırlatıyorum onlara.

Odama yürüyorum ve kıyafetlerimi alıp duşa giriyorum. Duştan ve tıraştan sonra beyaz gömleğimi ve kömür grisi pantolonumu giydim. Charlie ofisin aşırı resmi olmadığını söyledi ve kravatu evde bırakmamı önerdi. Tıraş losyonumu sürüp mutfığa doğru ilerliyorum ve kapının hemen önünde duruyorum. Tanımadığım bir ses duyuyorum, bir kadın ve aksanı belirgin bir şekilde İngiliz. Konuşmaya kulak misafiri olarak girişin arkasında duruyorum.

"Charlie, ben iyiyim," diyor yabancı ses.

"Kate, iyi değilsin. O bir pislik. Aranızdaki ilişkiyi bir mesajla bitirdiğine inanmıyorum. Biraz taşak büyütmesi lazım!"

"Taşakları vardı, Charlie. Güzel, büyük, yuvarlak olanlar," diye şaka yapıyor Kate, kıkırdayarak.

Başka bir adamın taşaklarının görüntüsüne kaşlarımı çatıyorum. *İğrenç*. Kadınlar gerçekten büyük sulu taşaklardan hoşlanır mı? Bu duyulmamış bir şey. Hiç bir kadın bana, "Oh, büyük taşaklarına dokunmama izin ver." demedi.

Normalde bu konuyu Benny ve Tom'a açardım. Artık hayatımın bir parçası olmadıklarını hatırlamak keyfimi kaçırıyor.

"İğrenç, Kate... şimdi bu görüntü aklıma takılacak. Toplar mı? Gerçekten mi?" Charlie şikayet ediyor. "Argh, 'taşak' demeyi bırakalım. Şaka bir yana, sana bunu yapmasından nefret ediyorum."

Bir duraklama ve ardından odada bir sessizlik olur. "Ben de nefret ediyorum, Charlie. Ama artık onun için üzölmeyeceğim. Kendini çok iyi ifade etti ve artık hayatıma devam etme vaktim geldi. Hayatıma devam edebilirim," diyor inandırıcı olmayan bir şekilde.

Artık kendime söz verdim. *Ribaunt için kaşınan kadınları aramayı bırak*. Bir türlü kurtulamadığım hastalıklı bir durum bu.

Karşı
koyabilirim
. Güçlü ol.

Dün gece mesela, çok eğlenceliydi. İki kadın da iyi vakit geçirmek istiyordu. Erika'nın eski sevgilisinden bahsedip durması bir şey ifade etmiyor, değil mi?

Rebound. Rebound. Geri tepme. Sesler yüzüme defalarca tokat atarken çığlık atıyor.

Ama bu İngiliz aksanı çok seksi. Bu fırsatı kaçırmak yazık olur. Tek yapmam gereken sesinin hayal gücümle uyuşup uyuşmadığını görmek.

Boğazımı temizleyerek odaya giriyorum. Çocuklar gitmişti, Lex de öyle. Charlie başını kaldırıyor, meraklı gözlerle beni dikkatle izliyor. Arkadaşı Kate çoktan benimle göz göze gelmiş, şakacı bir gülümsemeyle beni selamlıyor. Muhteşem bir kız; koyu sarı saçları ve burnunun üzerinde dağılmış sevimli küçük çilleri var. Makyaj yapıp yapmadığını anlayamazsınız, parlak mavi gözleri tanıştırmayı beklerken parıldıyor.

"Oh, Kate, bu benim kuzenim, Noah. Sana bahsettiğim kişi," diyor Charlie dikkatli bir ifadeyle.

"Ona bahsettiğin. Umarım her şey yolundadır," diye takılıyorum Kate'e sırtarak.

"Her şey yolunda," diye yanıtlıyor alt dudağını ısırırken. "Ben Kate." Hızla ayağa kalkıyor, neredeyse kahve cezvesini devirecek.

"Noah." Elini sıkıyorum, gerekenden biraz daha uzun süre tutuyorum.

Kolay olacak. Her şey bir kadının tavırlarında gizlidir. Cilveli bir gülümseme ve kirpiklerin kırpışmasını fark etmek kolaydır, ancak daha yakından bakarsanız, bir kadının kalçalarının birbirine kenetlenme şeklini ve dudağının köşesindeki ısırıkları görürsünüz.

"Ee, Noah, bir süre burada kalacağını duydum," diyor Kate temkinli bir şekilde, Charlie'nin araya girmesini bekleyerek. Burada bir Geyi atlıyor olmalıyım - aptal bir kadın kuralını.

"Hmm... Charlie ve Lex beni kabul ettiği sürece. Yeni işin nasıl gittiğine bakacağım."

"Doğru ya, Haden için çalışacaksın." Charlie kıs kıs gülmesini bir fincan kahvenin arkasına saklarken o gülüyor.

"Ve bu komik çünkü?" "O bir pislik," diyorlar hep bir ağızdan.

"Pislik mi?"

"Evet, ama durulduğundan beri huysuzluğu azalıyor." Kate gülüyor.

"Şaka yapıyoruz," diyor Charlie. "Dinle, gitmem gerek yoksa işe geç kalacağım. Seni bırakmamı ister misin?"

Kate dudaklarında muzip bir gülümsemeyle, "Onu ben alırım," diye teklif eder. *Çok kolay.*

"Bunun iyi bir fikir olup olmadığını bilmiyorum." Charlie sanki onu uyarmak istercesine Kate'e hançer gibi bakar. Kate'in yüz ifadesi acı içinde "Ne oluyor lan?" diye söylenirken ve Charlie'ye ters ters bakarken masanın altından tekme sesleri geliyor olabilir.

"Kulağa mükemmel geliyor." Sırıtiyorum.

"İyi, her neyse," diye mırıldandı Charlie, çantasını kaptı ve bana yedek anahtarları fırlattı. "Hazır olduğunda kapıyı kilitle. Ben geç saate kadar evde olmayacağım ama Lex kızlarla birlikte burada olacak."

Arka kapıya doğru yürür ve durur. "Sen..." doğrudan Kate'i işaret ediyor, "... *seninle* sonra konuşacağım." Kapı kapandı ve sonunda bizi yalnız bıraktı.

"Sorununun ne olduğunu bilmiyorum. Isırdığım falan yok," diyorum yarı şaka.

"Oh, gerçekten mi? Çok yazık," diyor Kate karanlık bir eğlenceyle.

Yüzümdeki sırıtışı gizlemek için başımı yana eğiyorum. "Yani... bu yolculuk mu?"

"Evet, o araç. Sanırım arabamın anahtarlarına ihtiyacımız var, değil mi?" Masadan anahtarları alıp arka kapıyı açtı.

Onu takip ediyorum, bilerek dar siyah eteğinin içinde kışının sallanışını izliyorum. *Charlie beni öldürecek.*

Çıplak elleriyle.

Tabii bunu bir sır olarak saklamazsak.
Söz vermek buraya kadarmış.

CHAPTER 6

NOAH

Charlie ve Lex Hollywood Hills'te, şehrin muhteşem manzarasına sahip birkaç dönümlük bir arazide yaşıyorlar. Ev ne kadar güzel olsa da, yeni ofisimin bulunduğu yerden kilometrelerce uzakta. Yollar rüzgârlı ve Kate'in dengesiz sürüşü yüzünden kendimi bir çukurda ölü bulmayı bekliyorum. Sonunda otoyola çıktığımızda, trafikte durana kadar Tanrı'ya şükrediyorum, görünürde hiçbir mola olmadan tam bir tıkanıklık. Ancak bu bize sohbet etmek için daha fazla zaman veriyor.

Konuşmaya başladıkça, yanımda oturan kadın daha çok ilgimi çekiyor.

Pek çok ortak noktamız var ve onun çarpık mizah anlayışı araba yolculuğunu eğlenceli hale getiriyor. Akıllı, iş odaklı ve güçlü bir kafası var. Güçlü yönetici kadınlarla yattım ama sadece onları nafaka için kullanmaya çalışan iki numaralı kocadan intikam almak için hızlı bir sikiş arıyorlardı.

Kate farklı. Neden emin değilim ama bu biraz ferahlatıcı.

Manhattan'daki hayatından, Doğu Yakası'ndaki ofisi yönetmekten ve Charlie'den önce Lex'in asistanlığını nasıl yaptığından bahsediyor.

"Her şeyi açıklığa kavuşturacağım. İş dışında bir hayatım yok. Başka hiçbir şeye ayıracak vaktim yok," diye dürüstçe itiraf ediyor. "New York belki de

Hiç uyumayan şehir, ama ben her gece yalnız uyuyorum."

"Ama sen buradasın," diye hatırlatıyorum ona, profiline bakmak için başımı çeviriyorum.

Basit ama aynı zamanda güzel. "Bu zevk için değil mi?"

Gülümsüyor ve direkt siyonu tutuşunu gevşetiyor. "Duruma göre değişir. Neredeyse bir saattir sohbet ediyoruz ve sen bana çıkma teklif etmedin."

İyi noktaya değindin. Zeki ve küstah. Ben bir kadına çıkma teklif edecek tipte bir adam değilim. Ben çıkmam, sevişirim. Tek yaptığım bu. İlişkilerle ilgilenmiyorum. Ne de olsa sadece yirmi sekiz yaşındayım ve hala en iyi dönemimdeyim.

"Charlie ile ilişkili kadınlardan uzak durmam konusunda talimat aldım."

Kate yorumuma güldü. "Charlie basit bir kadın. İlişki odaklıdır. Eğlenme kavramını hiçbir zaman kavrayamadı. Bilirsiniz işte... serbest bırakmak."

"Lütfen benimle kuzenimin serbest kalması hakkında konuşma." Kaşlarımı çatarken başımı sallıyorum. "O hâlâ yaz tatilinde bizim evde kalan ve bana sürekli *Clueless* izlettiren kız."

"Teselli olacaksa, artık mutlu bir evliliği var. Bir anne." "Rahibe değilse, lütfen konuyu değiştirebilir miyiz?"

Bir Porsche önümüzü kesiyor ve Kate'in sürücüye çıkışmasına neden oluyor. "Ona bir tane çakmalıyım, kibirli pislik!" Sinirli bir nefes alarak kendini sakinleştirirken arabayı sürmeye devam ediyor. "Ee, bu gece ne yapıyorsun?"

Hâlâ onun yol öfkesini sindirmeye çalışıyorum. Bana çıkma teklif ediyor. Açık sözlü bir düşünür. Keşke Kate ve Charlie arasındaki konuşmaya kulak misafiri olmasaydım ya da arabayı sürmeye ve trafikle savaşılmaya çalışırken her iki saniyede bir cep telefonuna baktığını fark etmeseydim.

"Bu gece bir şey yok. Sadece üç gündür buradayım, bu yüzden çay partileri ya da elbise giydirme oyunları dışında bir şey yapma şansım olmadı."

Sen lanet bir yalancısın. Dün gece sertçe am yiyordun. Bunu unuttun mu?

"Pekala, seni yetişkinlerle oynaman için dışarı çıkarma zamanı. Lex ve Charlie'yi atlatmamız gerekiyor. Aksi takdirde hiç yoktan büyük bir olay çıkarırlar."

"Nereye gitmek istersen seninle orada buluşurum," diye öneriyorum.

"Tamam, Malibu'da yeni bir bar var. Sekiz gibi buluşalım. Seni bırakacak biri var mı?"

"Eminim Charlie bana arabasını ödünç verir. Yoksa ben bir yolunu bulurum," diyorum ona. Tabii ki bulacak, bulamazsa da ona dün Ava'nın pahalı gömleğine kırmızı kalem sürdüğünü ve bugün giyebilmem için son dakikada kuru temizleme yaptırmak zorunda kaldığımı hatırlatacağım.

Trafik ilerliyor ve Los Angeles'taki yaşam hakkında konuşmaya devam ediyoruz. New York'ta geçirdiği zaman nedeniyle Kate Kaliforniya karşıtı. Sıcaktan ve trafikten hoşlanmıyor. Los Angeles'tan sık sık şöhret odaklı bir para çukuru olarak bahsediyor. Dumanlı hava hakkında atıp tutarken bir yerde aklıma bu İngiliz kızın aşırı derecede ev hasreti çektiği geliyor.

"Evi özlediğini söyleyebilirim."

"Soğuk havayı ve annemin yanında bezelye olan balık ve patates kızartmasını özleyorum."

"Pardon? Balık ve patates kızartmasının yanında bezelye?" Düşüncesi bile midemi bulandırıyor.

"Evet, en sevdiğim yemektir. Bezelye sevmez misin?"

"Uh... Onları umursamıyorum, ama balıkla birlikte mi? Hayır, teşekkürler."

"Ne kadar kibirli bir Amerikalı. Bunun iğrenç olduğunu düşünüyorsun ama fıstık ezmesi ve jöle yiyorsun."

Klasiklerden birine yaptığı saygısızlık karşısında şaşkına dönen biri, nasıl olur da fıstık ezmeli ve jöleli sandviçi eleştirebilir diye merak ediyorum.

"Bezelye lapasını PB & J ile mi kıyaslıyorsun?" Şaşkın bir yüz ifadesiyle yüksek sesle soruyorum.

"Oh, lütfen, bu garip, tamam mı?" Büzülüyor.

Bir korna sesi tartışmamızı bölüyor ve karşılığında Kate elini arabasının kornasına vurarak onunla birlikte küfrediyor. "Şunu gördün mü? Bana ters ters baktı!"

Kızgınken çok seksi görünüyor. *Acaba onu terslesem ne olur?*

"Geldik," diye anons ederek arabayı binanın önüne park etti. İşte bu fikir gitti.

Pencereden dışarı bakıyorum ve küçük kahverengi bir bina görüyorum. Beklediğim gibi yüksek bir bina değil, hatta bir ofise de benzemiyor. İki büyük modern binanın arasında yer alıyor ve beni adresi tekrar kontrol etmeye sevk ediyor.

"Buranın doğru yer olduğuna emin misin?" Lex'in bana gönderdiği e-postadaki adresi ararken Kate'e soruyorum.

"Kesinlikle öyle. Unutmayın, bir kitabı kapağına göre yargılamayın," diyor bilgece. "Dışarı çıkıp seni Haden'la tanıştırmak isterdim ama bir işim var."

toplantıya yetişmek için. Japon işadamları geç kalmayı sevmez."

"Sorun değil. El ele tutuşmayı sonraya bırakabiliriz." Kaşımı kaldırıyorum ve ardından sırtıyorum.

"Elbette." Vücudunu benimkine doğru çeviriyor, bacaklarını dikkatlice konumlandırıyor, böylece bakmak istediğim şeyi ortaya çıkarmıyorlar. "İyi bir el işi gibisi yoktur. Peki, bu gece?"

"Bu gece." Sırtıyorum, arabasının kapısını açarken küçük bir kıkırdama koparıyorum.

Başını yolcu camına olabildiğince yaklaştırıyor ve dudakları gülümseme şeklinde çatlayarak, "Siz bir kalp kırıcısınız Bay Mason. Ve dışarıda birilerinin kalbi kesinlikle kırılacak."

Kate haklı. Bir kitabı kapağına göre yargılayamazsınız. Dolayısıyla bir binayı da aynı şekilde yargılamamalısınız. İçeri adımı atar atmaz, mimari açıdan bu kadar iyi sunulmuş bir ofis alanı görmek beni şaşırttı.

Resepsiyon alanı koyu renkli ahşap zeminlere ve bembeyaz duvarlara sahiptir. Resepsiyon görevlisinin oturduğu arka duvar, orijinal haline getirilmiş eski tuğla işçiliğidir. Duvarda büyük çerçeveler içinde çeşitli kitap kapakları asılı ve her baskının altında bir imza var. Resepsiyon masasına yaklaştığımda duvardaki her bir kitabın *New York Times*'ın en çok satan kitaplarından olduğunu fark ediyorum.

Odadaki aplikler moderndir, alanı aydınlatır ve sıcak ve davetkar bir his verir. Köşeye yerleştirilmiş eski kahverengi deri kanepenin yanında çok sayıda kitap barındıran bir kitaplık bulunuyor. Büyük, kirli beyaz tüylü bir halının üzerinde duran oval şekilli sehpanın üzerinde daha fazla kitap var.

Resepsiyon görevlisi kulaklık takıyor ve bana bir dakika beklememi işaret ediyor. Telefonu kapatır kapatmaz bana kim olduğumu sordu.

"Noah, Mason. Yeni Pazarlama Direktörünüz," diyorum ses tonumu düz tutarak.

İş söz konusu olduğunda, boş işlerle uğraşmam. Belki de gençlik yıllarımda kendimi birinin amına soktum ve bu da sıcak su anlamına geliyordu. Yine de son birkaç yıldır kurumsal merdiveni tırmanmaya odaklandım. Pazarlama genellikle işle eğlenceyi karıştırmak isteyen genç kızların ilgisini çekiyordu.

zevk. Ne yazık ki, onlar için, böyle bir olgunlaşmamışlığa tahammül edemedim. Benim gözetimim altında olduğunuzda, işinizi yapsanız iyi edersiniz.

Ancak benim özel hayatım tamamen farklı bir hikâye. İş

Noah'ı ve eğlence Noah'ı var.

İkisi asla birbirine karışmaz.

"Doğru. Bay Cooper'ı isteyeceksin," diye cevap veriyor sevimli bir gülümsemeyle.

Ayağa kalkıyor ve masanın etrafında yürüyor, dar eteğini ayarlamaya dikkat ediyor. Onu takip etmemi istiyor ve beni ofiste dolaştırırken sıkı poposunun bir o yana bir bu yana sallanışına bakmamak için kendimi zor tutuyorum.

O küçük sıkı kışla çok şey yapabilirim. *Kirli düşüncelerini temizle*. Genç görünüyor. Zaten sen kadınlarını biraz daha hayat tecrübesi olanlardan seviyorsun.

Koridorun sonundaki camlı ofiste duruyoruz. Haden Cooper olduğunu tahmin ettiğim adam kapıyı açarak içeri girmemizi işaret ediyor.

"Bay Cooper, bu Noah Mason."

Masasından kalktı ve elimi sıkmak için elini uzattı. Bir yayınevini yönetmek için oldukça genç görünüyor; neredeyse benim yaşımda. Uzun boylu ve kaslı bir yapıya sahip, kalın çerçeveli okuma gözlükleri takıyor. Sürekli kaşıyor gibi görüldüğü sakalından rahatsız olarak parmağındaki alyansı fark edebiliyorum - zavallı *adam*.

"Noah, tanıştığımıza memnun oldum. Otursana."

Resepsiyon görevlisi ayrılırken pelüş koltuğa oturuyorum. Ofisinde özel bir şey yok, masasının üzerinde dağınık el yazmaları ve başka bir şey için neredeyse hiç yer yok. Masaüstünün yanında bir kupa var, üzerinde Homer Simpson'ın külotuyla çekilmiş bir fotoğrafı ve 'Son mükemmel adam' yazısı var.

"Yani Noah, Lex senin hakkında sadece iyi şeyler söylüyor. Ama yine de o adam herkesi her şeyi yapmaya ikna edebilir."

"Kelimelerle arası çok iyi. Bu fırsat için teşekkür ederim, Mr. Cooper."

"Bana Haden de. Çok garip, cidden ikiz kardeşim gibi görünüyorsun." Kıkırdıyor.

Rahatlıyorum. "Belki. Parmağımda yüzük yok ama."

"Ah..." diye gülümsüyor, "... hayat gizemli yollarla işliyor. Bir de karım tam bir top kırııcıdır. Muhtemelen bunu yüksek sesle söylememeliyim çünkü buralarda bir yerde gizleniyor olacak."

"O da mı burada çalışıyor?"

"Kıdemli editör. Size bir resim gösterirdim ama masama onun ve oğlumuzun fotoğrafını koymama izin vermiyor. Ofiste bunu yapanların ezik ve bir çift taşığı eksik olduğunu düşünüyor."

Karısını şimdiden sevdim.

"Pazarlama geçmişinden çok etkilendim. Bence buraya tam uyum sağlayacaksınız. Yaklaşan yayınlarımız için güçlü bir itici güce ihtiyacımız var ve elimizdeki pazarlama stajyerlerinin yönlendirilmeye ihtiyacı var. Sizin direktörlük pozisyonunuz işletmemize online bir varlık kazandırmaya yardımcı olacak ki bu da pazarımızda rekabetçi kalabilmemiz için gerekli. Bu öğleden sonra onlarla bir toplantı yapalım" önerisinde bulundu.

Başımı sallayarak onaylıyorum, ancak sözüm, dar bir pantolon ve dekolteli mavi bir bluz giyen çarpıcı bir kadın tarafından kesiliyor. Kıvrık kahverengi saçlarını topuz yapmış ve gevşek bir tutam yüzüne düşüyor. Bu ofis bir şekerçi dükkânı gibi ama şeker yerine tatlı, güzel bir amla dolu.

Ama altın *kuralı* unutmamalıyım: *Yediğin yere sıçmayacaksın.*

Şu anda bu işe ihtiyacım var ve öfkeli libidom yaramaz köşede tek başına oturmak zorunda. Kaliforniya kesinlikle muhteşem kadınları sergiliyor.

"Merhaba." Dostça bir gülümseme sunuyor. "Sen Charlie'nin kuzeni Noah olmalısın."

Charlie'yi tanıyor. Oyun bitti.

"Öyleyim," diye kibarca cevap verdim.

Kendini tanıtıyor, "Ben Presley Malone."

Haden ona sinirli ve temkinli bir bakış atarken öksürür.

"Üzgünüm, Presley Malone-Cooper," diyor gözlerini devirerek.

Yumuşakça gülüyorum. "Ahhh... karım."

Kesinlikle, oyun bitti.

Haden sakalını sıvazlayarak, "Başlık uygun olduğunda," diye takılıyor.

"Pislik gibi davranmayı bırak Haden," diye karşılık veriyor, sırtışını gizlemek için elinden geleni yapıyor. "Her neyse, seni aramızda görmek harika. Umarım Haden seni bu akşam bir şeyler içmeye davet edecek kadar naziktir?"

"Henüz fırsat bulamamıştım. Bayan Her Şeyi Bilen araya girince böyle oluyor," diye yakınıyor. "Ee Noah, bu akşam bir şeyler içmek için müsait misin?"

"Planlarım vardı ama onları bu gece sonrasına değiştirebilirim."

"Eminim siz erkekler eğleneceksiniz. Dinleyin, ben çıkıyorum. Bana ihtiyacınız olursa, bir yazara taslağında çok fazla seks olduğu konusunda

ulaşmaya çalışıyor olacağım."

Haden dudaklarında muzip bir gülümsemeyle, "Ve sana söyledim, böyle bir şey yok," diyor.

Eğer her gece onun tatlı kışına vuruyor olsaydım, aynı gülümsemeye sahip olurdum.

"Yine mi bu tartışmayı yapıyoruz? Bir olay örgüsü olmalı. Okuyucuların daha fazlasını istemesini sağlayacak bir hikaye. Her sayfada bir seks sahnesi aşırıya kaçmaktır."

Tartışmaları devam ediyor ve gözlemledikçe Haden'ın Presley'den bir tepki almak için onu bilerek kızdırdığını görüyorum. En hafif tabiriyle komik. Charlie ve Kate'in neden onun bir pislik olduğu konusunda şaka yaptıklarını şimdi anlıyorum.

Hiçbir konuda anlaşılmadıktan sonra Presley, Haden ve beni yalnız bırakarak çıkıp gitti.

"Karım," diyor küçük bir kahkaha atarak. "Her gün neyle uğraşmak zorunda olduğumu görüyor musun? Ballbuster. Çok inatçı."

"Dik kafalı daha uygun bir kelime," diyorum sırtarak. "Charlie ve arkadaşı Kate gibi."

"Kate'i tanıyor musun?" Bir ıslıkla takip ediyor. "Üçü birlikte Charlie'nin Melekleri gibiler... isimdeki ironiyi mazur görün, kadınlar için eşitliği savunurken herkesle savaşıyorlar. Kate tam bir baş belası," diye yumuşak bir kahkaha atarak bitiriyor.

"İlginç, onunla daha bugün tanıştım. Hem de alıngan bir İngiliz."

"Eğlenceli biri. Presley ve Charlie kadar gergin değil. Sanırım onu Manhattan'ın etrafında gizlenen korkunç erkeklerden koruma ihtiyacı duyuyorlar. Sürekli onun peşindeler ve onun özgür bir ruh olduğunu anlamıyorlar. İnsanların ne düşündüğü umurunda değil, sadece onu mutlu eden şeyi yapıyor."

Kate'i tanımlamak için ilginç bir yol. Eğlenceyi seven ve rahat biri olarak karşımıza çıkıyor, evlenip çocuk sahibi olmak için yanıp tutuşan kadınlardan biri değil. Belki de bu yüzden ondan hoşlanıyorum - onun etrafında yersiz bir baskı hissetmiyorum.

"Bak, bu gece biriyle takılacağını tahmin ediyorum, o yüzden içkiler konusunda endişelenme. Cidden, tamamen anlıyorum."

Ona Kate olduğunu söylemek istemiyorum. Haden'la daha yeni tanıştığım için onunla vakit geçirmemi teşvik mi eder yoksa aksi yönde mi uyarır bilemiyorum. Az önce söylediklerine rağmen, insanlar bazı şeylere komik tepkiler verebiliyorlar ve şimdilik bunu gizli tutmak en iyisi.

"Biri beni Malibu'da bir bara davet etti ama sorun değil."

"Bir erkeğin ve bir ilişkinin yoluna çıkmayacağım. Güven bana..." Gülüyor. "Bu hafta içinde bir şeyler içeceğiz. Lex'i gelmeye ikna etmeye

çalışacağım.

ama onu tanıyorsam, her zamanki gibi şehir dışında olacaktır."

Haden, şirketin nasıl yapılandırıldığına dair bir organizasyon şeması da dahil olmak üzere işletmenin nasıl çalıştığını daha fazla açıklamak için ekranını döndürüyor. Daha sonra ilk on yazar ve yeni çıkacak kitaplar hakkında konuşuyor. Julian Baker'ı tanıyorum, eserlerini okumuştum ama Charlie'nin yıllar önce ondan bahsettiğini şimdi hatırlıyorum. Hatırladığım kadarıyla, ki başkalarının aşk hayatı söz konusu olduğunda pek dikkat etmiyorum, Charlie ile ben bir düğün için Hawaii'de bulunduğumuz sırada Charlie onunla çıkıyordu.

Günün geri kalanını ipleri göstererek ve ekiple tanışarak geçiriyorum. Saat altıda işim bitmişti. Haden beni eve bırakıyor ve böylece şirket hakkında daha fazla konuşma fırsatı buluyoruz. Trafik berbat, duş almak ve daha rahat bir şeyler giymek için fazla zamanım yok.

Bir sonraki ikilem ise ulaşım aracımı bulmak. Charlie'nin bisikletini kullanmak istiyorum ve özellikle de onun bebeği olduğu için çok ikna etmem gerekiyor. Uzun bir yol güvenliği dersinden sonra nihayet anahtarları bana veriyor.

Malibu'da tampon tampona trafik var. Pisliğin teki yükünü kaybetmiş ve trafik sıkışmış. Tanrıya şükür onun bisikletini sürüyorum, daha fazla gecikmeyi önlemek için trafiğe girip çıkıyorum. En son üniversitede bisiklete binmişim; Tom'un ailesi ona yirmi birinci yaş gününde bisiklet almıştı. Yersiz anıyı bir kenara itip tekrar yola odaklanıyorum.

Oraya vardığımda bara yöneliyorum ve elimde bir içki olduğu için daha mutlu olamazdım. Eve dönebilmek için daha az tüketmem gerektiğini biliyorum.

Kalabalığın arasından geçerken Kate'in büyük güvertede oturup okyanusa baktığını fark ediyorum. Bu sabahki kıyafetlerinin aynısını giymiş ama ifadesi kasvetli görünüyor. Bugün erken saatlerde gördüğüm ya da Haden'ın tarif ettiği eğlence düşkünü Kate'e hiç benzemiyor.

Aynı bakış.

Aynı

hikaye.

Biri onu kırmış.

Şu adam. Büyük taşaklı olan.

Ugh.

Charlie beni bir değil, iki kez en iyi şekilde davranmam konusunda uyardı. Kadınlara, özellikle de onun arkadaş çevresindekilere değil, kariyerime odaklanmam konusunda.

Bir sapık gibi görünmemeye çalışıyorum, yine de büyük bir çalının yarısını kapatmış uzaktan onu izliyorum. *Hiç de sapık gibi değil, seni aptal.*

Önünde cep telefonuyla masada sessizce oturuşunu gözlemliyorum. Dikkatini dağıtıyor gibi görünüyor. Sanki otomatik pilotta gibi telefonu eline alıyor, ekrana bakıyor, yerine koyuyor ve dakikalar sonra tekrarlıyor. Ayağı masanın altına sabırsızca vurarak eteğinin yukarı kalkmasına neden oluyor. Rahatsız olmuş gibi görünmüyor, buna izin veriyor, sonra tekrar düşününce eteğini hafifçe aşağı çekiyor.

Yanına gelene kadar ona doğru yürüyorum. "Merhaba yabancı."

"Tam zamanında geldiniz Bay Mason," diye neşeli bir tezahüratla selamlıyor. "Biraz eğlenme zamanı."

"Aklında ne var?"

Elimi ve büyükçe bir çantayı tutuyor, kendimizi kuma giden patikada bulana kadar beni çok da kalabalık olmayan barın içinden çekiyor. Sanki çılgınca bir telaş içindeymiş gibi, kumların okyanusa açıldığı yolun sonuna ulaşana kadar topukları betona çarpıyor. Omzuma tutunurken eğilip ayakkabılarını çıkarıyor, çıplak ayakları şimdi yumuşak kuma değiyor.

Güneş battı, gökyüzü bir parça pembe ile kararıyor. Eliyle beni kıyıya doğru çekerek metal bir cankurtaran sandalyesinin yanındaki bir noktaya yerleşiyor. Beni kendisiyle birlikte aşağı çekip çantasından bir şişe tekila çıkarırken bedenim yere doğru sarsılıyor.

Kapağı açıp bir yudum alıyor ve tekila boğazından aşağı inerken kükrüyor. "Elveda," diye bağırarak şişeyi gökyüzüne doğru kaldırıyor. "Çok kötü kararlar ve lanet olası bir hayat edinmesi gereken serseriler!" Bir içki daha alıyor.

Yavaşılaması için onu uyarıyorum ve şişeyi elinden çekmeye çalışıyorum. "Senin sorunun ne biliyor musun?"

Çok uzun sürmedi, tekila çoktan damarlarında dolaşmaya başlamıştı ve bu da sarhoşça bir gevelemeye neden oldu.

"Ne?"

"Çok gerginsin."

Bir kahkaha attım, ardından muzaffer bir sırıtış geldi. "Oh, Kate, gerçekten beni tanıyorsun."

"Evet, biliyorum." Aceleyle ayağa kalkıyor, hafifçe sallanıyor. "Kadınları becermekten hoşlanıyorsun. Bir sürü kadınla. Onların duygularını umursamıyorsun. Aletinle düşünüyorsun ve tüm eğlenceyi aletinle yaşıyorsun."

"Bunda yanlış olan ne? Yuva kurmaya ihtiyacım yok... henüz."

"Kesinlikle," diye belirtiyor. "Ben de tıpkı senin gibiydim. Kendi işimi yapıyor ve eğleniyordum. Bir ilişki istemiyordum. Şimdi bana bak," diye yüksek sesle ağlıyor. "Berbat bir haldeyim."

"Sen dağınık değilsin, Kate. Otur ve tekilayı yavaş iç."

Dinliyor, kocaman bir iç çekerken kendini kuma bırakıyor. "Tekrar gevşemem lazım. Eğlenmeye. Son birkaç ayı unutmanın bir yolunu bulmalıyım. Seks yapmak istiyorum. Hayattaymışım gibi sevişmek istiyorum. Anladın mı beni?"

Onu çok fazla anlıyorum. Ben de bir iç geçirdim. Buraya dönmemem gerekiyordu. Başımı en başta belaya sokan her şey *burada*. Ona dokunursam yüzümü hedef tahtasına koyacak bir sürü insan var - Charlie, Lex, Haden. Daha fazlası da olabilir. Sadece eğlenebiliriz. Sohbet edebiliriz. Onu becermeme gerek yok.

Güçlü ol. Çok fena batırdı. Eski yöntemlerine yenik düşme.

"Hadi, Noah." Bana tekilayı uzatıyor, içmemi bekliyor.

Şişeye bakıyorum ve altı ay önce bu kez Benny ve Tom'la birlikte plajda, tatilde bir grup Brezilyalı kadınla voleybol oynarken nasıl sarhoş olduğumuzu düşünüyorum. Karnımız ağrıyana kadar gülmüş, kusana kadar içmiş ve o üç kadını çaresiz mağara adamları gibi sikmiştik.

Ve şimdi, *buradayım*.

Arkadaşsız.

Tek başına.

Ve hatalarımla yaşıyorum.

Kapağını açarak şişeyi dudaklarıma götürüyorum ve boğazımı yakana kadar tekilayı yutuyorum ve artık dayanamıyorum.

Kate yüksek sesle alkışlar, "İşte benim oğlum! Sadece bu gece için bile olsa her şeyi unut."

İkimiz de kahkaha krizine girene kadar tekrarlıyorum, gökyüzü kararırken ve zar zor görülen yıldızlar uzakta parıldarken izliyorum. Los Angeles hakkında konuşuyoruz, politika üzerine tartışıyoruz, sonra ikimiz de pizzada ananastan hoşlanmadığımız konusunda hemfikir oluyoruz ve uzaylı komplo teorileri üzerine hararetli bir tartışmaya giriyoruz. Seslerimiz daha da yükseliyor, kelimelerimizi gevelemeye başladıkça tartışmalarımız daha da aralıksız hale geliyor.

"İslanmak ister misin?" Kate'in gözleri parlıyor, cevap vermeme beklerken tekila şişesi dudaklarına değip aşağı iniyor.

"Bunu sana benim sormam gerekmiyor mu?"

"Ukala piç." Sırılarak vücutunu bana doğru yaklaştırıyor. Parmak ucu dudaklarının üzerinde duruyor, sonra yavaşça dibinde gezinerek pantolonunun içinde bir tepki uyandırıyor. "İnan bana, zaten öyleyim."

Şişeyi göğsüme doğru itiyor ve ben de kalan tekilayı bitiriyorum. Kate önümde duruyor, bluzunu çıkarıyor, sonra eteğini indiriyor. Sadece kırmızı dantelli külotu ve sütyeniyle, şeytani bir gülümsemeyle bakışlarımı üzerinde tutuyor. "Sadece bir kez yaşarsın, değil mi?"

Hepsi böyle söylüyor.

Ve her gece olduğu gibi bu gece için de kesinlikle aynı fikirdeyim.

CHAPTER 7

NOAH

Bir yerde Batı Yakası sahillerinin Kaliforniya akıntısı nedeniyle Doğu Yakası'na kıyasla daha soğuk sulara sahip olduğunu okumuştum. Hayatımda hiç şu anda titrediğim kadar titrememiştim. Bahar mevsimindeyiz, yani tam olarak plaj havası değil ama bu çok saçma. Dişlerimin takırdamasına izin vermiyorum, ısırarak ve bacaklarımı suyun içinde hareket ettirerek ihtiyacımı bastırıyorum. Derim karıncalanıyor, o kadar kötü acıyor ki hipotermi geçirmenin eşiğinde olduğumdan eminim.

Dışarısı karanlık. Sadece okyanus kıyısındaki evler ve restoranların yanı sıra dağların üzerinde yer alan evlerin ufuk çizgisinden gelen ışıklar bölgeyi aydınlatıyor. Bu sahil şeridi sessiz ve tek ses dalgalar ve etrafımda sıçrayan Kate.

"Soğuk mu?" diye soruyor, başını tekrar suya daldırmadan önce kıkırdıyor. "Uh... öyle de diyebilirsiniz." Etkilenmemeye çalışıyorum ama yemin ederim toplar düşmüş ve sıcak bir plaj battaniyesinin altına sığınmak için kıyıya yüzmüştür.

"Ben İngiltere'den geliyorum, bu yüzden burası tropik açıdan harika."

"Manş Denizi'ne kıyasla mı?" Sıcak kalmak için kollarımı dairesel hareketlerle hareket ettirerek alay ediyorum.

"Ülkemi seviyorum ama plajlarımız berbat."

"İlginç, Kaliforniya'ya pek düşkün görünmüyorsunuz."

"Kaliforniya değil, Amerikalı erkekler," diye yorumluyor kibirli bir havayla.

Ona daha yakın yüzüyorum ve donmuş uzuvlarımı yeniden hissetmeye başlayınca elimi kalçasına koyup onu kendime çekiyorum ve fısıldıyorum: "Ben Amerikalı bir erkeğim ama bana güven bebeğim, çok eğleneceksin."

Ağzımı onunkine yaklaşıtıyorum ve dilimin ucuyla alt dudağını hafifçe okşuyorum.

Ayrılıyor ve aç bir köpekbalığı gibi etrafımda dönüyor, kahkahalar ve çapkın hareketlerle dolu. Artık o kadar üzgün görünmüyor, ama belki de tekilanın bununla bir ilgisi vardır.

"Bir şey itiraf etmem gerekiyor." Hıçkırarak kıkırdıyor. "İlk kez çıplak yüzüyorum."

"Teknik olarak Kate, tamamen çıplak olmadığın sürece çıplak yüzmüş sayılmazsın."

Yüzmeyi bıraktı ve bana doğru ilerledi. Kolunu sırtına doğru uzatarak sütyenini çözüyor ve tek seferde çıkarıyor. Memeleri yüzüyor, sikimi hafifçe sertleştiriyor, pembe meme uçları ay ışığında benimle alay ediyor.

"Şimdi mutlu musun? Bay Amerikalı?" diye usulca takılıyor.

Başımı salladım ve tamamen soyunmasını istedim. Okyanusta hiç seks yapmamıştım, her şey için bir ilk. Kıyıdaki cüzdanımda durduğu düşünüldüğünde, prezervatif kullanmak şu anda pek olası görünmüyor. Sonra etrafımızda yüzen tüm okyanus yaşamını düşünmeye başlıyorum ve az önce bacağıma sürtünen şeyi görmezden gelmeye çalışıyorum.

Lütfen deniz yosunu olsun.

Kate öne doğru eğilir, kolları suyun içinde hareket eder, ta ki bir kolunu gururla bir çift külot tutarak kaldırıana kadar. "Peki ya şimdi?"

Bu kez ona yaklaşıyorum ve ağızlarımız birbirinden zar zor ayrılırken dudaklarını öpmek için ilerliyorum, bu sırada ellerim kıkında serbestçe dolaşıyor. Sarhoş halimle, zihnimi meşgul eden her sorun akıntıyla birlikte uzaklaşmaya başlıyor. Düşündüğüm tek şey onun vücudunun benimkine değmesi.

"Bunu evet olarak kabul ediyorum," diyor, boxer'ımın üst kısmını izliyor ve elinden geldiğince çekiştiriyor. Bacağımı sallayarak düşmelerini işaret ediyorum.

Elveda boxer. *Kahretsin, onlar da benim pahalı olanlarımdı.*

"Bunu sessiz olman ve biraz eğlenmeme izin vermen gereken bir zaman olarak kabul etmelisin."

Dudaklarım kulağına gidip lobunun kenarını sıyırırken parmaklarım kalçalarını izliyor ve öne doğru yaklaşarak elimi kalçalarının arasına kaydırmamı sağlıyor. Başını geriye doğru eğerken küçük bir çığlık atıyor. Vücudumda sıcak bir his dolaşıyor ve soğuktan ağrıyan kaslarımı rahatlatıyor.

"Sen harikasın. Bunu biliyor muydun?" Fısıldıyorum.

Sırtını eğerek destek için kollarını boynuma doluyor ve kendini bana doğru itiyor. "Seni becermemeliyim..." diye mırıldanıyor suçlu bir yalvarışla.

Klitorisine yaklaşarak, "Neden olmasın, bana iyi bir neden söyle," diyorum.

Bir kez olsun konuşmamayı seçiyor ve bunun yerine iki ayağımızın üzerinde durana kadar bedenlerimizi kıyı şeridine yaklaştırıyor. Vücudu önümde çırılçıplakken, dik meme uçları onu becermekten başka seçeneğim kalmayana kadar beni acımasızca kızdırıyor. *Tam burada. Hemen şimdi.*

Gecenin karanlığında bile çok seksi. Vücudu çok sıska değil, uzun boylu, doğru yerlerde tüm kıvrımlara sahip. Pek çok güzel kadınla birlikte oldum, ama belki de Kate'in biraz sınır dışı olması onu daha da öne çıkarıyor.

"Burada olmaz," diyor. "Hadi sudan çıkalım."

Elimi tutup beni kuma doğru iterken onu kıyafetlerimizin olduğu yere kadar takip ediyorum.

Tamam. Hay sikeyim. Hava soğuk.

Üstümde duruyor ve bana, ortasında bir iniş şeridi olan güzel bakımlı amına hayranlıkla bakmam için mükemmel bir açı veriyor.

"Beni becermek istiyor musun, Noah?"

"Amcığın bana vahşi bir canavar gibi bakarken, seni nasıl becermek istemeyebilirim?"

"O zaman senden tek bir şey istiyorum." Keskin ve sert ses tonu, birkaç dakika önce suda yüzen kıkırdayan Kate'e hiç benzemiyor.

"O da ne?"

Göğsü kabarıyor, vahşi gözleri bana bakıyor, saldırmaya hazır. "Seni becereceğim. Anlıyor musun? Ve ben sessizce sikişmem."

Bu oluyor mu?

Dikkat çekmeden, gözlerimin köşeleri etrafımızdaki alanı tarıyor, bir reality şov programında şakaya maruz kaldığımdan eminim. Yalnız olduğumuzu gördüğümde -uzaktaki iki kişi dışında- başımı sallıyorum, bu düşünce beni heyecanlandırıyor.

Ama bu düşünce beni ne kadar tahrik etse de, Koca Alet bunu reddediyor. *Oh, Tanrı aşkına!* Bunu düşündükçe daha da paranoyak oluyorum ve partiye gelmeyi reddediyor. Hay sikeyim! Altında yatan şeyin ne kadar gevşek olduğunu hissediyordur. Belki göğüslerini okşarsam, bunu gerçekleştirebilirim. Ellerim göğüslerine gidiyor, o garip bir şekilde inlerken onları sertçe okşuyorum. Belki de bu onun seks yüzüdür. Bembeyaz görünüp acıdan kıvranıyor gibi olması çok tuhaf. Tanrım, bu şu anda becermek istediğim bir kadının yüzü değil. Hemen üzerimden atlıyor ve bana bakıyor.

"Aman Tanrım!" diye avazı çıktığı kadar bağırıyor.

Vay anasını! Yengeç mevsimi sanırım. Siktir, bilmiyorum. Sikimde bir yengeç var, biliyorum. Deniz canlıları her yerde. Paniklemeye başladım, yengecin sikimi ısırıp koparmasını beklerken yüzüm buruştu.

*Sikim olmayacak. Siksiz
olacağım!*

"Çek şunu üzerimden," diye bağırıyorum ona.

"Neyle?" diye şaşırtıcı derecede sakın bir ses tonuyla cevap veriyor. "Bilmiyorum!" Tartışıyorum.

"Ayakkabınla mı, çantanla mı?"

"Cüzdanım bin dolar değerinde. Benden onu
Michael Kors?"

"Michael kim?" Onun saçma ikilemini anlayamadığım için panikliyorum. "Çek şunu üzerimden!"

"Sadece kan," diyor sakince, yargılayan gözlerle beni izliyor.

"Kanıyor muyum? Yengeç beni ısırды mı?" Gözlerim panik içinde aşağıya bakıyor. "Aletim hala orada mı?"

Kate'in omuzları aşağı yukarı hareket etmeye başlıyor, kahkahaları dalgaların çarpma sesine karşı yankılanıyor. Sürekli gülmesi beni kızdırmaya başladı. Bu ne tür bir hastalıklı şaka?

"Regl oldum," diye geveliyor kahkahaları arasında. "Kan vajinamdan geliyor, yengeçten değil. Aletin iyi."

Anlaması biraz zaman alıyor. *Regl mi?* Aman Tanrım. Bu çok utanç verici.

"Vay anasını." Onunla birlikte kahkahalara boğulana kadar ellerimle yüzümü kapatarak kumların üzerine düşüyorum. O da yanıma düşüyor, ikimiz de histeri krizleri içinde çırılçıplak, nefes alamıyoruz.

"Yengeç olduğunu sanmıştım." Sözlerimin arasında gülüyorum.

"*Hamile* olduğumu sandım," diye itiraf ediyor ve sanki bir şakaymış gibi kıkırdıyor.

Gölmeyi kesiyorum, sözleri kafama dank edince nefesimi tutuyorum. "Hamile olduğunu mu sanıyordun? Bebeğim, ben iyiyim ama o kadar da değil."

Koluma hafifçe vuruyor ve boş tekila şişesini alıp arkamıza atıyor, çantasından bir şişe daha çıkarıyor.

"Madem hamile olduğunu düşünüyordun, neden tekila içtin?" Onu daha ciddi bir şekilde sorguluyorum. Yargılayacak biri değilim ama alkol ve hamilelik pek de birbirine uymuyor.

"Çünkü olmak istemedim. Çünkü ben bir aptalım. Şu anda hissetmek istemediğim pek çok şey yüzünden," diyor bir nefeste.

Kolumu omzuna koyup onu kendime yaklaştırıyorum. "Berbat durumdayız. Şu halimize bak. Çıplağız ve-" Kalçamda bir karıncalanma hissediyorum. "Sen miydin o? Bir yerlerde yengeçler olmalı. Siktir, bir de akrepler."

Kate panik atağını görmezden geliyor, hüzünlü gözlerle aya bakıyor, dudakları hafifçe titriyor.

"Kimin daha berbat olduğunu düşünüyorsun?" diye yüksek sesle merak ediyor. "Ben mi sen mi?"

"Ben... hayır, bekle. Belki sen."

Orada uzanmaya devam ediyoruz, Kate'in çantasından çıkardığı votka şişesini sessizce içiyoruz, etrafımızdaki dünya yokmuş gibi davranıyoruz. "Lean on Me "nin yorumlandığı bir noktada, damarlarımda dolaşan alkole rağmen daha berrak bir kafayla bir an için şarkıyı söylemeyi bırakıyorum.

"O zaman buna başarılı bir gece diyelim. Hamile değilsin ve aletim hâlâ sağlam."

"Sağlam, evet." Gülüyor ve ardından iğrenç bir homurdanma geliyor. "Sadece... partiye *gelmeye* korkuyorum."

Utancımı gizlemem mümkün değil. Yüzü kızaran biri değilim ama soğuk havaya rağmen yanaklarımin yandığını hissedebiliyorum. Böyle bir anda yapabileceğim tek şey kendime gülmek. "Bu suyun ne kadar dondurucu olduğunu biliyor musun?"

"Yani bunların hepsi beni etkilemek için miydi? Bay Sert Adam, büzüşen soğuk suyla kim başa çıkabilir?" Yüksek sesle kıkırdıyor.

"Buruşmak hafif kalır. Sözümü geri alıyorum... bu gece berbat. Daha kötüsü olamazdı."

Ve tam bu sözleri söylediğim anda, gözlerimizin üzerinde bir fener parlıyor. "Kamuya açık alanda uygunsuz teşhircilikten tutuklusunuz."

Hay sikeyim.

CHAPTER 8

NOAH

On üç yaşına girdiğimde annem benimle *bir konuşma* yaptı. Kızları, vücudumun nasıl değişimler geçireceğini ve bazen bir kızla seks yaparak fiziksel duygularımı harekete geçirmek isteyebileceğimi içeren bir konuşma. Annemin ergenlik çalkantıları göz önüne alındığında, beni ergen hamileliği hakkında bilgilendirmeyi ilgisiz bir öğretmene bırakmıyordu.

Annem bana bir kızın ne kadar kolay hamile kalabileceğinden, ne kadar kolay hastalık kapabileceğine kadar her şeyi öğretmekten geri durmadı. O zamanlar tüm bu anlatılanlardan utanıyor ve kafam karışıyordu. Ancak on altı yaşına geldiğimde, kızlar aniden benimle ilgilenmeye başladığında kafamda bir şeyler oturmaya başladı.

Yapabileceğim onca kötü şey varken, annem bir kızı hamile bırakmanın bunlardan biri olmaması gerektiği konusunda beni uyarmıştı.

Yirmi bir yaşına girdiğimde ve resmen kulüplere gidip içki içebilecek yaşa geldiğimde, annem benimle bir konuşma daha yaptı. Yanlış bir kalabalığın içine ne kadar kolay düşebileceğimi, hayatın bazen ne kadar bunaltıcı olabileceğini ve bu olduğunda, bazen aptalca bir şey yaparak endişelerimizi unutmak için elimizden gelenin en iyisini yapmaya çalıştığımızı anlattı. Yasadışı bir şey.

"Noah, seni iyi yetiştirdim. Bana söz ver, hem de iki kere söz ver, yüzünü bir daha asla sabıka fotoğrafında görmeyeceğim."

"Hadi ama." Fırçaladım. "Bunu sana asla yapmam anne. Söz veriyorum."

Burada yirmi sekiz yaşımdayım, bir kameraya bakıyorum ve üzerinde adımın yazılı olduğu bir tahtayı tutuyorum. *Annem kalp krizi geçirecek.* Biricik oğlu, canı ve kanı, uygunsuz teşhirden tutuklanmış bir hapishane hücrelerinde oturuyor. Zararlı bir şey yapmıyorduk ama polislere göre yasaları çiğnemiştik.

Gece yürüyüşüne çıkan yaşlı bir çift bizi gördü ve davranışlarımızdan rahatsız olarak hemen polisi arayıp bizi ihbar etti.

Polis evrakları doldururken bu soğuk, kasvetli hücrede oturmak tüm senaryoyu daha da iç karartıcı hale getiriyor. Kate bunda büyütülecek bir şey görmüyor, bizi buradan çıkarmak için genç polislerden biriyle flört etmeye çalışıyor. Başarısız oluyor ve İngiliz argosuyla küfrediyor -küçük John Thomas'lı bir otuzbirci olduğuna dair bir şeyler. Bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok, şu anda umurumda da değil.

"Annem beni öldürecek," diye mırıldanıyorum ve etrafımı görmemek için başımı ellerimin arasına alıyorum.

"Annen mi?" Kate gülüyor. "Seni bir ana **kuzusu** olarak görmemiştim. Vay canına, tam da havalı puanlar kazanmaya başlamıştın." "Bu terim *çok* abartılıyor."

"Ana kuzusu diyor," diye dikkat çekiyor. "Ben daha çok Charlie için endişeleniyorum."

Ellerimi saçlarımda gezdiriyorum, tüm bu durumdan dolayı hayal kırıklığına uğramış bir halde. "Onu aramak zorunda değildin," diyorum sinirlenerek.

"Kefaleti başka kim ödeyecek? Annen mi?"

"Bekle. Bu bir anne şakası mı?"

Kate bankın diğer tarafına geçip yanıma oturdu. Sırf beni kızdırmak için parmağını koluma sokarak, "Hadi ama, bu biraz eğlenceli, değil mi?" diyor.

Alkol hala o çılgın beyninin etrafında dönüyor. Üzgün olması gerekiyordu, kırık bir kalpten acı çekiyordu. Kate, tecrübe ettiğim kadarıyla, hiç de düşündüğüm gibi biri değil. Ya da duygularını garip İngiliz mizahıyla gizlemekte çok iyi.

"İyi vakit geçirmek için her şeyi yaparım ama aklımdaki bu değildi. Hay sikeyim! Başımızın ne kadar belada olduğunun farkında mısınız? Los Angeles'a yeni bir başlangıç yapmak için geldim," diye hatırlatıyorum ona. "Çıplaklıktan yakalanıp lanet hapishaneye gönderilmek için değil."

Sessiz kalıyor, içine kapanıyor. Belki biraz sert davrandım. Kate'in daha büyük endişeleri var ve hâlâ hamile olmama meselesini düşünüyor olmalı. Belki de o kadar da duygusuz değildir. Benim içimde de ikimize yetecek kadar duygu dönüyor -öfke, hayal kırıklığı ve hüsrân bunlardan birkaçı.

Ama duygularım tavan yapmış olsa da yanımdaki kişiden gelen sessizliği görmezden gelemiyorum.

"İyi misin?" Onu kontrol etmek için başımı yana eğerek soruyorum. Eteğinin etek ucuyla oynayarak dikkati dağılmış bir şekilde cevap veriyor: "Evet, Neden olmayayım ki?"

Romantik olmak için değil ama gerçek bir endişeyle elini tutuyorum. "Şu hamilelik meselesi, Kate."

"Ah, o," diye geçiştiriyor. "Tamamen unutmuşum."

Kolumu omzuna koyarak onu kendime yaklaştırıyorum. Neden onu koruma dürtüsü hissettiğimi bilmiyorum. Belki de Charlie'nin en iyi arkadaşı olduğu içindir. Kadınlarla hiç arkadaşlığım olmadı. Her zaman arkasında bir amaç vardır. Bunu daha da kafa karıştırıcı yapan şey ise onu sadece yirmi dört saatten az bir süredir tanıyor olmam. Yine de ondaki bir şey bana onu tüm hayatım boyunca tanıyormuşum gibi hissettiriyor.

"İyi olmak zorunda değilsin," diyorum ona. "Hikâyeni bilmiyorum ama bir kulağa ihtiyacın olursa ben buradayım. Saatlerce dışarı çıkmamıza izin vermeyecekler."

Başının yan tarafını omzuma gömüyor ve dalgın bir şekilde tuğla duvara bakıyor. "Charlie'ye tüm hikâyeyi anlatmadım. O yüzden lütfen bir şey söyleme," diye yalvarıyor usulca.

"Söz veriyorum

yapmayacağım."

"Sadece Lex bilir."

"Lex mi?"

"Beni tüm bu durum hakkında uyaran oydu."

Mantıklı. Charlie işinize karışacak türden bir insan. Tutkuludur, arkadaşları ve ailesi için savaşıyor. O hep böyleydi. Bu yüzden Kate'in ona hikâyenin sadece yarısını anlatmasına hiç şaşırmadım.

"O adam. En iyi arkadaşlarımdan birinin kardeşi. Tesadüfen tanıştık ve anında ondan etkilendim. Neden emin değilim."

"Bekle, en iyi arkadaşın biliyor mu?"

Başını iki yana sallıyor. "Eric bir değişikliği gerçekten fark edemeyecek kadar bencil. O ve yakın zamanda erkek arkadaşından ayrıldı. Kendi işlerini yapıyor.

ve işle meşgul olmak." Şöyle devam ediyor: "Dominic denen bu adam beni ilk günden beri ilişkiye girmediği konusunda uyarmıştı, cinsel ilişkiye bile girmediğini söylemişti. Ben de hemen eşcinsel olduğu sonucuna vardım. Bir seks kulübünün sahibi olduğu ortaya çıktı ve... Bunu burada bırakıyorum."

"Öylece bırakamazsın," diye azarlıyorum onu. "Ne tür bir seks kulübü?"

"Beni rahatsız eden türden. Çiftlerin cinselliklerini ve arzularını keşfetmelerini anlıyorum ama ben düşündüm ki... boş ver."

Mantıklı sanırım. Tekrar söylüyorum, bu benim için alışılmadık bir durum. Aynı anda pek çok kadınla birlikte oldum. İnsanların birbirlerini nasıl sevebildiklerini ya da kendilerini tek bir kişiye nasıl adamak istediklerini anlıyorum, ama bunun benim istediğim bir hayat olmadığını biliyorum. Hiçbir zaman bir kadının sadece bana bakmasını istemediğim ve istemeyeceğim için kendimi onun yerine koymak zor çünkü o zaman bu duyguya karşılık vermem gerekirdi.

"Sana bir şey söyleyebilir miyim, Noah?"

"Evet," diyorum, acısını hafifletmek için başının üstünü öpüyorum.

"Sırf onu memnun etmek için yapmama izin verdiğim şeylerden utanıyor ve utanıyorum. Beni fark etmesi için..." Kısa bir süre duraklıyor. "Sana cinsel ilişkiye girmediğini söylemiştim ama beni başka erkeklerle sevişirken izlemekten hoşlanıyordu. Bu şekilde tatmin oluyordu. Beni seks kulübünde, bir yatağa yayılmış, bırakın tek kelime konuşmayı, hiç tanımadığım bir adamı becerirken görmek. Bir noktada iki adam."

Beynim bir an kekeliyor, alkol hala sistemimi işgal ediyor ve normalde mantıklı olan düşüncelerimi bulanıklaştırıyor. İyi vakit geçirmek için her şeyi yaparım. Pek çok edepsiz şey yaptım ama hiç hoşlandığım bir kızın başka biriyle sevişmesini izlerken zevk almamıştım. Bu adamın kafasını koparmak istiyorum. Bu istenmeyen öfke içimde dönmeye başladı. Birden hamilelik aklıma geldi.

"Kate, kimden hamile kaldığını sanıyorsun?"

Yaptıklarından utanarak başını öne eğiyor ve mırıldanıyor: "Bilmiyorum. Bir yabancı."

Onu kendime daha sıkı çekiyorum, saçlarını öperken duygularını boşaltması için gereken zamanı veriyorum.

"Kim olduğumla, başardıklarımınla her zaman gurur duydum. Ama bu..." diye ellerini sallıyor, "... kendimden iğreniyorum. Charlie sadece onunla yattığımı düşünüyor, başka erkeklerle değil. Lex Dominic'in geçmişini biliyordu. Neye bulaşacağım konusunda beni uyardı. Ama ben dinlemedim. Onu değiştirebileceğimi düşündüm."

Çünkü sonlara doğru benimle yalnız kaldığında, bana dünyadaki tüm ilgiyi gösterdi."

Gerçeği söylüyorum, "Onu sevdin. Bir ilişki istedin."

"Aşk kelimesini kullanmazdım. Güçlü duygular besliyorum. Ama merak etme, ribaunt arayan kadınları becermekle ünlü olduğunu biliyorum, o yüzden bu gece için teşekkürler." Yumuşak bir şekilde kıkırdıyor ve ciddi konuşmayı kesiyor.

"Hey! Bunu nereden biliyorsun?"

"Charlie," diyor gevşekçe. "Görünüşe göre annen de senin kirli sırrını biliyor."

"Annem mi?" Bir inilti çıkardım. "Kirli değil. Bazen öyle. Ama çoğunlukla sadece iki kişinin seks yapmasıdır."

"Tamam, duyduğum dedikoduyu hallet. Geçen yıl Cabo'ya. Erkek gezisi mi?"

"Erkek gezisi sıkılmış bir dulla sevişmeye dönüştü," diye itiraf ediyorum sırtarak. "Buraya uçakla geldikten sonra mı?"

Nereden biliyordun ki? Charlie!

"Ah... hostes ve yanımdaki piliç?" "Noah!" Yüksek sesle gülerek pazuma vurdu.

"Erika bunu erkek arkadaşından intikam almak için başlattı. Ivana sadece... bir nemfoman." Kelimeler ağzımdan çıktığında, kulağa ne kadar kötü geldiğimi fark ettim. Becerdiğim o kadınlar. Hepsinin yükü ve anlatacak bir hikâyesi vardı. Ya onlar da Kate gibiyseler, duyguları ve hisleri varsa, ama biriyle seks yapabileceklerini ve sadece bir kereliğine her şeyi bir kenara itebileceklerini kendilerine kanıtlamak için bunları dikkatle örtbas ediyorlarsa?

Alkolün etkisi geçince başım ağrımaya başladı. Çok fazla ilişki konuşması.

"Yani temel olarak, birinden yeni ayrılmış kadınları mı arıyorsun?"

"Ben sinsice dolaşmam..." Öksürüyorum. "Ben sadece doğru zamanda oradaydım."

"Bir çeşit üzgün kedi yağmacısı gibi." Karnına tutunarak histeri krizine giriyor. "O gömleğin altına 'Bay Rebound' yazan bir tişört giymediğine şaşırdım."

"Ha-ha," diye alaycı bir şekilde cevap veriyorum. "Kulağa geldiği kadar kötü değil. Los Angeles'ta oldukça iyiydim."

Ne büyük bir yalan. Buradaki kadınlar muhteşem. Kate de bir istisna değil. "Hı-hı, bu sabahki gibi mi?"

"Charlie'nin evinde kalıyorum ve ikileminize kulak misafiri olmam benim suçum değil."

Destek için bana yaslanmaya devam ederken omuzları çöküyor, vücudu gevşiyor. "Neyimiz var bizim?" diye soruyor. "Bir hapishane hücresinde oturmuş, ıslak ve kuma bulanmış bir halde, röntgenci bir nemfomanla nasıl neredeyse hamile kaldığıma ve senin nasıl ana kuzusu bir ribaunt avcısı olduğuna gülüyoruz."

Çok komik. Neden bilmiyorum. Birinin boğazını temizlediğini duyana kadar ikimiz sürekli gülüyoruz. Charlie polis memuruyla birlikte hücrenin diğer tarafında duruyor. Yoga pantolonu ve üzerinde 'Bu benim annemin tişörtü' yazan bir tişört giymiş ve uygun bir şekilde turuncu bir şeyle kaplanmış. Aşağı bakıyorum ve elinin mavi olduğunu fark ediyorum. *Ne kadar tuhaf.* Kollarını kavuşturmuş, alnındaki kırıksıklıklar ve boynumu sıkmaya hazırmış gibi duran gözleri bana bakıyor. Polis memuruna bir zarf uzatıyor. Belinden anahtarları çıkarıyor ve kapıyı açarak gitmemize izin veriyor.

"Hey, kuzen," diyorum dikkatlice. "Beni kurtardığın için teşekkürler."

Kate, Charlie'nin kışını öpmeye çalışarak tatlı bir ses tonuyla, "Selam kanka," diye tekrarlıyor. "Beni kurtardığın için de teşekkürler."

Charlie'den kurt sesinden daha yüksek bir hırlama sesi geliyor. Lex fuayede duruyor, suratını asmamaya çalışıyor. Gülmek istiyorum ama hem Kate hem de ben canavarı daha da kızdırmamamız gerektiğini biliyoruz.

Charlie yorum yapmayı reddediyor, biz arkasından koşup onları binanın dışına ve otoparka kadar takip edene kadar arkasını dönüyor.

Lex otoyolda hızla ilerlerken hoparlörlerden çalan hafif melodilerle eve dönüş yolculuğu sessiz geçiyor.

Dikkatini çekmek için öne doğru eğilip çenemi Charlie'nin koltuğuna dayıyorum. "Yani bizimle konuşmayacak mısın?"

Sessizliğini koruyor, başını bilerek pencereye doğru hareket ettiriyor.

"Benden sonsuza kadar kaçamazsın," diyorum kibarca.

"Senden *tek bir* Gey yapmanı istedim," diyor öfkeli bir sesle, diğlerinin arasından öfkelenerek. "Bu tamamen onun hatası değil," diye araya girdi Kate. "Bu benim fikrimdi. Sen de yapabilirsin.

beni suçla."

"Onu savunmana gerek yok Kate. O büyük bir çocuk," diye karşılık verir Charlie.

Dönüp bana omuz silkerek bakan Kate'e bakıyorum. Nispeten rahat bir kadın olan annem dışında hiç kimseye hesap vermek zorunda kalmadım.

Charlie'yi ne kadar sevsem de, çok yakında kafa kafaya vereceğimizi söyleyebilirim, dakikalar içinde.

"Bu sadece..." Charlie bağıyor, "... sorumsuzca! Çıplaklık kısmını sormayacağım bile. İkiniz de sarhoştunuz, okyanusta yüzüyordunuz. Tanrı bilir ikinizin de başına neler gelebilirdi! Hiç *Baywatch* izlemedin *mi*? Geceleri sizi kurtaracak cankurtaran yok. David Hasselhoff'un uykuya ihtiyacı var, biliyorsun."

Baywatch mı? Ne halattan bahsediyor bu?

"Konuşabilecek gibi değilsin," diye karşılık veriyorum. "On beş yaşındayken, her zaman takıldığın o çocukla aynı şeyi yaparken yakalandın."

Başını bana doğru çevirdi, gözleri hançer gibiydi.

Kahretsin.

Lex konuşmamızı böldü. "Ne çocuğu?"

Kate nefesinin altında mırıldanıyor, "İşte başlıyoruz. Başka bir erkekten bahsettiğine inanamıyorum."

"Bilmiyorum. Sürekli takıldığı, herkesin erkek arkadaşı sandığı bir çocuk," diyorum yüksek sesle.

"Çıplak değildim," diye karşı çıkıyor Charlie, ses tonunu hoş tutarak.

"Kasaba dedikodularına göre çıplaktın."

"Kasabanın dedikoducusu *senin* annen!" diye cevap veriyor, bu sefer hışımla.

"Belki de öyledir. Ama işte buradasınız, 'sorumsuz' davranışlarımız için bizi hemen azarlıyorsunuz, ama aynı şeyi siz de yaptınız. Üstelik çok daha gençtiniz. Yasal yaşta bile değildiniz."

Lex direksiyonu sıkıca kavlıyor, Kate'i ve beni görmezden gelerek Charlie'yi sorgulamak için başını çeviriyor. "Demek Cabo'da bilmem *ne suratlıyla* çırlıçıplak *yüzdün*, ama sana sorduğumda bana iffetli mi davrandın?"

"Aman Tanrım," diye bağıyor hayal kırıklığı içinde, ellerini bir çocuk gibi havaya kaldırarak. "Birincisi, çıplak dalmadım. Sütyen ve külot giyiyordum. İkincisi, Meksika hapisanesinde oturmak ölmeden önce yapılacaklar listemde yok. Ve Noah, anneni arayacağıma inansan iyi edersin."

"Ne?" Ben de bağırdım. "Annemin bilmesine gerek yok. Onu bu işe karıştırma." Kate shushes herkes içinde ve Araba, teşebbüs için yaratmak a Zen ortamı. "Bakın, bu gece olanları unutalım. Burada hepimiz yetişkiniz. Daha fazlası olmadığı için Tanrı'ya şükredelim...

daha kötü."

"Nasıl?" Charlie karşılık veriyor. Kulaklarından buharlar fışkırıyor. "Kuzenin ve en iyi arkadaşının alenen çıplaklıktan tutuklandığına dair bir telefon almaktan daha kötü ne olabilir söyle bana? Mahkemeye çıkmak zorunda kalacağını biliyor musun? Ve bahse girerim avukat olduğum için ikinizi de temsil etmemi bekliyorsunuzdur."

"Hamile değilim," diye ağzından kaçırır Kate.

Charlie sessizliğe gömüldü. Kate'in beni otobüsün altına atacağını düşünmüştüm ama onun yerine beni kurtardı ve Charlie'nin zorba tavırlarının altına kendini gömdü. Araba garaj yoluna giriyor ve durur durmaz hemen inip Lex'in peşinden gidiyorum. Charlie Kate'i azarlamaktan çekinmiyor.

"Benimle dalga mı geçiyorsun? Onu korunmasız siktin ve kaç kadınla birlikte olduğunu biliyor musun?"

Anahtarlarını cebinden çıkarırken Lex'in yanında duruyorum. Charlie'nin aksine, fikirlerini kendine saklıyor.

"Bu gece eğlenmişsiniz gibi görünüyor."

"Charlie'nin bunu böyle görmemesi çok kötü."

"Merak etme, onunla ben ilgilenirim" diyor ve ardından rahatsız edici bir şekilde sırtıyor.

"Oh adamım, bu kulağa pis geliyor." Yaltaklanıyorum. "Amelia'nın odasında uyuma şansım var mı? Onun gürültülü horlaması tam da bu gece işime yarayabilir."

"Güven bana Noah, kuzenin inatçı biri. Beni kanepede bulursan şaşırma çünkü o erkeklere ve onların aptal siklerine atıp tutuyor."

"Lakers bu gece oynadı. Tekrarını izlerken sana katılacağım." Gülüyorum, bu gecenin yaşandığını bile unutmaya çalışıyorum.

Ve ilerideki kısa mesafede Kate'in Charlie'ye gözlerini devirdiğini görüyorum. *Kuzenimin ağzı*. Kate'in ne kadar sorumsuz olduğundan ve bu gece beni dışarı çıkarırken ne düşündüğünden bahsedip duruyor. Charlie'nin avukat olmasına şaşmamalı. Tartışma yeteneği sayesinde bu kadar başarılı. Ayrıca, tam bir baş belası.

Lex bize içecek ve bir paket Doritos getirirken onları verandada bırakıyoruz. Charlie ve Lex giderken kızlara göz kulak olmak için nazıkçe uğrayan komşu, hızlı bir vedalaşmayla ayrılıyor.

Ona geri döneceğimi söyledim ve duşa girdim. Çabuk oluyorum, maçın bir saniyesini bile kaçırmak istemiyorum ama vücudumdaki kum ve kaşıntı hissinden arınmak için de çaresizim. Bir noktada anneme söylemek zorunda kalacağımı biliyorum, bunu sonsuza kadar saklayamayacağımı biliyorum. Ama şimdilik gevşemeye ihtiyacım var. Ve Lakers maçının tekrarı tam da

ihtiyacım olan şey.

Charlie odaya giriyor ve ikimizi de koltuklarda otururken görüyor. Bu gece yaşlanmış gibi görünüyor. Gözlerini gölgelemeye başlayan koyu halkalarla yüzü çekilmiş. "Bu gecelik bu kadar yeter," diyor yenilmiş bir ifadeyle.

"Evet, yorgun görünüyorsun," diyorum, Lex televizyonun üstünden maçla ilgili bir şeyler bağırırken ekranı izliyorum.

"Bir bakalım... Amelia akşam yemeğini kustuğunda üzerime kusmuk bulaştı. Onu banyoya soktuktan sonra, yaban mersinlerini buzdolabından çıkarıp masanın üzerine bıraktığını ve Ava'nın onları halıya sıkıştırmanın daha iyi olacağına karar verdiğini fark ettim." İç çekerek devam ediyor: "Sonra kuzenim ve en iyi arkadaşımın sahilde çıplak bir şekilde seks yaptıklarına dair bir telefon aldım. Üstüne üstlük, ödünç almak için yalvardığın bisikletim Malibu'da toplanmayı bekliyor."

"Bisikletini alacağım ama seks yapmıyorduk," diye kendimi savunuyorum.

"Biliyor musun?" Beni işaret ediyor. "Artık umurumda değil. Ne yapmak istiyorsan onu yap, Noah. Erkekler ve sikleri..."

Ve Lex'in dediği gibi, sik rantı başlıyor.

CHAPTER 9

KATE

Öğleden sonra Noah ile bir şeyler içmeden önce.

Aptal, sorumsuz, umursamaz, salak - ve şu anda kendime takabileceğim isimlerin listesi uzayıp gidiyor.

Kendi güvensizliğime yenik düşer, söyleyecek bir şey kalmamasına rağmen Dominic'e mesaj atardım. En azından onun söyleyecek bir şeyi kalmamıştı. Gönder tuşuna basar basmaz anında pişman oldum ve yaptığının farkına vararak banyoda yere yığıldım. Sadece ona geri mesaj atmakla kalmadım, aramızda hiçbir şey yokmuş gibi davranma yeteneğini de sorguladım.

Bu noktaya nasıl geldiğimden bile emin değilim. Dominic izlerken bir yabancının beni dört ayağımın üzerinde becerdiği anı aklımdan çıkmıyor. Ama iki ucu keskin bir kılıç gibi, o anın ardından onun ofisinde kendi samimi randevumuz geliyor.

"Senin olduğun her şey benim hissetmemem gereken her şey," diye fısıldadı.

Bakışları avına saldırmaya hazır bir hayvan gibi vahşiydi. Kalbim düzensiz bir şekilde atmaya başladı, beklenti ve adrenalinin karışımı bir araya gelmişti. Her öpücük ve her dokunuş hafızamda bir iz gibi yanıyordu.

Yıkım. Sadece o gece için bile olsa çekingenliğimin açığa çıkmasına izin verdim ve şimdi kendim için yarattığım karmaşanın tadını çıkarıyorum.

Yanıt bekliyorum ve *regl dönemim* bir hafta gecikti.

"Greyfurtlu roka salatası mı yoksa Caprese salatası mı sipariş etmeliyim?" Eric yüksek sesle soruyor, menüyü incelerken parmağını dudağına götürüyor.

Nefesimi bırakıp menüyü okuyarak ve bugün yüzüncü kez cep telefonumu kontrol etmeyerek bir kez daha dikkatimi dağıtıyorum.

"İkimiz de yanında patates kızartması olan domuz marine filetosu istediğini biliyorken neden salata seçeneğiyle uğraşıyorsun ki?" Menüyü yere bırakarak ona söyledim.

Garson masamızda belirdi, siparişimizi almak için sabırsızlıkla bekliyordu. "Ben ızgara kılıç balığı alacağım, o da..." Eric'i işaret ederek diyorum ki, "...

yanında patates kızartmasıyla birlikte domuz marine filetosu alacağım." "Hepsi bu mu?" diye sorar garson, neredeyse kabaca.

"Buharda pişmiş tavuk köftesi," diye ekliyor Eric.

Kaşlarımı kaldırıyorum. Bir dakika önce salata menüsünü inceleyen Eric, şimdi de köfte mi sipariş ediyor? Daha sonra spor salonunda tartışma çıktığında şikayet edeceğini çok iyi bildiğim için bunu tartışamayacak kadar zihinsel olarak tükenmiş durumdayım.

"Başka bir şey var mı?" diye tekrarlıyor garson.

"Bir kişilik mi? Senin için," diye mırıldanıyor Eric nefesinin altında. Gülümsemeye zorluyorum. "Hepsi bu kadar. Teşekkür ederim."

O gider gitmez Eric'i masanın altından tekmeliyorum ve onun inlemesine neden oluyorum. "Ne? Bunu hak etti."

"Belki, ama yemeğimizin üzerinde onun tükürüğünü bulmak istemiyorum."

Eric sinirli bir şekilde oflayıp puflasa da birkaç dakika sonra sırtıtmaya başlar. "Pekâlâ, ne kadar süre buradasın? Tüm bilgilere ihtiyacım var."

"Ne kepeçesi?" İfademi basit tutarak peçeteyi kucağımda düzleştiriyorum. "Şu aşamada iki haftalığına buradayım, çalışıyorum ve evinde kalmama izin verdiğin için teşekkürler."

"Hadi ama, asla sormak zorunda değilsin. Ayrıca orada başka kimse yok," derken sesi yumuşar ve Eric'in nadir görülen ama kırılgan tarafı ortaya çıkar.

"Hey," diyorum elimi onun elinin üstüne koyarak. "Tristan'la konuştun mu?"

Başını sallıyor. "Hayır, sadece Insta'da onu takip

ediyorum." "Birbirimizin hayatında kalmanın
yolu bu değil."

"Insta'dan bahsetmişken." Eric'in yüzü aydınlanıyor. "Noah burada. Havuzda kızlarla fotoğrafını gördüm. En iyi haliyle kol pornosu. Yarın onu eşcinsel yapma umuduyla oraya gidiyorum."

Dudaklarım bilmiş bir sırıtışla yukarı doğru kıvrılıyor. Noah'yla daha bu sabah tanışmıştım ve Eric'in son birkaç haftadır bana gönderdiği fotoğraflardaki kadar muhteşemdi. Sadece harika bir giyim anlayışına sahip seksi biri değil, aynı zamanda onunla birlikte olmanın rahatlatıcı bir yanı da var. Güldük, flört ettik ve bu gece tam da kafamı dağıtmak için ihtiyacım olan şeydi.

"O oldukça... çekici."

"Bu sabah arabada *gerçekte* ne olduğunu bana anlatman ne kadar sürer?"

Şoktan ağzım açık kaldı. Eric'ten bir şey saklamak neredeyse imkânsız. Yine de en büyük sırrı Charlie, Lex ve kendim arasında tutmayı başardım. Charlie, kardeşinden nefret ettiği ve bunu ifade etmekten çekinmediği için Eric'e bir şey söylememesi gerektiğini çok iyi biliyor.

"Nasıl yaptın... Charlie." İstifa ediyorum.

Eric dirseklerini masanın kenarına dayamış, ellerini kenetlemiş, çaresizlik o mükemmel pansumanlı yüzüne kazanmış.

"Yani? Hadi ama Kate. Hayatım sosyal medya takipçiliğinden ve şu an itibariyle sadece senden ibaret olan diğer bekar arkadaşlarımdan yerine geçerek yaşamaktan başka bir şey değil."

Bu iç karartıcı bir düşünce.

"Hiçbir şey olmadı. Flört ettik. Seksi biri. Bu gece bir şeyler içeceğiz."

"Ve küçük bir şey almayı umuyorsunuz... muz sepetinizde büyüyen örümcek ağlarını silecek bir şey?"

Eric'e başımı sallıyorum, şu anda zar zor gülebiliyorum. Keşke gerçeği, kardeşinin nasıl bir hayat sürdüğünü, ailesinden sakladığı derin ve karanlık sırları bilseydi. Ve geçen ay bir yerlerde, benimle aynı şeyleri hissetmeyen birine nasıl aşık olduğumu.

Eric'in gözlerinin içine bakıp bir yanıt bulmaya çalışırken, onunla Dominic arasında hiçbir benzerlik göremiyorum. İkisinde de Kafkas ve Asya genleri var, ancak göz renklerindeki hafif benzerlik dışında özellikleri çok farklı.

Dominic'le tanıştığım gün annesinin altmışıncı doğum günüydü. Eric beni o etkinliğe yanında olmam için sürükledi ama kısa süre sonra

Celine Dion ile akraba olan karides kokteyli garsonu. Yakın akraba bile değildi, daha çok üçüncü dereceden kuzen ya da onun gibi saçma bir şeydi.

Tek başıma kaldığımda Dominic'in Eric'in kardeşi olduğunu bilmeden yabancılarla sohbet etmekten başka çarem yoktu. Giydiği smokinin altındaki kaslı yapısıyla muhteşem ve inkar edilemez derecede seksiydi. Siyah çerçeveli okuma gözlükleri gibi basit bir şey bile beni büyülemişti. Konuştukça ve iş dünyasında benzer bağlantılarımız olduğunu fark ettikçe, ondan daha fazla etkilendim ve ona ilgi duydum.

Ve belki de Dominic'le ilgili her şey bir uyarıyla birlikte gelmeliydi.

Erkekler söz konusu olduğunda daha bilge ve bilgili olmam gereken otuz yaşında, içine düşmeyi hiç beklemediğim bir tuzağa doğru adım atmaya başladım.

Acı gerçek şu ki, hiçbir şeyden haberim yok.

Şüphesiz, her şeyin stresi regl dönemimin gecikmesine neden oluyor, ama bunu düşünmeyi reddediyorum, Eric'i ve onun Noah ve benimle ilgili aşırı yaratıcı vizyonunu eğlendirmek zorunda kalsam bile beynimi bundan başka bir şeye odaklanması için eğitiyorum.

"Sadece içki. Hepsi bu."

Eric dudaklarını büzer. "Noah Mason söz konusu olduğunda, içimden bir ses karşı koyamayacağını söylüyor."

Noah ile bir şeyler içmek için buluşmak.

Noah bana katıldığı andan itibaren hemen kaynaşmıştık. Elbette, yanımda içki şişeleri ve Manhattan'daki hayatımı unutmak için umutsuz bir ihtiyaçla gelmişim. Ve evet, vücudum yaklaşan regl dönemim için beni uyarmaya başlamıştı ama hala bir şey yoktu.

Ciğerlerim hava almakta zorlanana kadar güldük, birbirimize cinsel imalarda bulunduk ve bir yandan da şakacı bir şekilde suda sıçradık. Noah bir hamle yapmaya çalışmaktan kendini alamadı, belki de o anda egomun tam da ihtiyacı olan şey buydu. Sarkık erkekler daha dün gibi.

Tekilanın etkisiyle dikkatsizce kararlar vererek kıyıya geri dönmeyi önerdim. Tenime değen serin hava, ayaklarımın altındaki soğuk kum ve etrafımızı aydınlatan meşaleler dışında hatırladığım pek bir şey yok.

Oh, ve sonunda regl oldum.

Bu geceyi tamamen yabancı biriyle paylaşmak gerçeküstüydü. Son birkaç yıl beni sosyal ortamlardan uzaklaşmaya zorladı. Ortama karıştığında ise bu iş içindi ve bu da farklı bir kişiliği beraberinde getiriyordu. En son ne zaman bu kadar çok güldüğümü hatırlamıyorum.

Noah'nın yanında olmak çok kolaydı, bu yüzden evdeki hayatımda neler olup bittiğini itiraf ettim. Beni yargılamadı, yani ikimiz de düşünmeden hareket ettiğimiz için bir hapisane hücresinde otururken nasıl yargılayabilirdi ki?

Bu geceyle ilgili her şey çılgınlığın ötesindeydi ama aynı zamanda mükemmeldi. İster içki olsun, ister Pasifik Okyanusu'nda yüzmek gibi dikkatsizce bir karar ya da yanımda seksi bir adamın olması, bu gece ihtiyacım olan uyandırma çağrısıydı.

Hayatın iş etrafında dönmesine gerek yok. Sadece her şeyi dengelemenin bir yolunu bulmam gerekiyor. Charlie işini yürütebiliyor, hamileyken iki çocuğa bakabiliyor ve arkadaşlarına zaman ayırabiliyorsa, ben de ek sorumluluklar olmadan bunu yapabilirim.

Charlie ve Lex'in evine döndüğümüzde Noah, Lex ile birlikte ortadan kayboldu. Bu gece burada kalmamı önerdi ve şanslıyım ki geçen sefer burada kaldığımda bıraktığım yedek kıyafetlerim var. Hayatımda aldığım en uzun, en sıcak ve en rahatlatıcı duştan sonra Charlie'nin elinde ağzına kadar sıcak çay ve ev yapımı kurabiyelerle dolu iki fincanla oturduğu mutfığa gidiyorum.

"İngiliz mi oldun?" Oturup çaya bakarken soruyorum.

Charlie karşıma oturdu. "Kahve içmeme izin yok, unuttun mu? Hamile olmanın mutluluklarından biri."

Sessizce başımı sallıyorum, kurabiyeyi alıp ikiye bölüyorum. Bu gece bol miktarda tekila içtim. Kefaletle çıkarılmayı beklerken üç bardak su ve polisin verdiği sert sade kahveyi içmeme rağmen tam olarak ayılamadım.

"Lütfen bana bu gece neler olduğunu anlatır mısınız? Bu siz değilsiniz... Eğlenmeyi sevdiğinizi biliyorum ama kanunları çiğnemeyi değil."

"Bunu nasıl açıklayacağımı bilmiyorum," diye itiraf ediyorum, ellerimi kupanın etrafına sararak. "İlk başta takılıyorduk ama Noah diğer erkekler gibi değil, o sadece... Bilmiyorum."

"O da tıpkı diğerleri gibi," diyor Charlie bana. "Bu yüzden burada. Aleti memlekette başını belaya soktu."

"Anlamıyorsun."

"Tamam, sahilde sevişmek istediniz ya da her neyse," diye mırıldanıyor, kupasıyla ağzını kapatarak. "Ama ikiniz de birbirinizin kötü alışkanlıklarını besliyorsunuz. Noah senin gibi savunmasız kadınlara sinsice yaklaşıyor ve sen de bir şeyi kanıtlamak için başka bir adamla yatmaya çalışıyorsun."

Sözleri beni incitti ama ne yazık ki haklı. Bu ben değilim. Kimseye bir şey kanıtlamak için yatıp kalkmıyorum ama neden bu kalıba bu kadar kolay girdim? Dönüştüğüm bu kadın ucuz, korkak ve içimdeki kırık parçaları düzeltmeye çalışmak yerine yanlış şeylere doğru koşuyor.

Şakağım zonklamaya başlıyor, uykuya dalmadan önceki bir saat boyunca yaptıklarımı kontrol etmezsem akşamdan kalma olacağım. En son ne zaman bu kadar çok içtiğimi hatırlamıyorum, ama içkiyi iyi tutmak benim gen havuzumda var. Bir fıçı dolusu bira içip ertesi sabah yine de maraton koşabilen bir babayla büyüdüm. Kardeşleri, yani amcalarım da aynıydı.

Sanki Charlie aklımı okuyabiliyormuş gibi masadan kalkıyor ve birkaç dakika sonra elinde bir şişe su ve Advil ile geri dönüyor.

"Bunlardan iki tane alın, tüm suyu, çayınızı ve kurabiyelerinizi bitirin."

"Haklısın," diye mırıldanıyorum, Advil'leri ağzıma atıp bol miktarda suyla birlikte yutuyorum. "Noah'ı becermeye çalışmamalıydım. Baskı yüzünden kısmen Eric'i suçluyorum."

"Arkadaş olmanızı engelleyecek bir şey yok. O bekâr olduğu ve sen de bekâr olduğun için birbirinize sahip olmanız ikinize de iyi gelebilir. Sadece sert içkiyi bırakın... ve hapisten uzak durun."

Charlie elini benimkinin üzerine koyuyor ve esniyor. Onun için uzun bir gece olduğunu bildiğimden yatağa gitmesini öneriyorum ve o da kabul ediyor.

Bulaşıkları lavaboya yerleştirdikten sonra iyi geceler diliyor ama kapının hemen önünde duruyor.

"Bil diye söylüyorum, hamile olsaydın yanında olurdu, yargılamazdım," diyor tarafsız bir tonda. "Kötü kararlar vermenin nasıl bir şey olduğunu anlayan biri varsa o da benim. Ama bazen o kötü kararlar sizi doğru yola götürür."

Charlie'ye gülümsüyorum, az önce söylediği her şeyin doğru olduğunu biliyorum. Charlie her zaman destekleyici olmuştur ve ben onu sadece bir arkadaş ya da patronumun eşi olarak değil, ailem olarak görüyorum. Konu ilişkimize geldiğinde, beni bazen kendimden bile daha iyi tanıyor.

Onun ayak izlerini takip ederek ışıkları kapatıyorum ve misafir yatak odasına doğru ilerliyorum. Noah'nın evin diğer ucunda kaldığını biliyorum ama yatağa yerleştikten sonra ona kısa bir mesaj göndermeye karar veriyorum.

Bu gece için teşekkür ederim. Şu anda tam da ihtiyacım olan şeysin.

Saatın bu kadar geç olduğunu düşününce cevap vermesini beklemiyordum. Hâlâ telefonumu tutarak tavana bakıyorum. Charlie haklıydı. Yanlış kararlar verdim ve şimdi mantıklı kararlar verme zamanı. Dominic'e üç gün önce mesaj atarak bana 'söyleyecek bir şey kalmadı'dan daha iyi bir cevap vermesini talep ettim. Onu olamayacağı ya da söyleyemeyeceği biri olmaya ya da bir şey söylemeye zorlamaktan bıktım.

Hala içimde dönüp duran tekila ve votka karışımı, kontrolden çıkıp geri dönüşü olmayan bir noktaya gelmeden önce hayatımı yeniden değerlendirmem için bana güven veriyor. İronik, çünkü ters etki yapması gerekiyordu.

Annem bana her zaman nimetlerimi saymayı öğretti, dertlerimi değil.
Hamile değilim.

Kutsama.

Hayatımı ne kadar kolay mahvedebilirdim. Utanç yürüyüşü hafife almadığım bir şey ve şimdilik kendimi bundan uzak tutmak için, telefonum çalana kadar uykuyu karşılamak için gözlerimi kapatıyorum.

Noah: *Aynen Bonnie. Bir dahaki sefere banka soymaya çalışalım, sabıka kaydımız haberlere çıksın. İyi uykular, Kate.*

Dudaklarımdan bir gülümseme kaçıyor, Bonnie ve Clyde'ın meşhur suç çığlığını taklit etme önerisine hafifçe gülerek başımı sallıyorum.

Telefonumun şarjını yanıma koyup uykuya bir kez daha merhaba diyorum. Yarın yeni bir gün ve bir gün daha olmadığım biri gibi yaşamaya lanetleneceğim.

İleriye ve yukarıya, ya da Eric'in mantrasını takip edin - kötü hisler benim kıyafetimle gitmez.

İlk defa Eric'in sesi gayet akli başında geliyor.

CHAPTER 10

NOAH

Charlie ertesi sabah affedici olmaktan çok uzak, ev halkını bilerek erkenden uyandırıyor, tencere ve tavalara vuruyor ve sırf beni kızdırmak için elektrik süpürgesini çalıştırıyor.

Kızlar birkaç kez odama giriyor ve bir gün onları kovalayacak kadar erken uyanacağıma söz veriyorum. Buraya geldiğimden beri spor salonuna gitmeyi ve her sabah koşmayı bıraktım, ki bu eve döndüğümde neredeyse her gün yaptığım bir şeydi.

Zar zor uyudum. Bütün gece, bir grup yengecin pantolonumu istila ettiğine ve aletimi ısırdığına dair tekrarlayan kâbuslar gördüm. Soğuk terler dökerek uyandım, her şeyin yerinde olup olmadığını kontrol ettim, ancak sonra uykuya daldım ve aynı kabusu gördüm.

Duş alıp takım elbise pantolonumu ve yakalı gömleğimi giydikten sonra her zamanki rutinime uyarak saçlarımı şekillendiriyor ve tıraş losyonu sürüyorum. Bugün tıraş olmak istemiyorum, saat beşteki gölgemin yüzümde kalmasına izin veriyorum.

Yorgun ve sinirli bir şekilde mutfağa doğru ilerliyorum, bu sırada midem gurulduyor. Dün gece bolca içmiş olmama rağmen canım lezzetli ve yağlı bir şeyler istiyor. *Charlie'nin bana biraz domuz pastırması kızartma şansının ne olduğunu merak ediyorum.*

Kate çoktan masaya oturmuş, telefonuyla uğraşıyor. Diğer arkadaşının evinde kalmak yerine geceyi burada geçirmiş. Bakışlarını ekrandan kaldırdığında odaya girdiğimi fark ediyor ve Charlie hakkında tam olarak anlayamadığım bir şeyler söylüyor. Onu bir anlığına görmezden gelerek kahve makinesini kapıyorum ve kendime bir fincan kahve ile kahve makinesinin yanındaki tabakta duran bir parça tostı koyuyorum. En iyi zamanlarda bile kahve bağımlısı olurum ama bu sabah tadı cennet gibi.

Bir saniye sonra cebimdeki telefonum titriyor. ıkardım ve Kate'in bana gönderdiği mesajı okudum.

Dün gece kocası tarafından yatağa atılmayan bir kadının gazabından sakının.

Oh, hadi ama. Bu saçmalığı bilmeme gerek yok. Ona sinirli bir bakış atıp mesajına hemen yanıt veriyorum.

Ben: *Siktir git.*

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum ama şunu bilin... Yorgunum," diyor Charlie sırtını masaya dönmüş, kahverengi bir kâğıt torbaya koyduğu sandviçi hazırlarken.

"Günaydın sevgili kuzenim, bu sabah çok hoş görünüyorsun." Gülümsüyorum, onunla tekrar iyi ilişkiler kurmak için elimden geleni yapıyorum.

"Samalamayı kes, Noah. Ölü gibi görünüyorum. Bu hamilelik sanki her gün regl oluyormuşum gibi hissettiriyor, yani ölüm hafif kalır."

"Bakın... işte tam burada, ilgilenmediğim türden bir bilgi var. Bu ikinizin de neden huysuz olduğunu açıklıyor. Kızların senkronize olduğunu duymuştum, geri hamilesiniz ama yine de..." Az önce içine girdiğim mayın tarlasından habersiz, ağızımda bir tostla söylüyorum.

"Regl sancısının vajinanıza saplanan binlerce bıçak gibi olduğunu da duydunuz mu?" Charlie yanıma oturarak ekliyor. "Ve tamponun dolduğunda ve bacaklarının arasında el bombası gibi bir hisle tuvalete koştuğunda son derece garip olduğunu?"

Kate beni kurtarmak için hiçbir şey yapmadı. Onun yerine başını eğiyor, kahkahalarını tutmaya çalışıyor ve neredeyse yediği muzda boğuluyordu. Haklı da, yakından bakıldığında mükemmel bir öğürme refleksine sahip olduğu görülüyor. Her zaman işe yarar.

Lex arkasında küçük bir bavul taşıyarak mutfığa girdi. Dün gece bana üç günlüğüne Colorado'da olması gerektiğini söyledi. Ayrıca, birinin Charlie'ye yardım edebilmesi için burada olmamdan memnun olduğunu söyledi, pek yardımcı olduğum söylenemez. Ava geçen gün bezini kirletti ve Charlie'yi bulmaya çalışırken neredeyse ağzıma kusacaktım.

"Herkes güneydın," diye anons ediyor. "Güneydın, benim güzel karım."

Onu yanağından öperek bir şeyler mırıldanıyor ve kahve fincanını masanın öbür ucuna, oturduğu yere doğru uzatıyor. Kızlar televizyon izliyor, İspanyolca konuşan mızız sesli küçük bir kızla ilgili bir şeyler.

"Ne kaçırdım?" Lex cebinden telefonunu çıkararak sorar.

"Herkes boktan ve yorgun. Bunun dışında, Mackenzie Grubu ile tanışmak için Colorado'ya gidiyorsunuz, değil mi?"

"Evet. Margaret sunumu sana e-posta ile gönderdi mi?" Lex Kate'e sorar. Kate cevap olarak başını sallayarak cep telefonunda gezinir.

"Dürüst olmak gerekirse Kate. İK'nın işe aldığı bu yaşlı asistanlar gençler kadar açık fikirli değiller," diye azarlıyor.

"Oh, gerçekten mi?" Charlie kaşlarını kaldırarak sorar. "Belki de Montana gibi daha genç birini bulmalısın? Belki onu arar, neler yaptığını öğrenirsin."

Charlie'nin alaycılığını bıçakla kesebilirsin. Lex telefonunu bırakır ve Charlie'ye tuhaf tuhaf bakar. Neler olduğunu ya da Montana'nın kim olduğunu bilmiyorum ama gerçekten sandalyemden kaymak ve masanın altına saklanıp yokmuşum gibi davranmak istiyorum. Charlie tam bir huysuz sürtük.

"Yorum yok mu?" diye soruyor Lex'i bekleyerek. "Ben de öyle düşünmüştüm. Şimdi, hepimiz burada olduğumuza ve *Kaşif Dora* bitmeden önce yaklaşık iki dakikamız olduğuna göre, bu evde bazı kurallar koymamız gerekiyor."

"Regl dönemleri hakkında konuşmamak gibi mi?"

Ona söyledim. Lex başıyla onaylıyor.

"Hayır, özel hayatınızın başarı şansınızı mahvetmesi gibi," diye cevap veriyor.

"Bu ev halkını nasıl etkiliyor?" "Lex'i etkiliyor," diye belirtiyor Charlie.

"Açıklamak mı?"

"Lex'in işi senin gibi Los Angeles'ta çıplak dolaşmakla ün salmış bekar erkekleri kaldıramaz. Haden şirketi yönetiyor olabilir ama sonuçta hisseler Lex'e ait."

"Özel hayatımda yaptıklarım işimi etkilemez," diyerek kendimi savunmaya geçiyorum. "Profesyonelliğimle gurur duyuyorum, Charlie. Sıkı çalışırım ve evet, sıkı oynarım. Ama bu işle eğlenceyi birbirine karıştırdığım anlamına gelmez."

"O haklı Charlotte ve eğer yöneticilerimin neler yaptığını bilseydin, sen de..." Lex, Kate'in parmağını boğazında gezdirerek ona orada durmasını işaret ettiğini görünce susar.

"Sen neden bahsediyorsun? Tabii ki işinizi etkiler. İstikrarlı bir ilişki içinde olan iyi, çok yönlü bir erkek bağlılık gösterir."

"Tanrım, Charlie, ne yapmamı istiyorsun? Rahip mi olayım?" Şikayet ediyorum.

"Hayır. Bence ciddileşmeye başlamalısın. Sen yirmi sekiz yaşındasın, Noah. Lex yirmi sekiz yaşındayken birkaç şirkete sahipti ve hayatı boyunca hazırды," diyor Charlie.

Kate konuşmayı böler, "Evet, öyle yaptı. Ama Charlie, Lex bir aziz değildi. Kabul ediyorum, mutsuzdu ve seni özlüyordu ama yine de iyi bir adam olmaktan çok uzaktı. Hayattan ne kadar nefret ettiğini unutmak için kendini işine verdiği için bu kadar ileri gidebildi."

Arkamı kolladığı için şu an Kate'i öpebilirim.

"Teşekkür ederim Kate. Onun erkekliğini engellemeye ve Noah'ya bir şey kanıtlamaya çalışıyorum," diye alaycı bir ifadeyle ekliyor Charlie.

"Hey." Lex yüzünü buruşturdu. "Benim bir erkek fahişesi olduğum hakkında konuşmayı kesebilir miyiz? Kırıldım."

"Oh, lütfen..." Charlie gözlerini deviriyor, "... bayılmıştın."

Dırdırdan bıktım, evden çıkabilmek için erken bir toplantıyla ilgili uyduruk bir bahane uydurmaya hazırım.

"Noah, artık bir yuva kurmalısın. Evlenip bir aile kurmak için sonsuza kadar vaktin yok." Charlie fikrini söylemekten çekinmiyor. "Bay Rebound ya da sana ne derlerse desinler, yeterince zaman geçirdin. Şimdi hanımını bulma zamanı. Artık oyalanmak yok."

"Leydim mi?" Gülüyorum.

Lex de başını sallayarak katılır.

"Biliyor musun?" Kate ekliyor. "Charlie haklı. Çoğu erkekten daha fazla kadınla yattın. Bir keresinde yirmi sekiz yaşın

Gelecek için plan yapmaya başla. Kırk yaşında bir eş arıyor olmak istemezsin. Ömür boyu Viagra reçetesi almaktan sadece bir adım uzaktasınız."

"Kırk mı?" Kaşlarımı çatıyorum. "Hadi ama. Bu yeni otuz. Bir ilişkiyle ilgilenmiyorum."

"Yani yuva kurmayı düşündüğünüz biri yok mu? Dünyadaki herhangi bir kadına sahip olabilseydin, kiminle bir ilişki kurardın?" Kate bana takılarak soruyor çünkü bu konunun sabrımı zorladığını görebiliyor.

Lex yüzünde bir eğlence ifadesiyle telefonunda gezinirken Charlie merakla bekler.

Mutfak masasının üzerinde değersiz bir eğlence dergisi durmaktadır. Ön kapakta, Oscar ödüllü rolleri ve bazen tartışmalı aşk hayatı nedeniyle magazin basınında yoğun bir şekilde yer alan bir aktris olan Scarlett Winters var. Onun bu gezegendeki en çarpıcı kadın olduğunu iddia etmeyeceğim. Platin sarısı saçları ve uzun, tatlı siyah kirpiklerle kaplı ela gözleri. Vücudu inanılmaz. Belki implantlar, ama inanılmaz kıvrımlar. Ve kıcı, uğruna ölünecek gibi. Yani, o kalça sikimin üzerinde otururken harika görünürdü.

"Scarlett Winters," diyorum bir nefeste.

"Aktris mi?" diye üçü aynı anda soruyor. Başımı sallıyorum, mutlulukla ön kapaktaki yüzüne bakıyorum.

"Yani evren Scarlett Winters'ı kapına getirse, onunla yuva kurar mıydın?" Kate soruyor.

"Uh-huh." Sanki böyle bir şey olacakmış gibi. Ünlü bir Hollywood yıldızı, ünlü olmayan biriyle ilişki yaşamak istiyor. Onu becerebilirim. O kadarını biliyorum. Ama bir ilişki? Keşke. Her sabah onun yanında uyandığımı hayal ediyorum. Cennette olurum, her fırsatta o kıça dokunurdum. Loto'yu kazanma şansım daha yüksek, hatta domuzların uçup aya inmesi bile.

"Seni suçlamıyorum," diye sırtıyor Lex. "Oldukça iyi bir kız."

"Şey..." Charlie sinirli bir şekilde, "... eğer bu onu piyasadan çekecekse ve kocamın hiç şansı kalmayacaksa, ben varım." diyor.

"Neyin içindeydin?" Kafam karışmış bir şekilde sordum.

"Kate ve ben sana Scarlett Winters ile bir randevu ayarlayacağız. Sadece bir randevu yeter. Üzerine Mason cazibesini serp, bir bakmışsın düğün çanlarını duyuyoruz. Şimdiden mükemmel bir planım var." Charlie memnuniyetle gülümsüyor.

"Öyle mi?" Kate kaşlarını çatarken gözlerini kısar. "Nasıl?"

"Çünkü biz kadınız... işte böyle. Kız gücü, bebeğim."

"Hadi ama... Scarlett Winters?" Tekrarladım, ardından bir huff. "Bu çok gülünç."

Bu kadınlar bana randevu ayarlamayı bırak, onunla nasıl iletişim kuracaklarını bile bilmiyorlar. *Kabul et, bu ikisinin bunu başarmasına imkan yok.* Yakında bu aptal cesareti unutup acınası hayatlarına devam edecekler.

Charlie bana, "Bu konuda elini taşın altına koymalısın, Scarlett'le çıkmaya başlarsan kesin olarak durulacağına dair bize söz ver," diyor.

Elimi uzatıyorum. "Anlaştık. Peki neden kabul ettiğimi biliyor musunuz?" İkisi de aynı anda başlarını sallıyorlar.

"Çünkü bu asla olmayacak. Bir ünlüyle iletişim kurmanın ne kadar zor olduğunu biliyor musun? Ulaşman gereken insanlardan oluşan bir ordusu var. Bu komik, tüm bu yerleşme-Noah planı." Kendi sözlerime gülüyorum.

Charlie kendinden emin bir şekilde, "İnsanların yanıldığını kanıtlamayı seviyorum," diye yanıtıyor. "Yaşamak için yaptığım şey bu. O yüzden bekleyin ve görün."

Bekledim ve biraz daha bekledim. Elbette hiçbir şey olmuyor.

Ofiste yoğun bir hafta geçirdim. Sonunda doğrudan bana rapor verecek olan tüm ekiple tanıştım - temelde üniversiteyi yeni bitirmiş bir grup genç çocuk. Şirket basamaklarını tırmanmak için ellerini kirletmeye hazır, hevesli genç erkekler ve kadınlar. Haden bana birkaç eyaletler arası seyahati de içeren bir sürü proje verdi. Çalışma saatleri uzun, ancak Haden eğlenmemizi sağlıyor, ekibimizi öğle yemeğine çıkarıyor ve biz çocukları sahada zorluyor.

Haden, karısı Presley'in de katıldığı hazırlıksız bir toplantı düzenlediğinde Cuma öğleden sonraydı.

"Geç toplantı için özür dilerim. Bu hafta sonu uzakta olacağım ve iş e-postalarım erişimim olmayacak," diyor herkese.

Günün erken saatlerinde bana annesinin şehirde olduğunu söyledi, bu yüzden onu bebek bakıcısı olarak kullanma ve Presley ile Vegas'a hızlı bir gezi düzenleme fırsatını değerlendirdi. Oğulları olmadan neredeyse hiç yalnız vakit geçirmediikleri için çok ihtiyaç duyulan kirli bir hafta sonu.

Presley, "Benim de e-postalara erişimim olmayacak," diye ekliyor.

Grup kıs kıs gülüyor, Haden ve Presley elleri kurabiye kavanozuna sıkışmış gibi gülümsüyorlar.

"Evet, evet... Hepinizin ne düşündüğünü biliyorum." Presley gülüyor. "Bugün heyecan verici bir haber aldık. Bütçemizi artırmamız onaylandı, böylece yayıncılık hizmetlerimizi genişletebileceğiz."

"Bu harika bir haber," diye onaylıyorum.

"Gerçekten de öyle. Kurgu departmanında mükemmel sonuçlar elde ederken, coğrafi varlığımız göz önüne alındığında, neden etrafımızdakilerden yararlanmayalım?" diye açıklıyor.

Editörlerimizden Pete yüksek sesle, "Sizi takip etmiyorum," diyor.

Haden önden gidiyor. "Hollywood. Ünlülerin otobiyografileri için çok büyük bir talep var. Şimdi, kabul etmek gerekir ki, bir yazarla kitap oluşturmak farklı bir süreç. Hayalet yazarlardan yararlanmamız gerekiyor ve seçtiğimiz her ünlünün hayran kitlesi göz önüne alındığında pazarlama konusunda büyük bir baskı olacak." Haden bize plan hakkında daha fazla bilgi veriyor ancak zaman nedeniyle toplantıyı kısa kesiyor.

Herkes odadan çıkarken, benden bir süre geride kalmamı istedi. Haden, "Geçen gün Lex ile ilginç bir konuşma yaptım," diyor.

"Oh, evet, ne hakkında?"

"Anlaşmaya çalışacağımız ilk ünlünün Scarlett Winters olduğu hakkında." Altan alta sırtarak devam ediyor

Neredeyse kendi tükürüğümle boğuluyordum. "Scarlett Winters?"

"Evet," diye yanıtlıyor. "*Forbes* dergisine göre, şu anda dünyada en çok talep gören aktris o. Onun adının geçtiği her şey büyük paralar demek. Pazartesi günü onunla bir röportaj ayarladım bile."

"Sen-" Kendimi yukarı çekiyorum. "Sen ciddi misin?"

Haden kahkahayı patlatıyor ve ardından şöyle devam ediyor: "Ben ciddiyim. Presley yazar ekibini yönettiği için sizinle birlikte görüşmeye katılacak ama onu ikna etmek için bir pazarlama planı hazırlamanız gerekecek. Hangi platformlardan yararlanacağız, onun markasıyla nasıl uyumlu kalabiliriz. Ayrıca, anladığım kadarıyla Charlie Scarlett Winters'la tanışmanı çok istiyor."

"Bakın, özel hayatımla işimi birbirine karıştırmam."

"Özel hayatında ne yaptığın umurumda değil, Noah. Presley ile aranızda kalsın, bana Scarlett Winters'ın otobiyografisini teslim et, Batı Yakası Pazarlama Bölümü Başkanı senindir."

"Ciddi olamazsınız? Batı Yakası Pazarlama. Bu büyük bir adım."

Lex, Batı Yakası'nda burası, San Francisco ve Seattle da dahil olmak üzere üç yayınevine sahip. Geçen yıl yayınladıkları *New York Times*'ın en çok satan kitaplarının sayısı göz önüne alındığında, işlerinin finansal olarak son derece iyi gittiğini biliyorum. Bu benim için rüya gibi bir pozisyon olurdu; her şeyi berbat etmediğim sürece kariyerimde önemli bir adım olurdu. Haden bu şubeyi başarıyla yönetebiliyorsa, ben de o pozisyonu gözüm kapalı üstlenebilirim.

"Noah, hepsi senin. Ve eğer onunla yatarsan, adının magazin gazetelerinde geçmediğinden emin ol," diye uyarıyor. "Seksi ama aynı zamanda her hareketini takip eden paparazzileri var."

"Gazeteleri temiz tutacağıma söz veriyorum."

Elini sıkıyorum ve ona kirli hafta sonunda iyi eğlenceler dileyerek heyecanımı bir süreliğine bastırıyorum.

Pazartesi günü Scarlett Winters ile tanışacağım.

Charlie ve Kate'in aptal fikri umurunda değil. Ne yapmak istiyorsam onu yapacağım. Eğer bu Scarlett'e aşık olmaksa, öyle olsun.

Aşk tanrısı ikimizi de hedef alsın.

Karma sonunda Noah takımında.

CHAPTER 11

NOAH

Yeni İtalyan, taba rengi deri ayakkabılarımın sesi parlak mermer fayanslarda yankılanıyor. Tüm hafta sonu Charlie ve Kate'le birlikte yeni bir kıyafet için alışveriş yaparak kadınsı yönümü ortaya çıkardım - bugün giymek için bir takım elbise ve ayakkabılar. Hayatımın *asla* geri alamayacağım sekiz saat idi. Kadınların bu kadar kararsız olabileceği kimin aklına gelirdi? Takıldığım etiketler ve ismen bildiğim mağazalar vardı, bu da yeni bir şeye ihtiyacım olduğunda işimi kolaylaştırıyordu. O memleketteydi. Burada her şey statüyle ilgili.

Rodeo Drive-dost mu düşman mı?

Satış görevlileri üzerimde titriyor, Kate ve Charlie'ye şampanya uzatıyor, süslü sandalyelerde oturup bana birkaç takım elbise denetiyorlardı. İlk denediğimin *doğru takım* olduğunu biliyordum. Tadilata gerek kalmadan üzerime tam oturan lacivert bir takım elbiseydi. Yine de, isteksizliğime rağmen beni birkaç tane daha denemeye ikna etmeyi başardılar.

Alışveriş gezimizin sonunda, onlarla bir daha asla dışarı çıkmamaya yemin ettim. Charlie her küçük detayı takıntı haline getirmişti. Ya Kate? Kafasını sürekli hücrelerine gömen o sinir bozucu arkadaş.

Her ikisi de Scarlett'in yanında nasıl davranmam, neler söylemem ve neler yapmamam gerektiği konusunda gevezelik ediyorlardı. Sanki daha önce hiç kadınların yanında bulunmamıştım.

Ve ben burada oturup sabırsızlıkla beklerken, onların aptal sesleri kafamın içinde çınlıyor.

"Elini sıktığınızdan emin olun. Bu profesyonelliği gösterir. Ayrıca, kadınlar erkeklerin ellerine dokunmayı sever. Bu onlara aletlerinin ne kadar büyük olduğunu gösterir," dedi Kate.

"Göz temasını koruyun. Kadınlar gözlere bayılır. Ve onun adını sık sık kullanın, hoş bir isimle hitap etmekten daha seksi bir şey olamaz," diye ekledi Charlie.

"Gömleğinizin düğmelerini biraz açın. Güzel, bronzlaşmış bir gövde gerçekten göz alıcıdır," diye devam etti Kate. "Ve okuma gözlüğün var mı? Çalışkan bir adamın kirli bir tarafı olması gibisi yoktur."

Kafamın içinde inliyor ve ikisine de çenelerini kapamalarını söylüyorum.

Resepsiyon alanı tamamen beyaz - deri koltuk, masa, duvarlar. Scarlett'in her duvarda asılı devasa siyah-beyaz portreleri olmasa kolayca sıkıcı sayılabilirdi. Pozu ve seksi gülümsemesi sizi içine çekiyor. Kendine özgü boğucu kırmızı dudakları nefis bir şekilde davetkâr. Birdenbire sinirlerim beni ele geçiriyor. Ayaklarımı daha yüksek sesle vurduğumu fark ediyorum ve bu yemyeşil kanepede, vücudumu karıştırdığımda, osuruğa benzer gıcırtılı bir ses çıkarıyor. Oda ne kadar büyük olursa olsun, bu ses sadece yankılanıyor ve bir şeyleri tutamadığım yanılsamasını veriyor.

Presley yanımda oturmuş, bir yandan gevşek bir bukleyi parmağının etrafında döndürürken bir yandan da dosyasındaki bazı notları okuyor. Dosyasını kapatmadan önce kısa bir an duraksıyor, ceketini düzeltiyor.

"Vegas nasıldı?" Havadan sudan konuşarak soruyorum.

"Eğlenceliydi. Sarhoş olduk, yani kör kütük sarhoş olduk. Haden neredeyse tüm birikimimizi blackjack masasında kaybediyordu, ama bunun dışında, çok enerjik bir yürümeye başlayan çocuk için güzel bir mola oldu." Gülümsüyor.

"Hayal edebiliyorum. Charlie'nin kızları küçük fişeklerdir. Hiç durmadan, sürekli hareket halindeler. Charlie bunu nasıl yapıyor bilmiyorum, özellikle de sürekli bir dadı olmadan."

"Bana çok benziyor. Dadılar harika ama ben çocuğumu dünyaya başkası tarafından büyütülsün diye getirmedim. İş ve anne olmak arasında bir denge kurmak gerekiyor. Bazı günler her şey darmadağın oluyor ve bir dadı yürüyen bir melek gibi oluyor." İç çekerek devam ediyor: "Dün gece eve geldik ve oğlumuz Masen, Haden'i bırakmadı. Çok yorgunduk.

ve çaresizce kaza yapmak istiyordu ama dikkatimizi çekmek istiyordu. Biz yorulduk diye hayat durmaz."

Cep telefonunu karıştırıyor ve bana oğlunun yataklarının ortasında sızmış bir fotoğrafını gösteriyor. "Bu artık neredeyse her gece oluyor. Onu kendi yatağına götürmeye çalışıyorum ama tekrar içeri giriyor ve Haden bizimle uyumasına izin veriyor."

Bunu söylemek istemiyorum ama yatak odasındaki romantizmi öldürmekten bahsediyorum. Eğer çocuk sahibi olursam, asla ama asla yatağımızda uyumalarına izin vermeyeceğim. Karımın her gece bana kalmasını isterim. Evet, o kadar bencilim.

Dur. *Şimdi de çocuklardan mı bahsediyorsun?* Beyniniz yıkanıyor.

Oğlundan, kız kardeşi ve ortağının çok uzakta yaşamadıklarından ve ellerinden geldiğince yardım ettiklerinden bahsetmeye devam ediyor. Ofisteki küçük tartışmalarına rağmen Haden hakkında da sevgiyle konuşuyor.

"Haden o ofisi yönetmekte çok başarılı. İnsanları tanıyor ve işi biliyor," diye iltifat ettim, yönetim becerilerinden etkilendim.

"Son derece zeki biri ama inanın bana, ilk izlenimler onun en güçlü yanı değil. Başlarda ona katlanamıyordum. Hatta öyle bir pislikti ki onunla aynı odada bile bulunamazdım."

Gülüyorum. "Ama şimdi kendine bir bak. Bazı şeyler bir şekilde yoluna giriyor." "Öyle," diye mutlulukla kabul ediyor.

Yaşlı bir kadın olan resepsiyon görevlisi, beyaz bir pantolon takımının içinde son derece profesyonel bir şekilde giyinmiş, klavyede yoğun bir şekilde yazarken, sahte akrilik tırnakları hızlı bir şekilde vuruyor.

"Bay Mason, Bayan Malone-Cooper?"

Kapılardan birinde duran bir kadın, Scarlett değil, ancak bazı benzerlikler taşıyor. *Gözler, belki?* Ya da belki de Scarlett'in yüzünü çok sık gördüğün için mastürbasyon yapmışsındır.

İkimiz de ayağa kalkıp ona doğru ilerlerken sabırla bekliyor. Elini uzatarak kendisini Bayan Bentley olarak tanıtıyor ve ofise girmemizi işaret ediyor.

Ofis geniş ve arka duvarı tepelere bakan camla kaplı. Ofisin geri kalanından farklı olarak bu odada renk cümbüşü var ve ne gariptir ki duvarlarda Scarlett'in portresi yok.

Presley, "Bizi kabul ettiğiniz için teşekkür ederiz Bayan Bentley," diye söze başladı. "Kabalık etmek istemem ama bu toplantının Bayan Winters ile olduğunu sanıyordum?"

"Ne yazık ki Bayan Winters'ın gelecek filmi için bir sahneyi yeniden çekmesi gerekti. Ayrıca, tüm basın ve işler önce benden geçer. Ben onun

Asistan."

Ne büyük hayal kırıklığı. Sebepsiz yere kendimi yormuştum.

Oh iyi, en azından şimdi biraz rahatlayabilirim. Vücudum sandalyeye gömülüyor ve çok rahat ediyor. Ofisin ne kadar yavan olduğunu hemen fark ediyorum. Renkli olmasına rağmen inanılmaz derecede temiz ve düzenli, cam masanın üzerinde tek bir toz zerresi bile yok.

Bayan Bentley not defterine bakıyor ve bana da ona bakma fırsatı veriyor. Simsiyah saçları sıkı bir topuzla toplanmış ve elmacık kemiklerini belirginleştiriyor. Biraz makyaj yapmış, yüzü hafifçe kızarmış ama için için yanıyor. Sözleşmeyi okumayı bitiriyor, kırmızı gözlüklerini bizi görebilecek şekilde ayarlarken gözleri Presley ve benim aramda odaklanıyor. Gözlükler biraz tuhaf, nadiren görebileceğiniz bir şey.

Onda benzersiz bir şey var ve yüzünü tekrar taradığımda dikkatim gözlerine odaklanıyor. Kristal mavisi, yani o kadar mavi ki bakmaktan kendinizi alamıyorsunuz. Lensler diye geçiştiriyorum. Ne de olsa Hollywood'dayız. Daha yakından incelediğimde, göğüsleri çok diri görünüyor. *Muhtemelen sahte de.*

"Bay Cooper benimle temasa geçtiğinde, bu otobiyografinin Bayan Winters için çok satan bir kitap olacağı konusunda çok ısrarcıydı," diyor dikkatini Presley ve benim aramda değiştirerek.

"Evet." Boğazımı temizliyorum. Dizüstü bilgisayarımı çıkarıp sunuma tıklıyorum ve Presley'nin de katkısıyla projemiz hakkında konuşmaya başlıyorum. Presley'nin kelimelerle arası iyi, Bayan Bentley'e Scarlett'in hikayesini olumlu bir şekilde nasıl yansıtabileceğimizi anlatıyor. Ben ise işin pazarlama kısmına odaklanıp Scarlett'in zaten büyük olan hayran kitlesinden nasıl yararlanabileceğimizi ve bunu nasıl ikiye katlayabileceğimizi anlatıyorum.

"Bu sunum için teşekkür ederim. Bayan Winters böyle bir projeye ilgi duyduğunu ifade etti. Ancak kendisi çok meşgul bir kadın. İhtiyacınız olan çalışma ve bilgilerin çoğu benim tarafımdan ortaklaşa gerçekleştirilecektir."

Bu garip bir durum. Scarlett Winters'ın asistanının bakış açısından bir otobiyografi mi? İşe yarayacağını sanmıyorum ve aletim tartışıyor, sarhoş bir denizci gibi küfürler ediyor. Bunun olmaması gerekiyordu. Scarlett'le vakit geçirmeli, sözde cazibemi yaymalı, sonra da onu yatağa atmalıydım.

"Kaba olmak istemem ama bu otobiyografi Bayan Winters üzerine. Bize bilgi verirsiniz nasıl çalışacağını anlamıyorum?" Hafif bir kibirle ona soruyorum.

"Belki de kendimi açıkça ifade edemiyorum." Gözlüklerini burnunun üstüne doğru itiyor, masmavi gözleri sert bir bakışla beni izliyor. Bakmak kabalık olur, bu yüzden arkasındaki manzarayla ilgileniyormuş gibi yaparak uzaklaşıyorum.

"Bir yetişkin olarak iş hayatına ilk adım attığından beri Bayan Winters'ın asistanlığını ve reklamcılığını yapıyorum. Bayan Winters'a bazı kişisel sorular sormak için kendisiyle temasa geçeceksiniz, hepsi de kendisinin önceden onayıyla olacak. Ancak, genel bilgiler benden geçecek" diyor.

Hiç terlemiyor ve tam ben konuşmaya başlamışken Presley'nin telefonu çalıyor ve ikimizin de dikkati dağılıyor.

"Çok üzgünüm, bu telefona cevap vermem gerekiyor." Presley kapıyı arkasından kapatarak odadan çıkar.

"Bu projeye başlamak için çok hevesliyiz. Bay Cooper önümüzdeki ayın sonuna kadar ilk taslağı görmek istiyor. Bu hızlı bir geri dönüş süresi, ancak bunun harika bir Noel sürümü olacağını düşünüyor," diye ekliyorum, ne tür bir son teslim tarihi ile çalıştığımızı anladığından emin olmaya çalışıyorum.

"Elbette," diye cevap veriyor, kalemını masaya vuruyor ve meraklı bakışlarla beni izliyor. Beni rahatsız ediyor ve ben *asla* rahatsız olmam.

"Bayan Winters ile ilgili olarak, onunla görüşmemiz gerekiyor. Ne de olsa bu proje *onunla* ilgili."

Bayan Bentley yüz ifadesini belli belirsiz, hafif bir gülümsemeden öteye götürmüyor, ısrarcı bakışlarla beni izlemeye devam ediyor. "Peki, Bayan Winters'la niyetinizin ne olduğunu sorabilir miyim?" diye soruyor, sesi sertleşerek.

Tanrım, bu lanet kadın inanılmaz! Bir çalışan olarak görevini anlıyorum ama bu çok ileri gidiyor.

"Niyetim Bayan Bentley, tamamen profesyonel." Sert kıcıyla ilgili fikrimi söyleme ihtiyacımı kontrol etmeye çalışarak sertçe ısırıyorum.

"Anlıyorum, Bay Mason." Bakışlarımı bilgisayar ekranına bakacak kadar kesiyor ve tekrar bana bakmadan önce faresini tıklıyor. "Bayan Winters önümüzdeki iki hafta boyunca çölde bir film çekecek. Eve uçağı birkaç gece olabilir. O zaman bir şeyler organize edebilirim. Tabii mesai saatleri dışında bir işiniz yoksa?" diye soruyor sert ve haklı bir ses tonuyla.

Scarlett'i becermeye kararlıyım. Mümkün olan her şekilde.

"Tamamen açığım," diyorum, bakışlarını kırmadan, onu rahatsız etmek istemeyerek.

Başını eğiyor ve bunu biraz baştan çıkarıcı bir tonda söylemiş olmama rağmen, Bayan Bentley başından savmış gibi görünüyor. *Zaten namuslu birine benziyor.*

Presley beklenenden uzun sürüyor, bu da Bayan Bentley ile aramızdaki küçük konuşmayı son derece garip hale getiriyor.

"Güzel bir ofisiniz var. Bayan Winters ile sık sık sete gidiyor musunuz?" "Hayır," diye cevap veriyor.

"Anlıyorum. Yine de heyecan verici ve ödüllendirici bir iş olmalı. Bayan Winters kendi kuşağının en yetenekli aktrislerinden biri olarak kabul ediliyor." Tekrar deniyorum.

"Öyle. Ve evet, öyle."

Tamam, bu diş çekmek gibi bir şey. Gömleğinin düğmeleri iliklenmiş, kumaşın altında güzel ve sahte görünen büyük göğüsleri görünmüyor. Eteği uzun, neredeyse dizlerine kadar uzanıyor, külotunu görmeme izin vermiyor. Beni tahrik eden tek şey, giydiği çok uzun topuklu ayakkabılar - Kaliforniya bronzluğuna karşı güzel görünen deve rengi. Onların içinde nasıl yürüdüğü hakkında hiçbir fikrim yok ve cam masadan bakmak için başımı eğdiğimde, hiçbir şey göremeyeyim diye bilerek onları sandalyesinin altına mümkün olduğunca geriye itmiş.

Tanrım, bir rahibe manastırına girmiş olabilirim.

Frijit, namuslu, muhtemelen hala evde yaşıyor, muhtemelen birkaç kediyle- ne büyük kayıp. Çarpıcı bir kadın. Aynı takımda oynamadığı sürece ona iyi vakit geçirecek gerçek bir erkeğe ihtiyacı var.

Tanrım, *evet! Kuku seviyor.* Ne büyük kayıp, ama bu onun ve bir kadının birbirlerini yediği bir görüntüye 31 çekmemi engellemezdi.

Kapı açılır ve Presley telaşla içeri girerek beklenenden uzun sürdüğü için özür diler. Presley odadayken Bayan Bentley proje hakkında daha hareketli konuşuyor, hatta zaman zaman gülüyor.

Bana karşı neden bu kadar sert davrandığını merak ediyorum. Muhtemelen aletinin patronunu bulmak için ne kadar çaresiz olduğunu hissedebildiği içindir. Artı, sikten hoşlanmıyor, bu yüzden benim gibi çekici erkeklerin yanında garip davranıyor.

Presley ayağa kalkarak, "O halde, sizinle tanışmak gerçekten güzeldi Bayan Bentley," diyor.

"Ve sen," diye içten bir gülümsemeyle yanıtlıyor.

Presley elini sıkıyor ve sandalyenin etrafında hareket ediyor. Ben de onu takip edip elimi uzatıyorum ve onunla göz teması kuruyorum.

"Teşekkür ederim Bayan Bentley, hem sizinle hem de Bayan Winters ile çalışmayı dört gözle bekliyorum."

Bayan Bentley, Presley'den farklı olarak tereddüt ediyor ve isteksizce elini uzatıyor. Yaklaşıp elini sıkıyorum, bir süre daha tutuyorum ve bakışlarını hiç ayırmıyorum. Her ihtimale karşı, erkeklerden hoşlanıyorsa ve Kate'in teorisi doğruysa, ona iyi bir el sıkışması veriyorum, böylece aşağıda ne spor yaptığımı biliyor.

Kısa bir süre bana bakıyor, bakışlarımı kırıyor ve uzaklaşıyor. "Aynı şekilde," diye soğuk bir şekilde cevap veriyor.

Presley odadan çıktı ve ben tam çıkmak üzereyken Bayan Bentley adımı söylüyor. "Bay Mason?"

Arkamı döndüğümde onu masasına yaslanmış, müstehcen bir pozda görünce şaşıyorum. Ya öyle ya da beynim o görüntüyü canlandırmak için yanıp tutuşuyor.

"Lütfen bana Noah de," diyorum.

"İrtibatta olacağım, Noah." Bu kez yumuşak bir şekilde gülümsüyor ve masasının etrafında yürümeden önce başını yana eğiyor.

"Dört gözle bekliyorum Bayan Bentley."

Odanın çıkıp beni bekleyen Presley'in yanına gidiyorum. Bu garipti, her neyse. Çoklu kişiliklerden bahsediyoruz. Ya da benden korkuyor.

Fark etmez zaten.

Sonunda Scarlett Winters'la tanışmaya çok yaklaştım.

CHAPTER 12

NOAH

"Nasıl biriydi? Kırmızı dudakları var mıydı? Dergilerde tasvir edildiği kadar küçük müydü?"

Kate ve Charlie bana binlerce soru sorup yemeğimi bölüyorlar. Charlie mükemmel bir aşçıdır. Bu akşam parmesanlı tavuk. Çok lezzetli görünüyor, peynir pane tavuğun üzerinde mükemmel bir şekilde eriyor. Lex'in beni sorgulamadan kurtaracağını umarak bir an için onları görmezden gelerek bir ısırik alıyorum.

"Peki ya yüzü? Burun estetiği yaptırmış gibi mi görünüyor? Çünkü ortalıkta dolaşan o meşhur olmadan önceki fotoğrafları bugünkü haline hiç benzemiyor," diyor Eric bir nefeste. "Söylentilere göre Beverly Hill'in en iyi estetik cerrahlarıyla yatıp kalkıyormuş."

Eric'in bekleyen bakışlarıyla buluşmak için bakışlarımı kaldırıyorum. Geçen hafta sözde doğaçlama ziyaretlerinden birinde tanıştık ve hem Charlie hem de Kate'in birkaç uyarısından sonra, tam olarak tarif ettikleri kişi olduğunu gördüm.

Lex yemeğinin tadını çıkarırken başını sallıyor. Bana bir can yeleği at, diye yalvaran gözlerle ona yalvarıyorum. Konuyu başka bir yere çekmeye çalışıyorum ama her denememde başladığımız yere geri dönüyoruz.

Sonunda, uzun uzun düşündükten sonra onlara "Onunla henüz tanışmadım" diyorum.

Kızlar şaşkın şaşkın birbirlerine bakıyor, sonra dikkatlerini tekrar bana veriyorlar. Eric rahatsız edici bir tempoyla parmaklarını masaya vuruyor.

"Onunla tanışmadım da ne demek? Bugün olduğunu sanıyordum," diye hayal kırıklığını ifade eder Charlie.

"Bir film çekimiyle meşguldü. Onun yerine asistanıyla tanıştık." "Ahh, film yıldızları. Ne yapacakları belli olmuyor," diye yakınıyor Eric.

"Bu çok heyecan verici," diye ciyaklıyor Charlie, ses tonunu değiştirerek. "Onunla evlendiğini hayal edebiliyor musun? Bay Winters olacaksın. Ve düğündeki davetli listesini hayal edebiliyor musun? *Hanedan*'ın bir bölümü gibi olacak."

"*Dynasty* de neyin nesi?" Hem Eric hem de ben yüksek sesle söyledik.

"Boş ver. Senin neslinden bir TV programı değil. Annemin eskiden izlediği bir şey," diye saçmaladı Charlie. "Scarlett Winters ile akraba olabilirim. Sonunda en iyi arkadaşım olabilir, bu da beni Leonardo DiCaprio'ya yaklaştırır çünkü yeni filmde birlikte oynuyorlar. Altı derece ayrılık gibi bir şey."

"Leonardo DiCaprio ile tanışırsan tam olarak ne olacağını düşünüyorsun?" Lex onu kıskanarak sorar ve açıkça onun coşkusundan etkilenmemiştir.

Charlie sırtıyor. "Senin için iki kelime bebeğim... Hall. Pas."

"Peki, bana ne olacak, senin orijinal en iyi arkadaşına?" Eric hafif kırılgan bir ifadeyle sorar.

"Her seferinde bir sorun," diye homurdanıyor Charlie. "Sen OG'sin. Yerin asla doldurulamayacak, bu yüzden sakın ol, drama kraliçesi."

Lex küçük bir tartışmaya yol açacak bir şeyler mırıldanıyor ve bu küçük tartışmayı durdurmak için ben de kendi fikrimi söylüyorum.

"Dinleyin, şu evlilik muhabbetini bir kenara bırakabilir misiniz?" Onları uyarıyorum. "Biraz acele ediyorsunuz, öyle değil mi? Ayrıca, bekâr olup olmadığını biliyor muyuz ki?"

"*Glamorous Stars* röportajına göre bekârmış. Cabo'da çıplak fotoğrafı çekilen ve at gibi asılan adamdan yeni ayrılmış," diyor Charlie ellerini açıp boyunu ölçerek. Tanrıya şükür, kızlar oyuncak odalarında oynamakla meşguller.

"Oh," diyor Eric ve ardından bir tezahürat geliyor. "Hung, asılmış gibi mi?" Charlie gözlerini kocaman açarak "Hung," diyor.

Lex konuşmayı keser. "İkiniz de asıldım demeyi kesecek misiniz? İştahımı tamamen kaybettim."

Lex'e katılarak başımı sallıyorum. Yalnızca görüntü bile rahatsız edici. Kadınlar gerçekten bundan mı bahsediyor? Tekrar söylüyorum, birlikte çok zaman geçirdiğim tek kadın annem. Asılı atlardan bahsetseydi, sanırım kendimi bir akıl hastanesine gönderirdim.

"İlginç," diye merakla seslendim. "Yani, Scarlett asılmış bir attan yeni ayrıldı, bu da demek oluyor ki bir sonraki birlikte olduğu adam bir çeşit ribaund olacak. Kalbi kırıkların peşinde koşmayı bırakmam gerektiğini sanıyordum."

"Bu sayılmaz. Bu Scarlett Winters," diye tekrarladı Charlie. "İşte burada senin deneyimin işe yarayacak. Elbette, bir ribaund arıyor olabilir, ama neden bu ribaundu daha fazlasına dönüştürmeyelim?"

Charlie için ne kadar uygun. Kısa bir süre önce geçmişimle ilgili her şeyime karışıyordu ama şimdi gerçek aşkı bulmak uğruna kötü alışkanlıklarına geri dönmem için beni cesaretlendiriyor. Kendimi onların hastalıklı ve sapkın oyunlarında bir piyon gibi hissediyorum.

"Anlaşmayı unutuyor musun?" Kate başını hücrelerinden kaldırarak araya giriyor.

"Hayır," diye inledim. "Anlaşmamız yuva kuracak birini bulmak. Evlilik içermesi gerekmiyor. Fiili ilişkiler geçen yıl yüzde on beş arttı."

Hem Charlie hem de Kate şaşkın yüzlerle bana bakıyorlar.

"Doğru," diye araya giriyor Lex, gözlerini cep telefonundan ayırmadan. Teşekkürler. Can yeleği beş dakika gecikti.

"Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum." Charlie başını sallıyor. "Aklında tutabildiğin tüm gerçekler arasında, fiili ilişkilerdeki artış yüzdesi mi? Ama iş arabanın anahtarlarına gelince, onları nereye koyduğuna dair hiçbir fikrin yok."

"Çünkü araba anahtarlarının robot gibi minik bacakları var ve bir yere koyduğunuzda hareket ediyorlar," diyor Lex ciddi bir şekilde, kısa bir süre sonra da aptalca bir gülümsemeyle.

"Kiminle evlendiğimi görüyor musun?" Charlie gülerek çenesinden tutuyor ve yüzünü onunkine yaklaştırıyor.

Dürüst olmak gerekirse, bu ikisi birbirlerine o kadar aşık ki mide bulandırıcı.

"Evet. Mantıklı bir cevabı olan bir adam," diye cevap veriyorum, cep telefonumdan gelen bip sesiyle dikkatim dağılıyor. Mesajı açtığımda ekranda bilinmeyen bir numara görüyorum.

Bilinmiyor: *Bayan Winters için pazarlama planı üzerinde çalışmaya başlamak isterseniz yarın öğleden sonra bir boşluğum var. Saygılarımla, Morgan Bentley*

Morgan. Güzel isim. Bu çok resmi bir mesaj ve Charlie ile Lex arka planda konuşurken ve Kate her zamanki gibi cep telefonundayken, cevap vermek için uygun bir yol düşünüyorum. Eric beni bir şahin gibi izliyor. Oldukça rahatsız edici, bu yüzden bakışlarımı tekrar ekrana kaydırıyorum.

Ben: *Açılışını yapacağım. Sadece yeri ve zamanı söyle. Saygılarımla, Noah Mason*

Gönder tuşuna bastıktan sonra pişman oldum ve profesyonelce olmadığı için endişelendim. Sonunda bir açılışı olmasına sevindim. Sadece satır aralarını okuyup okuyamayacağını merak ediyorum. Açılışını görmek isterdim. Siktir, bunu bırakmalısın.

Şaka bir yana, ona mesaj atıp Scarlett'le ne zaman buluşacağıma dair olumlu bir tarihi olup olmadığını öğrenmek istiyorum. Buna karşı çıkmaya karar veriyorum ve e-postalarımı kontrol ediyorum. Presley'den bir e-posta var. Bayan Bentley'nin bir toplantı için onunla temasa geçtiğini söylüyor. Beni davet ettiği toplantının aynısı.

E-postaya göz gezdiriyorum, neden beni e-postaya dahil etmek yerine bana mesaj atmayı tercih ettiğini merak ediyorum - soğuk bir lezbiyenden beklenmeyecek bir davranış. Morgan birkaç dakika sonra yer ve zaman bildiren bir mesaj atıyor. Bu olaysız mesajdan sıkılmış bir şekilde 'görüşürüz' diye cevap veriyorum ve telefonumu cebime geri sokuyorum.

"Tamam, işte bu yüzden evde iki erkek olması berbat bir şey," diye devam ediyor Charlie.

Morgan Bentley ile sıkıcı bir sohbete dalmış olduğum için ne konuştukları hakkında hiçbir fikrim yok.

"Bu hafta daire bakmayı düşünüyordum," diyorum konuşmaları sessizliğe gömüldüğünde.

"Gerçekten mi? Emin misin?" Charlie sorar, yüz ifadesi endişelidir. "Sence de çok erken değil mi? Ayrıca, Los Angeles'ta çok fazla kötü mahalle var. Bence gerçekten beklemelisin."

"Boş bir odam var," diyor Eric geniş bir sırıtışla. "Ve çıplaklık maddesi. Yani kıyafetlerinizi çıkararak kendinizi evinizdeymiş gibi hissedebilirsiniz."

Kate kıs kıs güler, Eric'e bir peçete fırlatırken başını sallar.

"Hadi çocuklar. Harika olduğunuzu düşündüğümü biliyorsunuz ama daha fazla dayatmak istemiyorum."

Lex, "Dayatmaktan çok uzak," diye güvence veriyor. "Ama stres atmak için bir yastığa ihtiyacın varsa, acını anlıyorum kardeşim."

Charlie Lex'in kolunu çimdikliyor ve davranışımı teşvik ettiği için onu bir kez daha azarlıyor. "Sadece biraz bekle. Ve eğer gerçekten 'stres atmaya' ihtiyacın varsa..." diye tırnak işareti yaptı, "... Lex'in sana şehir merkezinde bir süit ayarlayabileceğinden eminim."

"Tamam çocuklar, biraz bekleteceğim. Çay partileri için daha fazla zaman, değil mi?" Şaka yapıyorum.

Gülümsüyor, elindeki damlatmaz bardağı bırakıyor ve kollarını belime dolayarak bana sarılıyor. "Ama bir dahaki sefere çay partisinde hava yerine tekila içeceğimize söz veriyorum."

"İşte şimdi konuşmaya başladın," diye gülüyorum. "Bir içki için çok mu çaresizsin?"

Charlie başını sallıyor ve bir gecede büyümüş gibi görünen karnını ovuşturuyor.

"Hiçbir fikrin yok." Kendini toparlamadan önce derin bir nefes alıyor. "Peki, siz ikiniz bu gece ne yapıyorsunuz? Yoksa kendimi tekrar hazırlamalı mıyım?"

"Hey!" Eric surat asıyor. "Neden ben davet edilmedim?"

"Sen bir horoz engelleyicisin," diyorum ona sırtarak.

Kate kahkahasını tutmaya çalışırken ağzını kapatıyor, Eric'i tanıdığım kısa süre içinde onu eğlendirmek için kızdırmanın çok kolay olduğunu çok iyi biliyorum.

"Çok kırıldım." Eric elini göğsüne koyuyor ve bizi görmezden gelmek için soluna doğru bakıyor. "Ayrıca, en iyi arkadaşımı çalman da canımı sıktı."

"En iyi arkadaşın olduğumu mu söylemiştin?" Charlie onu azarlar.

"Her seferinde bir drama kraliçesi!" Eric masadan kalkıp odadan çıkmadan önce bağırır.

Omuzlarımı silkerek Kate'e dönüyorum. New York'a dönmeden önce Batı Yakası'ndaki son gecesi.

"Bir planım var." Kate göz kırptıyor, ancak son olayımızdan sonra onun sözde 'planına' karşı temkinliyim.

"Çıplaklık içeriyor mu?"

Kate başını sallar. "Hayır... kıyafetlerimizi çıkarmayacağız." "İçki içmek de var mı?"

Bu kez başını sallıyor. "Elbette, eski moda bir şey, belki?"

"Şifreli ipuçlarıyla imkânsız bir kadınsın," diyorum ona, cüzdanımı ve telefonumu kaparken. "En azından ben sürebilir miyim?"

Kate sinirli bir şekilde ofladı. "Araba kullanmamın nesi var?"

"Ölmek istemiyorum..." Nefesimin altında mırıldanıyorum. "Hadi gidelim."

İkimiz de uzaklaşırken Charlie isimlerimizi söylüyor. "Uslu durun, yoksa ikiniz de cezalısınız."

Kate bana doğru eğilirken bir kahkaha attı, "Annenin ne dediğini duydun mu? Uslu dur, yaramaz çocuk."

Omzuna vuruyorum ve arabayı kimin kullanacağı konusundaki tartışmamızın devam ettiği garaja doğru ilerliyoruz.

Bu sefer ben kazandım.

CHAPTER 13

KATE

"John Cryer'ın *Pretty in Pink*'te oynadığını ciddi olarak nasıl bilmezsin?"

Noah yanımda yürüyor, elinde dondurma külahı, omuzlarını silkiyor. Nane çikolatalı dondurma seçimini sorguluyorum. Diş macunu yiyor da olabilirdi.

"*Two and a Half Men*'deki adam mı?"

"Evet, *Two and a Half Men*'deki adam," diye tekrarlıyorum, bir yandan onun yanında yürürken bir yandan da kendi lezzetli tereyağlı cevizimi yiyorum. Amerikalıların iyi yaptığı bir şey varsa, o da dondurmalarıdır. "Ducky'yi oynuyordu."

"Bu bir romantik komedi filmi gibi mi?"

Adımımın ortasında durup onu kendime doğru çekiyorum, bu da neredeyse dondurmasının devrilmesine neden oluyor. Sinirlenmiş bir şekilde, kızgın bakışını ifade etmeden önce bir denge hareketi yapıyor.

"Açık olmak gerekirse," diyorum tartıştığımız konu hakkında tutkulu bir şekilde, "Bana *Pretty in Pink* filmini hiç duymadığını mı söylüyorsun?"

Yine omuzlarını silkiyor, konuşmamızın ne kadar ciddi bir hal aldığından habersiz. Onu gözlemlerken aklım başımdan gitti. Onun böyle devam etmesini izlemek önemli bir şey değil.

Elbette, o bir erkek, ama *Pretty in Pink* yetişkinliğe geçiş töreni gibi.

"Filmde 'pembe' kelimesi geçiyor," diye yakınıyor kaşlarını çatarak. "*Zor Ölüm*'de 'pembe' kelimesi yok. İşte o harika bir film."

"Oh, Noah." İçimi çekiyorum, başım titreyerek yürümeye devam ediyorum. "Sana öğretmem gereken çok şey var, genç çekirge."

Deniz esintisini karşılayarak tahta kaldırım boyunca yürüyoruz. Santa Monica İskelesi'ne daha önce sadece bir kez gitmiştim ve bu deneyim son derece keyifliydi. Bana Doğu Sussex'teki bir deniz kenarı eğlence mekânı olan Brighton İskelesi'ni hatırlatıyor. Ailem bizi çocukken oraya götürmüştü ve bu harika anıları da beraberinde getirmişti.

İskele boyunca yürürken güneş batmaya başlıyor ve bizi çevreleyen Pasifik Okyanusu'na gömülüyor. Manzara muhteşem, katartık ve Manhattan'a dönme vakti yaklaştıkça içimde biriken stresi hafifletiyor.

İskelede çeşitli dükkânlar sıralanıyor; atıştırmalık büfelerinden biblo ve hediyelik eşya satan dükkânlara kadar. Eski moda gazoz dükkanına çoktan girdik, ama yine de her bir dükkana bakmaktan ve satış için neler sunduklarını görmekten keyif alıyorum.

Birkaç yerel balıkçı kenarda geziniyor, günün avını yakalama umuduyla iplikleriyle oynuyorlar. Etrafta koşuşturan çocukların gürültüsünden ya da çevremizdeki heyecan verici gezintilerden yankılanan çığlıklardan rahatsız olmuş gibi görünmüyorlar.

Pacific Wheel adlı büyük dönme dolaba doğru ilerliyoruz. Noah bize iki bilet alıyor ve sonra diğer iki müşterinin arkasında sıraya giriyoruz. En son dönme dolaba bindiğimden bu yana yıllar geçmişti, tüm bunların yeniliği kafamda biraz eğlendirici.

"Eve dönmek için sabırsızlanıyor musun?" Görevli bizi bindirmek için vagonun kapısını açmadan önce Noah soruyor.

Arabayı sallayan deniz melteminden korunmak için kolumu onun koluna doladığımda yan yana oturuyoruz. Ona tutunmak rahat hissettiriyor ve etrafımdaki diğer erkeklerin aksine, bedenlerimiz birbirine değdiğinde beni asla rahatsız etmiyor. Belki de o ilk gece yaşadığımız talihsizlikler aramızdaki tüm gerilimi azalttı. Gerçi Noah ve ben hiçbir zaman gerginlik hissetmiyoruz, ikimiz birbirimize uyum sağlıyoruz.

Dudaklarımı büzüyorum, okyanusa bakıyorum ve yükselmeye başladığımızda panoramik manzarayı hayranlıkla seyrediyorum. "Eğer böyle adlandırmak istiyorsan."

"New York'u seviyor musun?"

İçimi çekerek sorduğu soruyu düşünüyorum. Noah'nın ben daha bir şey söylemeden aklımdan geçenleri okumak gibi tuhaf bir huyu var. Bir bakıma Charlie'ye çok benziyor. İkisinin de sezgileri çok kuvvetli, belki de ben onların yanında çok rahatım ve beden dilim okunabiliyor.

"Ev Manhattan değil..."

"O zaman ne?" diye sorar. "İngiltere mi?"

Omuzlarımı silkiyorum, cevabımdaki boşluk sadece hızla akan zihnimde daha fazla soru uyandırıyor. Göçebe olmanın nesi yanlış? Belki de bir eve ihtiyacım yoktur. Hayattaki amacım yeryüzünde tek başıma dolaşmak olabilir. *Tanrım, daha zavallı ve hastalıklı görünebilir miyim?*

"Bir yer olmak zorunda mı?" Soruyu ona geri yöneltiyorum. "Ya fiziksel bir yer olmadığı için evin nerede olduğunu bilmiyorsan?"

Noah uzak bakışlarıyla başını sallıyor. Benim gibi, okyanus manzarası da manyetik bir hal alıyor, sanki dalgaların kıyıya her vuruşunda içimizden bir parça kopup gidiyor.

"Ee, şu Dominic denen adam," Noah bu ismi hafif bir düşmanlıkla anıyor. "Eğer onu böyle çağırmak istiyorsan."

Ruh halimi hafifletmek için omzuna vurarak gülüyorum. "Sahte bir isim uydurduğumu mu düşünüyorsun? Bu onun gerçek adı."

"Ona aşıksın."

"Ben..." Kekeliyorum, 'aşk' ve 'Dominic' kelimelerini aynı cümlede kullanmaktan nefret ediyorum. "Bu aşk değil, tamam mı? Evet, bir şeyler hissediyorum ama ona 'aşık' değilim." Bunu vurgulamak için tırnak işareti kullanıyorum.

Noah konuşmak yerine bilerek başını sallıyor, söyleyecek uygunsuz bir şey bulmaya çalıştığında ya da söyleyecek hiçbir şeyi olmadığında yaptığı bir alışkanlık. Profilini izliyorum, keskin çene hattına hayranlıkla bakıyorum. İkonik bir film yıldızı gibi yakışıklı ve çarpıcı, sizi yolunuzda durduracak türden bir yüzü var.

"Bana yardım et. Noktaları *birleştir*... Ona *aşık* değil misin?" Noah beni izlerken kaşlarını kaldırarak soruyor. "Ama hâlâ bir yanıt alamadın ve onun için yanıp tutuşuyorsun, öyle mi?"

"Onun için mi yanıp tutuşuyorsun?" Yine gülüyorum, seçtiği kelime esprili. "Kimsin sen? Danielle Steel mi?"

Hafifçe kıkırdarken gözleri parlıyor ve bu onu daha da yakışıklı yapıyor.

"Bak, bu haftayı bir grup romantik yazarla geçirdim, bu yüzden beni biraz gevşeklik. Tüm bu aşk olayını anlamaya çalışıyorum."

Arabamız dönme dolabın tepesinde duruyor. Manzara nefes kesici, Kaliforniya sahil şeridi kilometrelerce uzanıyor. Altımızda, insan kalabalığı etrafta dolaşırken parlak ışıklar iskeleyi aydınlatıyor. Manhattan'a hiç benzemiyor. Açık alan, her şeyi içime çekmek için bir anlığına nefes almamı sağlıyor.

"Bu çok güzel," diye mırıldanıyorum. "Kendimi çok..."

"Hoşnutum," diyor Noah, ben onun yanına daha sıkı sarılırken. "Burası bambaşka bir dünya gibi."

"Gerçekten öyle," diye fısıldıyorum, temiz havayı içime çekerek. "Yani bana Noah Mason'ın daha önce hiç *aşık* olmadığını mı söylüyorsun?"

Yavaş ve istikrarlı bir yürüyüşle, her zamanki uzun duraklamasına omuzlarını gevşetmesi eşlik ediyor. "Aşık olmak için yaratılmadım. Sadece iyi vakit geçirmek istiyorum."

Noah'nın dürüstlüğü çok açık sözlü ve arkadaşlığımızı eşsiz kılan da bu. Onun varlığında, herkesi memnun etmek için sık sık söylediğim yalanlar olmadan kendimi tam olarak hissediyorum. Eric harika biri ama zaman zaman olgunlaşmamışlığı bana fazla geliyor. Yanımda gerçek bir erkek olmasını istiyorum, ille de sevişmem ya da evlenmem gereken biri değil.

Şu anki yakın ilişkimize rağmen Lex her zaman benim akıl hocam olacak. Beni eğitmesi ve nasıl başarılı olacağımı öğretmesi için ona güveniyorum. Profesyonel bir ilişkimizin yanı sıra yıllar süren kişisel bir dostluğumuz da var. Charlie olmasaydı bile, kanepede oturup büyük boy patlamış mısır fıçısıyla film izleyeceğim bir adam değil. Ancak, yönetim kurulu odasında birlikte olmayı tercih edeceğim başka kimse yok.

Yine de Noah ile aramızda bir bütünlük hissi var. Sanki onu tüm hayatım boyunca tanıyormuşum gibi, oysa aslında iki hafta oldu.

"Hiç aşık olmadıysan aşık olmak için uygun olmadığını nereden biliyorsun?"

"Sanırım haklısın," diye kabul ediyor, yüz ifadesi kayıtsız. "Bunun üzerinde düşündüğüm bir şey olduğunu söyleyemem. Dediğim gibi, hayatı kendi kurallarına göre yaşıyorum."

Başımı sallıyorum, her şeye katılıyorum. Dominic'ten önce hayatı kendi istediğim gibi yaşıyordum ve şimdi burada pişmanlığın çıkmaz sokağındayım.

"Yani soru..." Yüzüm ona dönük olacak şekilde yan yatarak poz veriyorum. "Yerleşmek üzerine bahse girmeyi neden kabul ettin?"

Noah kaşlarını kaldırıyor, kolunu arabanın arkasına dayarken kendini beğenmiş bir ifadeyle üstünlük taslıyor.

"Kaybetmeyi sevmem."

Gözlerimi deviriyorum ve göğsüne hafifçe vurarak kaşlarını çatmasına neden oluyorum.

"Charlie çok kararlı. Aşk tanrısının reenkarne olmuş hali gibi," diyorum ona, Charlie'nin bu dünyaya sevgiyi yayma tutkusunu anlamasını umarak. "Eğer senin yuva kurmanı, çocuk sahibi olmanı ve böylece yeğenlerinin olmasını sağlayabileceğini düşünüyorsa, bunu gerçekleştirecektir."

"Bebek gibi konuşmaya başla," diye homurdanıyor Noah. "Ciddi olduğumu düşünmesi için maskaralığa devam edeceğim. Ama sakın ona aksini söylemeye kalkma. Hem sen kimin takımındasın?"

Uzun soluklu bir iç geçirdim. "Aşkın berbat bir top, ilişkilerin de-" diye düşünen birine vaaz veriyorsun.

"Gereksiz mi?"

"Sorun."

Dönme dolap tekrar hareket etmeye başlıyor, sonunda arabamız yer seviyesine geliyor ve inme vaktimiz geliyor.

Atari salonuna gittik, rekabetçi çizgilerimize gülerken bazı eski favorilerle zaman geçirdik. Noah kadın olduğum için bana farklı davranmıyor ve rekabetçi yapısı sadece bir kez olsun onun haksız olduğunu kanıtlamamı istiyor. Pac-Man dünyasında kaybolurken tartıştık, langırtta birbirimizle mücadele ettik ve sonra ona dans devriminde meydan okudum. İlk başta karşı çıktı ve hiç şansı olmadığını söyledi, ancak ona ezik dememin çok ihtiyaç duyduğu bir itici güçle yumuşadı ve lanet olası yarışmayı kazandı. Adam dans *edebiliyor*.

"Yani, hareket edebilirsin. Ne olmuş yani?" diye yakınıyorum.

Parmağıyla kaburgalarımın vurarak, "Ne kadar da eziksin," diye böbürleniyor. "Tam da kırılmaz olduğunu düşünüürken, seni kırdım."

Nefesimi tutarak atari salonundan çıktık ve tekrar dışarı çıktık. Hızlıca telefonumu kontrol edip saate dikkat ediyorum. Sabah erkenden uçağım var, eğer uyumak istiyorsam neredeyse gitme vaktim geldi.

"Gitsem iyi olacak," diyorum Noah'ya.

"Vay be, rekabetçi olduğunu biliyordum ama şimdi kaybettin diye beni ekmıyor musun?"

Geniş bir sırıtışla, gerçek duygularımı gizleyemeden, onu ürkütmeye çalışarak iskelenin kenarına doğru itiyorum.

"Bu kadar ukala olma. Geri geleceğim ve hedefim senin kıçın."

"İngiliz *kıçından* konuşarak kendini çok havalı sanıyorsun," diye alay ediyor, beni taklit etmek için bir aksan kullanıyor. "Seni buraya bekliyorum. Meydan okuyacağım"

Ama o bacaklarının bana ayak uyduramayacağından eminim." "Hey," diye bağıyorum, etrafımızdaki insanlara aldırmadan. "Sana sahip olacağım Biraz çalıştığımı biliyorum. Belki de o koca ağzınla yaptığın *gevezelikler* dikkatimi dağıtıyordur."

Noah kıs kıs güler. "Evet, işte bu."

Manzaraya son bir kez bakmak için iskelenin sonuna doğru yürürken kolumu onunkine doluyorum. Çocukluğumun ve genç yetişkinliğimin büyük bir kısmını anakarada geçirdiğim için sahillerde çok fazla vakit geçirmemiş olsam da, okyanus manzarasıyla ilgili bir şey her zaman aklıma rahatlatıcı fikirler getiriyor. Ruhumu, değerlerimi yeniliyor ve burada Noah ile birlikte durmak bunu daha da belirginleştiriyor.

Son iki hafta tam da ihtiyacım olan şeydi. Charlie haklı. Aile ve arkadaşlarla çevrili olmak Manhattan'da beni saran yalnızlığı ortadan kaldırıyor. Yavaş yavaş kendimden bir parça buldum, her şeyi o kadar ciddiye almamayı öğrendim ve bir şekilde Noah ile birlikte olmak özgüvenimi tazeliyor.

New York'tan artık kim olduğumdan emin olmadan ayrıldım ama aynı kadın olarak dönersem lanetleneyeceğim.

Noah ellerini omuzlarıma koyuyor ve yüzüne yayılan geniş sırıtışıyla beni rahatlatıyor. Kadınların onun ayaklarına nasıl kapandığını görmek inanılmaz derecede kolay. Bu kibirli piç çok yakışıklı. Yine de içten içe, bana verdiği rahatlık, başlangıçta bir takılma olması gereken birinden isteyebileceğimden çok daha fazla.

"Neden öyle gülümsüyorsun?" Dilimi dişlerimin arasında gezdirerek soruyorum. "Dişlerime yemek mi kaçtı? Üzerime kuş mu sıçtı? O lanet martıların beni yakalayacağını biliyordum."

Dudaklarını büzerek başını sallıyor. "İyi olacaksın." "Ha?"

"İyi olacaksın," diye tekrarlıyor, bakışlarını bana sabitleyerek. "Geri döneceksin, olmak için doğduğun sert patron olacaksın. Ve sonra, iyi olacaksın. Ona ihtiyacın yok ve iyi olacaksın."

Gözlerinin içine bakıyorum, sözlerinde bir mantık arıyorum. "Nereden biliyorsun?"

"Çünkü biliyorum."

Noah biraz daha yaklaştı. Eğilip alnıma bir öpücük konduruyor ve gerçeklik kafama dank ederken öylece kalıyor. Saf inançtan başka bir şey içermeyen basit bir jest, bana kafamı yeniden hizalamam için gereken güveni veriyor

ve kalbim bir kez daha. İyi olmam için her türlü neden var ve iyi olmamam için tek bir neden var.

İyiler kötülerden daha ağır basıyor.

Uzaklaştığımda, bir sakinlik dalgası endişeli kalbimi yatıştırırken omuzlarım nihayet rahatlıyor. Ağırlıksız bir bakışla, dostça bir jestle parmağımı yanağında gezdirmek için uzanıyorum.

"Gitsem iyi olacak. Yarın sana mesaj atıp uçuşumdan şikayet edeceğim ve bir hostesle tam olarak nasıl ilişki kurduğunu sormam gerektiğini hatırlatacağım."

Noah başını eğiyor, gözleri benimkilerle tekrar buluşmadan önce bir gülümseme yayılıyor. "Bir centilmen asla söylemez."

Arabaya doğru geri dönmeden önce eline bir kez daha dokunuyorum. Eve Uber'le geleceğini, böylece yarın sabah ilk iş olarak kiralık arabayı havaalanına geri götürebileceğimi söylüyor.

Ondan uzaklaşan adımlarım mesafe yaratmaya başladığında, adımını bir kez daha söylüyor. Arkamı dönüyorum ve hala sırtını okyanusa yaslamış durduğu yerde, o kendine özgü sırtışıyla kollarını kavuşturuyor.

"Sakin bana aşık olma. Kardeşlik kurallarını hatırlıyor musun? Biz aşk yapmayız."

Başımı eğiyorum, yüzümü kaplayan gülümsemeyi gizleyemiyorum. "Bu kardeşlik kurallarında biraz yeniyim ama bir erkeğe sırılsıklam aşık olmayacağıma söz veriyorum."

Noah bir kahkaha atarak başını sallar. "Hoşça kal Kate... seni çılgın kuş." "Gördün mü," diye başımı sallıyorum, sırtarak karşılık veriyorum. "Şimdiden Britanyalı olmaya başladın."

CHAPTER 14

NOAH

Morgan'la buluşmaktan kurtulmak için milyonlarca yol düşünüyorum, hiçbirini makul görünmüyor.

Kate'e bir düzine kez mesaj attım, ondan gelen her yanıt biraz taşak büyütmesi yönündeydi. Konuşma daha sonra erkeklik topları hakkında rahatsız edici bir tartışmaya yol açtı ve bu konuşma devam ederse numarasını engellemem gerektiği konusunda onu uyardım.

"Biliyor musun, eğer burada yaşasaydın, bu sorunu yaşamazdım," diyorum Kate'i aradıktan sonra, mesajlarına verdiği yanıtlardan dolayı hayal kırıklığına uğramış bir şekilde.

"Bu nasıl bir fark yaratabilir ki?"

"Öncelikle, Charlie beladan uzak duracağımı düşünseydi bu ilişki saçmalığını zorlamazdı. Eğer burada olsaydın, seninle meşgul olurdum."

Kate ahizenin içinden güler. "Muhteşem, eğer ben orada olsaydım, başımız çok fazla belaya girerdi. Bu şekilde iyiyiz. Dinle, gitmem gerek. Şimdi bir erkek ol ve ona kimin taşaklı olduğunu göster." Telefonu aniden kapatıyor ve beni daha önce olduğumdan daha iyi bir durumda bırakmıyor.

Presley bu projeye başlamak istiyor ve Morgan'a sormak istediği bazı temel sorular üzerinde çalışıyor. Çok kişisel değil, sadece okuyucuyu Scarlett'in nasıl büyüdüğü konusunda eğitecek sıradan sorular.

kendini Hollywood'da nasıl bulduğunu anlatır. Presley, Scarlett'e sormak istediği bazı zor sorulardan da söz ediyor. Bunlardan bazıları kamuoyunun bilgisi dahilinde değil ve kesinlikle basının odak noktası olacak. Bu bilgileri nasıl elde ettiğinden emin değilim ve skandal kısmını ona bırakmaya karar verdim.

Pazarlama stajyerleri harika bir ekip. Haden güçlü bir işe alım uzmanı ve yeteneği gördüğünde tanıyor. Sabahı, bu daha önemli projenin önünü açmak için daha az kritik olan bazı projeleri gözden geçirerek geçirdim ve herkesin performans hedeflerinin ne olduğunu ve uymaları gereken son tarihleri bildiğinden emin oldum.

Öğle yemeğinden biraz sonra Haden ofisime geldi.

"Selam," dedi kayıtsızca.

Dizüstü bilgisayarımdan başımı kaldırdım. "Ne oldu?"

"Haberler kötü. Presley'nin midesi bozulmuş." "O iyi mi?" Endişeyle sordum.

"Öyleymiş gibi davranıyor." İçtenlikle gülüyor. "Oğlumuz birlikte oynadığı bir çocuktan kaptı, şimdi sıra onda. Muhtemelen sırada ben varım. Arabada kusarken karınızın saçlarını tutmak zorunda kalmaktan daha kötü bir şey olamaz."

Ağzımı tiksintiyle kapatıyorum. Zavallı adamın da güzel bir arabası var.

"Dinle, bu öğleden sonra Morgan'la toplantın olduğunu biliyorum.

Presley onun orada olmamasına rağmen ilerlememiz konusunda kararlı." Cebinden telefonunu çıkardı ve tuşlara bastı. Birkaç saniye sonra e-postama mesaj geldi.

"Bugün Morgan'a sormak istediği sorular bunlar. Onun yerine sen sorarsan, geride kalmamış oluruz."

Tüm kariyerim pazarlama üzerine oldu ve sadece bu. Bu biraz sol alanda ve tamamen benim alanımın dışında gibi görünüyor. Soruları nasıl sormalıyım ve ne tür cevaplar arıyorum? Bir yanıt beni tatmin etmezse sorulara karşılık vermeli miyim? Tanrım, bu önemli projeyi mahvetmek istemiyorum.

"Ne düşündüğünüzü biliyorum," diyor Haden ben konuşmadan önce. "Soruları bizim yakalayabileceğimiz ve kelimelere dönüştürebileceğimiz şekilde nasıl soracağından emin değilsin."

"Aklımı okudun patron."

"Tek yapmanız gereken konuşmayı kaydettiğinizi ona bildirmek.

Presley'nin hazırladığı soruları sormanız yeterli. Bence harika iş çıkaracaksınız."

Kendime olan güvenimin biraz daha artmasıyla ofisimden ayrıldı ve ben de toplantıya gitmeden önce Presley'nin notlarını hızlıca okudum.

Profesyonellikten uzak görünmek istemediğim için kafeye erken geldim. Ve böylece, ayıracak bolca zamanım olduğu için dizüstü bilgisayarımı açıp bazı iş e-postalarını yanıtlıyorum. Tam zamanında, Morgan'ın kapıdan içeri girdiğini gördüm. Bu kez daha kısa olan beyaz elbisesinin içinde kendine güvenen bir havayla zarif adımlar atıyor ve daha dikkat çekici bir şekilde, dekoltesi çok seksi bir göğüs dekoltesi sergiliyor. Saçları açık ama yarıya kadar toplanmış ve hâlâ kendine özgü kırmızı gözlüklerini takıyor.

Etrafıma bakarak masayı tarıyor. "İyi günler, Noah." "Morgan," diye selamlıyorum, ayağa kalkıp nazikçe sandalyesini çekiyorum. "Teşekkür ederim," diye karşılık veriyor zoraki bir gülümsemeyle.

Bu gülümseme beni rahatsız ediyor. Çok doğal olmayan ve soğuk. Benimle aynı odada bulunmaya dayanamayacak kadar onu rahatsız ediyor muyum gerçekten? Neredeyse tiksiniş gibi görünüyor.

"Presley'nin yokluğu için özür dilerim. Kendisi oldukça rahatsız. Ancak, elimde notları var ve bunları sizinle birlikte gözden geçirmek istiyorum."

Morgan'ın ifadesi paniğe dönüşüyor, gözleri benimkiler dışında her yere bakıyor. "O burada değil mi?"

Dudaklarımı büzerek başımı sallıyorum. "Sadece sen ve ben. Bu sorun olur mu?" Soruyu sorup ondan bir tür tepki beklerken, parmaklarımı bembeyaz keten masa örtüsüne vurarak sabırla bekliyorum.

Gözleri isteksizce her bir parmağın dokunuşunu izliyor ve yavaşça, derin bir nefes alarak dudaklarını aralıyor ve gözlerini benimkilerle buluşturmak için kaldırıyor. "Kesinlikle hayır, Noah," diyor güven verici bir gülümsemeyle. "Başlayalım mı?"

Garson kız masamızda duruyor, genç ve sarışın, "bu gece beni becer" diye bağırarak eğlenceli bir gülümsemesi var. Üniforması beyaz bir atlet ve kısa siyah bir etek. Son derece kısa. Gizlice numarasını almanın yollarını düşünüyorum çünkü bir kadının vücudunu kendime karşı hissetmeye ihtiyacım var.

Bırakın elime almayı, bir çift meme görmeyeli uzun zaman olmuştu.

Kate'inki hariç, ama o gecenin nasıl bittiğini hepimiz biliyoruz.

"Bir espresso ve bir bardak su alabilir miyim lütfen?" Morgan, kafası menüye gömülü halde sipariş veriyor.

Garson kız siparişini alıyor, sonra cevap vermemi bekliyor, not defterinin önünde küçük memelerini sallarken biraz daha yaklaşıyor. Çok şirinler ama yıllar geçtikçe sevdiğim o olgun zıplamadan yoksunlar.

"Ben de aynısından alacağım."

"Güzel sipariş," diyor garson kız, sohbeti koyulaştırarak. "Sesiniz buralı gibi gelmiyor değil mi?"

"Değilim aslında," diye kibarca cevap veriyorum. "Buraya birkaç hafta önce taşındım." "Umarım Kaliforniya'yı seversin. Hayatım boyunca buradaydım. Gerçek bir Kaliforniyalı kız." Kıkırdayarak daha kabarık memeler yaratıyor.

Hay sikeyim. Devam et, güzelim.

"Anlayabiliyorum." Morgan boğazını temizleyip garsonun gitmesini isteyince sırtışı kayboluyor.

Koşarak uzaklaşıyor ve göz ucuyla o kısa eteğin içindeki kıcını görmeye çalışıyorum. Diri ama özel bir şey yok.

"Seni garson kızla yalnız bırakayım mı, yoksa iş yapmak için mi buradayız?" Morgan biraz kötü niyetle seslendi.

"Sadece dostça bir sohbet," diye ısrar ediyorum. "Pazarlamada bir numaralı kural... fırsatlar her yerde karşınıza çıkabilir."

"Göğüslerinin arası gibi mi?" Morgan dudaklarını sıkı tutup kollarını kavuşturarak mırıldanıyor.

Kötü cadı ayaklandı. Yorum yapmamaya karar veriyorum ve Bouncy Tits içeceklerimizle geri gelene kadar Presley'in bana verdiği soruları sormaya başlıyorum. Bu sefer canavarı daha da kızdırmamak için garsona gülümsüyorum ve dikkatimi tekrar toplantıya veriyorum.

Kitabın ilk aşaması Scarlett'in çocukluğuna ve bunun oyunculuğa nasıl evrildiğine odaklanacak. Bunlar internette herkesin bildiği şeyler ama ben okuyucuların ilgisini çekecek bazı gizli gerçekleri öğrenmeyi umuyordum, bu da onun hakkında her şeyi bildiklerini düşünen sıkı hayranları için bir bonus olacaktı. Ona "Konuşmayı kaydedeceğim." dedim.

Ancak "Bu konuşmanın kaydedilmemesini tercih ederim" diyerek konuyu kapatmakta gecikmedi.

Haden'ın bilgiye ihtiyacı var ve hafızam pek iyi değil. Bu kaltak daha fazla baş belası olabilir mi?

"Bak Morgan. Bunlar Presley'nin soruları. Ben sadece o gün için onun işini yapıyorum. Bunun neden bu kadar sorun olduğunu gerçekten anlamıyorum."

"Çünkü burası Hollywood. Söyleyeceğiniz her şey aleyhinize delil olarak kullanılabilir." Bakışları sert, buz gibi bir ifadeyle delip geçiyor. Bir

bardak su, espressosunun yanında duruyor. Dikkatle bir yudum içiyor, sonra dikkatini bana veriyor. "Peki, madem öyle. Belki de benim kadar çok yetenekli değilsin.

Seni öyle sanmıştım."

Az önce beni yere mi serdi? Çıkıp gitmeme dakikalar kaldı.

Derin bir nefes alıp şu anda bu işe ne kadar ihtiyacım olduğunu hatırlayarak dilimi o kadar sert ısıyorum ki kanın tadını alabiliyorum.

Nefes al... bir... iki... üç.

"Öyleyse çocuklukla başlayalım. Medyadaki yanlış bilgileri temizlemek için kesin ve hızlı gerçekler." Kayıt düğmesine basıyorum. "Scarlett, gerçek adı Sarah Jo Winters, beş Ağustos 1990'da Littlerock, Kaliforniya'da doğdu."

"Doğru," diye belirtiyor.

"Babası Max Winters bir çiftçiydi ve annesi Marjorie Winters, eskiden ev hanımıydı, vefat etti. Kardeşleri... Violet Winters. İki yaş büyük."

"Uh-huh."

Tanrım. Birdenbire o kabuğuna geri mi döndü? Ondan daha uzun bir cevap almayı umarak sonraki soruları okudum.

"Tamam, Scarlett büyürken hep bir yıldız olmayı arzuladı."

Vücut hareketleri sorulardan sıkıldığını gösteriyor. Tabii sorular onunla ilgili değil, patronuyla ilgili. Suyumu tek seferde bitiriyorum, bu iş bitene kadar geri sayıyorum.

"Üç yaşından itibaren her ilçede güzellik yarışmalarına katıldı. Annesi her kuruşunu biriktirir, bazen de yerel halk için ufak tefek işler yapar, böylece kıyafetlerine harcayabilirdi."

"Amerikan Rüyası, değil mi?" Şaka yapıyorum. "Bazıları için."

"Üzgünüm, devam et."

"On yaşındayken bir Hollywood yapımcısı arabayla kasabadan geçerken onu yerel bir lokantada gördü. Müşteriler için şarkı söyleyip dans ediyordu ve bu yüzden ona bir sonraki Shirley Temple adını verdi."

"Yaşamak için oldukça iyi bir imaj, sence de öyle değil mi?"

Uzun bir aradan sonra bardağı ağzına götürüp biraz su içiyor ve sessizliğini sürdürüyor. Bir cevap için daha ne kadar beklemek zorundayım?

"O olmayı hayal etti. Yani, hayır, sorunuza cevap vermek gerekirse, bir şeyi arzuladı ve hayalinin peşinden gitti. Pek çok insan bu şansa sahip değil, Noah."

Morgan onu yakından izlerken masanın üzerindeki peçeteyle oynuyor. Bu kelimeleri söyleme şekli tuhaf görünüyor, ama belki de ben

çok fazla. Espresso damarlarımda dolaşıyor ve beni son derece uyanık hale getiriyor.

"Kararlı biri," diyorum.

Daha koyu bir tonla, "Bu ve şans. Doğru zamanda orada oldu."

"İyi karma." İçimden gülüyorum. Karmaya inanmam ne kadar ironik.

"Karma mı?" diye tekrarlıyor uğursuz bir kahkahayla. "Hadi ama Noah, karmaya inanıyor olamazsın, değil mi?"

Cevap vermemi bekliyor ama sorduğu tuhaf soru beni şaşırtıyor. Rose bana bu soruyu sorduğunda gülüp geçmişim. Ama on dakika sonra dünyam başıma yıkıldı. Bu riski almak istemiyorum, Karma büyüteçle beni izliyor.

"Bilge bir kişi bir keresinde bana karmaya inanıp inanmadığımı sormuştu. İnanmıyorum ama beş dakika sonra beni kıcımdan ısırıldı" diyorum dürüstçe.

Kaşlarını çatıyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Hepimizin bir geçmişi var, değil mi? Benimki sadece geleceğimle çarpıştı." "Anlıyorum," diyor sessizce. "Peki, devam edelim mi?"

Notlarıma geri dönüyorum. Konu değişikliğinden dolayı dikkatim dağılmış bir halde imlecimi bir sonraki noktanın üzerinde gezdirerek profesyonelliği kavramaya çalışıyorum. Neden beni kendi tenimde bu kadar rahatsız hissettiriyor?

"İlk üç filmi gişe rekorları kırdı. Bu konuda bana nasıl bir fikir verebilirsin?"

"Oyunculuğu seviyor. Annesinin vefatından sonra dikkati dağıldı. Kız kardeşi onun kariyerini devralmak için üniversiteyi bıraktı ve doğru insanlarla birlikte kalmasını sağladı."

"Sanırım Hollywood'da olmanın getirdiği korku hikayelerini duyuyorsunuz. Ayakları yere basmayı nasıl başarıyor?"

"Doğru destek ağırları."

Morgan, Scarlett'in makyaj sanatçısından gardırop asistanına, halkla ilişkiler ekibinden yeni oluşturduğu sosyal medya ekibine kadar birlikte çalıştığı ekipten bahsediyor. Kendisi için çalışan on altı kişi var, buna temizlik personeli ve birden fazla şef dahil değil. Bir insanın etrafında bu kadar çok insan olabileceğine inanmıyorum. Bu da onun ne kadar rağbet gördüğünü ve yönetmenlerin neden ona sağdan soldan senaryo yağdırdığını gösteriyor.

"Kamuoyunun bilmediği, paylaşabileceğiniz bir şey var mı?" Açıkça soruyorum.

Bakışlarımı kaçırmadan, "Bu en iyi Bayan Winters'a sorulacak bir soru," diye yanıtlıyor.

"Doğru, peki bu ne zaman olacak?"

Başını sallıyor, gülümsemesini uzak tutuyor. "Onunla tanışmak için çok heveslisin, değil mi?"

"Mesele de bu zaten, değil mi?" İlgisiz sorusundan rahatsız olmuş bir şekilde ona karşılık veriyorum.

Cevap vermiyor ve ısrarlı bakışlarımdan kaçınıyor. Buna nasıl bir karşılık vereceğini merak ederek sabırla bekliyorum.

"Bir şeyi açıklığa kavuşturacağım, eğer halihazırda değilse. Lütfen kaydı durdurabilir misiniz?" diye soruyor.

Dur tuşuna basıyorum, neden onun isteğini yerine getirdiğimden emin değilim.

"Scarlett'in ilişkileri magazin basını tarafından çok iyi izleniyor. Okuyabileceğiniz bazı saçmalıklara rağmen, Scarlett'in ekibi onun özel hayatını korumak için son derece sıkı çalışıyor," diye beni bilgilendirdi. "Garson kıza karşı gösterdiğin... aradığım kelime neydi... *ilgiye* bakılırsa, Scarlett'le tanışmaya duyduğun *ilginin* profesyonel düzeyde olmadığını düşünmekten nefret ediyorum."

Çenem sıkılıyor, söylemek istediğim sözleri söylememi engellemek için ısıtıyor. Bu kadın ne cüret! Bir garsonla olan zararsız flörtümden yola çıkarak benim dürüstlüğüme sorgulamaya nasıl cüret eder? Kanımın kaynadığını ve alnımdaki damarın her an patlayarak aramızdaki düşmanlığın çirkin bir görüntüsünü oluşturmaya hazır olduğunu hissedebiliyorum.

"Ben pek çok şeyim Bayan Bentley, ama profesyonellikten uzak olmak bunlardan biri değil. Sıkı çalışırım ve evet, sıkı oynarım," diye ısrar ediyorum acı bir tonla. Öfkemi zar zor kontrol altına alarak ters yöne dönüyorum. Bütün toplantı boyunca beni rahatsız etti, şimdi de ona ters davranacağım. Bunu defalarca yaptım. Kadınları okumakta iyiyimdir ve bu kaltağın gerçeklik kontrolüne ihtiyacı var.

"Söylesene Morgan, bu kadar yoğun bir programın varken sosyal hayatın var mı?"

Yaklaşan sorum karşısında vücudu kaskatı kesiliyor. "Bu kişisel bir soru, sence de öyle değil mi?"

"Belki de, cevabınıza bağlı."

Tek kelime etmeden toparlanmaya başlıyor ve gevşekçe cevap veriyor: "Pek bir şey yok. Ben meşgulüm. Sosyal bir hayata ihtiyacım yok."

"Herkesin bir sosyal hayata ihtiyacı vardır," diyorum ona hafifçe yaklaşıarak. "Ne kadar eğlenebileceğinizi bilerseniz şaşırırdınız."

Yaptığım yorum karşısında hayretler içinde oturuşunu ve bacaklarını masanın altından geçirirken seğirmesini izliyorum.

Vay be, aferin sana. İffetlinin bacaklarına ulaştın. Şimdi ne olacak?

"Eğleniyorum, ama belki benim eğlence anlayışım sizinkinden biraz farklıdır." "Gerçekten mi, öyle mi düşünüyorsun?"

"Bahse girerim," diyor, bana meydan okumak için daha da yaklaşıarak. "Bahisleri hafife almam."

"Ben de öyle, Noah."

Ve işte yine oluyor, adımını her söylediğinde vücudumdan geçen o elektrik akımı. Nedenini bilmiyorum, nasıl olduğunu bilmiyorum ve her parçam işimi korumak ve tabii ki Scarlett'e ulaşmak istiyorsam onunla yatamayacağımı biliyor.

Charlie kazanacak.

Kate bana otuzbirci diyecek.

Ama bunu bırakmakta zorlanıyorum. Beni en sinir bozucu şekilde kızdırıyor. Bu kadar kızgın olması için ne yaptım bilmiyorum.

"Yani, yarın gece. Neden akşam yemeğinde çalışmıyoruz ve sonrasında senin tarzında eğlenmiyoruz? Cali'de yeniyim, eminim senin gibi buralı biri eğlenceli yerlerin nerede olduğunu biliyordur," diyerek blöfünü görmezden geliyorum.

İffetli biri benimle sosyal bir ortamda iki saniye bile dayanamaz. Muhtemelen kurdeşen dökecek ve doğruca eve gitmek zorunda kalacak. Bunu şimdi görebiliyorum. O kadar da sert değil.

"Yarın mı? Gece mi?" Uzun uzun durup teklifimi düşünüyor. "Sunset'in hemen dışında güzel bir restoran var. Belki daha sonra yürüyüşe çıkabiliriz."

Yürüyüş onun eğlence anlayışı mı?

Bu fikirden çoktan sıkılmıştım, sahte bir gülümseme takındım.

"Kulağa harika geliyor." "Saat sekizde bir yerde olmam gerekiyor.

Erken gelebilir miyiz, mesela beşte?" "Tabii ki. Yani yarın."

"Yarın," diye tekrarlıyor.

Vücudu masanın karşısında, sadece bir kol boyu uzakta duruyor. Elim kaşınıyor, parmağımı dudaklarında gezdirmek ve sikimin etrafına sarıldığında nasıl hissedeceklerini hayal etmek istiyorum. Hay sikeyim. Bunu düşünmeyi bırak! Sen sadece sahip olamayacağın şeyi istiyorsun ve o şimdiye kadar tanıştığın en sinir bozucu kadın. Eğer ağzı sikinin üzerinde olsaydı, onu daha da aşağı iterdin.

gözlerinin yaşadığını görmek için. Belki o zaman, kışına sapladığı devasa sopayı gevşetirdi.

Saatine baktı ve bana gitmesi gerektiğini söyledi. Argh, gerçekten. Bu toplantı tam bir fiyasko.

Hayatının ne kadar sıkıcı olduğunu hayal edebiliyorum. Hep iş, hiç oyun yok.

Sonra eve, kedi yavrularının yanına.

"Kedilerin beslenmeye ihtiyacı var," diye mırıldanıyorum nefesimin altında.

Elinde çantası ve dizüstü bilgisayarıyla masanın üzerine birkaç banknot atıyor ve bakışlarını tekrar bana çeviriyor. "Sanırım bugün için ihtiyacınız olan tüm bilgilere sahipsiniz?"

"Evet, Bayan Bentley," diye resmi bir tonda cevap veriyorum.

Sandalyesini masanın altına iterek öne, bana doğru eğiliyor. Parfümünün kokusu havada asılı kalıyor, duyularımı ateşliyor - ifadesi değişiyor. Tam veda edeceğini düşündüğüm anda gözleri sertleşiyor ve düşmanca bakıyor; gözlerinin içinde bir ateş yanıyor.

Sağ elini masaya yaslayarak göğüs dekoltesini mükemmel bir şekilde görmemi sağlıyor ve merakla ayrılan dudaklarımı izliyor.

"Kedi değil Noah, sadece bir kedi. Ve evet, beslenmeye ihtiyacı var."

CHAPTER 15

NOAH

Morgan Bentley'in sözleri içimi kemiriyor. Sözleri mi, iması mı, yoksa nefretle söylemesi mi bilmiyorum. Sonra da gidip kukusu hakkında konuşuyor. Tahmin edilemez ruh hali değişimleri ve kişilik değişimleri göz önüne alındığında, bunun ne anlama geldiğine dair hiçbir fikrim yok. Charlie'ye sormayı düşünüyorum ama am kelimesinden bahsetmek son derece garip geliyor. Kate birleşme teslim tarihiyle meşgul ve kadın muhabbetini çözmek için attığım umutsuz mesajlara cevap vermiyor.

Kafamı fena halde karıştırıyor.

Ben olayların üzerinde fazla duracak biri değilim. Günü Morgan cehenneminde geçirmiş olsam da, Lakers maçıyla dikkatimi dağıtarak bunun üstesinden gelmeyi başarıyorum.

Lex nazikçe beni götürmeyi teklif ediyor ve saha kenarında oturduğu için nasıl hayır diyebilirim ki? Maç boyunca Benny ve Tom'u düşündüm. Onlarla birlikte olmayı ne kadar özlediğimi ve Lex'le takılmak harika olsa da, çocukların nasıl eğleneceklerini çok iyi bildiklerini. Bir ilişkimiz olmamasının avantajları. Ne zaman, ne olursa yapardık.

Yatağıma uzandığımda vicdanım beni ele geçirdi. Benny'ye yaptığım şey için özür dileyen ve Los Angeles'a taşındığımı bildiren bir mesaj gönderdim. Aptal herifin okuma fişleri hâlâ açıktı - Tom'un sürekli başının etini yediği bir şey.

Çünkü o zaman kaçınmaya çalıştığı kadınlar mesajlarını okuduğunu anlayacaktı.

Belli ki benimkini okuyor, yanıt vermiyor ve bu iş burada bitiyor.

Gözlerimi her kapattığımda zihnim çılgınca bir şey yapıyor, farklı anılar ve farklı insanlar arasında koşturuyor, bana hayatın karmaşıklaştığını hatırlatıyor ve bir şekilde kendimi bu dünyada ve kendi derimin içinde yersiz hissediyorum. Hayatım boyunca şu anda yaptığım kadar geriye dönüp yaptıklarımı düşündüğümü hiç hatırlamıyorum.

Peki neden? Çünkü Benny ve Tom buna asla izin vermediler.

İşler kötüye gittiğinde acıma duygusuna kapılmadık. Bunun yerine, sarhoş olup başka bir ülkeye utuk ve sorunlarımızdan parti yaparak uzaklaştık. Her seferinde işe yaradı. Ne yazık ki şimdi böyle bir lüksüm yok. Adamlar benimle konuşmamakla kalmıyor, Lex ve Haden'ı da hayal kırıklığına uğratamıyorum. Onlar canla başla çalışıyorlar ve ben tembel biri değilim.

Gözlerimi açıp misafir odasının duvarlarına bakıyorum. Karanlık olmasına rağmen, beyaz ve lacivert çizgili duvar kağıdı bir gölge yaratıyor ve bir anlığına dikkatimi çekiyor. Kendi dairemi zlyorum. Kadınları evime getirme özgürlüğüne sahip olmayı zlyorum. Ve en çok da annemden beş dakika uzakta olmayı zlyorum.

Cep telefonumun ışığı yanıyor, karanlık duvardan yansıyor ve ana ekranımda geçen yıl yattığım bir kızıdan gelen bir mesaj duruyor. Yzmde bir gülümsemeyle yatakta doğruluyorum. Zoey harika bir kız, muhteşem ve yatak odasında son derece verici.

Selam. Neler yapıyorsun?

Hafif bir hevesle cevap veriyorum.

Selam yabancı. Uzun zaman oldu, konuşmadık. şu an Los Angeles'tayım. Yanılmıyorsam senden arabayla yaklaşık beş saat uzaklıkta. Son ayrıldığımızdan beri Zoey Richards'ın dünyasında neler oluyor? Ve bu arada, en son kaldığımız yerden devam etmek için harika bir yer olurdu.

Harika bir cümle. Bunun için zihinsel olarak kendi sırtımı sıvazlıyorum. Yatağa girdiğim çoğu kadın gibi Zoey de eski sevgilisinden yeni ayrılmıştı. Zor bir dönemden geçiyordu ve dnyalarımız

 arpıştı. İkinci kez karşılaşmamız tamamen tesadüftü. Bir arkadaşımı ziyaret ederken bir barda ona rastladım ve o da oradaydı. Tam da ihtiyacım olan şeydi. Aslında, tekrar takılmak istiyordum ama aptal oda arkadaşı her zaman yoluma çıkıyor gibiydi.

Pek bir şey yok. Sahile daha yakın bir yere taşındım. Los Angeles'ta mısın? Bir kız arkadaşınla mı?

Yorumuna sessizce kıkırdıyorum.

Hadi Zoey, ben yerleşmem. Eğer öyleysen özgürsün, güzelim.

Kirli bir mesaj yazmaya başlıyorum, odasında seviştiğimiz zamanı ve boşaldığında vücudunun nasıl keyifli bir şekilde titrediğini anımsıyorum. Hafıza şeridinde yürümek gibisi yok. Ama mesajımın ortasında bir yerde başka bir mesaj beliriyor ve bu Morgan'dan geliyor. Zoey'e yazdığım mesajı hemen bırakıp Morgan'dan geleni açıyorum.

Pazarlama planınızda bir kusur görüyorum. Belki de Noah Mason o kadar da mükemmel değildir?

Damarlarımdaki kan kaynamaya başladı. Bu kadının benimle ilgili bir çeşit radarı var. Kendimi zaten kötü hissederken beni nasıl alt edeceğini biliyor. Çabucak cevap yazıyorum.

Ben: *Herkes sizin gibi mükemmel olamaz Bayan Bentley.*

Sabırsızca  arşafın altında bacaklarımı seğirtirken, kendimi onun sözlerinin gazabına hazırlarken kollarımı kavuşturduğumda baloncuk beliriyor.

Morgan: *Asla mükemmel olduğumu söylemedim ve inan bana, hiç de değilim. Yarın incelemem için tarihlerin doğru olduğu bir taslak daha gönder. İyi geceler, Noah.*

Benimle dalga mı geçiyorsun? İşimde titizimdir. Ve nadiren tarihlerimde hata yaparım. Dizüstü bilgisayarımı almak için yataktan fırladım.

Yüklenmesini beklerken ve hesap çizelgemi kontrol ederken. Bu arada Zoey bana nişanlandığıyla ilgili uzun bir mesaj gönderdi. Hızlıca göz gezdirdim ve 'İyi şanslar' diye yanıtladım. Oda arkadaşın şanslı bir adam,' diyerek konuşmayı hemen sonlandırdım.

Hesap tablomu taradığımda, bir tarihin hesaplanmasında küçük bir hata olduğunu görebiliyorum, ancak projeyi etkileyecek bir şey yok. Bayan Stuck-Up-Çoklu-Kişilikli-Kaltak'ın bana eziyet etmekten başka yapacak bir şeyi yok.

Ben: *Bu küçük ayrıntıyı fark ettiğiniz için teşekkür ederim. Düzeltildi, kırıgım ve bu gece ilgi odağınız olduğum için özür dilerim.*

Telefonuma sertçe vurarak gönder tuşuna bastım. Bu onu susturmalı. Birkaç saniye sonra cevap verdi.

Ne diyebilirim ki Noah, detaylara dikkat ettiğim için işimde harikayım. Bu gece ilgi odağım olmaya gelince, keşke olsaydın.

Bu da ne demek şimdi? Esprili bir yanıt vermeyi düşünüyorum ama öfkemden aklıma hiçbir şey gelmiyor. Onun yerine bütün gece dönüp duruyorum, zar zor uyuyabiliyorum.

Ertesi sabah, güne başlamak için can atarak sabahın köründe uyanıyorum. Önce mahallede bir koşuya çıkıyorum, ardından Lex'in spor salonunda biraz ağırlık çalışıyorum. Doğal hissettiren bir rutine geri dönmek güzel. Bir de kaslarımı kaybetmek istemiyorum. Burada kalmanın bir güzel yanı da Charlie'nin yemekleri. Nasıl yemek yapılacağını biliyor ve sunduğu her yemekte, açlıktan öleceğimden endişelenerek ikinci bir tane almamı sağlıyor.

Hayatımda hiçbir zaman kilomla ilgili endişe duymadım, ancak dün gece yediğim makarna miktarı, ne pahasına olursa olsun tartılardan kaçınmak için bir neden olacak. Bu yüzden formumu korumak çok önemli.

Fazla enerjimi atma ihtiyacım da Morgan'ın mesajından kaynaklanıyor. Tanrım, o yokken bile beni kızdırıyor. Ona söylememe şu kadar kaldı.

Onun titiz tavrını nereye sokarsam sokayım ama iyi tarafına odaklanıyorum - o benim Scarlett Winters'a altın biletim. Scarlett benim olduğunda, ondan kurtulmasını ve daha az tavırlı birini bulmasını isteyeceğim.

Tanrım, ukala piç. *Scarlett benim olduktan sonra a ę z ı n d a n* çıkan kulağın duysun. En hafif tabiriyle komik.

Duş alıp üstümü değiştirdikten sonra aşağıya indiğimde ölü bir sessizlikle karşılaştım. Bu evde henüz deneyimlemediğim, ilahi bir ses.

"Bekle," diyorum mutfağa girerken, duraklayıp elimi kulağıma götürüyorum. "Bu düşündüğüm şey mi?"

"Ne?" Charlie şaşkınlıkla odayı tarıyor. "Sessizlik."

Gülüyor, hala pijamalarını giymiş bir halde kahve ocağını açıyor. "Bu günde sadece iki kez olur. Altıdan önce ve sekizden sonra," diyor huzurlu bir ifadeyle. "Erken kalkmışsın ve giyinmişsin. Oldukça şık aslında. Bugün görüştüğün özel biri mi var?"

"Özel biri yok," dedim ona. "Sadece Scarlett'in asistanıyla bir toplantı daha."

"Bu üçüncü buluşmanız olacak, değil mi?" Omuzlarımı silkiyorum.

"Sanırım öyle."

Charlie'nin sorgulayan zihni sessizce beni izlemeye devam ediyor. Ona gerçekten durmasını söylemek istiyorum çünkü her an avukat şapkasını takıp milyonlarca soru soracağını biliyorum. Bir şeyin peşini bırakma konusunda yetersiz.

"Scarlett'le henüz tanışmamış olman tuhaf, öyle değil mi?"

Yanıtlımı geciktiriyorum, kahve fincanını bilerek ağzıma götürüyorum. "Şehir dışında. Gelecek hafta dönmesi gerekiyor."

"Ama asistanı hiçbir şey planlamadı mı?" 'Asistan' kelimesini yanlış bir unvanmış gibi söylüyor.

"Adı Morgan," diye düzeltiyorum. "Ve hayır, henüz değil. Dediğim gibi, şehir dışında."

"Morgan, ha?" diye tekrarlıyor çarpık bir sırıtışla. "İlk isim bazında mı?"

Charlie'ye gözlerimi deviriyorum ve çocukça bir inilti çıkarıyorum. İşte yine başlıyoruz, Bayan İşgüzar. Bayan Her İşe Burnunu Sokan Charlie. Morgan'ın davranışlarından duyduğum hayal kırıklığını dile getirmek için mükemmel bir zaman olurdu. Ama Charlie'nin bundan *çok daha fazlasını* anlayacağını biliyorum. Neymiş peki? Kıçına soktuğu sopayla zar zor yürüyen, kendini beğenmiş, özentili bir oyuncudan başka bir şey değil.

"Nereye varmaya çalıştığınızı anlamıyorum," diye son derece nötr bir tonda cevap veriyorum. "Ondan etkilenmiyorum. Tamam mı?"

"Tamam." Sırıttıyor ve konuyu tamamen kapatıyor. "Gelecek ay Lex ve benim bir şeyimiz var. Hala kızlara bakıcılık yapma şansın nedir?"

"Şansım çok az." Yüzümü buruşturuyorum ve hemen ardından içten bir gülümsemeyle devam ediyorum. "İyi, neden? İş meselesinin iptal edildiğini sanıyordum."

"Tarihleri değiştirmişler. Birkaç saatliğine dışarı çıkıp yetişkinlerle vakit geçirmek güzel olurdu," diyor masumca. "Kızlarımı seviyorum. Gerçekten seviyorum. Ama bazen delireceğimi düşünüyorum. Onlar bir köşede oturup boyama yapacak tipte kızlar değiller. Aslında evet, ama duvarları değil, kitapları. Berbat bir anneyim, değil mi?"

Tabağındaki simidi çalışıyorum ve bir lokma krem peynirle ona şöyle diyorum: "Bunun kolay olması gerektiğini sanmıyorum Charlie. Bence harika bir iş çıkarıyorsun. Yaşıyorlar, değil mi?"

"Evet... Sanırım öyle." Sesi ciddileşiyor. "Çünkü çalışıyorum. En azından yarı zamanlı. Belki evde oturan bir anne olsaydım durum farklı olurdu."

"Hiç sanmıyorum," diye karşı çıkıyorum. "Annem ben doğduğumdan beri iki işte çalıştı. Ben iyi yetiştim."

Ağzından bir kahkaha kaçıyor, ardından kontrolsüzce kıkırdayana kadar bir kahkaha daha geliyor. "Beni neşelendirmenin yolu. Gerçekten de iyi olmuşsun."

Simidimin kalanını yüzüne fırlatıyorum, krem peynir alnına çarpıyor. "Tam bir baş belasısın."

"Aile bunun için var. Hemoroid gibi, anüsünüzün etrafında dolanıp durur ve sizi sinir eder."

Boğazım düğümleniyor. Bu karşılaştırma beni, birkaç dakika önce simidin yanında acımasızca benimle alay eden yaban mersinli kekten soğutuyor.

"Lütfen bunu bir daha asla söyleme," diye tiksintiyle homurdanıyorum.

Mutlu bir şekilde gülümseyerek masadan kalkıyor. "Ben işe gitmek için hazırlanmaya gidiyorum. Uslu dur. Tekrar hapse atıldığına dair bir telefon almak istemiyorum. Bu arada, bunun için bana *çok* şey borçlusun."

"Uh-huh." Ona acele etmesini işaret ediyorum ve mutfaktan çıkar çıkmaz rahatsız edici bir of çekip ona bağıriyorum, "Ve sakın o gece kızlara şeker vermeye kalkma."

Bütün gün, bu geceyi düşünmeden edemiyorum.

Bir yanımla onunla uğraşamayacağım için bir bahane uydurmak istiyor. Ve diğer yanımla -sadist Noah- onunla buluşmak istiyor, böylece onun damarına basabilir ve tıpkı onun bana yaptığı gibi onu kızdırabilirim.

Günün çoğunda kendimi işe gömüyorum ve bir saat kaldığında ondan bir mesaj alıyorum.

Morgan: *Üzgünüm Bay Mason, bu gece görüşemeyeceğiz. Bunu tamamlamak için başka bir zaman organize edeceğim. Saygılarımla, Morgan Bentley*

Ne oluyor lan? Gözlerimin bana oyun oynamadığından emin olmak için mesajı tekrar okudum. *Beni ekti.* Yanlış işaretleri okuyormuşum ve neden umursadığımı hâlâ bilmiyorum. Lanet olsun! Tam geri mesaj atacakken finans bölümündeki kızlardan biri olan Karina kapımı tıklatıyor.

"Hey, Noah." Gülümsüyor.

Karina ilk günden beri beni takip ediyor. Sevimli ama genç. Genelde eğleneceğimden daha genç. Üniversiteden yeni çıkmış, genç.

"Merhaba Karina," diye cevap veriyorum zoraki bir gülümsemeyle.

"Sinirli görünüyorsun," diyerek elimdeki hücreyi işaret ediyor.

"Sadece profesyonel olmayan bir müşteri."

"Ne demek istediğinizi anlıyorum. Bugün telefonda bir fatura hakkında tartışarak bir saat geçirdim. Karşıdaki kişi bana liseye geri dönmemi söyleme cüretini gösterdi."

Ouch. Dediğim gibi, o daha genç.

"Size yardımcı olabileceğim bir şey var mı?" Yorgun ve buradan çıkmak için çaresiz bir halde soruyorum. Belki Lex bu gece bir şeyler içmeye hazır olur. Erkek erkeğe vakit geçirmeye her şeyden çok ihtiyacım var.

"Evet, tabii." Gülüyor, ofisime doğru yürüyor. "Bir grup arkadaş bir şeyler içmek için Melrose'a gidiyoruz. Bizimle takılmak için müsait misin diye soracaktım?"

Onu becerebilirim. Yani, o çok kolay. O dekolteli üstünü giyiyor ve göğüsleri her yerde sallanıp zıplıyor. Ama tıpkı benim neredeyse kirli

Bu, Morgan'a olan kızgınlığımı gidermenin bir yolu olacaktı. Başka bir kadının amına gömüldüm.

"Sizinle aşağıda buluşmama ne dersiniz?" Ben öneririm.

"Kulağa bir plan gibi geliyor," diye alkışlıyor. "Tamam, orada görüşürüz, Noah."

Tökezleyerek odadan çıktı ve beni yalnız bıraktı. Morgan'ın buluşmamızdan neden kaçtığına hâlâ kızgınım ve bunu düşündükçe daha da sinirleniyorum. Cep telefonumu çıkardım ve Kate'in numarasını çevirdim.

"Hey, naber Kaliforniyalı kardeşim?" diye cevap veriyor, fazlasıyla neşeli bir şekilde.

"İçki içmeye gidip yirmi iki yaşında biriyle yatmak yanlış olur mu?"

"Duruma göre değişir. Onunla nasıl tanıştınız?"

"İşte," diye cevap veriyorum.

"Uh... cehenneme kadar yolu var. Charlie'nin ne dediğini hatırla... yemek yediğin yere sıçma."

"Hiç eğlenceli değilsin," diye yakınıyorum. "Charlie bunu söylerken seni kastediyordu."

"Neden birdenbire pantolonunu çıkarma isteği duydun?" diye sezgisel bir soru sordu. "Ayrıca, Scarlett'e ne oluyor?"

"Kesinlikle hiçbir şey. Onunla hâlâ tanışmadım," diye cevap veriyorum, yenilmiş bir halde.

"Neden? Düşününüzde giymek için bir elbise aldım bile. Bekâr erkeklerin ilgisini çekecek kadar dekolteli ama gelini geçip bana sürtük diyecek kadar da değil."

Ahizenin içinden gülüyorum. "Kendisi şehir dışında ama asistanı-"

"Uh-oh," diye araya giriyor Kate. "Neden ufukta bir şeylerin belirdiğini hissediyorum?"

"Hiçbir şey mayalanmıyor," diyerek onu hemen susturdum. "Mayalanmaktan o kadar uzak ki, tohumlar henüz mayalanma malzemesi olarak kabul edilecek kadar bile ekilmedi."

"O zaman sorun ne?"

"Sorun şu ki asistanı tuhaf biri. Ayrıca beni sürekli ekiyor, bu da işimi zorlaştırıyor."

Kate benim henüz dahil olmadığım bir şakaya gülüyor. "Oh, bunu neden daha önce görmedim? Asistanını becermek istiyorsun."

"Sevişmek mi?"

"Shag, külotunu çıkar, kışına vur. Siz Amerikalıların kibarca dediği gibi."

"Öyle değil, Kate. Ben sadece-"

"Onu düşünmeden duramıyor musun?" Ağzımı kelimelerle dolduruyor.
"Bu bir tuzak."

"Tuzak mı?"

"Evet. Tüm bu zoru oynama olayı. Beynimize bir şeyler yapıyor ve onları kovalamamız gerektiğini düşündürüyor. Tıpkı okuldaki gibi. Biri senden hoşlandığında, senden nefret ettiğini düşündürmek için tüm bu kötü şeyleri yapar, oysa gerçekte sadece sana vurulmuştur."

Kate haklı mı? Olaya yanlış açıdan mı bakıyorum? *Bana aşık* olması kadar basit bir şey olabilir *mi*? Bu fikir - kulağa ne kadar saçma gelse de - sanıldığı kadar zorlama değil. Bir kadının bakış açısına sahip olmak, erkeklerin bana söyleyeceklerinden çok daha faydalı. Onların tavsiyesi "kaltaktan kurtul, top kırıcıya ihtiyacın yok" olurdu.

Ama Kate akıllı ve kadınları tanıyor.

"Sana neler oluyor?" Konu değiştirerek soruyorum. "İyi bir kız mı oluyorsun?"

"İyi bir kız derken, uzun saatler çalışıp *hiç* sevişmemeyi mi kastediyorsun?" diye soruyor, içinde bulunduğu durumdan dolayı hayal kırıklığına uğramış görünüyor. "O zaman, evet, ben iyi bir kıyım."

"Eğer sevişme konusunda yardıma ihtiyacın olursa ayakta durmayı teklif et." Kıs kıs gülüyorum.

Kate ahizeden kıkırdıyor. "En son denediğimizde beni hayal kırıklığına uğrattın. Kelime oyununu mazur görün."

"Bir keresinde," diye neredeyse bağıracaktım. "Hava buz gibiydi."

"Hey... ilk izlenim bir kadın için her şeydir." Kate sesini yükseltmeden önce telefonunu kapatırken arka planda bir ses duyulur. "İnsanların lanet olası işlerini doğru yapmalarının bu kadar zor olduğunu mu sanıyorsun?"

"Lex gibi konuşuyorsun." Gülümsüyorum.

"Gitmek zorundayım. Ama dinle, meslektaşlarınla yatmaktan uzak dur. Kendi kuralını çiğneme. Morgan'a gelince... dikkatli ol."

"Dikkatli olmak mı? Neye karşı?"

"Aşık olma konusunda," diye bitiriyor.

Kate bir anlaşmanın suya düştüğüne dair bir e-posta alıyor, paniğe kapılıyor ve neredeyse telefonu suratına kapatıyor. Ne yapmaya çalışırsam çalışayım, bana doğru gelmiyor. Kate beni korkutmak istiyor, aşktan falan bahsediyor. Aşk, kışına kadar batmış bir kadından nefret etmek ve ne pahasına olursa olsun ondan uzak durmak *değildir*.

Ama sen de onu görmek istiyorsun, sık kafalı. Ve onu düşünmeden edemiyorsun.

Eşyalarımı topladım ve arabaya doğru yürüdüm. Tek yapabildiğim bir süre oturup pencereden dışarı bakmak.

Hayatım boyunca birçok kadınla birlikte oldum. Ve bu ne kadar sinir bozucu olsa da, beni hangisinin daha çok sinirlendirdiğini bilmiyorum - buluşmamızı iptal etmesi mi yoksa Scarlett'le henüz tanışmamışken zamanımı boşa harcaması mı?

Ve işte Kate'in teorisi.

Aceleci bir hareketle ellerimi direksiyona vurup sinirli bir şekilde kükrüyorum. Sürekli değişen ruh halinin karmaşıklığından bunalmış bir halde, bu durumda benim için en iyi olanı yapmam gerektiğine karar veriyorum.

Yüzleşme.

Onu hemen bulmalıyım.

CHAPTER 16

NOAH

GPS'imi açıp Scarlett'in ofisine gidiyorum. Ne söyleyeceğim hakkında hiçbir fikrim yok. Trafikle mücadele etmek zaten sinirli olan ruh halimi daha da kötüleştiriyor. Sonsuz bir fren lambası görüntüsü ve hiçbir yere varamayan aynı derecede sinirli yolcular.

Kafamın içinde deli gibi konuşuyor, hayal kırıklıklarımı hiçbir sonuca varmadan dile getiriyorum. Dikkatsiz sürüşüme korna çalan bir grup sürücüyle birlikte arabayı son anda savurarak rampayı neredeyse kaçırıyorum. Sonunda, tam da restoranda buluşmamız gereken saatte ofise ulaşıyorum.

Arabayı binaya yaklaştırıp başka bir sedanın arkasına park ediyorum ve güneş gözlüklerimi takarak yüzümü gizleyip vücudumu gizlice indiriyorum.

Hayatım boyunca, on yaşıma kadar her Noel'de annem olduğu anlaşılan Noel Baba'nın gelmesini beklemem dışında, hiç gözetim altında bulunmadım.

On dakika boyunca, Morgan'ın bir çanta ve dizüstü bilgisayarını beyaz bir Mercedes'e doğru taşıdığını görene kadar bekledim. Beni görmüyor ve sanki gidecek bir yeri yokmuş gibi oyalanıyor. Bugün şık giyinmiş, dizlerinin hemen altında biten fildişi bir kalem elbise giymiş. Belinde, çekici kıvrımlarını vurgulayan ince siyah bir kemer var.

Sağlıklı düşünemiyorsun. Onun lanet kıyafetlerine bakmayı bırak ve ona odaklan!

Arabamın kapısını açıp hızlı adımlarla onun arabasına doğru yürüyorum. "Morgan," diye sesleniyorum aptalca.

Aniden arkasını döndü, beni görünce şok oldu. Dudaklarını büktü ve endişeli kaşlarını hafifçe çatarak, "Ne... burada ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Toplantımızı neden iptal ettin?" Sesim kötü niyet ve yargılamayla dolu.

"Başka bir taahhüdüm daha var..." diyor kararsız bir şekilde, duruşunu ayarlayıp sırtını dikleştirerek. "Buraya öylece gelemezsiniz. Bu hiç profesyonelce değil Bay Mason."

"Beni neden arıyorsunuz Bay Mason? Anlamıyorum." Sesimi normal seviyemin üzerine çıkarıyorum, buraya gelirken biriken öfkemi kontrol edemiyorum. Ellerimi saçlarımda gezdiriyorum - sinirlendiğimde ve birine bağlamak istediğimde yaptığım bir şey.

"Gitmem gerek." Arabanın kapısını açtı ve ben de kolunu tuttum, belki biraz fazla sıkı. Kıpırdamadan duruyor, isteksizce benimle göz teması kuruyor. Göğsü inip kalkıyor ve bu sert dış görünüşünün altında bir yerlerde varlığımın ona bir şeyler yaptığını biliyorum. Sadece ne olduğunu bulmam gerekiyor.

"Noah," diye konuşuyor, daha sakın, daha hoş bir tonda. "Gerçekten bir yere gitmem gerekiyor."

Bırakıyorum ve ona yakın durarak yolunu kesiyorum. Bir güvensizlik dalgası beni neredeyse yere seriyor, bu duygu doğru düşünme yeteneğimi yok ediyor.

"O başka bir yerde mi?" Durup dururken ağzımdan kaçırdım.

Ne oluyor, Noah? Bu mudur yani? Kıskançlık mı?

Duraksayıp bana doğru döndüğünde gözleri geri çekilmem için yalvarıyor. "Hayır, ama lütfen... Gitmem gerek. Yarın buluşabileceğimiz bir yer için sana bu gece mesaj atarım. Scarlett döndü, belki onun evinde buluşabiliriz," diyor yenilmiş bir halde.

Scarlett. Tüm bunların ardındaki gerçek nedeni ne kadar da kolay unutmuşum.

Ve sanki kişiliğinin farklı düğmeleri varmış gibi, yüzü acı bir bakışa dönüşüyor. "Peşinde olduğun kişi bu değil mi? Scarlett Winters... film yıldızı?"

Kolunu sıkıca kavradım. Sanki

benim malımmış gibi.

Batıdan gelen kötü *kaltak*.

Tutuşumu bırakıyorum, anında onu memnun ediyorum. Serbest kalan elimi çenesine götürüp kendime doğru çekiyorum ve yüzünü tek bir darbeye okşarken yavaşça çeviriyorum. Tüm düşmanlığın ardında, gözleri yenilgiyi yansıtıyor. Göğsünün benimkine çarparak hafifçe inip kalkmasıyla göğsüm sıkışıyor ve nefesimi kısıtlıyor. Yine de, nefesimi bırakmadan bile, heyecan damarlarımdan akıp midemin çukuruna yerleşiyor.

Bu çılgın, cinsel, eziyet dolu his beni ağzımı onun kine yaklaştırmaya itiyor, ta ki sıcak nefesini dudaklarımda hissedene kadar. "Çok şey istiyorum Morgan. Bu konuda bencilim."

Onu şimdi alabilirim. Bacaklarını ayırıp onu arabaya doğru itebilirim. Aklımda onu becerebileceğim milyonlarca farklı yol canlanıyor, ancak göğsümü ters yöne itip aramıza mesafe koyduğunda acımasızca yarıda kesiliyorum.

Arabasının kapısını açarken boğazını temizleyerek pervasızca, "Ben verici değilim, Noah. Almayı severim. Bu yönden bencilim. Bunu ileride hatırlarsın."

Motor devirlenirken beni aptal gibi bırakarak, sözleri kulağımda yankılanırken şaşkınlıkla bakıyorum ve ben park yerinin ortasında tamamen şaşkın bir şekilde dururken arabasının uzaklaşmasını izliyorum.

İş ekibiyle bir şeyler içmek yerine kızlarla çay partisine katılmayı tercih ettim. Normalde eve döndüğümde yaptığımın tam tersi. Çocuklara karşı başlangıçta duyduğum hoşnutsuzluğa rağmen yeğenlerimi sevmeye başladım.

Amelia, onur konuğu ben olduğum için daha süslü porselenleri getirmemiz gerektiğine karar verdi.

"Noah Amca," diyor garip, abartılı bir İngiliz aksanıyla. "Biraz daha çay ister misin?"

"Evet, lütfen," diyorum serçe parmağımı havaya kaldırarak. "Bana Majesteleri diye hitap edilmesini tercih ederim."

Lex karşımda oturuyor ve ağzını küçük fincanla kapatıyor. Charlie de gülümsemesini gizliyor. Aynı anda Ava yemeğin servis edildiğini duyuruyor.

"Peki, bugün ne yiyoruz?" Boş tabağa bakarak soruyorum.

"Lezzetli bir pandispanya ve havyar yiyoruz."

"Birlikte mi?" Yaltaklanıyorum.

"Evet, Sör Mason. Edwards'ın malikanesinde sadece kaliteli yemeklerin tadını çıkarıyoruz," diyor Amelia kendinden emin bir şekilde.

Ava ilgisini kaybedip bulmacalarla oyalanmak için oyun odasının diğer tarafına gidene kadar hepimiz pandispanya ve havyarımızı yiyormuş gibi yapıyoruz.

"Bayan Ava *korkunç* bir misafir," diye sesini yükseltiyor Amelia.

"Tüm yemeğimi yedim," diye anons ediyorum, aynı anda Charlie ve Lex de beni takip ediyor.

"Görebiliyorum," diye duyurur Amelia. "Saate bakar mısın?" Saati olmayan bileğine bakıyor. "Sanırım Bayan Ava ve benim katılmamız gereken bir randevu var."

"Bu randevu televizyondaki Alvin ve Sincaplar olabilir mi?" Charlie onlara sorar.

İkisi de oturma odasında kaybolmadan önce başlarını sallıyorlar. Üçümüz rahatlıyoruz, nihayet yetişkin sohbetine dalıyoruz.

"Peki, bana neler olduğunu anlat. İhtiyacın olan bilgiyi aldın mı?" Charlie yine Morgan konusuna atlamakta gecikmedi.

"Pek sayılmaz. Yarın Scarlett'le buluşma detaylarını bana mesaj atacaktı."

"Noah, neler oluyor? O Scarlett'in asistanı, değil mi? Bu kitabı tamamlamak için sözleşmeye dayalı bir anlaşma var. Bunu neden geciktirdiğini anlamıyorum."

Ben de öyle. Bu belirsizlikten nefret ediyorum ve sadece beni çıldırtmakla kalmıyor, profesyonelliğimi de sorguluyor. Lex ve Haden'in bu projeyi verilen süre içinde tamamlayamayacağımı düşünmelerini istemiyorum. Ama duyguların tanıdık olmayan duygulara dönüştüğünü itiraf etmekten nefret ediyorum.

"Charlie, gerçekten bilmiyorum. Bunu açıklayamam. Morgan... bir şey var ve ben bilmiyorum. Bu işin iç yüzünü öğrenmeye çalışıyorum."

Lex başını sallar ve şöyle der: "İşte siyah ve beyaz. Belli ki senden etkilenmiş ama ya bir ilişkisi olduğu için ya da kariyerine çok değer verdiği için kendini tutuyor. Bunun senin profesyonelliğinle hiçbir ilgisi yok. İşinde harikası. Haden'in senin hakkında söyleyecek sadece olumlu şeyleri var. Bunun vizyonunuzu ve hedeflerinizi gölgelemesine izin vermeyin."

"Ne zamandan beri Dr. Phil oldun?" Charlie kıkırdar.

"Sen ve Kate'in ilişkiler hakkındaki saçmalıklarını dinlemek zorunda kaldığımdan beri. Bir de beni yatakta *Sex and the City* izlemeye zorluyorsun.

Neredeyse her gece ve çünkü bu benim başıma her zaman geliyor," diyor açıkça.

Charlie tepki verir: "Kabul etmekten nefret ediyorum ama bu doğru. Sevgili kocacığım, senin sorunun son derece yakışıklı olman ve baskın bir CEO kişiliğine sahip olman. Tam bir kitap sevgilisi gibisin."

Lex, "Olamaz, yine kitap erkek arkadaşlarına başladık," diye yakınıyor. "Kitap sevgilisi ne demek?" Ben soruyorum.

Lex benimle dalga geçiyor, Charlie cevap vermeden sözümü kesiyor. "Bir erkek, genellikle bir kitaptaki erkek başrol. Çoğu zaman yakışıklı, uzun boylu, kaslı yapılı, açık renk gözlü ve keskin bir çene hattına sahip. Vücudunun bir yerinde dövme vardır. Çoğu zaman zengindir, CEO'dur... oh, ve kim unutabilir ki... aşırı derecede asıktır."

Bir kahkaha patlattım. Charlie kıkırdayarak başını sallıyor. Biz.

"Oh, t a m olarak tarif etti." Gülüyor. "Temel olarak, rüyan ama kağıt üzerinde."

Lex'e dönüyorum. "Bunu nereden bildiğini sormalı mıyım?"

"Hem Charlotte hem de Presley bir akşam beni aydınlattı. Pazarlama ve satış perspektifinden bakınca çok mantıklı. Yayınladığımız kitaplarda bu türden güçlü erkek karakterler en çok satan kitaplarımız oldu. Azgın bir okurun gücünü hafife almayın."

"Kitap erkek arkadaşları, ha? İlginç. Benden etkilendiğini mi düşünüyorsun? Ben bir kitap sevgilisi miyim?"

"Oh, hadi, Noah. Çekingen davranma. Kadınlar ayaklarına kapanıyor, zaten bu yüzden Los Angeles'tasın. Ben senin kuzenimim, yani bana göre pek çok açıdan iğrençsin ama kadınların aşık olduğu bir caziben var."

"Özgüvenini artırdığın için teşekkürler," diye lafı uzatıyorum.

"Pekâlâ, yanlış anlaşılmasın. Gençsin, yakışıklısın ve başarılı bir kariyerin var. Kadınlar buna bayılır. Ama asıl mesele doğru kadını cezbedip cezbetmediğin" diye beni bilgilendiriyor. "Bu Morgan doğru kadın gibi görünmüyor. Scarlett'le tanışmalısın. O daha çok senin tipin. Google'da bazı gerçekleri bile araştırdım." Telefonunu çıkararak devam ediyor: "O bir Lakers taraftarı, sen de öylesin. Sadece kahverengi saçlı erkeklerle çıkıyor, o da sensin. Yani, görüyorsun... Cennette yapılmış bir eşleşme."

Charlie'ye kasvetli bir yüzle bakıyorum. Gerçekten mi? *Bu nasıl cennette yapılmış bir eşleşme olabilir?* "Ben ilişki adamı değilim. Kadınları sikmeyi severim, hepsi bu.

Başka bir şey arzulamıyorum."

"Bir anlaşmamız vardı," diye hatırlatıyor Charlie.

"Evet... evet. Unutmadım. Scarlett ve benim mükemmel bir çift olduğumuzu garanti edemem."

"Charlie'yi dinleme," diye araya giriyor Lex. "Eğer kadınları becermek istiyorsan, o zaman devam et. Çoğu erkek senin yerinde olmak isterdi."

Charlie Lex'le yüzleşmek için döner ve Lex onu hemen susturur. "Ben değilim, o yüzden bana şeytan gözüyle bakma. Senin için uzun ve zorlu bir mücadele verdim. Ömür boyu benimle kalacaksın."

Bu Charlie'nin ruh halini düzeltmiş gibi görünüyor. Başını Lex'e yaslar, sonra da dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurur.

"Hey," diye uyarıyorum. "Çay partisinde PDA yok."

Bu ana kadar kadınları becermekten başka bir şeyle ilgilenmiyordum. Ama etrafıma bakıp bu evdeki aşkı, iki güzel kızı ve yolda olan bir diğerini ve Lex ile Charlie'nin aralarındaki bağı gördükçe, böyle bir hayat isteyip istemediğimi sorguluyorum. Hayattaki nihai amaç bu değil mi, birlikte yaşlanacak birini bulmak? Daha çok zamanım olduğunu biliyorum. Sözde *evlilik saatim* işlemiyor. Her neyse, her şey doğru insanı bulmakla ilgili değil mi?

Kate'e bu soruları daha sonra gece yarısı seanslarımız sırasında mesaj yoluyla sormak için aklıma bir not aldım.

Ve sonra onun yüzü aklıma geliyor, Morgan Bentley, varlığımın felaketi. Kafamda *bu* düşünceyle beni yalnız bırakan kadın. *Kabullenmeyi seviyor.*

Aklım onun tatlı ama gergin amcığı gibi yerlerde dolaşıyor. Bu kadın açıkça bir *horoz alay* olmak bir derece var.

Saniyeler sonra, cebimdeki bir titreşimle dikkatim dağıldı. Cep telefonumu çıkardığımda, ondan gelen bir mesaj gördüm.

Morgan: *Scarlett Winters ile yarın buluşuyoruz. Adres takip edilecek.*

Metinde sadece bu yazıyor. Cidden tüm alabileceğim bu mu? Benimle mahrem detaylarını paylaşan birinden gelen bu mesaj çok soğuk ve kişiliksiz. *Almayı seven aç bir amcığı var.* Onun sözleri, benim değil.

Elim cep telefonumu sıkıca kavriyor, onu odanın diğer ucuna fırlatma dürtüsü sadece birkaç dakika sonra engelleniyor. Cevap bile vermedim. Ona bu zevki tattırmanın canı cehenneme.

onun aklımda olduğunu bilmenin mutluluğunu yaşıyorum.

Buna odaklan. *Sonunda Scarlett'le tanışacaksın.*

Rahat bir nefes alıyor olmalıydım.

Duvarlardan zıplıyor olmalıydım.

Yarın nihayet o gün olacak.

Ama ya bunca zaman sonra istediğim şey bu değilse?

CHAPTER 17

NOAH

Tam da hayal ettiğim gibi, Hollywood tabelasına bakan tepenin üzerinde oturan modern, neredeyse tamamen camdan bir ev. Tipik bir film yıldızı malikanesi. Tepenin dibinde, yanında bir güvenlik görevlisinin oturduğu büyük bir kapı var. Kontrolünü yaptıktan sonra, ana girişe ulaşana kadar dik araba yolundan geçmeme izin veriyor. Arazinin önünde gururla duran devasa fiskiye hayranlıkla bakarak arabamı park ediyorum.

Kapı uzun ve buzlu camdan yapılmış. Zili çaldığımda beni hizmetli karşılıyor. Beni havuza bakan arka verandaya açılan oturma odasına götürüyor. Sonsuzluk havuzu arka bahçede parıldıyor ve bu evle ilgili her şey Scarlett Winters - film yıldızı - diye bağılıyor.

Morgan görünürde yok ve mesajlarında bugün burada olup olmayacağına dair hiçbir atıfta bulunmadı. Onu zorlamak istemedim. Bu toplantı Scarlett'le ilgili. Oturma odasında sabırla bekliyor, ödüllерinin sergilendiği cam dolaplara bakıyordum. Oyunculugu için onu ödüllendiren sıra sıra heykeller ve plaketter. Oscar, Altın Küre, liste uzayıp gidiyor.

"Yetenekli, değil mi?"

Arkamı döndüğümde Morgan'ın odanın girişinde durduğunu görüyorum. Yüzü mesafeli görünüyor, gözleri bütün gece uyumamış gibi yorgun bakıyor. Şık siyah bir elbise giymiş, anahtarlarını cam masanın üzerine koyuyor.

"Öyle görünüyor," diye onaylayarak dikkatimi Morgan'a yöneltiyorum.

"Her an burada olabilir," diyor açıkça, duygusuz bir şekilde. "Dün hakkında..." Sözümü kesiyorum.

"Anlıyorum." Gözlerini kırpmadan bana bakarak kararlı bir şekilde, "Hayal kırıklığına uğradın. Scarlett'le tanışmak ve projeyi ilerletmek istiyorsun."

"Evet... Yani, hayır. Morgan..." Ona yaklaşıyorum, vücudu artık sadece bir kol boyu uzakta, "... dün hakkında bana hiç cevap vermedin. Buluşmamızı neden iptal ettin?"

"Sahip olduğumu söyledim-"

Kapıda bir kargaşa ve ardından topuklu ayakkabıların mermer yer karoları üzerinde çıkardığı keskin tıkırtılar duyulur. Scarlett odaya giriyor, arkasından üç kadın daha geliyor, gergin hizmetçiler gibi koşuşturuyorlar.

"Oh," diye haykırıyor ve şakacı bir gülümsemeyle takip ediyor. "Demek bu Bay Mason." Bana doğru yürüyor ve ben kibarca sıkarken elini uzatıyor. Gerçek hayatta da filmlerde olduğu gibi kusursuz bir cilde ve mükemmel bir şekilde şekillendirilmiş platin sarısı saçlara sahip. Kendine özgü ruju mükemmel bir şekilde sürülmüş, tek bir leke ya da iz bile yok. Onunki gibi bir vücutla, beyaz bir tulumun ve altın rengi bantlı topuklu ayakkabıların altından kalkmayı başarıyor ve bu da onu tam olarak olduğu gibi, bir film yıldızı gibi gösteriyor.

Bu benim için dudak uçuklatan bir an olmalıydı ama bir şeyler yolunda gitmiyor. Çenem hareket etme isteği duymadan mükemmel bir şekilde duruyor. Aletim hafifçe kıpırdıyor, ama bu kıpırdanma hakkında konuşmaya degecek bir şey olduğunu düşünmüyorum.

"Çok güzel," diyor göz temasını kesmeden. Gözleri mavidir, ancak soluk, neredeyse gri görünümlüdür. "Morgan size etrafı gösterme nezaketinde bulundu mu, bir içki ikram etti mi?"

"Aslında daha yeni geldi ama ben iyiyim, teşekkür ederim." Kibarca gülümsedim.

"Peki, o zaman, lütfen, size etrafı gezdireyim." Hizmetçiye işaret ediyor. "Esmerelda, lütfen içecekleri arka verandaya getir."

Bana evi gezdirirken onu takip ediyorum, her odayı, hayatında neyi temsil ettiklerini ve sanat eserlerini anlatıyor. Ev dışarıdan görüldüğünden daha da büyük. Her oda geniş ve çok sayıda mobilya ve sanat eseriyle dolu. Bana rahatlıkla ana süitini gösterdi, bu genellikle hoş karşılayacağım bir şeydi, özellikle de

Yatağının yeni bir tasarımcı tarafından yapıldığını ve yapabildiği tüm bu süslü şeyleri anlatarak beni gözleriyle beceriyor.

Sessiz kalıyorum ve dolabının girişindeki gümüş direği fark etmemiş gibi yapıyorum. Tamam, belki de kıpırdanmanın hızında bir artış olmuştur. O da benim merakımı fark etmiş olmalı ki, bir filmde striptizciyi oynadıktan sonra taktırdığından bahsetmekte gecikmedi. O filmin farkındayım. Hangi erkek farkında değil ki? İtiraf etmeliyim ki çok çekici ve mecazi anlamda ona aşık olmaktan kendinizi alamıyorsunuz.

Bizi avluya götürüyor ve Morgan da onun yanına oturuyor. Scarlett çekmekte olduğu film hakkında durmadan konuşurken o son derece sessiz, fazla bir şey söylemiyor.

"Çok meşgulsünüz Bayan Winters. Size ulaşmak zor," diyorum ona.

"Lütfen bana Scarlett deyin," diye cevap veriyor gözleri parlayarak.

"Ne yazık ki istediğim kadar evde olamıyorum. Yoğun çekim programının yanı sıra, sürekli fotoğraf çekimleri ve onaylar var. Şimdi de bu kitap. Morgan hayatımda olmasaydı ne yapardım bilmiyorum."

Sesinde Morgan'a karşı bir hayranlık duygusu var. Beni şaşırtacak şekilde, asistanına patronluk taslayan ve mantıksız şeyler talep eden diva benzeri bir film yıldızı bekliyordum.

Morgan minnettar bir gülümsemeyle, "İyi idare edeceğinden eminim, Scarlett," diye ekledi.

"Lütfen, çoğu zaman hangi gün olduğu hakkında hiçbir fikrim olmuyor," diyor hafifçe gülerek. "Sadece duruma göre hareket ediyorum. Bir bakıyorsunuz çok ateşlisiniz, bir bakıyorsunuz değilsiniz. Şov dediğimiz iş böyle bir şey."

Gülüyorum. "İçimden bir ses senin her zaman seksi olduğunu söylüyor, Scarlett. En azından medya öyle gösteriyor."

"Okuduğunuz her şeye inanmayın derim. Ama bazen, çoğu zaman, doğru söylüyorlar. Ancak, aşk hayatım onların zayıf noktası gibi görünüyor. Birlikte görüldüğüm her erkek görünüşe göre benim yatağıma da giriyor," diyor. "En son duydunuz mu? Görünüşe göre George Clooney'nin bebeğini taşıyorum. İş yemeğinde o burritoyu yememin bedeli bu. Şişmiş mide ve iş arkadaşı eşittir hamile yuva yıkan kadın."

Morgan, "Scarlett, bunun saçmalık olduğunu biliyorsun ve o dergileri satmak için her şeyi yaparlar," diye onu azarlar.

Morgan'ın Scarlett'e karşı takındığı, neredeyse onu azarlayan tavra şaşırdım ama Scarlett'in bunu hiçbir şey olmamış gibi geçiştirmesine de aynı derecede şaşırdım.

"Lütfen kusura bakma, Vee. Her zaman yalanlar uydurduğu için basının karşısındadır. Kendimi bildim bileli benim için çok mücadele etti."

"Yanında iyi bir arkadaşın var," diyorum, sonra duraksıyorum, kafam karışıyor. "Ona Vee mi dedin? Bu bir tür takma ad mı?"

Morgan sertleşiyor, Scarlett ise kaygısız şarkı söyleme tavrını değiştirmiyor. "Bu sadece bir takma ad. Onun adı aslında Violet. Güzel, değil mi? Neden insanların seni göbek adıyla çağırmalarını istediğini anlamıyorum."

Violet. Bu ismi daha önce duymuştum. *Violet Winters.*

Az önce yuttuğum şarap boğazımda düğümleniyor ve bir gurultu sesi çıkarıyor. "Kız kardeşin mi?"

Scarlett benden Morgan'a bakıyor, benim ileri yorumuma şaşıyor. "Ona söylemedin mi?"

Morgan sert bir ses tonuyla, "Bilmesi gereken bir şey değildi," diye cevap verdi.

Ne oluyor lan? Tabii ki, bunu bilmeliydim. Bunca zamandır Scarlett'in kardeşi olduğunu mu saklıyordu? Başka ne saklıyor? Tanrım, burada Scarlett'in hasretini çekiyorum, lanet bir aptal gibi görünüyorum. Morgan'ın benim yanımda savunmaya geçmesine şaşmamalı. Kız kardeşini koruyordu ve hala da koruyor.

Scarlett'i takip eden kadınlardan biri konuşmamızı böldü ve Scarlett'in telefon etmesini rica ederek Morgan'la beni yalnız bıraktı. Avlu kapısı kapanır kapanmaz, bedenim ele geçirilmiş bir adam gibi dönüyor ve cevaplar istiyor.

"Bunu benden neden saklıyorsun?" İçimde büyüyen öfkeyi dizginlemek için çenemi sıkarak homurdanıyorum.

Siyah elbisesindeki bir toz zerresini fırçalıyor ve artistik bir tonda "Sormadınız ki" diye cevap veriyor.

"Sormadım çünkü hiç aklıma gelmedi," diye neredeyse bağıracaktım. "Önemli bir şey değil. Yani, ben onun kardeşiyim."

Ayağa kalktım, sinirliydim. Yine deli gibi ellerimi saçlarımda gezdiriyorum. "Seni anlamıyorum, Morgan."

"Noah, beni almana gerek yok. Beni düşünmene bile gerek yok, tamam mı?"

Masaya geri dönüyorum. "Bu da ne demek oluyor?"

"Ben aptal değilim, Noah. Scarlett'e karşı kişisel bir ilgin var. Ateşliysen, ateşlisindir, değil mi?"

Gözlerimiz sanki hastalıklı, sapkın bir oyun oynuyormuşuz gibi çarpışıyor, ikimiz de geri adımla atmıyoruz. Scarlett içeri giriyor, yokluğu

için özür diliyor.

Öğle yemeğinin servis edilmesiyle sohbetimiz arka plana itildi. Yine de, Scarlett konuştuğu sürece, kafam başka bir yerde, az önce meydana gelen tartışmayı anlamaya çalışıyor. Morgan etkilenmemiş görünüyor, sessizce Scarlett'in konuşmasını dinliyor, ama belki de etkilenmemiştir. Tabağındaki yemeğe neredeyse hiç dokunulmamış, ama şampanya kadehi tamamen boş.

Kendimi işe vererek Scarlett'le kitap lansmanını nasıl gerçekleştireceğimizi ve çevrimiçi platformlarından nasıl yararlanacağımızı, parti ve lansman öncesinde planlanan birkaç mağaza içi imza günü hakkında biraz konuştum. Sunulanlar konusunda istekli görünüyor ve kendi fikirlerinden birkaçını da ekliyor.

"Ne düşünüyorsun?" diye sorar Morgan'a. "Programım buna izin verir mi?" "Birkaç şeyi yeniden düzenleyebiliriz," diyor Morgan basitçe.

Hizmetçi Esmerelda masayı toplar ve Morgan'ın başka bir yerde olması gerektiğini söyleyerek toplantıyı bitirmesini ister. Scarlett ayağa kalktı. Gözlerimi kaçırarak ona çabucak sarılan Morgan, bana veda ettikten sonra aceleyle oradan ayrılıyor.

Morgan'ı dışarıda yakalama umuduyla, "Ben de gitsem iyi olacak," diyorum. "Ofiste yapmam gereken bir sürü iş var."

"İşte benim direkt numaram." Scarlett bana bir kâğıt parçası uzatıyor ve özlemle elime tutuşturuyor. "Aramaktan çekinme. Meşgul olabilirim, ama senin gibi yakışıklı bir adam için her zaman vaktim vardır."

Kibarca gülümsüyorum, gerçekten ne kadar zamanı olduğunu görmek için etrafta dolaşmadığıma şaşıyorum. Vedalaştıktan sonra Morgan'ın arazinin yan tarafına park ettiği yere doğru fırlıyorum. Güneş bulutların arkasına saklandığı için yan giriş karanlık ve araziye paparazzilerden koruyan büyük çalılarla kaplı.

Dersimi aldım ve bu sefer ona seslenmiyorum. Bunun yerine, konuşabilmemiz için durmasını isteyerek koluna uzandım.

"Noah, yapma," diye yalvarıyor, kolunu kavrayışından kurtarmaya çalışıyor.

Onu kendime doğru çeviriyorum, iki elimle kollarını kavriyorum. Göz teması kurmayı reddederek bakışlarını yere sabitliyor.

"Bu ne Morgan? Bütün bu yalanlar. Tüm bu oyunlar," diye cevap istiyorum, öfkeliyim ve bir an için kelimeler kifayetsiz kalıyor. "Bana bu şekilde davranan kadınlarla aram iyi değil."

"Ne şekilde, Noah? Kıyafetlerimi çıkarıp beni becermen için yalvarmalı mıyım? Alışkın olduğun şey bu mu?" Gülmeye zorluyor ve dudaklarını sıkarak tepkimi bekliyor.

Bunu beklemiyordum. Beni lanet bir pezevenk gibi gösteriyor.

Öfkeyle kollarını bıraktım. "Beni tanıyorsun. Ve neye dayanarak beni yargılamakta çok acele ediyorsun? Huh?"

"Birçok şeye dayanarak," diye ağzından geçiriyor. "Noah, sende ne var bilmiyorum ama senin tipini biliyorum. Kadınlardan hoşlanıyorsun. Birçok kadından. Tek bir kadından değil. Ya da belki kız kardeşim seni etkileyebilir."

"Kız kardeşin umurumda değil," diye yarı yalan söyledim.

"Hadi ama, Noah. Ben dün doğmadım. Onunla tanıştın. Kişisel numarası sende var, değil mi? Gitmem gerek." Uzaktan kumandaya basıp arabanın kilidini açıyor.

"Morgan, dur." Kapıyı çarparak kapatıyorum, içeri girmesini engellemek için elimi cama dayıyorum. Vücudum neredeyse onunkinin arkasına geliyor, o kadar yakın ki tatlı kokusunu içime çekebiliyorum. Gözlerimi bir anlığına kapatıyorum, vücudumun onunkine verdiği tepkiyi kontrol etmeye çalışıyorum ve tam ona dokunma arzumu kontrol edebileceğimi düşündüğüm anda eğilip kulağına fısıldıyorum, "Sanırım beni istiyorsun. Aslında, hayatım üzerine bahse girebilirim."

"Noah, neden bahsettiğini bilmiyorsun..." diye devam ediyor.

"Ateşliysen, ateşlisindir." Ve ağzımdan çıkan kelimelerle, Yüzlerimiz birbirinden bir santim uzaklaşana kadar onu çeviriyorum ve dudaklarımı onunkilere yapıştırıyorum, onu derinden öpüyorum, vücudunu arabaya bastırıyorum. Tadı çok güzel ve dilim onunkini bulup kolaylıkla süzüldüğünde, ağzımın içinde inlediğini duyuyorum, ona karşı sertçe bastırırken sikimi tahrik ediyor.

Elimden kurtulmaya çalışıyor, nefes alırken başını başka yöne çekiyor. "Bunu yapamam. Yapmak istiyorum... ama yapamıyorum," diye inleyerek yalvarıyor.

"Başka seçeneğin yok," diye fısıldıyorum ona. "Seni istiyorum. Ve bir şey istediğimde, o şey benim olana kadar elimden gelen her şeyi yaparım."

"Noah..."

"Benimle kavga etme, daha fazla oyun yok. Yarın gerçek Morgan Bentley'le tanışacağım," diyorum, ellerim hâlâ kollarını kavrarken.

"Tamam," diye mırıldanıyor, sanki dünyanın yükü omuzlarından kalkmış gibi duruşu hafifçe yükseliyor.

Tutuşumu bırakıyorum ve parmağımı alt dudağında gezdiriyorum. Gözlerimin içine masum bakışları hayal bile edilemeyecek bir şey yapıyor. Tam olarak anlayamadığım bir şey. Kalbimin çok yüksek sesle çarpmasına neden olan, neredeyse göğsümden fırlayacakmış gibi atan bir şey.

Bunun iyiye işaret

olmadığını biliyorum.
Kalbim oyunda.

Hay sikeyim! Bu kesinlikle iyiye işaret değil.

CHAPTER 18

NOAH

Morgan'ı bıraktım, onun uzaklaşmasına izin verdim ve sözlerimi düşündüm ve hatta kendimi şaşırttım. O öpücük. Hay sikeyim. Onu daha çok arzulamama neden oldu. Böyle zamanlarda kendi yerime, kendi odama ihtiyacım oluyor, orada saatlerce mastürbasyon yapabilirim ya da daha iyisi, onu geri getirip o güzel vücudunu becerebilirim.

Eve dönüş yolu uzadıkça, düşüncelerim daha uzun süre onunla oyalanıyor. Bana bunu yaptıran şey ne? Duygularımla kafam karışmış bir halde cep telefonumdan Dr. Kate'i arıyorum.

"Wazzup!" diye bağılıyor telefonun içinden.

"Her konuşma bu şekilde mi başlayacak? On beş yıl kadar geç kaldın," diye yakınıyorum.

"Biraz kafam güzel." Kate hıçkırıyor, ardından küçük bir kıkırdama geliyor. "İş çıkışı bir davete katıldık ve birisi süslü bir şampanya getirdi. Bir de Japon işadamlarıyla karaokeye sürüklendim."

"Şarkı seçimi mi?" Eğlenerek sordum.

"Livin' on a Prayer," diye cevap veriyor hemen. "Klasiklere sadık kalmalısın."

"Bu gece Scarlett'le tanıştım-"

"Sen ciddi misin? Nasıl biri? Filmlerdeki kadar güzel mi? Memeleri gerçek mi, sahte mi?"

"Evet, öyle ve oldukça hoş biri."

"Güzel mi? Scarlett Winters'tan mı bahsediyorsun yoksa ninemden mi?" "Morgan'ı öptüm," diye geveledim, nedenini bilmeden.

"Oh..." Kate uzun bir süre sessiz kaldı. Sarhoş halinin düşünme sürecini geciktirdiğini varsayıyorum. "Fransız öpücüğü mü yoksa Avustralya öpücüğü mü?"

"Pardon? Avustralya öpücüğü mü? Bu da ne böyle?"

"Gençken birlikte kaldığım Avustralyalı çocuklardan birkaçı bunu çok söylerdi. Bilirsiniz, aşağıdan bir öpücük," diye şakacı bir imada bulundu.

Ona bir Avustralya öpücüğü vermeyi ne kadar çok istediğime dair bir kahkaha attım. Aslında, şimdi tek düşünebildiğim bu. Lanet olsun Kate.

"Görsel için teşekkürler. Eve gidip Avustralyalı bir öpücük düşüncesiyle mastürbasyon yapacağım. Oh, bekle..." Abartıyorum, "... Yapamam çünkü bir hayvanat bahçesinde kalıyorum."

"Charlie bunu söylediğin için seni öldürür."

"Hayır, o buraya hayvanat bahçesi diyor ve kendisi de hayvanat bahçesi müdürü," diye şaka yapıyorum.

Kocaman bir iç çekişle, hayal kırıklıklarımı serbest bırakıyorum. "Gerçekten kendi evime ihtiyacım var."

"Özür dilerim. Belki de Morgan'a sürpriz yapmalısın. Elinde bir şişe şampanya ve altında hiçbir şey olmayan bir trençkotla kapısını çal."

"Birincisi, nerede yaşadığını bilmiyorum. İkincisi, erkekler bunu yapmaz. Beleşçilik hoş bir şey değil. En azından trençkotun altında." Konuşmayı daha ciddi bir tona çeviriyorum. "Kate, bu ne anlama geliyor? Hiçbir zaman bir kadını *öpmek* istemedim ama o beni kızdırdı. Birincisi... beni terk ettiği için, ikincisi... Scarlett'in kız kardeşi olduğu konusunda yalan söylediği için ona çok kızgındım."

"O Scarlett'in kız kardeşi," diye haykırıyor Kate. Beni göremese de başımı sallıyorum. "Tamam, işte burada. Söyleyeceklerim hoşuna gitmeyecek. Onu sadece o seni istemediği için istiyorsun. Her zaman parmaklarını şıklatıp bir kadını yatağa atmaya alışkınsın. Belli ki onda bir şeyler var ve sen o kişi değilsin. Bırak gitsin, eğer seni istiyorsa, bunu gerçekleştirecektir."

"Bu cevaptan hoşlanmadım."

"Tabii ki istemiyorsun," diye kükrüyor. "Çünkü bu, şu anda olduğu gibi sevişemeyeceğin anlamına geliyor. Peki ya Scarlett?"

"O bir film yıldızı, Kate."

"Uh-huh... sadece Morgan değil, değil mi?"

Kate yüksek sesle bağırırken sinirli bir nefes alıyorum, "Seni lanet olası otuzbirci. Korna çalmayı kes, seni lanet olası topuz."

Kulak zarımı kurtarmak için geri çekilerek konuşmasının bitmesini bekliyorum. Bir dakika kadar daha devam ediyor, küfürleri beni şaşırtmaktan asla vazgeçmiyor.

"Her neyse, nasılsın?" İyi bir arkadaş olma çabasıyla soruyorum. "Lex ne kadar meşgul olduğundan bahsetti."

"Evet, görünüşe göre herhangi bir hayatı olamayacak kadar meşgul." "İyi tarafından mı bakayım?"

"Hı-hı, ne oldu?"

"Emin değilim," diye itiraf ediyorum. "Ama berbat bir ilişki yaşamaktansa bekar olmak daha iyi değil mi?"

Kate gülüyor. "Kardeşim, biriyle yatmam lazım. Dün gece çıktığım şu randevu-" "Bekle," adımımın ortasında duruyorum. "Bana biriyle çıkacağını söylemedin mi?"

Bana hiçbir şeyden bahsetmediği için biraz sinirlendim, özellikle de başka bir adamla ilgili olduğu için ve bana neredeyse her şeyi anlatıyor. Neredeyse her gece konuşuruz. Bazen telefonla, bazen de sadece mesajlaşıyoruz. Son birkaç gecedir Kate'in işle meşgul olmasından dolayı gidip geliyoruz.

"Evet, yaptım, İrlandalı."

"Hayır, yapmadın."

"Emin misin?" diye sorar. "Şey, bu randevuya gittim ve bu hikayenin sonu."

"O kadar da kötü olamaz."

"Onun John'u bir leprikona aitti."

"Onu becerdin mi?" Öfkeli bir ses tonuyla ağzımdan kaçırdım.

Ruh halimdeki değişim beni şaşırttı. Yorgunum, sinirliyim, hepsi bu. Kate'in bekâr hayatının tadını çıkarmasından ve dikkatsiz duygularının esiri olmamasından mutlu olmalıyım.

"Hayır," diyor. "Bir şekilde çıkardı ve ben de ayrıldım."

Rahat bir nefes alıyorum, bunun beni neden rahatsız ettiğinden emin değilim.

"Bir erkeğin bunu nasıl yaptığını sormayacağım bile. Bir erkek olarak saldırıya uğramış hissediyorum. Ama dinle, kimseye ihtiyacın yok. Charlie ve kızların aklını çelmesine izin verme."

"Haklısın. Bir erkeğe ihtiyacım yok. Sen varsın, orospu çocuğum."

Ahizenin içinden gülüyorum. "Bana bir daha öyle dersin, bedelini

ödersin."

"Oh, çok korkuyorum. Koca kaslarınla üzerime mi geliyorsun?" Kate kıkırdar. "Dinle, asansöre atlamam lazım. İyi bir çocuk ol. Benim yapmayacağım bir şey yapma."

"Sağlam tavsiye," diye gülümsüyorum. "Hoşça kal, seksi şey." "Evet, evet... güle güle, orospu çocuğu."

Düştüğünüz rüyalardan birini görüyordum ve tam yere çarpmak üzereyken - ölümünüze düşeceğinizden eminsiniz - ter içinde sırlıklam bir şekilde uyanıyorsunuz. Nefesimi tutmaya çalışırken ciğerlerim bir aşağı bir yukarı hareket ediyor. Saate bakmak için cep telefonuma döndüm, saat üçtü. Ugh. Dönüp duruyorum, tek görebildiğim Morgan'ın yüzü olduğunda zihnimin uyumasını istiyorum.

Öpüştüğümüzde neredeyse içimde eriyecekti.

Sikeyim! Şu lanet sertleşmeyi durdur.

Güneş doğana kadar uyanık bir şekilde yatmaya devam ediyorum ve bir türlü ehlileştiremediğim kocaman bir ereksiyonla. Düzeltiyorum, onu evcilleştirmek için hiçbir şey yapmıyorum. Charlie ve Lex'in evi olduğu için bulunduğum ortam bana annem yan odada kalıyormuş gibi hissettiriyor. Garip ve rahatsız edici. İçimde biriken muazzam gerginliği boşaltmak için başka bir yol bulmalıyım.

Her zamanki koşu ve spor salonunda yaptığım hızlı egzersiz beni biraz rahatlatıyor, ta ki duşa girene kadar. Sabunu kolumdan aşağı, göğsümden yukarı ve sonra aşağı doğru akıtırken, aklımdan çıkarmak için başka bir şey düşünmem gerekiyor. Ve böylece, evdeki hayatı düşünmeye başlıyorum. Çocuklar ne yapıyor, özellikle de Benny Rose'la ilişkisine devam ediyorsa. Anneme birkaç kez mesaj atmama rağmen ondan haber alamadım. İç dekoratör olarak kendi küçük işletmesi var, garip ve uzun saatler çalışıyor.

"Noah Amca!" Banyo kapısına bir vuruş ve ardından daha fazla vuruş. Davul sesi gibi devam ediyor.

Suyu kapatıyorum ve bir havlu alıp etrafıma sarıyorum. Ne kadar uzun bırakırsam, o kadar çok ses çıkıyor. Yemin ederim bu lanet çocuklar.

"Ne oldu, Amelia?" İnleyerek sordum.

"Ben Ava, Noah Amca!" Daha fazla

gürültü.

Sonunda pes edip kapıyı açıyorum. "Evet, Ava."

"Günaydın." Sevimli ve arsız gülümsemesi yüzüne yayılıyor.
Hâlâ pembe Minnie Mouse pijamalarını ve ona uygun terliklerini giyiyor.

"Günaydın Ava." Yumuşakça gülümsüyorum.

Telefonumu göğsüme doğru kaldırıyor ve "Kız arkadaşından mesaj almışsın" diyor.

Hemen elinden alıyorum. "Ava, bunu konuşmuştuk. Telefonumla oynamaman gerekiyordu."

Dudakları titriyor ama kendini tutmayı başarıyor. "Üzgünüm, Noah Amca. Senin oyununu oynuyordum. Bak!" Oyunu işaret ediyor. "Bütün bu ekstra şeyleri yaptım," diyor heyecanla.

"Bütün bozuk paralarımı kullandın mı?" Hafif bir panikle sordum. "Uh-huh."

Sakın korkma. O paraları ve mücevherleri biriktirmen sadece bir yılını aldı. Bu kesinlikle birinci dünya sorunu değil. Afrika'da insanlar ölüyor. Bununla başa çıkabilirsin. Bu aptal oyun gereksiz bir bağımlılık.

Bu madeni paraları toplamak için saatlerce boşa harcadığım zaman için kocaman çirkin gözyaşları dökmek istiyorum.

"Bırak gitsin..." İlahi söylüyorum.

"Noah Amca, neden *Frozen* şarkısını söylüyorsun?"

"Ava," diyorum olabildiğince sakın bir şekilde. "Giyinmem gerek."

Gülümsüyor ve mutlu bir şekilde odadan çıkıyor. Bu arada ben sinir krizi geçiriyorum. Rahatsız edilmeden duş alamıyorum, telefonuma sürekli dokunuluyor. Biraz mahremiyete ihtiyacım var! Daire avını daha fazla uzatamam. Bu hafta boş bir anım olur olmaz kendime bir emlakçı bulacağım.

Mesaj geçen yıl takıldığım bir kadından geliyor. Bir yıl içinde tekrar evlenmeyi ve boşanmayı başarmış. Mesajı görmezden geliyorum, bu kadar duygusal yükü olan biriyle konuşmak ilgimi çekmiyor.

Üzerimi değiştirmeden önce yatağıma oturdum ve Morgan'a mesaj atıp bugün buluşmak için müsait olup olmadığını sormaya karar verdim. Bir de anlaşmamızdan caymayacağından emin olmak için.

Günaydın. Bugün boş musun? Öğlen yemeği yiyebilirim. Lütfen boş olduğunu söyle. Bu sabah şimdiden kıcımlı tekmeledi.

Harika. Sanki çaresiz ve muhtaçmışım gibi gelmedi. Anında cevap verdi ve keyfimi yerine getirdi.

Sana da günaydın. Sabahın altısından önce kışının tekmelenmiş olması nasıl mümkün olabilir? Erken kalkıyorsun, ha? Tabii, öğle yemeği yiyebilirim. Ofiste olduğumda detayları mesaj atarım.

Fıçıdaki balığı vurmak gibi çok kolay.

Ben: *Erken kalkan biri, evet. Ama bebeğim, güven bana, beklemeye değer.*

Ekranı baloncuk beliriyor ve mesajını beklerken havlumu çıkarıp boxerımı giyiyorum.

Tam üstüne bastım, değil mi? Tamam, tamam... Noah 1, Morgan 0. Öğle yemeğinde görüşürüz ve uslu durduğundan emin ol. Ne de olsa halkın içinde olacağız.

Yüksek sesle gülüyorum, onun mizah anlayışına şaşıyorum. Çünkü yüzleşmemizde ferahlatıcı bir şey vardı. Sonunda tüm sırlar açığa çıktı ve şimdi onun gerçekte kim olduğunu öğrenebilirim. Parmaklarım hızlıca yazıyor, cevap vermesini bekliyorum.

Ben: *Masanın altında çok şey olabilir. Ama hey, eğer istediğin buysa uslu dururum.*

Kıyafetlerimin geri kalanını giydim ve saçımı şekillendirmeyi hızlıca bitirmek için banyoya geri döndüm. Yatağa doğru ilerlediğimde, yorganın üzerinde duran cep telefonumda ondan bir mesaj vardı.

Çok şey istiyorum, Noah. Ama hayat her zaman bu şekilde ilerlemiyor.

Doğru olmayan bir şey söylemiyor. Hayatın beni getirdiği yere bak. Elimde olsaydı, çocuklar beni affederdi ve hayat eve döndüğümde devam ederdi. Ama ben burada konuşmamızın ne kadar kolay bu kadar sertleştiğini anlamaya çalışıyorum.

Öğle vakti yeterince çabuk gelmedi. Onun önerdiği restoranda her zamanki gibi erkenden buluşuyoruz. Saat öğleyi geçtiğinde aklıma tek bir şey geldi.

Beni yine ekti. Tam ona mesaj atacakken, panik halinde kapıdan içeri daldı.

"Çok özür dilerim!" Acele ediyor. "Cep telefonum rastgele bir güncelleme yapmaya karar verdiği için kapandı ve açılmıyor. Sonra bu moronun lastiği patladı ve bu büyük trafik sıkışıklığına neden oldu. Sana mesaj atacaktım ama-"

Koluna dokunuyorum. Nefes alış veriş yavaşlıyor. Sonra ikimiz otururken yüzü rahatlıyor.

"Sorun değil," diyorum güven verici bir gülümsemeyle. "Sadece şaraba ihtiyacımız olduğu anlamına geliyor."

"İçemem. Bir saat içinde stüdyodaki yöneticilerle toplantım var" diyor ama hayal kırıklığına uğradığını anlayabiliyorum.

"Bekle," diyorum ciddi bir ses tonuyla. "Yani seni sarhoş edemeyeceğimi mi söylüyorsun? O zaman benimle başka nasıl yatacaksın?"

Masmavi gözleri beni izlerken çapkınca dans ederken, masanın üzerinde uzun uzun duran menünün arkasındaki sırtışını gizlemeye çalışıyor. Çok sevimli ve güzel. Ve ben onun gülümsemesini milyonlarca kez görmek ve o gülümseme yerini baştan çıkarıcı bir inlemeye bırakana kadar yumuşak pembe dudaklarının her santimini öpmek istiyorum.

"Ne istediğini söylemekten çekinmiyorsun, ha?" diye sırtarak cevap veriyor. "Ben erken kalkarım, unuttun mu?"

Açıkça gülüyor, başını bana doğru sallıyor. Bugün çalışan garson kız yanımıza gelip siparişimizi istiyor. Restoran kaliteli yemekler sunuyor ve Morgan iyi bir yemek sipariş etmekten çekinmiyor.

Garsona aynısından alacağımı söylüyorum, yemekle ilgilenmiyorum ve daha çok Morgan'la ilgileniyorum. Garson, kafamı kaldırıp ne beklediğini görebileceğim kadar uzun süre oyalanıyor. Bir anlık gariplikten sonra uzaklaştı.

Morgan bardağındaki sudan bir yudum alıyor, bardağını yere bırakıyor ve dikkatini tekrar bana veriyor. Her zamankinden farklı olarak göz temasını koruyor ve merakla bana bakıyor.

"Yani nereye gidersen git, olan bu mu? Kadınlar sadece biraz Noah aşkı mı istiyor?"

"Hayır," diyorum ona, öne doğru eğilip dirseklerimi masanın kenarına dayayarak. "Bir kadın var. Tam bir baş belası. Noah aşkına tamamen karşı. Muhtemelen kedi yavrularının yanına gidip voodoo Noah bebeğine iğneler batırıyordur."

Suskunluğunu koruyor, su bardağını tekrar dudaklarına götürüyor ve şakacı bir gülümsemeyi gizliyor. "Ee, anlat b a k a l ı m ..." diye başlıyor. "Los Angeles'ta yenisin. Neden

Burada mı?"

Buraya neden geldiğim konusunda dürüst olmak için mükemmel bir zaman olabilirdi ama içimden bir ses tam da şu anda fazla açık sözlü olmanın iyi bir fikir olmayabileceği konusunda beni uyarıyor. Bu yüzden, konuyu minimumda tutarak bilgiyi geri çekiyorum. "Bir bakalım. Memlekette işler karıştı. Kuzenim burada yaşıyor. Yeni bir başlangıç yapmak istedim ve neyse ki kocası çok tanınmış bir yayınevinin sahibi ve burada, Los Angeles'ta pazarlama departmanını yönetecek birine ihtiyacı var."

Başını sallayarak dudaklarını büzüyor. "Karmaşık mı? Karmaşık bir ilişki gibi mi?"

Ona şimdi ilişki yaşamadığımı söylemeli miyim? Boş yere umut vermenin anlamı yok. Ve eğer ilişki yaşamıyorsam, burada tam olarak neyi başarmaya çalışıyorum?

Onu yatağında istiyorsun.

Özgüveninizi artırmak istiyorsunuz çünkü son zamanlarda hayatınızdaki her şeyi sorguluyorsunuz.

Daha koyu bir ses tonuna geçerek onu konuyu kapatmaya davet ediyorum. "Bir kadınla ilgili ama hayır, bir ilişki değil."

Ses tonumu anlamışa benziyor, gözlerini masaya dikey ve ardından üzgün bir ifade takınıyor. Dürüst olmadığım için hemen pişman oluyorum ve aramızdaki bağı yeniden kurmak için elimi onun elinin üzerine koyarak özür diliyorum.

Gözlerini benimkilerle buluşturmak için kaldırdığında elini nazikçe geri kaydırıyor ve gülümsemeye zorluyor. "Demek kuzenin ve kocasıyla kalıyorsun?" diye sorarak konuyu değiştiriyor.

"Ve iki kızım. Bu yüzden... sabahın erken saatlerindeki sıkıntıları. Çocukların özel hayatınızı hayal bile edemeyeceğiniz şekillerde işgal etme yeteneğine sahip olduğunu biliyor muydunuz?"

"Evet." Kıkırdarak devam ediyor. "İnsanın çocuk sahibi olunca en küçük şeyleri bile hafife alması çok tuhaf."

"Onların etrafında çok zaman geçirdin mi?" Temkinli bir şekilde soruyorum.

"Evet, sadece yakın aile," diyor açıkça. "Scarlett onlara katlanamıyor. Ama bunu sana söylediğimi ona sakın söyleme."

Başımı yavaşça sallıyorum, gözlerinin yüzümü saf bir yoğunlukla incelemesini izliyorum.

"Kendi evime ihtiyacım var. Noah'ın bolca özel zamana ihtiyacı var," diye ima ediyorum. "Sadece hayal edebiliyorum," diyor, gözleri kocaman, dudakları usulca ayrılıyor.

Şu dudaklar. Onlarla bir şeyler yapmalıyım. Restoran kalabalık, etrafımızda insanlar oturuyor. Elbette, sadece bir öpücük çalmak uygunsuz olmaz mı?

Garson kız yemeğimizi getirerek bir anlığına da olsa dikkatimi dağıttı.

Biraz iş hakkında konuştuk.

Bana bu işe nasıl girdiğini ve Scarlett ile olan ilişkisinin neden kamuoyuna yansımaya izin vermediğini anlatıyor. "Spot ışıkları altında olmak ilgimi çekmiyor. Bu yüzden göbek adımı kullanıyorum. Onun kardeşi olduğumu bilseler magazinciler peşime düşerdi."

"Peki Bentley?"

"Sadece rastgele seçtiğim bir isim." Balığından bir ısırık alıyor, yavaşça çiğniyor, yutuyor ve sonra peçeteyle ağzını siliyor. "Bu balık ne kadar güzel?"

Katılıyorum, konudan sapmamak için acele ediyorum. "Scarlett neden bana kardeş olduğunuzu söyledi?"

"Bilmiyorum. Sana oldukça düşkün..." diye devam ediyor. "Ama ben senden çok hoşlanıyorum," diyorum ona.

Bakışlarımı sabit tutuyor, başını eğip boynunu ortaya çıkarırken gözleri sabitleşiyor ve hafifçe daralıyor. Beni, yumuşak ve yenilebilir, beni çıldırtıyor. Her santimini tatmak istiyorum. Saçlarını bilerek bir tarafa savuruyor ve bana kabarık göğsünün tam görüntüsünü veriyor.

"Öyle mi, Noah?" diye mırıldanıyor, fısıltının biraz üzerinde.

Eğilip elini elime aldım ve fısıldamadan önce parmak eklemlerinin üstünü öptüm, "Evet Morgan. Bana amının beslenmeye ihtiyacı olduğunu söylediğinden beri."

Sessizlik var, sadece etrafımızdaki müşterilerin sesleri kulaklarımızı dolduruyor. İleri davranışlarımı nasıl karşılayacağını bilmiyorum çünkü onunlayken kendimi nasıl tutacağıma dair hiçbir fikrim yok.

Daha da eğiliyor, yüzü benimkine yakın, dudaklarımız birbirinden birkaç santim uzakta. "Hiçbir fikrin yok, Noah."

Morgan, çarpışma rotasına başlayan bir kasırga gibi içimde bir şeyleri harekete geçiriyor. Hemen cüzdanımı kapıyorum, birkaç banknot çıkarıp masaya atıyorum ve yemeklerimizi yarım bırakıyorum. Eşyalarını tutmasını söyleyerek onu kapıdan dışarı çekiyorum. Topukları betonda sürüklenirken, sürekli nereye gittiğimizi soruyor. Arabam arkada, köşede uygun bir yere park edilmişti. Arabaya ulaştığımızda, onu arabanın

kapıyı açıp dudaklarımı onunkilere yapıştırdım ve ellerimi vücudunu keşfetmesi için serbest bıraktım.

Bizi kimin gördüğü umurumda değil. Adrenalin göğsümde sert bir şekilde pompalanıyor, kaçmak isteyen bir tür vahşi canavarı serbest bırakıyor. Ellerim kendiliğinden hareket ediyor, kalçasından yukarı kayıyor ve kışını avuçluyor. Çok sert ve ellerime mükemmel oturuyor.

Kahretsin, bu kışa yapabileceğim şeyler. Yanaklarını güzelce ve genişçe açıp sikimi yavaşça göt deliğine sokabilir, etrafımda sıkılaştığını hissedebilirdim. Yüzüne kazınmış zevkle karışık acıyı görmek. Çaresiz ve kontrolden çıkmış bir şekilde adımı söylediğini duymak.

Kollarını boynuma doluyor, sıkıca, sanki hayatı buna bağlıymış gibi bana tutunuyor. Kokusu sarhoş edici ve beni deliliğin eşiğine sürüklüyor.

İnlemeleri arasında dudağımı lobuna sürüyorum. "Hadi gidelim. Şimdi."

"Nereye?" diye soruyor nefesleri arasında.

"Herhangi bir yer," diye çaresizlikle yalvarıyorum. "Senin evin, senin ofisin, benim arabam."

Dudaklarını büyük bir güçle bastırarak dili benimkine değiyor, ben bedenimi onunkine doğru daha sert iterken nazikçe emiyor. Kendimi kontrol edemiyorum ve onun da aynı şekilde etkilendiğini biliyorum, kasıtlı olarak amını sikimin ucuna bastırıyor.

"Hadi, lütfen," diye tekrar yalvarıyorum. "Beni emmene razıyım."

Ağzımın içine gülümsüyor, aşağı uzanıyor ve pantolonumun dışından şaftımı okşuyor. "Almayı seviyorum," diye hatırlatıyor bana. "Ama senin için... Adımı haykırana ve ağzıma boşalana kadar seni emebilirim."

Kan hücumu doğrudan okşadığı yere akıyor, acı içinde bükülmeme neden oluyor, şu anda ağzına üflemek için çaresizim. Ona daha sıkı sarılıyorum. Sonra aniden, hiçbir uyarı olmadan, aniden çekilirken hava tenime soğuk bir şekilde çarpıyor.

"Yapamam, şimdi olmaz," diye pantolonunu indirdi.

Elimi tekrar kalçasına doğru kaydırıyorum, bilerek külotuna sürüyorum. Sırılsıklam olmuşlar.

Vay anasını. Biri beni öldürsün, hemen şimdi.

"Noah, lütfen dur. Yapamam... Gitmek zorundayım," diye çaresizlikle yalvarıyor ve beni bedeninden uzaklaştırmaya çalışıyor.

Geri çekiliyorum, temas kaybı beni bir yıkım topu gibi vuruyor. Düzensiz ve sığ olan nefesim yavaşça düzene giriyor ve onun güzelliğiyle

ona bir kez daha bakıyorum.

Bunu gözlerinde görebiliyorum, şu anda durma arzusunu ve isteksizliğini, ama aynı zamanda başka bir şey daha görüyorum, neredeyse üzüntü. Ve sonra aklıma geliyor, çünkü bu bakışı daha önce de görmüştüm - bu suçluluk bakışı. Bu onun alışılmadık davranışlarını, erkeklere karşı başlangıçtaki hoşnutsuzluğunu ve bana açılma konusundaki tereddütlerini açıklıyor.

Dışarıda bir yerde bir pislik onu kırmış.

Her parçam çekip gitmem gerektiğini biliyor ama onu hiç hayal etmediğim şekillerde istiyorum.

"Gitmene izin vereceğim," dedim ona. "Ama sadece şimdilik. Sonsuza kadar değil."

Ellerini yanaklarıma koyuyor ve yüzümü kendi yüzüne yaklaştırarak dudaklarıma yumuşak bir öpücük konduruyor. "Bunu telafi edeceğim. Hayal edebileceğinden çok daha fazla şekilde." Arkasını döndü ve arabasına doğru yürümeye başladı.

Kalçalarının bir o yana bir bu yana sallanışına, beni acımasızca tahrik edişine odaklanıyorum. Ve tam nefesimi kontrol ettiğimi düşündüğüm anda arkasını dönüyor, bir öpücük gönderirken çapkın bir göz kırpıyor.

Çok güzel bir kız.

Aletimi sakinleştirmiş olabilirim, ama kalbim de aynı şekilde birincilik için yanıp tutuşuyor.

CHAPTER 19

NOAH

Demek *ezilmek* böyle bir şeymiş.

Bütün gün ve gece onu düşünüyorum.

Radyoda bir şarkı çaldığında bana onu hatırlatıyor. Ve ben romantik şarkılardan hoşlanmam. Yine de, tuhaf bir nedenden dolayı, baladların tekrarlandığı radyo istasyonlarına geçiyorum. Bu evrende bir yerlerde, taşaklarım kayboldu.

Boş kaldığı her an, benimle buluşması için ona yalvarıyorum. Genelde öğle yemeklerinde ya da ayaküstü kahve içerken, geceleri de Scarlett'le meşgul oluyor. İkimizin de programı yoğun, benimki arka arkaya toplantılarla dolu. Ve hala toplum içinde olduğumuz için, ellerimin kendime kalması gerekiyor, hayal kırıklığım çok fazla.

İkinci öğle yemeğimizde, magazin basını yüzünden medeni görünmemiz gerektiğini, çünkü Scarlett'in ihtiyacı olan son şeyin asistanının bir otoparkta seks yaparken yakalanması olduğunu açıkça belirtti.

O günden beri ona dokunmadım, bir öpücük bile vermedim.

Karma, hoş bir şekilde, dizginlerini çekti ve bana karşı bir kan davası başlattı.

Dikkat çekmek ve kendimi tamamen istenmeyen biri gibi göstermek için söylüyorum, onu otoparkta hırpalamamın üzerinden dört gün geçti.

Perşembe günü, Scarlett hakkında dört sayfalık bir haber yapacak olan dergi yetkilileriyle görüşmek üzere San Francisco'ya uçtu. Toplantı gecikince eve dönüş uçağını kaçırdı ve otelde fazladan bir gece kalmak zorunda kaldı.

Aradığında geç oluyor, ben yatağa girerken ekranımda adı beliriyor.

"Beni telefon seksi için mi arıyorsun? Çünkü eğer öyleyse, dakikası bir dolar," diye cevap veriyorum sırtarak.

"Kulağa ucuz geliyor," diye alay ediyor. "Senin gibi bir adam kesinlikle daha fazlasını alabilir."

"Belki," diyorum gülümsememi gizleyemeyerek. "Bir otelde yalnızsın, kendine engel olamıyor musun?"

"Onu zaten yaptım. Şimdi de izleyecek bir şeyler bulmak için film kanallarını karıştırıyorum."

Öksürüyorum, boğazıma bir gıdık takılıyor ve neredeyse onun sözleriyle boğuluyorum. Bunu bana her zaman yapmayı nasıl başarıyor? Bir vızıltı dikkatimi dağıtıyor. Telefonumu kulağımdan çekince Kate'den gelen bir mesaj görüyorum.

Kapıcım bana çıkma teklif etti. Biriyle görüştüğümü söyledim ve şimdi ne zaman yanından geçsem garip oluyor. BANA YARDIM ET.

Gülümseyerek başımı sallıyorum ve Morgan'a odaklanmak için telefonumu tekrar kulağıma götürüyorum.

"İyi misin asker? Söyleyecek söz bulamıyor gibisin." Sesindeki gülümsemeyi duyabiliyorum - küçük şakacı beni nasıl kızdıracağını biliyor.

"Şu anda iki şeyden birisin... ya korkunç bir yalancısın ya da bu dünyada yürüyen en büyük yarak satıcısı."

"Sanırım asla bilemeyeceksin..."

Başımı sallıyorum, gülerek. "O zaman porno kanalını tercih etmeni öneririm. Eğer yalan söylüyorsanız, bu sizi işe başlatacaktır."

"R-rated porno benim tarzım değil," diyor basitçe.

"R-rated porno senin tarzın değil mi?" Tekrar ediyorum. "Hangi porno sizin tarzınız, sorabilir miyim?"

"Bir hanımefendi asla söylemez," diye alay ediyor. "Ama sen, seni anlamak çok kolay. Analdan hoşlandığını söyleyebilirim. Fisting muhtemelen senin için çok fazla."

Bu sefer nutkum tutuldu. Analdan hoşlanmayan tanıdığım tek bir erkek var, Tom. Bir kez denedi, çıldırdı, bu da kızın çıldırmasına neden oldu ve bir daha asla denemedi. Yumruk sokmaya gelince, kız haklı. Birinin amına kol sokmak biraz fazla gibi. Sıkı tutun, benim sloganım bu.

"Görünüşe göre dilini kedi kapmış, Noah?"

Sikim ateş gibi yanıyor, boxerımın altında kaskatı kesildi. *Bu kadın bana ne yapıyor?* Seni yavaş yavaş öldürüyor.

"Kukunun dilime ihtiyacı var," diye ses tonumu sertleştiriyorum. "Tanrım, bana ne yapıyorsun?"

"Senin bana yaptığın şeyin aynısını Noah Mason." Ardından sessizlik geliyor, sığ nefesler hoparlörden yankılanıyor.

"Konuyu değiştirmemiz gerek. Ava her an uyurgezer bir şekilde odama girebilir," diyorum ona, bu konudan uzaklaşmak istemeyerek.

Morgan gülüyor. "Bu senin yeğenin mi?" "Uh-huh, ve o terbiyeli olan."

Ona Charlie'den, onunla birlikte büyümenin nasıl bir şey olduğundan ve kızlar için ne kadar harika bir anne olduğundan bahsediyorum. Bu onu annesi hakkında konuşmaya zorluyor ve annesi öldüğünde Scarlett'i Hollywood'daki kötü insanlardan nasıl koruma ihtiyacı hissettiğini anlatıyor. "Scarlett'in kocaman bir kalbi var ve çoğu zaman insanların sadece iyi yanlarını görüyor. Kimsenin ondan faydalanmasını istemiyorum. Genç kadınların istismar edildiğine dair bazı korku hikayeleri var. Bunun kız kardeşimin başına gelmesine izin veremem."

"Peki ya sen?" Ona iyi niyetle soruyorum. "Yapmak istediğin bu mu?"

"Onun için en iyisini istiyorum. Ama hayır, ben hep bir Disney prensesi olmak istemiştim."

Bir kakhaha patlattım - çok şirin ve Ava'nın söyleyebileceği bir şey. "Çoğu küçük kız öyle yapmaz mı?"

"Hayır," diyor. "Genç değildim. Sanırım on sekiz yaşındayken bir yıl babam, Scarlett ve ben Disneyland'e gitmiştik. Ben üniversiteye yeni kabul edilmişim ve Scarlett'in kariyeri yükselmeye başlamıştı. Babam ikimizin de neredeyse evden ayrılacak olmamızla pek başa çıkamıyordu, bu yüzden bizi oraya götürmeye karar verdi. Geçit törenini izliyorduk ve tekerlekli sandalyede oturan bir çocuk vardı. Belki beş yaşındaydı. Kafası tamamen tıraş edilmişti ve cildi kül rengiydi. Çok hastaydı" diyor üzüntüyle, sonra devam ediyor: "Prensesler, hepsi, geçit törenini durdurdular ve indiler,

Böylece hepsi onun elini sıkabilecekti. Yüzünü görmeliydin. Hafızama kazındı. Bu kadar basit bir şey yaparak onu ne kadar mutlu etmişlerdi."

"Küçük kıza ne olduğunu biliyor musun?" Umutlu bir şekilde sordum.

"Hayır," diye mırıldandı. "Her neredeyse huzur içinde olmasını ummak istiyorum."

"Yani, insanları mutlu etmek istediniz."

"Evet, istedim. Her günümü gülümseyerek ve insanları mutlu ederek geçirmek istedim."

"Sonra ne oldu?"

"Üniversiteye gittim. Yanlış kalabalığa, yanlış adamlara kapıldım. Oraya nasıl gittiğimi hiç bilmediğim yerlere düştüm... rastgele yataklara. Berbat bir haldeydim. Ve bir sabah Scarlett için kötü bir örnek olmak istemediğime karar verdim. Beni örnek alıyordu."

"Ve sen de ona yardım etmeye devam ettin," diye boşlukları dolduruyorum. "Evet." Telefonda gülümsediğini duyabiliyorum.

"Demek bir prenses, ha?"

Yumuşakça kıkırdıyor. "Evet, ama elbisemin altına gizlenmiş dövmelemleri ve benimle uğraşmak isteyen tüm kötü adamlar için jartiyerimin içine sıkıştırılmış bir pompalı tüfeği olan belalı biri."

Bunu hayal etmek çok kolay. O kadar güzel ki, her kostümü seksi gösterebilir.

Her şey hakkında saatlerce konuşuyoruz-ikimiz de birbirimizin hikayelerine gülüyoruz. Onun konuşmasını dinlemeye bayılıyorum. İlginç bir yaşam sürdü, gençken biraz tehlikeli bir taraftaydı, ama neyse ki bu asi tavrını geride bıraktı.

Esnemelerimiz süreklilik kazandıktan sonra, ikimiz de görüşmeyi sonlandırmaya ve mümkünse yarın görüşmeye karar veriyoruz. Onun Los Angeles'a erken bir uçuşu var ve ben de günün büyük bir kısmında müşterilerle toplantılarda olacağım.

Zaman hiçbir zaman bizim yanımızdaymış gibi görünmüyor.

Ertesi gün yorgunum.

Telefon görüşmemiz saat üç sularında Ava uyanıp evi inletmeye karar verdiğinde sona erdi. Charlie kabus gördüğünü söyledi. Harika. Hâlâ insan gibi davranmak zorundayım.

Haden ofisine girdiğinde üçüncü kahvemi içiyordum.

"Bir dakikan var mı?" diye sordu.

"Elbette," diyorum ona, gözlerimi dizüstü bilgisayarımdan ayırarak. "Ne var ne yok?" "Presley hazırlıksız bir toplantı düzenledi. O kadın benim ölümüm olacak.

benden."

Haden'in peşinden toplantı odasına gidiyorum, o ise yol boyunca Haden'in zorba tavırlarından şikâyet ediyor. Kurgu ekibi çoktan oturmuştu ve ben de yanımda boş bir yer bırakarak oturdum.

Finans bölümünden genç kız Karina odaya giriyor ve hemen yanımdaki koltuğu fark ediyor. Yanıma geldi, oturdu ve beni merhaba demeye zorladı.

"Hey, Karina."

"Hey, Noah." Sesini alçak tutarak sırtıyor. "İçki içmeye gelememiş olman çok yazık. Editör Larry'nin bir tur içki içmesini ve ardından *Magic Mike*'ı yorumlamasını kaçırdın."

Kahkahalarımı tutuyorum, masanın karşısındaki *Harry Potter*'a rakip gözlüklü, sıska inek Larry'ye bakıyorum. Kendini utandırdığının farkında, defterinin arkasına çekilmiş, striptiz yeteneklerinden hiçbirimizin haberi yokmuş gibi davranıyor.

Presley elinde büyük bir dosyayla içeri girdiğinde toplantı odası dolmaya başlar. Karina eğilip fısıldıyor, "Bu kitap bize bir servete mal oluyor. John'a,

Finans müdürü, kar etmek için çok fazla satışa ihtiyacımız olduğunu söyledi ve eğer-

Presley dikkat çekmek için seslendiğinde cümlesini bitirmiyor. "Bayan Winters ve Bayan Bentley bu toplantıya katılacak." cümlesini duyduğumda ekranıma tıklayıp programımın kilidini açıyorum.

Gözlerim Presley'e kaydı.

Morgan onun yanında duruyor.

Geç saatte gelmemize rağmen muhteşem görünüyor. Parlak siyah saçları şık bir at kuyruğu şeklinde toplanmış ve elmacık kemiklerini belirginleştiriyor. Takım elbise giymiş, lacivert ve çok düşük düğmeli bir bluz. Scarlett içeri girdiğinde odadakiler nefes nefese kalana kadar gözlerimi ondan ayıramıyorum.

Scarlett kendini tanıttı ve benim dışımda tüm odadakileri -Yıldız çarpması. Dediğim gibi, herkesi nasıl etkileyeceğini biliyor. Göz kamaştırıcı gülümsemesi ve eğlenceli monologuyla odadakilerin nutkunu tuttu.

Beni fark etmekte gecikmedi, muzaffer gülümsemesiyle sırtıttı. Hayatım boyunca onun çarpıcı olmadığını iddia edemem. Ama onu tanımıyorum. Ve

aklın

Yanında oturan güzel yaratıkla meşguldü. Presley, "Öyleyse, her türlü endişemizle başlayalım," diye söze başladı.

Morgan'ın bakışları benimkilere takılıyor, muzip bir sırıtış da hemen ardından geliyor. John bütçe kısıtlamalarıyla ilgili sorular sorar, Morgan da Scarlett'in adına cevaplar verir. Haden, aklı başında bir işadamı olarak John'un tiradına bir son verir.

Finansla uğraşan insanların nasıl bu kadar şaşırdıklarını hiç anlamıyorum. Karina elini kaldırır, tıpkı okuldaki gibi. "Bayan Winters?" diye soruyor endişeyle.

"Lütfen bana Scarlett de," diye onu zarifçe düzeltiyor.

"Scarlett," diye tekrarlıyor. "Son filmlerinizin dünya çapındaki başarısı ve sosyal medyada en geniş hayran kitlesine sahip olduğunuz gerçeği göz önüne alındığında, şahsen sizi her yerde takip ediyorum. Hayranlarınızın bu kitaba nasıl tepki vereceğini düşünüyorsunuz?"

Scarlett utangaç bir tavırla buklelerini yana tarıyor, elmas yüzüğü neredeyse gözlerimizi kamaştırıyor. "Bence hoşlarına gidecek. Hayatın her zaman magazin sayfalarında gördüğünüz gibi olmadığını anlayacaklar. Bu ve benim de onlar gibi sıradan bir insan olduğum gerçeği."

Haden da sohbete katılıyor. "En çok satanlar listesinde bir numara olacağından hiç şüphem yok. Ön siparişlerin bir ay içinde başlamasını bekliyoruz. Kapak çekimi bu hafta sonunda yapılacak ve ilk baskı için önümüzdeki ayın sonunda matbaayı hazır hale getireceğiz."

"Bu hızlı bir eylem planı Bay Cooper," diye soruyor Presley, gözleri onun öngördüğü zaman çizelgesine katılmıyor.

"Evet. Sanırım bunu dün gece konuşmuştuk," diye homurdanıyor, sakın kalmak için elinden geleni yapıyor.

"Kocamın kusuruna bakmayın millet. Tartışmanın onun versiyonu, onun konuşması ve benim dilimi ısırmamdır" diyor yarı şakayla.

Odadaki herkes gülüyor ve masanın öbür ucunda gözlerim Morgan'ın kilerle buluşuyor, Karina'nın eli koluma dokunana kadar şakacı bir şekilde flört ediyorlar ve eğilip fısıldıyor, "Sence Scarlett'in beni sosyal medyada takip etmesini sağlayabilir miyim?"

Tanrım.

Kulağına fısıldıyorum, "Eğer senin için önemliyse, sadece sor."

Odağım Morgan'a geri dönüyor. Gülümsemesi kayboldu ve artık benimle göz göze gelmiyor. Onun yerine, sert bir bakışla masanın diğer ucuna bakıyor. Odada uçuşan tüm sorularla birlikte

Morgan'ın kendisi tarafından bana yöneltildi. "Bu projenin başarısı büyük ölçüde pazarlama stratejisine bağlı. Bu projeden Bay Mason sorumlu olduğu için, belki de endişelerimizi ona yöneltmeliyiz." Ses tonu küçümseyici ve herkesin dikkatini bana çekiyor.

Cidden bunu yaptı mı?

Onu bu masanın üzerine çekmek, domaltmak ve kontrolü ele alabileceğimi kanıtlamak için canına okumak istiyorum. Ama tabii ki bunun yerine bana yöneltilen milyonlarca soruya cevap veriyorum. Ateş hattı neredeyse bittiğinde, cep telefonumu elime alıyorum ve ona hızlıca bir mesaj yazıyorum.

Bunun bedelini ödeyeceksin.

Cep telefonunu açıyor ve neyse ki John kâr marjları hakkında konuşmaya başladığında kimse fark etmemiş gibi görünüyor. Dudaklarının kenarları kalkıyor, kaçmak isteyen gülümsemesini gizliyor. Cep telefonuna dokunuyor, sonra onu yere bırakıyor ve dikkatini John'a çeviriyor, beni açıkça görmezden geliyor. Dikkatleri üzerime çekmek istemediğim için birkaç dakika bekledim.

Morgan: *Hep laf, icraat yok.*

Bu kadın beni delirtiyor. Ona yatak odasına gitmesi için yalvaran benim, ama o yeterince hızlı davranmadığımı mı söylüyor? Bu kadar yeter. Bu kadar yeter.

Ben: *O güzel küçük gülümsemele orada oturmaya devam et. Seninle işim bittiğinde, nutkun tutulacak. Ve bilgin olsun, analdan hoşlanıyorum.*

Sabırla bekliyorum. Önündeki bardak altlığının üzerinde duran su bardağından bir yudum alıyor. Mesajını açarken, neredeyse boğulacakmış gibi yutkunmasını izliyorum. Scarlett yüzünü ona dönerek iyi olup olmadığını soruyor. Kız başını sallıyor, burun delikleri kızgın bir boğa gibi açılıyor.

Kafamın içindeki sesler gülüyor, bir zafer partisiyle kutlama yapıyorlar.

Şah mat.

Dikkatimi Haden'a veriyorum ve Scarlett'in mağazalarda imza günü yapmasını isteyen büyük bir kitap perakendecisiyle yaptığımız anlaşmadan bahsediyorum. Ayrıca kitabı öne çıkan sayfalarında sergileyecek olan

dünyanın en büyük e-Kitap sağlayıcısıyla yaptığımız sözleşmeden de söz ediyorum. Reklamın kendisi

Bize bir servete mal olacak ama getirisi çok daha fazla olacak. Haden, ben ve John dün bu konuyu tartıştık ve geri dönüşü görmek için para yatırmamız gerektiği konusunda hemfikir olduk.

Morgan, "Zamanınızı tamamen bu projeye ayırırsanız, belki de son teslim tarihine ulaşılabilir" diyor.

"Bayan Bentley, sizi temin ederim ki Noah sadece Scarlett Winters'a odaklanmış durumda. Şu anda onun yönettiği harika bir pazarlama ekibimiz var. Ekip, ona zaman kazandırmak için daha küçük projeleri üstlendi," diye ekliyor Haden beni savunmak için.

Harika. Bu beni bir korkak gibi gösterdi. Daha fazlasını söylemek istiyorum ama bunun yerine dilimi ısırma kararı veriyorum.

"Sadece Bayan Winters'a odaklanmasına sevindim." Gülümsemesi kayboluyor, gözleri acı acı bana bakıyor.

"Ben çoklu görevlere inanan biriyim. Ve hiçbir görev yarım kalmayacak Bayan Bentley."

Scarlett ile editörler arasındaki sohbet devam ediyor ve ben istemeyerek de olsa birkaç dakikalığına kendimi kaptırıp Morgan'ın ruh halinin neden birdenbire şirretliğe dönüştüğünü anlamaya çalışıyorum.

Scarlett herkese bu akşamki kırmızı halı etkinliği nedeniyle gitmesi gerektiğini ve bunun için hazırlanmaya başlaması gerektiğini söyler. Nedense bu durum ofisteki kadınlar ve Larry arasında bir heyecan yaratır.

Toplantı sona erdiğinde, Morgan cep telefonunu eline aldı ve Scarlett'in vedalaşmasına aldırmadan tuşlara bastı. Birkaç dakika sonra cep telefonum titredi.

Morgan: *Bakalım gerçekten ne kadar odaklanmışsın.*

Ve o metnin ardından bir resim belirliyor. Cep telefonum neredeyse elimden kızgın kömür gibi yuvarlanacaktı. Resimde üzerinde sadece beyaz bir atlet var, bacaklarını yatağa açmış ve eli tam amının olduğu yerde duruyor.

Az önce selfie pornosu çektim.

Hay sikeyim.

Daha önce de kadınlardan fotoğraflar almıştım ama hiçbirinde ağzımın suyu bir kase köpek mamasına bakan Aziz Bernard gibi akmamıştı. Kendimi kontrol etmek zorundayım. Ereksiyon olmuş bir şekilde ayağa kalkarsam tüm oda fark eder.

İğrenç bir şey düşün. Buhar odasında çıplak adamlar.

Buhar odasında birbirlerine sırt masajı yapan çıplak adamlar. Tamam, bu kadar yeter.

Tanrı aşkına, çıplak adamları düşünmeyi bırak.

Herkesin toplantı odasını terk etmesiyle birlikte hızla ayağa kalkıyorum ve onun yanına gelene kadar büyük toplantı masasının etrafında dolanıyorum.

"Seni ofisimde görmem gerekiyor... hemen," diye sessizce talep ediyorum.

Başını öne eğerek yüzüne yerleşen sırtışı gizliyor ve sonra varlığını görmezden gelerek başını geri kaldırıyor. "Haden, sonunda seninle tanışmak güzel." Kibarca elini sıkıyor. "Presley, yarın öğleden sonra Scarlett'le buluşmak için hâlâ müsait misin? Sette olmak zorunda. Gece çekimi için çöle gitmeden önce yaklaşık iki saati var."

"Programa aldım. Yardımın için çok teşekkürler Morgan." Presley karşılığında gülümsüyor.

Morgan'ın ani utangaçlığıyla birlikte benim varlığım odada garip bir gerilim yaratıyor. Haden ve Presley ikimizi de merakla izliyor.

"Şey, gitmeliyim. Bu öğleden sonra şehrin öbür ucunda bir toplantım var. Bay Mason, konuşmak istediğiniz bir şey mi vardı?"

Gülümsemeye zorluyorum kendimi, ofisime doğru yürürken başımı sallıyorum ve o da beni takip ediyor. Kapıyı arkasından kapatırken, herkesin doğrudan ofisimi görmesini sağlayan cam duvarlara lanet ediyorum. Masama oturup ona oturmasını söylüyorum. Önüme oturuyor, yakasını bilerek ayarlayarak göğüslerini kuş bakışı görmemi sağlıyor. Siktir et beni. Sadece profesyonel davran, cam pencereleri ve herkesin ofisi görebileceğini unutma.

Sanki bana hiç resim göndermemiş gibi masum bir ifadeyle bana bakarken kalemim dudağımdan sarkarak sessizce onu izliyorum.

"Söylediğimde ciddiydim. Bana orada yaptıklarının bedelini ödeyeceksin."

Öne doğru eğilip hücrelerini önüme doğru kaydırıyor. "Cam duvarlara yazık oldu," diyor arkasına bakarak. "Yüz yüze özür dileyecektim ama herkesin bilmesine izin veremeyiz, değil mi?"

Gözlerim tamamen göğüslerine sabitlenmiş, dantel meme ucunu zar zor örtüyor. Pantolonumun içinde patlayan sikimi kontrol etmeye çalışarak kalçalarımı sıkıyorum. "Belki bu durumu hafifletmeye yardımcı olur." Cep telefonunda oynat tuşuna basıyor ve gözlerim ekrana yapışıyor. Elleri kalçasından aşağı, siyah külotunun üzerinden kayıyor. Sırtını dikleştiriyor ve hiç gecikmeden

Külotunun içine kaydırıp klitorisini ovuyor.

Resmen öldüm ve cennete gittim.

Kalemimde farkında olmadan ısırdığım diş izleri var, ona sahip olma isteğimi masamın üzerinde kontrol ediyorum. Kalemi ağzımdan çekip alıyor, sandalyeye yaslanıyor ve tam ağzımın olduğu yerden ısırarak kendi kalemine yerleştiriyor.

"Bu öğleden sonraki toplantıdan çıkmak senin için ne kadar zor?" Kabaca söyledim. "Bütün öğleden sonra ve gece seni becerebilirim."

"Görünüşe göre birden fazla iş yapabiliyorsun," diye hatırlatıyor sinsi bir sırıtışla. "Gitmem gerekiyor."

Çabucak ayağa kalkıyorum. "Gidemezsin," diye şımarık bir çocuk gibi yakınıyorum. "Bir erkeği bu kadar zor durumda bırakmak çok sert, profesyonellikten de bahsetmiyorum bile."

"Ah," diye somurtarak söze girdi. "Zavallı bebeğim. Eminim daha sonra bir şeyler ayarlayabiliriz."

"Ben ciddiym, Morgan. Bunu bana yapmaya devam edemezsin. Bu haksızlık."

Yüz ifadesi değişiyor, içinde bulunduğum durumu anlıyor ve tam konuşacakken ofis telefonum çalıyor. "Bana bir dakika izin verir misiniz?" diye sorup hoparlöre basıyorum.

"Noah Mason," diye cevap veriyorum.

"Aman Tanrım! Yaşıyorsun!" Kate telefonu kapattı. "Dün gece bana mesaj atmadın ve bu sabah daha da kötüydü. Alo, sana ihtiyacım var!"

Ahizeyi kaldırdım. "Evet, hayattayım ama şu anda biraz meşgulüm."

"İşkolik," diyor Kate sinirlenerek. "Dinle, birkaç gün içinde iş için Los Angeles'a uçuyorum. Bir iş etkinliği var ve sen de bana eşlik edeceksin. Yalnız olamam. Başka nasıl toplarım?"

"Tabii, detayları bana mesaj at yeter. Dinle, gitmem gerek. Sonra görüşürüz." "Oh, sen sıkıcı bir ihtiyarsın," diye yakınıyor ve telefonu kapatıyor. Morgan ayakta durmuş beni izliyor. "Kimdi o?"

"Sadece bir arkadaş."

"Bir arkadaş mı? Kulağa bir kadın gibi geliyordu."

Ses tonu beni hazırlıksız yakaladı. "Bir kadının arkadaşın olmasının nesi yanlış?"

"Çünkü Noah Mason kadın arkadaşları olan bir adam gibi görünmüyor. Tabii gizli bir gündemi yoksa."

"Beni tanı mıyorsun. Kate'in bir arkadaştan başka bir şey olduğunu nasıl düşünebilirsin?"

"Haklısın. Seni tanı mıyorum, Noah. Sanırım varsayımda bulunduğum için götün tekiyim. Ya da, bir şey yapmadan önce bunu anladığım için zeki olan ben olabilirim."

hata." Arkasını döndü ve kapıyı açtı.

"Morgan," diye seslendim.

Topukları ahşap zemine vuruyor, durması için yaptığım ricayı duymazdan geliyor. Asansör düğmesine tekrar tekrar dokunuyor ve hafif bir gecikmeyle ona yetişmemi sağlıyor.

Onunla birlikte asansöre bindim. "Bu da neydi böyle?"

Benden kaçıyor, kapılara bakıyor. Ben yokmuşum gibi davranıyor. "Morgan." Kolunu kendime doğru çektim. "Seni anlamıyorum."

"Dediğim gibi, beni yakalamana gerek yok."

İlerlediğimizi düşünmeme rağmen en başa döndüğümüz için çok sinirliyim. "Yine buraya mı döndük? Güç peşinde koşan bir sürtük gibi mi davranıyorsun?"

Hızlı ve intikamcı bir bakışla, yanakları öfkeyle kızarıırken dudaklarını sıkıyor. Tek söylediği "Gitmem gerek".

"Her zaman gitmeniz gerekir. Her zaman başka bir yerde olman gerekiyor. Neden bana zaman ayırmıyorsun? Burada, tam önünde duran adama." Bir şeyler değişti. Gözleri anlamam için yalvarıyor. Ama neyi anlamamı? Onu nasıl okuyacağımı bilmiyorum. Onu yerleştirir Ellerini göğsüme koy. Aramızdaki elektrik inkar edilemez.

Kendimi şaşırtarak geri çekiliyorum. "Hayır, Morgan. Artık sana dokunmayacağım. Seni istiyorum. Yatağında. Şimdi," diyorum ona tam ve acımasız bir dürüstlikle. "Artık oyun yok. Kartlarımı masaya koyuyorum. Onları görebilirsin. Sen bana seninkileri gösterene kadar sana dokunmayacağım."

Rahatsız edici bir kahkaha atarak öfkemi artırıyor. "Bu mümkün değil."

"Panikleyen senmişsin gibi geliyor?"

Asansörün kapıları açılıyor ve lobinin içinde birkaç personel gelişigüzel durmuş sohbet ediyor. Bizi fark ettiler, merhaba dediler, sonra kendi aralarında konuşmaya devam ettiler.

"Biliyor musun, Noah? Her ne ise, bunu yapamam."

"Pardon?"

"Sen bir oyuncusun. Kadınlar seni istiyor. Restoranlarda, işyerinde, masa telefonundan seni arıyorlar," diyor sinirli bir ses tonuyla, sonra hızla devam ediyor, "Seni istiyorum. Ama bunun için zamanım yok. Hoşça kal." Ve sert sözleriyle beni yalnız bırakarak binadan çıkıyor.

Bu bir veda *değil*.

Öyle olmadığından emin olacağım.

CHAPTER 20

NOAH

Üç gün geçti ve ondan tek bir kelime bile duymadım.

Presley, öğle yemeği için buluştuklarından bahsetti. Ama hepsi bu kadardı. Daha fazla bilgi istediğimi anlayabilirdi ama gururumun işime engel olmasına izin veremezdim.

Hararetli tartışmamızdan sonra ikimizin de sakinleşmek için zamana ihtiyacı var. Bu kadar sinir bozucu derecede güzel ve inatçı bir kadının beni nasıl bu kadar etkileyebildiğini anlayamıyorum. Uyumakta zorlanıyorum ve Kate'in günde bin kez cep telefonumu kontrol etme gibi korkunç alışkanlığını benimsememe rağmen iştahım çok az.

Morgan'ın arkadaşılığımızdan hoşlanmadığını vurgulamak istemediğim için Kate'i bu sorunun dışında tuttum. Charlie kritik bir davayla meşgul olduğu için onu evde çok az görüyorum. Etrafta sadece Lex var. Evden çalışmak için birkaç gün izin aldı.

"Şimdi ne yaptı?" diye soruyor, kanepede beni izliyor, dalgın dalgın kanalda geziniyor.

Kendimi İngiltere'de bir evin tadilatıyla ilgili bir programda buluyorum. Kate'e mesaj üstüne mesaj gönderirken, sürekli söyledikleri tuhaf şeyleri sorguluyorum. Chicago'da halletmesi gereken bazı son dakika işleri nedeniyle Los Angeles ziyareti iptal edildi. Onun zorba tavırlarını özlemek ruh halimi daha da bozdu.

Bir homurtu çıkardım. Zar zor bir tepki.

"Tahmin edeyim mi? Seni becermeyecek. Kadınların yaptığı o sinir bozucu şeyi yapıyor... kedi fare kovalamacası."

Gülüyorum. Tam isabet. "Evet."

"Bırak gitsin. Hadi ama, Los Angeles'tasin, burada bir sürü kadın var."

"Haklısın. Bir ilişkimiz yok ki."

Ama gitmesine izin veremem.

Nasıl bu kadar çabuk çekip gidebildiği içimi kemiriyor.

Ertesi gün, meseleyi kendi ellerimle halledip ofisine gittim. Resepsiyon görevlisi bana dışarıda olduğunu söylüyor ve nerede olduğunu söylemiyor. Ona bir yirmilik uzattım ve bana aşağılayıcı bir kaş çatmayla baktı.

"Hadi, lütfen," diye on dakika boyunca yalvardım.

"Sana söyleyeceğim ama işimi kaybedebilirim. O yüzden sakın sana söylediğimi ona söyleme."

Bana verdiği adrese doğru sürüyorum. Başımı öne eğip çevreye bakıyorum. *Burası bir park.* Gözlerim tekrar kâğıt parçasının üzerinde geziniyor - bu kesinlikle doğru adres.

Arabayı dar bir yere park edip dışarı çıkıyorum ve kapıdan içeri giriyorum. Çok kalabalık değil, oyun parkında oynayan birkaç çocuk ve köpeklerini gezdiren birkaç kadın var. Ama bu insanların hiçbirisi o değil. Resepsiyon görevlisinin beni boşuna mı gönderdiğini merak ediyorum.

Parkın arka tarafına doğru bir basketbol sahası var ve basket atan birini görebiliyorum. Çitlere gelene kadar yaklaşıyorum.

Bu o.

Dar şortu, Nike spor ayakkabıları ve siyah atletikle üçlük atıyor.

Yüksek sesle alkışlıyorum ve onun bana dönmesini izliyorum.

"Noah, burada ne işin var?" diyor nefes nefese.

"Üç gün oldu," demekle yetindim. "Top oynadığını bilmiyordum."

Gülümsüyor. "Eğlenmek için yaptığım şey bu."

"Mutlu mu olsam yoksa hayal kırıklığına mı uğrasam

bilemiyorum." "Neden hayal kırıklığına uğrayasın ki?"

"Çünkü senin eğlence anlayışının kırbaçlar ve zincirler olduğunu umuyordum. Bilirsin, hafif bir esaret."

Bu sefer gülüyor ve topu bana atıyor. "Aklını başına topla Mason. Ben aslında bir çocuk takımına koçluk yapıyorum."

"Gerçekten mi?" Topu ona uzattım. "O zaman bana neyin var göster Bentley."

Kelepçelerimi çözüp kollarımı sıvadım ve yaklaştım. Bana doğru geri çekiliyor ve topu çalmak için uzandığımda, bir dönüş hareketiyle beni yeniyor ve turnikeyi atıyor.

"Vay be kızım, çok yeteneklisin."

Benden sadece birkaç adım ötede dururken nefesini tuttu. Ciddi ve özür dileyen bir ses tonuyla, "Özür dilerim," dedi.

Kolunu kendime doğru çektim. Ellerimi yüzüne koyup dudaklarını öpüyorum. *Onu çok özledim.* Ve sanki sonsuza dek sürecekmış gibi geliyor. Ayrı kalmak istemiyorum.

"Başka ne gibi gizli yeteneklerin var?" Ellerim beline dolanmış bir halde ona şakacı bir şekilde soruyorum.

"Bir galon sütü bir dakikadan kısa sürede içebilirim." Gözleri gururla parlıyor.

"Yapamazsın." Gülümsüyorum.

Başını iki yana sallıyor. "Ne yazık ki doğru."

Gülüyorum, onu tekrar öpüyorum. "Söyle bana Morgan, buradan nereye gidiyoruz?"

"Bilmiyorum Noah," diye sessizce konuşuyor. "Gitmem gereken bir toplantı var, ama sonra seni arayacağıma söz veriyorum. Yeniden planlamaya çalışırdım, ama bu işadamları Fransa'dan uçakla geldiler ve Scarlett'e büyük bir destek teklif ediyorlar. Bir saatten kısa bir süre içinde Four Seasons'ta olmam gerekiyor."

Neden başka bir yerde olması gerektiğine şaşırıyorum? Öfke ve hayal kırıklığının yavaş yavaş içimde biriktiğini hissedebiliyorum, yumruklarım gereksiz patlamayı kontrol etmek için sıkılıyor. Bir başkasının, özellikle de hoşlandığım birinin davranışlarını hesaba katmak benim için yeni bir şey.

Tanrım, neden bu işi bu kadar zorlaştırıyor? Sabır bir erdemdir.

"Buraya yakın mı oturuyorsun?" Dikkatimi dağıtmak için soruyorum. Etrafa bakıyorum. Birçok ev var ama hiçbirisi Scarlett'in evine benzemiyor. Daha küçük kasaba evlerinin hepsi ortak bahçeleriyle bir arada.

"Uh... buradan çok uzak değil."

"Seni eve bırakmamı ister misin?" Kaşlarımı kaldırıyorum, umutluyum.

Bu fikri hemen reddetti. Beni anında hayal kırıklığına uğrattı. "Oda arkadaşım evde."

"Oda arkadaşın mı var?"

"Uh... evet, biliyorum," diye cevap veriyor, tedirgin bir şekilde. "Yani, eminim bir sakıncası yoktur?"

Topu sektiriyor, sonra saatindeki saate bakıyor. "Ziyaretçilerden hoşlanmıyor, o yüzden pek evde değilim."

Oda arkadaşı bir erkek!

Burada onunla birlikte olmanın heyecanı, çirkin yüzünü gösteren kıskançlıkla gölgeleniyor. Bu hiç hoşuma gitmedi. *Neden bir erkekle yaşamayı seçsin ki?* Aslında, kullandığı arabaya bakılırsa, yalnız yaşayabilecek kadar parası var. Ya da daha iyisi, Scarlett'in yanına taşınır. Nakit sıkıntısı çekmiyor.

"Erkek olduğunu hiç söylemedin mi?" Acıyla soruyorum. "Noah, bana öyle bakma," diye yalvarıyor.

Ses tonumu kontrol edemiyorum. "Bana Kate hakkında üçüncü dereceden bilgi veriyorsun ve yine de bir erkekle mi yaşıyorsun?"

"Bu farklı," diye kendini savunmakta hızlı davranıyor. "Gerçekten gitmem gerek. Beni bu akşam ara. O zaman daha çok konuşuruz, söz veriyorum, tamam mı?"

"Morgan," diye sesleniyorum, bu konuşmayı terk etmesine sinirlenerek.

Arabasına doğru yürümeye devam ediyor, benim burada, bir basketbol sahasının ortasında durduğumu ve ruhsal bir çöküntü yaşadığımı görmezden geliyor.

Doğruca eve gidiyorum ve bu gece onu aramayı aklıma not ediyorum. Sorularımdan kaçmasına izin vermem mümkün değil.

Charlie geri döndü ve o kadar lezzetli bir şey pişiriyor ki neredeyse ağzımın suyu akacak. Beni gördüğü anda bir şeylerin ters gittiğini anladı.

"Ne oldu? Yüzünde o ifade var, oyuncak arabayı yanlışlıkla tuvalete attığın zamanki ifadenin aynısı."

"Bu bir kaza değildi. Bunu yaptın çünkü Barbie'nin tüm saçlarını kestim."

Ellerini havaya kaldırıyor. "Barbie and the Rockers bebeğiymiş. Kıvrık saçları olmadan rock'çı olamazdı!"

"Saçını kestirmesi gerekiyordu." Kıs kıs gülerek tezgâhın üzerindeki kavanozdan bir çikolatalı kurabiye alıyorum.

"Çok sinir bozucusun," diye yakınıyor. "Peki, bugün o sinir bozucu kışında ne var? Dur tahmin edeyim, biri seni reddetti."

"Noah Amca," diyor Amelia, kocaman gözlerle odaya girerken. "Morgan'a aşık mısın?"

Başım hızla dönüyor. "Morgan'ı nereden tanıyorsun?" "Telefonunda yazıyor."

"Amelia," dedi Charlie ve ben aynı anda. "Sana telefonumu okumamanı söylemişim."

"Özür dilerim, Noah Amca." Neredeyse ağlayacaktı. "Meşale için telefonunu kullanmam gerekiyordu."

"Meşaleye ne için ihtiyacın vardı?" Charlie kuşkuyla sorar.

"Noah Amca'nın diş fırçasını yanlışlıkla tuvalete düşürdüm ve ışığa ulaşamadım, bu yüzden o babamla dışarıdayken telefonunu kullanmaya çalıştım."

Başımı ellerimin arasına gömdüm. "Diş fırçam mı?"

Charlie, Amelia'ya kişisel mülkiyet hakkında tekrar ders verirken ben kuru bir şekilde gerinmeye başlıyorum. Amelia başını koluma yasladı. "Üzgünüm, Noah Amca. Bunu yapmak istememiştim."

Geceyi bitirmek için ne güzel bir yol. Diş fırçamdan iğrenmeme rağmen, başının üstünü karıştırıyorum ve o uzaklaşıp koridorda yürümeden önce onu öpüyorum.

Amelia kapıda durur. "Noah Amca, sanırım Morgan'ı seviyorsun. Bu yüzden üzgünsün. Babam, bir erkek bir kadını sevdiğinde, birlikte olmadıklarında üzgün olduklarını söyler."

Beş yaşındaki bir çocuk benim sorunuma cevap verebilir mi? Hayır. Aşık olamam. Sadece bu düşünce bile gülünç.

"Morgan mı?" Charlie soruyor. "Peki ya Scarlett?" "Charlie-"

"Tamam, karışmayacağım" diyor. "Ama bana ihtiyacın olursa buradayım, tamam mı?" "Biliyorum..." Sözümü kesiyorum. "Benim yerimde olsaydın ne yapardın? Eğer sen umutsuzca ihtiyaç duyduğunuz cevapları alamıyordunuz."

"Ben mi?" Charlie soruyor. "Arkama yaslanır ve hayatın bana yol göstermesine izin verirdim." "Peki ya sen?" Masada sessizce oturan Lex'e dönüyorum.

"Ben olsam şimdi gidip onu bulur, size cevap vermesini talep eder ve cevap verene kadar da oradan ayrılmazdım," diyor kararlı bir şekilde.

"Meşgul, Four Seasons'ta bir toplantısı var."

Lex cep telefonunu çıkarır ve bir numara çevirir. "Karl, ben Lex Edwards. Bir odaya ihtiyacım var."

Sessizliğin ardından Lex, "Teşekkür ederim," der ve telefonu kapatır.

"Hepsi senin." Lex gülümsüyor.

Charlie tepkimi izliyor, şaşırtıcı bir şekilde sessiz kalıyor. Bir süre öylece oturduktan sonra hayatın çok kısa olduğunu fark ediyorum.

Sinirlerim beni geri adım attırmadan önce kararımı vererek anahtarlarımı alıyorum. "Onun peşinden gidiyorum."

CHAPTER 21

NOAH

Lex elinden geleni yaptı.

Four Seasons'ın büyük bir girişı, mermer zeminleri ve lobinin ortasında duran altın bir masası vardır. Masanın üzerindeki geniş çiçek sergisi, girişı süsleyen dağınık bitkilere ek olarak göze batıyor.

Resepsiyon alanında bekleyen birkaç misafir var, otele giriş yaparken yanlarında bavulları var. Ben onların arkasında kalıyorum, sonra da giriş işlemimi yapan adamın yanına gidiyorum. Hızlı ve basit bir işlem ve damarlarımda dolaşan adrenalikle lobi katındaki restoranı buluyorum

-*Culina* adında bir İtalyan mekanı.

Girişte kimse yok ve kalabalık odayı taradıktan sonra onu bir grup erkekle birlikte pencerenin yanında otururken görüyorum. Beklediğimden daha gençtiler. Muhtemelen yirmili yaşlarının sonlarında ya da otuzlu yaşlarının başındalar. Üçü de Morgan'a gözlerinde şehvetle bakıyor, profesyonellikten uzak ve düpedüz kabalar. *Benimle dalga mı geçiyorsun?* Kimse *benim* kadınıma öyle bakamaz.

Uzun boylu, koyu kahverengi saçları kız gibi at kuyruğu şeklinde arkadan bağlanmış olan, kolunu onun sandalyesine doluyor. Kızın fark ettiği ve fırçaladığı bir jest. Kıskançlık dalgası neredeyse beni devirecekti ve hiçbir mantık yürütmeden, şef garsonun beni kovalamasından kaçınarak ona doğru yürüdüm.

"Yani, Scarlett'in-" Cümlesinin ortasında durdu, masada yanında duran beni izlerken gözleri genişledi.

"Noah, burada ne işin var?" diye soruyor, şok olmuş ama kendini toparlamaya çalışıyor.

Masada oturan adamlar kibirli sırıtışlarıyla beni bir aşağı bir yukarı süzüyorlar. At kuyruklu olan, Morgan'ın arkasında umursamazca duran kolunu geri çekmiyor. Ellerim hazır, tam şu anda onu boğmaya hazırım. Aptalca davranışından dolayı ondan ne kadar nefret etsem de, duruşumu düzeltiyor ve onu kızdırmak için kendimden emin bir şekilde hareket ediyorum.

"Özür dilerim ama halledilmesi gereken bazı yarım kalmış işlerimiz var." Sert bir bakışla adamlara doğru döndüm. "Bayan Bentley'i ödünç almam gerekiyor... mesela..." Saati baktım, "... on dakika."

"Noah, bu bekleyemez mi?" diye soruyor, sinirli bir şekilde ve misafirlerine sahte bir gülümseme takınıyor.

"Artık değil."

Kendini affettiriyor ve restorandan çıkarken beni yakından takip ediyor. Gözden kaybolduğumuzda elini tutup onu asansöre doğru yönlendiriyorum.

"Noah, aklını mı kaçırdın sen? Bu önemli bir anlaşmaydı ve onlar sadece bu gece için buradalar," diye kekeliyor, bir an için söyleyecek söz bulamıyor.

Asansör beşinci katta ve sabırsızlıkla elini tutup merdiven boşluğunun kapısını açıyorum.

"Ne yapıyorsun sen? Topuklu ayakkabı giyiyorum ve sen benden kaç basamak tırmanmamı istiyorsun?"

Bu kadının çenesini kapatması gerek.

Belinden tutup kaldırıyorum ve omzuma atıyorum. Tekmeliyor ve çığlık atıyor, onu yere bırakmam için yalvarıyor. İkinci kata geldiğimizde, oda asansörün hemen yanındaydı. Kartı okutup içeri giriyorum ve sonunda onu yere bırakıyorum.

Bir an için tökezliyor, gözleri vahşi ve öfkeyle dolu. "Bu delilik ve anladığını sanmıyorum-"

Onu kapıya doğru bastırıyorum, hızlı ve sert bir şekilde, dudaklarımı onunkilere çarparak. Göğüsleri yumuşak ve yuvarlak, göğsüme doğru sertçe bastırıyor. *Kendimi onlara gömmek istiyorum. Bir ömür boyu olmasa bile saatlerce kaybolmak.* Bekle, az önce ne düşündün?

"Noah," diye pantolonunu indirdi, takım elbise ceketimin yakalarına tutunarak.

İşaret parmağımı dudaklarına götürerek sessiz olmasını işaret ediyorum. "Artık beklemiyorum Morgan," diyorum fısıltının biraz üzerinde bir sesle. "Bekledim zaten

yeterince uzun. Yarın ne olacağı umurumda değil. Şu anda sana ihtiyacım var."

Sadece on dakikam olduğunu biliyorum. Bencil bir piçim ama kariyerini tehlikeye atmak istemiyorum. Ellerim elbisesinin üzerinde geziniyor, kıcını ellerime doğru kaldırıyor. Kollarını boynuma doluyor, beni kendine çekiyor ve aynı şekilde hissettiğini bana kanıtlıyor.

Beklemek abartılıyor zaten.

Uzun, ince bacakları belime dolanıyor ve bana onu kapıya doğru götürmek için mükemmel bir açı veriyor.

Hızlı bir hareketle pantolonumun kemerini çözüp ayak bileklerime indiriyorum. Başımı boynunun kıvrımına gömüp tenini içime çekiyorum. Onun gibi kokuyor, biraz hindistan ceviziyle karışık çok saf ve şehvetli bir koku. Duyu organlarım harekete geçiyor ve teninin kokusu bedenimi erime evresine sokuyor, üstelik henüz içine bile girmedim.

Külotu pahalı, dantelli ve üst kısmına minik kristaller serpiştirilmiş gibi. Daha sonra değiştirebilirim. Para bunun için var. Ve böylece, onu incitmediğimden emin olarak ellerimin arasında sıkıştırıp yırtıyorum. Nefes alışının sesi vücuduma hoş bir ürperti gönderiyor. Vücudu geriye doğru eğiliyor ve boynunda görünen damar beni her santimini öpmeye davet ediyor, lanet olası bir vampir gibi damarlarından pompalanan kanın tadına bakmak istiyorum.

O hazır.

Aşağı uzanıyorum ve şaftıma yapışıyorum, ısrarcı zonklamayı evcilleştiriyorum ve horozumun ucuyla girişini kızdırıyorum. Nefis bir şekilde ıslak, yumuşak ve sıcak. *Hem de çok sıcak.* Bu anın tadını çıkarmalıyım ama ben bencil bir hıyarım. Karnı küçülürken kendimi içeri kaydırıyorum, derin bir nefes alıp etrafımda muhteşem bir şekilde inerken havayı emiyorum. Adımı sayıklıyor, bedenlerimizin hareketiyle uyumlu heceleri usulca seslendiriyor.

Daha derine itiyorum, duvarlarının etrafımda sıkılaştığını hissediyorum. Neredeyse orada. *Neredeyse orada olduğunu biliyorum.* Beni kavrayışını bırakıyor, gözleri benimkilerle buluşurken kapıya yaslanıyor.

Ve bana özlemle bakışındaki bir şey beni içine çekiyor. Arzu.

Şehvet.

Açgözlülü

k.

En güçlü itişlerle ona sertçe çarpıyorum, amının sikimin etrafında kasıldığını hissediyorum ve ardından yüksek sesle ağlıyor.

Benden bu kadar.

Hızla çekiyorum, vücudum büyük bir zevkle ileri doğru sarsılırken kalçasının her tarafını serbest bırakıyorum. Boynuna doğru yoğun bir şekilde nefes alırken, görüşüm sadece yıldızları, ayları ve lanet olası havai fişekleri görerek kör oluyor.

Az önce bana ne yaptı?

Başparmağımı kalçasında gezdirerek bana ait olanı alıyorum çünkü açgözlüyüm ve beni tatmasını istiyorum. Başını kaldırıyor ve başparmağımı yukarı doğru hareket ettirip alt dudağının üzerinde hafifçe kaydırışımı inceliyor. Dudakları ayırık kalıyor, gözleri geniş ve çaresizlik dolu, ona daha fazlasını vermem için yalvarırken küçük nefesler zar zor kaçıyor.

"Sadece olacakların bir tadı," diye mırıldanıyorum, ağzım onunkinin üzerinde gezinirken.

Dilini alt dudağında gezdirerek hınzırca gülümsüyor. "Oldukça iştahlıyım."

"Gitmen gerek," diyorum ona hoşnutsuzlukla. "Ama bir an için bile bunun bittiğini düşünme. İşin biter bitmez burada seni bekliyor olacağım."

Ellerini kollarımda gezdiriyor, bacaklarını serbest bırakırken pazularımı kavırıyor. Şimdi bile, her şey bittikten sonra, onun basit dokunuşu beni eritiyor. Dengesini korumaya çalışırken bacakları titriyor ve destek için tekrar bana tutunuyor.

Aşağı uzanıp pantolonumu yukarı çekiyorum ve kemerimi bağlı bırakıyorum. Ne de olsa toplantısı biter bitmez buraya dönmesini bekliyorum. O zaman gerçek eğlence başlayacak.

Birkaç mendil almak için banyoya koşar. Temizlendikten sonra elbisesini düzeltiyor ve saçını düzeltiyor. Onun durduğu yere doğru yürüyorum ve arkasına geçiyorum. Görüntülerimiz aynaya yansıyor ve sanki kalbim göğsümden tamamen düşmüş gibi, tek bir şey biliyorum.

Bu doğru hissettiriyor.

Bakışlarımı kırıyor ve kapının koluna yapışıyor. Koluna uzanıp onu bir kez daha kendime çekiyorum.

"İyi miyiz?"

Aramıza düşen sessizlik, bir şeylerin ters gittiğine dair beni endişelendiriyor. Paniğim artmaya başladığında, çenemin alt kısmının izini sürüyor. Şişmiş ve sarkık dudakları yukarı doğru kıvrılıp hülyalı bir gülümsemeye dönüşüyor.

"Noah," diye iddia ediyor, dilini yuvarlayarak, sadece ismimi söyleyerek beni baştan çıkarıyor. "Biz iyiden de öteyiz."

CHAPTER 22

MORGAN

Bana ne yaptığı hakkında hiçbir fikri yok.

Ve kendimden
nefret ediyorum.
Onu istediğim
için.

Onun her parçasını arzuladığım için.

Ofisime adımını attığı anda eski halimi gördüm. Başkalarının omuzlarına yüklenen ağırlığın üzerime binmesine izin vermeden önce olduğum kişiyi. Ona karşı koymaya çalıştım ama ukala tavrı beni alt etti. İlk karşılaşmamızda masanın karşısında otururken sadece onun varlığı bile bu gömülü duyguyu, arzuyu harekete geçirdi.

Kaslı yapısı, üzerine mükemmel oturan lacivert takım elbisesinin ardına gizlenmişti. Uzun boylu, saçları modern bir şekilde şekillendirilmiş ve yana doğru taranmış, güçlü çene hattını vurguluyordu. Vücudum anında ona dokunmak için can atsa da, beni boğan ve bir can yeleği için yalvartan onun masmavi gözleriydi.

Ama erkeklerle yatıp sonra da çekip gitmek gibi korkunç bir alışkanlığım var. *Ya da en azından eskiden öyleydim.*

Noah Mason tam bir yıkım topu. Her parçam onu uzaklaştırmaya çalışsa da beni de yanında götürüyor.

Ve sonra, hiçbir uyarıda bulunmadan beni becerdi. Kapıya karşı, meydan okuyarak ve homurdanarak. On dakikadan kısa bir süre içinde

Bu hayatımda hiç yaşamadığım bir şey. Kapıları açtı ve ünlü kız kardeşinin gölgesinde yaşayan ve kafese kapatılmış bir kadın olan Violet Winters'ı özgür bıraktı.

Toplantıyı çok fazla sorun yaşamadan tamamlamayı başardım. Jacque bana odasında bir gece içkisi teklif etti ama ben nazikçe reddettim.

Noah'nın duygularını ifade etmekte zorlandığını biliyorum ama kıskanç bir adam rolünü tam anlamıyla oynuyor.

Asıl soru şu: Noah'nın odasına geri dönecek miyim, dönmeyecek miyim?

Dakikalarca barda oturup bir sonraki hamlemi düşündüm, kendimi nasıl burada bulduğumu, hayatın neden sanki yeterince işim yokmuş gibi bu devasa falsolu topu önüme atmayı seçtiğini merak ettim.

Ve sonra başka soru yok.

Kendimi hemen kapısının önünde buluyorum, kapıyı çalıyorum ve kapıyı açtığı anda üzerinde sadece bir havlu var, beni görünce rahatça yere bırakıyor, geri dönemeyeceğimi biliyorum.

Beni tekrar duvara yaslıyor, bu sefer beni döndürüyor ve arkamdan beceriyor. Bir aygırın dayanıklılığına sahip ve tamamen tükenmiş olmama rağmen, beni yatağa yatırarak ve o anda ihtiyacım olan her şeyi vererek bitiriyor - yavaş, kirli, erotik seks.

Vücudum kendini zorladı - daha önce cinsel olarak deneyimlemediğim bir şey. Birçok şey yaptım ve birçok erkekle birlikte oldum ama o sanki tüm ihtiyaçlarımı karşılayan bir seks tanrısı gibiydi. Daha önce, alıcı olduğum konusunda şaka yapmıştım. Bencillik uygun bir kelime olurdu. Evet, erkeklere sakso çektim ama neredeyse her zaman tüm ilgiyi ben istedim.

Yine de Noah'la birlikte geri vermek istiyorum.

Tırnaklarımı kaslı, zayıf gövdesinde gezdirip karın kaslarını gıcırdatırken, siki beni acımasızca tahrik ediyor, dimdik duruyor ve ilgi için yalvarıyor. Kendimi tutmuyorum, alay da etmiyorum, ağzımı vücudunda bir maraton yarışı gibi gezdiriyorum, ta ki hepsini içine alana kadar. Dudaklarım shaftının etrafını sarıyor ve sırt kaslarımı gevşeterek boğazımın izin verdiği kadar aşağı itiyorum. Ardından derin ve boğuk bir inilti geliyor, beni daha derine iterken ellerim saçlarımı karıştırıyor.

Vücudum yine tepki veriyor. Üzerimde olduğu için ağırlı ve hassas olsa da, meme uçlarım dikleşiyor, sertleşiyor, zevk ve acının bir karışımı. Durmam için yalvarıyor ama ben bu konuda acımasızım, devam ediyorum çünkü onun tamamına ağızımda ihtiyacım var.

Ama onun gücü benimkinden daha ağır basıyor. Ve tek bir hamleyle beni dört ayak üstüne düşürdü. Dizlerim sallanmaya başladı, yorgun ve bitkin. Bana ne yaptığını biliyor ama bencil piçin umurunda değil. Bana ne istediğini söylüyor.

Her
şeyimi.
Şimdi.
İşte.
Bu gece.

Ve ben de bunların hepsini istiyorum. Beni bu odadaki her yere götürmesini ve nelere sahip olduğunu göstermesini istiyorum. Tüm kartlarını masaya koymasını. Bacaklarım artık sallanmayı bırakıp felç olana kadar kirli zihninde hayal ettiği her şekilde beni almasını.

Ama gerçekler insanın hayallerini yıkıp geçiyor. Burada kalamayacağımı biliyorum ve Noah'nın sabırlı bir adam olmadığını çok çabuk öğrendim. Bir şeyler talep ediyor ve ihtiyaçlarının karşılanmamasını iyi karşılamıyor.

Otel Los Angeles'ın kalabalık bir bölgesinde yer almasına rağmen, dışarıdaki gürültü bu odanın dört duvarının içinde duyulmuyor. Ölüm sessizliği, sadece kalplerimizin çılgınca birbiriyle senkronize atışları, duyabileceğiniz en korkunç ses. Her atış, yüksek ve tuhaf, içimi ürpertiyor.

Noah ellerini kolumda gezdirerek yavaşça tenimi ısıtıyor. Durumun karmaşıklığının farkında değil ya da anlamıyor. Ve şimdi o an değil, bu yüzden onun yanında yapmayı öğrendiğim tek şeyi yapıyorum-kaçıyorum.

"Gitmem gerek Noah, sabah yapmam gereken işler var."

"Neden kalamıyorsun?" Öfke ve çaresizlik ses tonundan süzülüyor.

Sorular. *Daha fazla lanet soru.*

Ne zaman medeni olmaya çalışsam, sonunda eski evli çiftler gibi tartışıyor ve kavga ediyoruz. Bazen de bilerek kavgayı seçiyorum çünkü onu başka türlü nasıl uzaklaştıracağımı bilmiyorum. Onu incitmek istemiyorum ve her parçam biliyor ki geçen her saniye kendim için daha büyük bir ağ örüyorum.

"Çünkü bu gece kalabildiğim kadar kaldım. Lütfen benimle kavga etme. Az önce aramızda olanları mahvetme," diyorum, yüzümdeki hüznü uzak tutup yerine en küçük gülümsemeyi koyarak.

Parmağını dudağımda gezdiriyor, kapüşonlu gözleri beni şüpheyile izliyor. "Yarın."

"Yarın," diye tekrarlıyorum, fısıltının üzerinde.

Yanıdaki masada telefonu çalıyor. Şöyle bir bakıyor ama hemen telefonunu yere bırakıyor. İfadesinin değiştiğini görebiliyorum, endişeli bir bakış.

EndiŖe gözlerine yansıyor.

"Her Ŗey yolunda mı?"

BaŖını salladı, "Evet, sadece bir mesaj."

Ona Kate olup olmadığını sormak istedim. Bazı nedenlerden dolayı, o beni daha iyi anlıyor. Aralarında bana doğru gelmeyen bir bağ, sözde bir dostluk var. Noah kadınlarla arkadaşlık kuracak bir tipe benzemiyor, tabii ki bir çıkarı yoksa.

Duygusal bir insan değilim, her zaman acıyı engellemenin bir yolunu bulurum. Annemin cenazesinde bile ailemin ve arkadaşlarımla önünde zayıf görünmekten korktuğum için g zyaŖı d kmedim.    gün sonra önemli bir sınav için kampüse giderken sonunda yıkıldım. Babama ya da Scarlett'e arabamın kırmızı ıŖıktta nasıl durduğunu hiç anlatmadım ve yeŖil yandığında acıdan felç olmuŖ bir halde hareket edemiyordum. Acı bana öyle bir güçle vurdu ki, katatonik durumum çevremdeki sürücüleri alarma geçirdi. Kendime gelmeyi baŖardıđımda, kendimi en yakın kardeŖlik evine götürdüm ve kendimi alkole, uyuŖturucuya ve rastgele erkeklerle sekse kaptırdım. Bu benim en karanlık saatimdi. ArkadaŖım beni bulup fiziksel olarak evden dıŖarı s r kleyene kadar dört gün süren bir saat.

Ama Noah ile ilgili bir Ŗey sinirime dokundu. Kendimi tutmaya  alıŖtıđım bir Ŗey.

Giyinip onu orada bırakıyorum, aceleyle arabama gidiyorum ve kafam karıŖık bir halde eve dönüyorum.

Eve girip anahtarlarımı sessizce koridordaki masanın üzerine bıraktığımda saat gece yarısından biraz önceydi.

"Geç kaldın," diyor oturma odasının içinden.

Oda loŖ, sadece k  k bir lamba geniŖ odanın bir k Ŗesini aydınlatıyor. Duruyorum ve sırtımı ona dönüyorum, yüzüme kazınan ifadeyi görmesinden korkuyorum.

"Halledilmesi gereken iŖlerim vardı."

Ben gergin bir Ŗekilde konuŖmasını beklerken o sessizliğini koruyor, sessizce nefes alıyor. "Seni sordu."

Ve sonra, suçluluk ve utanç son birkaç saattir hissettiğim tüm mutluluğun önüne geçiyor. Kalbim neredeyse yere d Ŗ yor, ađırlaŖıyor ve ona verdiğim acıdan dolayı üzülüyorum. İstemeden, ama yine de, daha iyi bilmeliydim.

Suçluluk duygusuyla ayaklarımı sürüyerek evin arka tarafına doğru ilerliyorum ve sessizce odasının kapısını açıyorum. Gece lambası yanıyordu.

Yastığının hemen üstünde. Hafif horultularla yatağına doğru ilerliyorum ve onu top gibi kıvrılmış, en sevdiği tren *Gordon*'a sarılmış halde görüyorum. Sodor adasında yaşayan en yaşlı ve en bilge tren. Elinden almaya cesaret edemiyorum, onun yerine battaniyeyi çekip çenesinin hemen altında durduruyorum.

Eğilip alnından öpüyorum ve birkaç dakika onu izledikten sonra çekiliyorum. Ne kadar özel olduğunun farkında değil. Her gün karşılaştığı zorluklara rağmen, o pek çok insanın kalbine ait. Benimki, ona karşı tamamen sevgi dolu ve tek yapmak istediğim onu korumak.

Kapıyı kapatıyorum, gece boyunca seslenirse diye hafif aralık bırakıyorum. Odama geri dönüyorum, yatağımızda yatıyor, kendi tarafını tutuyor.

"İyi yerleşemedi."

Suçluluğumu göstererek tekrar özür dilerim. "Burada olmadığım için özür dilerim."

"Meşgulsün," diyor kucağında iPad'iyile. "Bu hafta sonu şehir dışında olacağım. Sen iyi olacak mısın?"

Gözleri benimkilere takılıyor ve onu mükemmel bir şekilde okuyabiliyorum. O da benim gibi kendi suçluluğunu taşıyor. Bunu itiraf etmekten rahatsız olduğunu biliyorum, ben de bunu sormaktan rahatsız oluyorum. Bunu biliyorum, adı Jessica ve o duştayken ona mesaj atma konusunda çok becerikli.

Bileziğimi çıkarıp şifonyerin üzerine koyuyorum. "Ah... evet, sanırım babam şehre geliyor, her neyse."

Başını sallıyor ve dikkatini tekrar iPad'ine veriyor. Banyoya doğru ilerliyorum ve kıyafetlerimi çıkarıyorum. Tenim kızarmış, işaretlenmiş ve Noah tarafından lekelenmiş. Kısa bir an için gözlerimi kapatıyorum, ellerimi göğüslerimde gezdiriyorum, onun adımlarını takip ediyorum. Daha fazlasını istememeliyim ama bedenim bunu hayal edebileceğimden daha fazla arzuluyor. Ağrıyan kaslarımı rahatlatacak kadar uzun süre düşünüyorum ve yatmak için giyindiğimde banyonun ışığını kapatıp yatağımızın yanında duruyorum.

Yine yana çekiliyor ve ben de içeri giriyorum; lambanın tıktırtısı odada yankılanıyor. Sonra aramıza karanlık çöküyor.

"Her şey yoluna girecek Morgan," diyor karanlıkta sessizce. Cep telefonum elimin içinde bip sesi çıkarıyor. Mesajı okumak için kaldırıyorum.

Acil bir durum var. Raincheck?

Ben: *Elbette. Her şey yolunda mı?*

Olacak.

O şeyin biri olup olmadığını soracak yüreğim yoktu. Artık nasıl hissettiğimi kontrol etmenin ve kalbimi bu oyundan çekip çıkarmanın bir yolu yok. Noah ofisime adım attığı andan beri beni tüketen hislerin tek bir şeye yol açmasından korkuyorum.

Ben ona *aşığım*.

CHAPTER 23

KATE

Finans direktörümüz Richard bir dakika içinde bir mil konuşurken, ekrandaki denklemlere bakıyorum, kafamda sayıları hesaplıyorum.

Richard gözlüğünü çıkarıp eski bir mendille silerken, "Bu rakamlardan memnun değilim," diyor. "Rakamlarımız ulaşamaz."

Dört saatten fazladır bu toplantı odasındayız. Bir saat önce getirilen sandviçlerin yanı sıra birkaç kahve içtim ve sinir sistemim yanmanın eşiğinde.

"Richard," diye söze başlıyorum, sandalyemi dönerek ona doğru yaklaşıyorum. "Bu küçük işletmelerle para kaybediyoruz. Sermayelerini artırmak için gereken fonun daha kârlı sektörlerimize harcanması daha iyi olacaktır."

"Kate," diyor Richard küçümseyici bir gülümsemeyle. "Rakamlarım yalan söylemez."

"Doğru değiller Richard," diyorum ona, aynı konuşmayı tekrar tekrar yaptığımız için hayal kırıklığına uğramış bir halde. Dudaklarımı birbirine kenetleyerek, onu beceriksiz olmakla eleştirmeden önce düşüncelerimi bir yapbozun yerine oturması gibi bir araya getiriyorum. "Londra ofisimizdeki Jonathan, Avrupa pazarımızdaki kârı üç katına çıkardı. Nasıl mı? Çünkü başlangıçta doğru rakamları yansıtıyor. Bunu neden burada tekrarlamadığınızı anlamıyorum."

"Katılıyorum," diye araya giriyor Lex, kollarını kavuştururken yüzü geriliyor. Lex ile Richard'ın mazeretlerine sinirlendiğini bilecek kadar uzun süredir çalışıyorum. İş söz konusu olduğunda, Lex beceriksiz çalışanlara müsamaha göstermez. "Neden burada doğru rakamları göremiyoruz? Açıkçası Richard, hiç etkilenmedim ve yarın görüşmek istiyorum. Bana daha iyi bir sonuç göster, yoksa bazı önemli kesintiler yapacağız."

Richard'ın yüzü pancar gibi kızarır. Pislik herif suçu başkalarına atıp kendi hatası değilmiş gibi davranmak yerine oyununu geliştirse iyi olur. Birden fazla kez doğrudan Lex'e gidip direktiflerimden şikâyet etti. Bir kadına rapor vermekten nefret eden şovenist bir mağara adamı. Şikâyetlerinin hiçbir haklılığı yok ve Lex işimi doğru yaptığımı çok iyi bildiği için beni sorgulamıyor bile.

Toplantımızı sonlandırıp ekibi gönderiyorum ama önümüzdeki hafta boyunca onlardan ne beklediğime dair sert bir uyarı yapmadan önce değil. Son kişi de kapıyı kapatırken, tuttuğum nefesi dışarı veriyor, oluşan düğümleri hafifletmek için boynumu bir o yana bir bu yana çeviriyorum.

İnanılmaz derecede stresli bir hafta oldu ve hafta sonu yeterince hızlı gelemiyordum.

Odada sadece ben ve Lex varken, diğer yönetici ekip olmadan daha özel konuları tartışma şansımız oluyor.

"Richard'ın performansından memnun değilim," diyor Lex, kısa bir süre için telefonunu yere bırakarak. "Görmek istediğim şey bu değil."

"Seni uyarmıştım Lex. Aylar geçtikçe yanlış rakamlara odaklanıyor. Bu bize pahalıya patlıyor."

"Haklısın," diye kabul etti. "HR'yi buraya getirelim. Richard'ın gitmesini istiyorum. Bu arada Jonathan'a daha fazla para teklif ederiz, o da görevi devralır. Finans departmanımızı elden geçirir ve ekibi güçlendiririz."

Bu süreçte yeni değildim, birçok çalışanı performansı nedeniyle işten çıkarmıştım. Richard da bir istisna değil. Uzun zamandır bekliyordum ve Lex'in sonunda onun gerçek yüzünü görebilmesine sevindim.

"Seninle konuşmam gereken bir şey var. Aslında iki şey."

Masanın altında bacak bacak üstüne atıyorum. Ayağımı gergin bir şekilde yere vurarak bakışlarımı Lex'in yüz ifadesine sabitliyorum. Kızgın olduğu zamanlar hariç, çoğu zaman okunamaz bir adamdır. Lex ne zaman benimle bir şey konuşacak olsa, bu benim saatlerce çalışmamla sonuçlanıyor.

"Dün gece Anton Laurent ile görüştüm."

Anton Laurent Avrupa'nın en zengin girişimcilerinden biri. Batı Avrupa'nın en büyük medya şirketinin yönetim kurulu başkanı. Kendisi, iş modeli ve İtalya'da yerleşik tanınmış bir yapım şirketiyle birleşerek elde ettiği son başarı hakkında bir şeyler okudum.

"Oh," diyorum. "Aklının şimdiden çalıştığını görebiliyorum."

Lex'in dudaklarının kenarları bir gülümsemeyle savaştı, kaşları hafifçe kalktı.

"Beni iyi tanırırsınız," diye itiraf ediyor ve sinsi bir sırıtışla devam ediyor. "Bir süredir Avrupa'da genişleme konusunu görüşüyorduk. Lexed'in peşinden gitmesini istediğim birkaç fırsat var ama elbette Charlotte'un önümüzdeki birkaç ay içinde doğacak olması nedeniyle ona yakın olmaktan başka seçeneğim yok."

"Uh-huh." Dev topun düşmesini beklerken kollarımı göğsümün altında kavuşturarak başımı sallıyorum. "Büyük sürprizi bekliyorum."

"Bu projeyi en başından itibaren senin yürütmeni istiyorum. Manhattan ofisimizi çok iyi idare ettin, Londra'nın sorunsuz çalışmasını sağladın ve açıkçası senden başka kimseye güvenmiyorum."

Derin bir nefes alıyorum, genişleme planlarından ve benden tam olarak ne yapmam gerektiğinden bahsetmeye devam ederken onu dinliyorum. İçimi bir gurur duygusu kaplıyor. Lex yetkin olmadığını düşünseydi bunu istemezdi. İş odaklı, profesyonel kararlar alıyor ve kişisel bağlarımız nedeniyle bana karşı asla iltimas göstermiyor.

Yavaş yavaş da olsa, o konuştukça endişelerim artıyor ve içime şüphe girmeye başlıyor. Öğrenmem gereken çok şey var ve İşletme Yüksek Lisansımı tamamlayarak akredite olmama rağmen, pratik deneyimim yetersiz kalıyor. Lex'in bu alandaki muazzam deneyimine kıyasla sadece dört yıl oldu.

"Avrupa... vay canına," diye itiraf ediyorum, sesim şaşkınlık içinde. "Onur duydum ama yapabileceğimi sanmıyorum-"

Konuşmamı engellemek için elini kaldırdı. "O cümleyi bitirme bile. Yapabileceğini biliyorsun. Sana bir şey öğrettiysem, o da özgüven olmalı. Daha denemeden başarısızlığı aklına yerleştirme."

"Evet, anlıyorum ama Avrupa?" Düşüncelerimi toparlamaya çalışıyorum. Çok fazla soru var. Lojistik, zamanlama ve liste uzayıp gidiyor. "Peki nasıl? Nereye?"

"Fransa. Tam olarak Paris." Bakışları bana sabitleniyor, gözdağı ve şefkat karışımı bir bakış. Beni iyi tanıyor, denemeden önce bile kendimden şüphe edeceğimi biliyor. Yine de baskı altında iyi performans gösterdiğimi de biliyor. "Orada en az üç yıl kalman gerekecek."

"Paris'te üç yıl mı?" Kafamı şaşkınlıkla eğerek soruyorum. "Peki ya bu ofis?"

"Bence George bunu başarabilir. Değerini kanıtladı ve dürüst olmak gerekirse Kate, sen de bir sonraki adım için hazırsın."

"Ama... Paris," diye tekrarlıyorum, bakışlarımı masaya doğru indirerek. "Herkesi geride bırakmak zorunda kalacağım."

Charlie'yi, kızların büyüdüğünü görememeyi ve ailelerine katılan yeni bebeği düşünüyorum. Bir de Eric var. Dramatik tavırlarına rağmen, onun varlığı kafamdaki kurumsal kaosu dengeliyor. Eric'in sünnet etrafında dönen bir sohbetle sizi dünyaya geri getirmesi gibisi yok. 'Et ceket' kelimeleri sonsuza dek hafızama kazınacak.

Ve Noah.

Bu kadar kısa bir süredir hayatımda olan birini özlemek benim için aptalca. Elbette, sahildeki o vahim olaydan bu yana arkadaşlığımız derinleşti. Neredeyse her gün konuşuyoruz ve onunla hayat *katlanılabilir*. Yine de son zamanlarda bir değişim oldu ve bunun Morgan'la ilgili olduğunu biliyorum. Noah'nın egosunu okşamaya ve bekâr erkek kişiliğini korumaya çalışarak duygularını inkâr edeceğini çok iyi bildiğim için onu araştırmaya isteksizim.

Lex boğazını temizler, elini masanın üzerine koyar ve parmak uçlarıyla masaya vurur.

"Arkanda bırakmak istemediğin özel biri var mı?" diye soruyor, beni sinsice izleyerek.

"Hayır," diye kekeleyorum. "Başlangıç olarak Charlie var, ve tabii ki Amelia ve Ava. Eric zaten sinirlerimi bozmaya başladı."

Başını sallıyor. "Ya Noah?"

"Noah bir arkadaş," diye yineliyorum. "Bekle! Bunu sen mi soruyorsun yoksa Charlie mi?" "Cezalandırılmaktan korktuğum için buna cevap vermiyorum." Lex bakışlarını indiriyor,

Yüzündeki sırıtışı gizleyemedi. "Paris'e dönelim. Teklifimi düşünecek misin? Çok iyi bir ücret alacaksın ve Anton'un oğluna ait bir çatı katı dairesinde kalacaksın."

Bazen, keşke para beni yönlendirseydi diyorum. Lex bana zaten bir yönetici maaşı ödüyor ve birikimlerimi Londra'da şu anda kirada olan küçük bir daireye yatırdım. Bunun dışında güzel kıyafetlerim ve birkaç süslü cüzdanım var. Ama son zamanlarda bunların hiçbiri bana keyif vermiyor.

"Bu harika bir fırsat," diyorum ona.

"Ama?"

"Aması yok. Sadece işleme."

Lex keskin bir baş hareketiyle ihtiyaçlarımı anlıyor ve Paris sohbetini şimdilik sonlandırıyor.

"Peki, ikinci şeyime gelirsek. Charter Group'un yarın siyah kravatlı bir daveti var. Katılmayı planladığım bir şey değildi ama Charter Group'un başkanı Winston Charter da katılacak." Dizüstü bilgisayarını kapatarak dikkatimi bir süreliğine dağıttı. "Planın olmadığını umarak son dakikada iki bilet almayı başardım. Onunla tanışmanı gerçekten çok isterim."

"Bekârım ve bugün Cuma gecesi," diye hatırlatıyorum ona küçük bir kahkaha atarak. "Başka ne planım olabilir ki?"

"Sadece bir şey var..." Lex biraz rahatsız görünerek sözünü kesiyor. "Bundan bahsetmeden önce, Charlotte'un katılma konusunda bilinçli bir karar verebilmeniz için size söylememde ısrar ettiğini açıklığa kavuşturmak istiyorum."

"Ne oldu?"

"Sözde arkadaşın Dominic de etkinlikte olacak."

İş öncelikli olduğu için isim aklıma gelmiyordu. Ama tıpkı dev bir yıkım topu gibi, ona bağlı olan her şey kuvvetle geri geliyor. Lex cevap vermeme bekliyor ve kırılgan bir duygusal durumla fazla kadınsı görünmemek için dengeli bir gülümsemeyle duruşumu düzeltiyorum.

"Sorun olmaz," diyorum zoraki bir ifadeyle. "Bana nerede ve ne zaman olduğunu söyle."

Lex bana tüm detayları anlatıyor ve o çıkar çıkmaz hafif bir panikle odada volta atmaya başlıyorum. Birincisi, giyecek hiçbir şeyim yok. Özellikle de güvenimi yerle bir eden ve beni kurumaya terk eden bir adam tarafından görülmeye değer hiçbir şeyim yok.

İkincisi, panikliyorum - nefes alamıyorum, kalbim çarpıyor, ter içinde kalıyorum.

Kahretsin.

Cep telefonumu alıp Noah'ı aramak için rehberimde geziniyorum. Tam ismine dokunmak üzereyken aniden duruyorum. Bir şey beni engelliyor. Son zamanlarda Dominic konusu ne zaman açılrsa, Noah onunla iletişim kurmaya çalışmayı düşündüğüm için bile beni azarlıyor. Ve konu derslere geldiğinde, Noah geri adım *atmıyor*.

Bu da aynı ders olacaktı ve ben de Charlie'yi aramaya karar verdim.

"Bu aramayı bekliyordum."

"Bana bir uyarı verebilirdin, böylece Lex'in önünde yüzümü kurtarabilirdim," diye yakınıyorum.

"Yüzünü kurtar," diye alay ediyor ve ardından küçük bir of çekiyor. "Lex'in umurunda değil.

Aslında, umurunda. Winston'la tanışmanı istiyor. Hepsi bu kadar."

"Bunu anlıyorum, ama-"

"Öte yandan ben bunun kötü bir fikir olduğunu düşünüyorum."

"Elbette biliyorsun," diyorum, tüm bu ikilem karşısında paniğe kapılmış bir halde. "Onca yıl önce, o yardım balosunda Lex'e rastladığında, orada olacağını bilseydin gider miydin sence?"

"Hayır, bunu bilerek gitmezdim."

"Ağzınızdan çıkan birçok şey duydum küçük hanım, ama bu tam bir saçmalık."

"İyi," diye bağılıyor ahizenin üzerinden. "Muhtemelen yine de giderdim ama bu tamamen farklı bir şey."

"Evet, nişanlı değilim ya da kimseye bağlı değilim. Beni bir şey yapmaktan alıkoyacak ne var?"

"Öncelikle, gururun umursamalı mı?" Charlie konuşmamızın yarattığı hayal kırıklığını bastırmak için burnumun kenarını çimdiklerken şöyle diyor. "Ve kendine olan saygın. Sonuç olarak onunla görüşmenden sana bir hayır gelmez."

"Aynı fikirde değilim," diye geveledim. "Ben büyük bir kızım, Charlie. Kalp kırıklığıyla başa çıkabilirim."

Cadde kalabalık, hepsi de etkinliğin düzenlendiği müzenin önünde yer kapmak için yarışan limuzinler ve lüks araçlarla dolu. Flaşlar sağda, solda ve ortada patlıyor. Paparazziler, kırmızı halıda poz verenlerin fotoğraflarını çekmek için kanalizasyon borusundaki fareler gibi koşuşturuyor.

Büyük kapılardan içeri girdiğimizde, her şeyin görüntüsü karşısında şaşkına dönüyorum. Oda muazzam. Büyüklüğü New York'taki tüm seçkinleri ve daha fazlasını alacak kadar büyük. Her konuk siyah kravat giymiş. Döndüğüm her yerde zarif elbiseler ve gösterişli smokinler var.

Adriana sağ olsun, tasarımcı bir arkadaşıyla irtibata geçti ve bu sabah erkenden bana prova yaptı. Elbise göz kamaştırıcı, dantelden yapılmış, uzun siyah bir elbise ve daldırma yaka. Saçımı sıkı bir topuz yaparak muhteşem beyaz altın kolyemi boynumda sergiledim. Bu

Uzun zamandır bu kadar abartılı bir şey giymemiştim, bu gece için çok ihtiyaım olan zgven artışını memnuniyetle karşılıyorum.

Derin nefes al.

Onu henüz görmedin.

Odanın içindeki yüksek tavanlar, modern bir dokunuşla ortaçağ hissi yaratan, sıralı, şeffaf beyaz organze kumaşlarla kaplıdır. Ortadan büyük bir avize sarkıyor ve kristalleri dans pistinde parıldayan ışığı yansıtıyor. Odanın dört bir yanına serpiştirilmiş yapay ağaçların dalları peri ışıklarıyla örtülüdür.

Sahnede mükemmel bir şekilde konumlanmış, siyah beyaz smokin giyen bir grup yumuşak swing müziği çalıyor, mırıltıları ve vuruşları büyüyen kalabalığın gürültüsünde boğuluyor.

Lex masamızı buluyor ve bana biletlerimizi almak için çok para harcadığını itiraf ettikten sonra, kendimden emin bir pozla başımı arkaya eğiyorum ve Lex'in beni tanıştırdığı herkesi selamlıyorum.

Masamızda sadece zengin girişimciler ve onların ödüllü eşleri oturuyor. Bu bana Charlie'nin bana bir kadının ona böyle dediğini söylediği ve tabii ki gerçek Charlie tarzıyla bu aşağılayıcı unvanı tartıştığı ve o kadını düzelttiği zamanı hatırlatıyor.

Gece boyunca sadece iş konuştuk. Glgelerde saklanan sinirleri aklımdan çıkartıyor. Odayı kısa bir süre taradım, hala görünürde yok. Belki de kaçmıştır. Dominic sosyal bir insan değil, tabii ki kulübünde sevişen insanlar olmadığı sürece.

Sarhoş bir aptal gibi konuşmadan sohbet edebilmek için şarap ve şampanya tketimimi kontrol ediyorum. Winston Charter'la konuşurken bir yerde Lex Paris'ten bahsetti.

"Paris mi?" Winston sıcak bir gülümsemeyle başını sallar. "Ernest Hemingway'den alıntı yapacak olursak, dünyada mutlu yaşayabileceğimiz yalnızca iki yer vardır... evde ya da Paris'te."

"Sanırım görmem gerekecek." Lex'e bakarak sırtıtıyorum.

Lex ve Winston Paris konuşmasına devam ediyor, ben de hâlâ bunları değerlendiriyorum. Ama ikisinin de farklı düşünmesine izin vermiyorum, nasıl ve nereden başlayacağıma, piyasadaki yükseliş eğilimlerine ve aklıma gelen diğer fikirlere dair bazı öneriler sunuyorum.

Konuşmanın sonunda Lex tartışmamızdan memnun görünüyor. "Evet mi?" diye soruyor, sabırla bekleyerek.

Garsondan şampanya alırken ona "Bu bir... daha fazla işlem," diyorum.

Gülümsemesini sabit tutarak, "Siz işlem yaparken ben de eski iş arkadaşlarımla biraz sohbet edeceğim, sonra da geceyi sonlandıracağım," dedi. "Geç saatte katılmam gereken bir video görüşmesi var."

"Video arkadaşınıza iyi olduğumu söyleyin lütfen."

Lex bana veda öpücüğü vermek için eğiliyor ve bu kadar kısa sürede geldiğim için bana tekrar teşekkür ediyor. Sabah erkenden uçağı olduğunu biliyorum, ailesinden asla çok uzak kalmak istemez.

Zamanımı akıllıca kullanmaya karar veriyorum ve kendimi yine Manhattan'da bulunan birkaç CEO ile tanıştırıyorum. Gece ilerledikçe şampanyanın etkisi geçiyor ve ev kulağa çok hoş geliyor.

Dominic'i göremediğim için yaşadığım hayal kırıklığını görmezden gelerek, sohbet ettiğim birkaç misafirle vedalaşıyor ve kalabalık salondan çıkışa doğru ilerliyorum. Kibar olmak için elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışarak kendimi affettirirken, insanların bu kadar kaba olmak ve dinlememek zorunda olmalarına rağmen, yüksek sesle "Affedersiniz" diyerek bir omuza dokunuyorum.

Adam arkasını dönüyor ve bir anda kalbim yere doğru yuvarlanıyor. Atamıyor, uyuşukluktan başka bir şey hissedemiyorum.

Dominic.

Gözleri benimkilere dikilmiş, birbirimizin yanındayken her zaman olduğu gibi. O ağır bakışların ardında hayal gücüm çıldırıyor. İkimizin tek başımıza arzularımıza yenik düştüğümüz ve çekingenliğimizi bir kenara bıraktığımız bir dünya yaratıyorum. Bu cinsel bir susuzluktan ve fiziksel bir bağdan daha fazlası.

Hepsini istedim.

Gözlerinin içine baktıkça daha da derine iniyorum.

"Özür dilerim," diye kekeliyorum, bakışlarımı ayaklarıma doğru kaydırıyorum. "Sadece geçmeye çalışıyordum ve sen olduğunu fark etmedim."

"Nasılsın?" diye soruyor, ısrarcı bakışlarının ardında gizli bir gülümseme var. "Mesajına cevap vermediğim için özür dilerim."

Mesajıma cevap vermediği için üzgün mü?

Kollarımı kavuşturuyorum, boncuklu el çantam kolumun altına sıkıca yerleşiyor. Dudaklarımı sıkıca bastırarak, onun acınası bahanesine duyduğum öfkeyi yansıtmayan bir yanıt düşünüyorum. "Bak, neyse o? Ayrıca ben-"

Beyaz askısız bir elbise giymiş bir kadın kolunu onunkine doluyor. Gözlerinde bir parıltıyla bakışlarını indiriyor ve elbisemin altından

ta ki gülümsemeye zorlayana kadar. "Tatlım, ben de seni arıyordum." Dikkatini Dominic'e yöneltti. "Kleinman'lar düğünümüzün Hamptons'taki mülklerinde yapılması konusunda konuşmak istiyorlar."

Düğün.

Doğru mu duydum?

Başımı yana eğerek gözlerimi kısarken dudaklarımı büzüyorum.

Düğün.

Kadın elini uzatana kadar bu kelime kafamın içinde tekrarlanıyor. Gözlerim pahalı bir elmas yüzüğün bulunduğu parmağına kayıyor.

"Ben Allegra, Dominic'in nişanlım," o tanıttı ile bir hava küstahlık. "Ve sen?"

Boğazımı temizliyorum, adım ya da iddia edebileceğim bir unvanı bile düşünemiyorum.

Nişanlısı

.

Düğün.

Kelimeler boş yere benimle

alay ediyor. Tek

söyleyebildiğim "Kate," oldu.

Eli hala dostça bir tokalaşma için beklerken, geri çekilmeden önce hızla karşılık veriyorum.

"Tanıştığımıza memnun oldum," diyor, sahte gülümsemesini bir kez daha göstererek. "Dominic, tatlım. Lütfen en kısa zamanda bana katıl."

Ondan uzaklaşır ve kalabalığın içinde kaybolur.

Aşağılanmışlığım karşısında gafil avlandım, başımı öne eğdim ve bana yalan söyleme yeteneğini sorgulamak bir yana, gözlerinin içine bile bakamadım. Yaptığımız her şey, yaşadığımız her şey kocaman bir yalandan ibaretti.

"Kate, lütfen," diye sessizce yalvarır. "Bu görüldüğü gibi değil."

Başımı kaldırıp bakışlarını karşılıyorum. "Evlenmek üzere nişanlandınız, doğru mu?"

"Evet, ama-"

"Evlenmek üzere nişanlandın," diye tekrarlıyorum sesimi yükselterek. "Bana yuva kurmadığını mı söyledin? Biriyle bile çıkmıyorsun. Tahmin edebileceğiniz gibi, kafam oldukça karıştı."

"Karışık bir durum," diye mırıldanıyor.

"Karmaşık mı?" Diyorum, ardından rahatsız edici bir kahkaha geliyor. "Ne var biliyor musun?"

Sorun değil. Anladım. Güle güle, Dominic."

Ben uzaklaşırken Dominic koluma yapışıyor, emredici dokunuşu hala

nefes almak için savaşan her santimimi öldürüyor. Bir şeyler için
yalvardım

ama hiçbir şey onun için ne olduğumun soğuk ve sert gerçekliğini silemez.

Kesinlikle *hiçbir şey*.

"Yaşadığımız şey, K-Kate," diye kekeliyor, kelimeleri arıyor. "Beni korkuttu."

Bakışlarım bir kez daha onun gözlerine kayıyor. Gerçeği aramak, yalanlar üzerinde yürüdüğümüz yolu lekelediğinde imkansız bir görev. İçimde, öfke dolu duygularımı kontrol etmek için verdiğim şiddetli bir savaş baskın hale geliyor.

"Korkarsan kaçır ve saklanırsın. Ya da senin durumunda, kalabalığın önünde bir yabancıyla yatarsın," diyorum ona, sözlerim kötülükle dolu. "Ancak bir başkasına ömür boyu bağlanamazsın. Ve özür dilerim, bu ne zaman oldu ki?"

Ses tonunda hafif bir çaresizlikle, "Daha fazla konuşmalıyız," diyor. "Ama soruna cevap vermek gerekirse, bu üç hafta önce oldu."

Başımı sallayıp kolumu onun elinden kurtarıyorum.

"Her şey zamanlamayla ilgili, Dominic." Hâlâ taşıdığım gurura tutunarak derin bir nefes alıyorum. "Senin şansın vardı. Şimdi sen kendi hayatını yaşa, ben de kendi hayatımı. Tıpkı aramızda her zaman olduğu gibi. Ne eksik ne fazla."

Ona cevap verme şansı tanımıyorum, kendimi ondan uzaklaştırmak için büyük adımlar atıyorum. Bu kez kabayım, insanları uyarmadan itiyorum ve çaresizce kaçıyorum. Dışarıda, gecenin soğuk havasında, önümden geçen ilk taksiye atlayıp şoförden kışını kaldırmasını rica ediyorum.

Eve sadece on dakikalık bir yol var ama kırık bir kalp için on dakika neredeyse bir ömür demek.

Kapıcım Jack'in yanından hızla geçerken, onun çapkın şakalarını hoş karşılamak istemeyerek başımı eğiyorum ve doğruca asansöre yöneliyorum.

Anahtarları karıştırıyorum, kapıyı açamıyorum. Anahtarları anahtar deliğinde çevirdikçe, kapının açılması için daha da umutsuz oluyorum. Kilit nihayet döndüğünde, kapıyı iterek açıyorum, sonra içeri giriyorum ve kapıyı arkamdan hızla çarpıyorum.

Kapıya yaslandığımda göğsümün içindeki bir ağrı nefes almamı kısıtlıyor ve bununla birlikte uzuvlarım titremeye başlıyor.

Dizlerimin üzerine çöküyorum, aynı anda yüksek sesle hıçkırıyorum. Duygularımın girdabını kontrol edemeyerek ellerimi destek için yere koyuyorum ve tüm bunların geçmesi için yalvarıyorum.

Dominic soğuk bir bakışla, "Asla senin istediğin gibi bir adam olamayacağım," diye itiraf etti. "Sana dokunursam canın yanar."

Ve tıpkı söylediği gibi, tıpkı tahmin ettiği gibi, beni incitti. Mümkün olan en kötü şekilde.

CHAPTER 24

NOAH

Cehennemden gelen bir gün oldu.

Zamanımı boşa harcayan aptalların sayısı beni inanılmaz derecede sinirli yapıyor.

Ne bir şeyler yemek için durabildim ne de her zamanki gibi kafein alabildim. Bir baş ağrısı gözlerimin arkasını tehdit ediyor ve konsantre olmamı zorlaştırıyor.

Emlakçılar.

İşlerini yapmak onlar için bu kadar zor olabilir mi?

Onlara bütçemi ve tam olarak ne aradığımı söyledim. Piyasada çok sayıda boş mülk olduğu için çok da zor değildi. Yine de beceriksizlikleri beni evim diyebileceğim bir yerden mahrum bıraktı. Beş tane apartman dairesine baktım ve hepsi de çöp gibiydi.

Tüm bunlar uzun bir iş günüyle birleşince beni tamamen bitkin düşürdü.

Şimdi, tek yapmak istediğim *Morgan*'ın içinde olmakken, eve döndüğümde benden ilgi bekleyen çocuklarla karşılaşıyorum. Emlakçı dün beni arayıp bu öğleden sonra için planladıkları tek açık evlerini söyledikten sonra bu akşam onunla buluşmayı ertelemek zorunda kaldım bile. Felaketler birbirini izliyor.

Arka kapıdan giriyorum ve Charlie'nin masada oturduğunu görüyorum. Hâlâ o günkü iş kıyafetlerini giymişti ve tıpkı benim gibi o da

bitkin. Cep telefonuyla oynayıp hızlıca bir mesaj yazıyor, dikkatini tekrar ekrana vermeden önce benimle bağlantı kurmak için başını bir anlığına kaldırıyor.

Masada ev yapımı lazanya var. Charlie nasıl yemek yapılacağını biliyor, bu yüzden buradan ayrılmak zor olacak. Boston'dayken evde nadiren yemek yedim, dışarıda yemeyi ya da Tom'da takılmayı tercih ederdim çünkü o da ziyafet çekmeyi biliyor.

"Aç mısın?" diye soruyor.

"Açlıktan ölüyorum," diye cevap veriyorum, dizüstü bilgisayarımı yere bırakarak. "Kızlar çoktan uyudu mu?"

"Evet, onlar için uzun bir gündü."

Charlie önüme bir tabak koyuyor, meşgul gibi görünen zihniyle sessizce çalışıyor. Endişe verici bir şey var, önüme bir kaşık koyarken gülümsemesi gerildi, ancak bunun bir çatal olması gerektiğini fark etti.

"Bir sorun mu var?"

Bakışları benimkilerle buluşmak için kalkıyor. Gözlerinin ardında bir sıkıntı belirtisi görüyorum ve bir şeylerin yolunda gitmediğini anlıyorum.

"Önemli bir şey
değil." "Tamam..."

Çatalımı lazanyama batırıyorum ve ağzıma doğru kaldırdığımda Charlie yanlışlıkla cep telefonunu yere düşürüyor. "Kahretsin," diye küfrediyor hayal kırıklığı içinde.

"Tamam," diyorum, çatalımı tabağa geri koyarak. "Oturun ve konuşun."

Charlie iç geçirerek tam karşımdaki masaya oturuyor. Karnı büyüdüğü için masaya çok yakın oturması zorlaşıyor. Tanrı'ya bunun taşıdığı bebekle bir ilgisi olmaması için dua ediyorum.

"Noah, Kate ile konuştun mu?"

Başımı sallıyorum. "O zamandan beri değil... Konuşmamızı hatırlayamıyorum. Neden?"

"Dün gece siyah kravatlı bir davet vardı. Kate ve Lex de katıldı."

"Bu güzel," diyorum, haber değeri olan bir şey bekliyorum. "Ve endişeleniyorsun çünkü?"

"Dominic oradaydı."

Bu isim bana binlerce bıçak gibi saplandı. Adamdan tiksiniyorum ve bununla birlikte içimde öfke dönmeye başlıyor. Onun orada olduğu ve büyük olasılıkla bağlılık karşıtı konuşmalarıyla Kate'in beynini yıkadığı düşüncesi, Kate'in değerini sorgulamasına neden olacak. Ve bunu Kate'e yaptığı için onu sikeyim.

"O heriften nefret ediyorum," diye mırıldanıyorum kollarımı kavuşturarak. Charlie yüzünü ovuşturarak, "Yalnız değilsin," diye onaylıyor. "Küçük bir tartışmaya girdik. Ben gitmemesi gerektiğini düşündüm. Ve şimdi dünden beri ondan haber alamıyorum."

"Demek bir anlaşmazlık yaşadınız. Siz kadınlar sık sık anlaşmazlığa düşmez misiniz?"

"Evet, hayır." Charlie dudaklarını büzüyor. "Kate ve ben bilmiyoruz. Sadece içimde bir his var Noah. Bir şeyler doğru değil ve onun iyi olmadığından endişeleniyorum."

"Eminim iyidir." Cebimden telefonumu çıkardım. "Muhtemelen meşguldür."

Numarasını çeviriyorum. Direkt sesli mesaja yönlendiriyor. Gösterişli İngiliz aksanı beni gülümseten bir mesaj iletiyor. Tekrar deniyorum, ama bir şey yok. Telefonu hiç çalmıyor. Neredeyse eline yapışmış. Hızlıca yazarak, beni aramasını söyleyen bir mesaj gönderiyorum.

"Ben de bundan endişeleniyorum," diye itiraf ediyor Charlie. "Onunla meşgul... kulübünde. İşte tam da bu yüzden onun etrafında olmasını istemiyordum, özellikle de hamilelik korkusundan sonra. Bundan iyi bir şey çıkmayacak. Bazı insanlar sadece pisliktir ve o da bu tanıma uyuyor."

Charlie'nin 'seks kulübü' meselesinden bahsetmesi kanımı kaynatıyor. Yaklaşan baş ağrısı tüm gücüyle bastırıyor ve boşuna görmezden gelmeye çalışırken irkilmeme neden oluyor. Şakaklarımı ovuşturarak baskıyı hafifletmek için elimden geleni yapıyorum.

Kendimi bile ikna edememiş bir halde sesimi alçaltarak, "Eminim sadece işlem yapıyordur," diyorum. "Onu ve işlem aşamasını biliyorsun."

Charlie başını sallıyor, yorgun gözleri düşüncelere dalmış. "Haklısın. Uyumam gerek."

"Ben temizlerim," diye teklif ettim. "Git dinlen Charlie, eminim sabaha kadar birimize mesaj atmış olur."

Charlie iyi geceler dileyerek mutfaktan ayrılır. Saat sekizi biraz geçmiştir ama Charlie kızların erken kalktığını bildiği için bu saatten sonra nadiren uyanık kalır. Bu ve hamileliği onu yıpratıyor. Onun bu kadar yorgun olmasından endişeleniyorum ama Lex bunun hamilelik için normal olduğunu söylüyor, bu yüzden elinden geldiğince yardım etmeye ve şehirde olmaya çalışıyor, tabii son iki gün hariç.

Dolaba doğru ilerleyerek, baş ağrısından bir an önce kurtulmak için biraz Advil alıyorum ve ardından bolca su içiyorum. İştahım kaçtığı için mutfakı temizleyip kalanları kaldırıyorum.

Zihnim Kate'den başka bir şey düşünemez hale geldi. Cep telefonumu tekrar kontrol ediyorum ama hâlâ bir şey yok. Odama gidip bugünün stresini üzerimden atmak için duşa giriyorum ama sıcak suyun altında kaldıkça daha da gerginleşiyorum. Ya Kate yine bu tuzağa düşerse? Onu kim çekip çıkaracak ve bu sefaletten kurtaracak?

Suyu kapattım, hızla dışarı fırladım ve bir kot pantolon ile bir tişört aldım. Saçıma şekil bile vermemiştim ve hala ıslaktı, cep telefonumu alıp ekranı kontrol ettim. Hiçbir şey yok. Arama motorumu açıyorum, parmaklarım ani bir aciliyetle bolca yazıyor.

Amerikan Havayolları, 10:45'te kalkıyor.

Tereddüt etmeden bileti alıyorum ve cüzdanımı, Charlie'nin araba anahtarlarını alıp yatak odasına doğru ilerliyorum. Yavaşça kapısını çalıyorum, içeri gelmemi söylüyor.

"New York'a gidiyorum."

Yatağının içinde uzanırken yüzündeki rahatlamayı, omuzlarının anında gevşemesini izliyorum.

"Teşekkür ederim Noah," diyor bitkin bir gülümsemeyle. "Lütfen kızımızın iyi olduğundan emin ol."

"Söz veriyorum iyi olacak."

Dairesinin kapısına vurup adını söylüyorum. Dördüncü denemeden sonra cevap gelmeyince Charlie'nin bana verdiği anahtarı cebimden çıkardım. Bu seviyeye ancak Charlie güvenliği arayıp geleceğimi haber verdikten sonra gelebildim. Kate'in kaldığı dairenin sahibi olduğu için, onun isteğini sorgulamadılar ve beni yukarı çıkardılar.

Saat sabah yediyi biraz geçiyor ve saat dilimlerinin değişmesiyle birlikte, uçakta uyumadığım için vücudum uyuşmuş durumda. Yaşlı bir adam horlamaya devam ediyordu, ayrıca iniş yapıp buraya gelmek için çaresizce düşüncelerimi kapatamıyordum.

Anahtarımı anahtar deliğine yerleştirip kilidi çeviriyorum ve kapıyı açtığımda sessizlikle karşılaşıyorum. Güneş perdelerin arasından parlıyor ve oturma odası gibi görünen yeri aydınlatıyor. Burada ondan bir iz yok ama sehpanın üzerinde duran siyah bir el çantasını hemen fark ediyorum. Onu ürkütmemeye dikkat ederek küçük adımlarla yatak odasının kapısını buluyorum. Tamamen açıktı,

ve orada, yatağın sol tarafında, Kate hala gece elbisesinin içinde kıvrılmış yatıyor.

Uyuyor, mükemmel dudaklarından küçük horultular kaçıyor. Üzgün haliyle bile çok güzel görünüyor. Komodininin yanında bir şişe tekilayla birlikte duran bir şişe Valium'u fark edene kadar iyi olduğu için rahatlamış bir şekilde nefes alıyorum.

Sikeyim.

Tamam, panik yapmayı bırak.

Horluyor, demek ki yaşıyor.

Yatağın kenarına oturuyorum, şilte ağırlığımla hafifçe hareket ediyor. Küçük bir iniltiyle yavaşça gözlerini açıyor ve yanında oturduğumu fark ediyor. Beni gördüğüne şaşırılmış gibi görünmüyor ama yorgun ifadesinin ardında, normalde canlı olan gözlerini gölgeleyen koyu halkaları sadece keder çevreliyor.

"Noah," diye zar zor nefes alıyor.

"Kate..." Saçlarını yüzünden uzaklaştırıp başparmağımı yanağında gezdiriyorum.

"Neden beni seçmedi?" diye fısıldıyor sesi titreyerek. "O evleniyor."

Yaklaşıyorum, ayakkabılarımı çıkarıyorum ve yatağa tırmanıyorum. Kollarımı ona dolayarak sıkıca sarılıyorum ve göğsümde hıçkırarak ağlamasına izin veriyorum. Az önce evleneceğini söylediğini fark ettim. Bırakın bir ilişkiye girmeyi, sözüm ona kimseyle çıkmayan adam bu olamaz.

Hıçkırıkları sert ve hızlı bir şekilde geliyor, devam etmek için serbest bırakması gereken bir acı akışı. Ona sarılmaktan, kucağımızda iyi olacağına dair güven vermekten başka yapacak bir şey yok.

"Dün gece nişanlısıyla oradaydı," diye mırıldanıyor gözyaşlarını yutarak. "Bana korktuğunu söyledi... Onu korkutmuşum."

Bu sik kafalının cesareti.

"O lanet olası bir salak, tamam mı?" Onu yakınımda tutarak neredeyse homurdanıyorum. "Korkarsan başka biriyle yatarsın. Evlenmezsın."

"Ben de öyle düşünmüştüm," diye yutkunuyor ve göğsüme tutunuyor.

"Neden bana gideceğini ve onu göreceğini söylemedin?" Bu bilgiyi benden sakladığı için biraz incinmiş bir şekilde soruyorum.

"Çünkü meşgulsün... Morgan'ın-"

"Hey," diye sözünü kesiyorum, gözlerinin içine bakmak için hafifçe geri çekiliyorum. "Senin için asla çok meşgul değilim. Beni anladın mı?"

Kate başını sallar, dudaklarında küçük bir gülümseme belirir. Onun gülümsemesini görmek bile tüm bu yolculuğa değiyor. Bir de onu yakalayıp yumruğumu o kendini beğenmiş suratına indirmek istiyorum. Bunu ona yapabileceğini düşünmeye nasıl cüret eder?

Aklıma bir düşünce geldi. "Seni ne mutlu ederdi biliyor musun?"

"Valium mu?"

Onu azarlamak için başımı sallıyorum. "Valium ve tekila alırken ne düşünüyordun? Kendini öldürebilirdin."

"Evet, biraz Valium aldım," diye itiraf ediyor. "Ama tekila bir hediye idi ve haftalardır orada duruyordu."

"Eğer sana bir şey olursa..." Sözümü kesiyorum.

"Aptalım ama *o kadar* da aptal değilim," diye cevap vererek yaptıklarını savunuyor. "Bak, Noah. Sadece acıtıyor, tamam mı?"

Aramıza sessizlik giriyor. Kadınlarla olan geçmişimi düşündüğümde, hiç incindiğimi ya da kalp kırıklığı yaşadığımı söyleyemem. Birkaç kadınla çıktım, birkaç ay sürdü ama hiçbir zaman herhangi bir bağlılık içeren bir ilişki yaşamadım. Elbette egom zedelendi ama o zaman bile Kate'in yaşadıklarıyla kıyaslanamazdı.

Belki de bu bir kadın meselesidir.

"Peki, beni ne mutlu edecek?" diye soruyor, yorgun ve aniden yine içine kapanmış bir halde.

"Ben... *Pretty in Pink*'i izliyorum."

Gözleri yaşlarla doluyor ama ağzından kaçan kahkahayla birlikte düşünüyorlar. Gözyaşlarını elinin tersiyle silerek başını onaylarcasına sallıyor.

Filmi açmadan önce, Kate elbisesini çıkarmak ve hayatının en kötü gecesi olduğunu söylediği bu geceden arınmak için çaresizce duş alıyor. Duş sırasında birkaç kez kapıyı çalıp iyi olup olmadığını soruyorum çünkü çok uzun sürüyor.

Saatler sonra bir çift yatak şortu ve üzerinde "Ruh Hayvanım Votka" yazan bir tişört giymiş olarak ortaya çıkar.

"Bir kızı biraz yalnız bırakabilir misin? Orada ne yaptığımı sanıyordun? Ölüyor muydum?"

"Açıkçası evet," diye itiraf ediyorum, beklerken kanallarda geziniyorum. "Kim bu kadar uzun duş alır ki?"

"Kalbi kırık olan biri, işte o kişi."

Dramatik sıkıntılarını engellemek için gözlerimi deviriyorum. O da en az Eric kadar kötü. Hem o hem de Charlie ondan ne kadar şikayet etseler de, üçü de

kombine de farklı değildir.

Yanıma tırmanıp, odayı karartmak için perdeleri çekerek filmi açıyoruz. Film başlıyor, ama Kate beni dikkat etmem gereken birkaç şey konusunda uyarmadan önce değil.

"Çeneni kapatıp filmi izlememe izin verecek misin?"

"Evet, ama bir şey daha var," diye ekliyor, çarşafı göğsüne doğru çekerek. "Film boyunca konuşmak yok."

Film başlıyor ve kısa bir süre sonra "Kimin adı Ducky?" diye soruyorum.

Kate filmi durdurur. "Soru yok dedim. Sadece izle."

On dakika sonra yanıma baktığımda Kate'in aptal bir gülümsemeye bana baktığını fark ediyorum. Beni utandırıyor ve bu oldukça sinir bozucu.

"Neden bu ürkütücü sapık bakışı?" Bakışlarımı tekrar ekrana sabitleyerek soruyorum.

"Seni filmi izlerken izlemek hoşuma gidiyor. İlk kez izlediğin için senin yerine yaşıyorum."

Sinirli bir huff çektim. "Sadece şu lanet filmi izle ve beni korkutmayı bırak."

Film devam ediyor ve itiraf edeyim, o pislik beni çok kızdırdı. Ducky yan taraftaki zavallı ezikti. Onun komedi rahatlaması filmi izlemeye değer kıldı.

Film bittiğinde hemen peşime düşüyor, yüzünü bana dönüyor ve ben göğüslerinin heyecandan zıpladığını fark ediyorum. *Tamam, kendine gel, Noah.*

"Peki... ne düşünüyorsun?"

"İyi bir film ama akılda kalıcı ya da tekrarlanmaya değer değil."

Kate ellerini havaya kaldırıyor, sonra da yanıma sinirlenerek kolumu itiyor. "Bunu nasıl değerlendireceğimi bile bilmiyorum. Ne var biliyor musun? Erkeklerin sorunu duygularından yoksun olmaları. Neden ne hissettiğinizi gerçek zamanlı olarak söyleyemiyorsunuz? Neden erkeksi davranmak ve bu süreçte sevdiğiniz kadını incitmek zorundasınız?"

Öfkeden yüzü kıpkırmızı kesilmiş bir halde cevap beklerken kendimi saldırıya uğramış gibi hissediyorum. Sanırım Valium'un etkisi geçti.

"Tamam, öncelikle... bana neden öyle bakıyorsun? Ben burada yanlış bir şey yapmadım," diye hatırlatıyorum ona, canavarı daha fazla kızdırmamak için soğukkanlılığımı korumaya çalışarak. "İkincisi... yemek yemen gerek."

Omuzları çökmüş, erkeklerin davranışlarını çözmeye çalışırken yaşadığı karmaşadan yenik düşmüştü.

"Evet, baba. Ama ben yemek yapmam. Bilirsin, kaliteli restoranlarla dolu bir şehirde yaşıyoruz."

"Paket servis, bebeğim."

Yemek sipariş ediyorum, oldukça hızlı bir şekilde geliyor. Yatakta uzanıp yemek yemeye ve gülmeye devam ediyoruz. Dönüş bileti almadığım ama eve dönmem gerektiği için saati fark ediyorum. Eğer yarın bir uçak bulabilirsem, Pazartesi sabahı işe zamanında yetişebileceğim.

"Noah, buraya kadar geldin," diye mırıldanıyor Kate, yemek çubuğunu küçük paket kutusuna daldırıyor ama yemeğe bakarken duraksıyor. "Hiçbir erkek arkamı senin kadar kollamadı."

"Hayatımda hiç kimse senin kadar dağınık olmadı." Gülümsüyorum, suçluluk duygusunu hafifletmek için ruh halini hafifletiyorum.

Yüzü düşmeden önce bana hafifçe tokat attı ve farkına vardı. Dominic'le yaşadığı bu olay onu tahmin ettiğimden daha fazla etkilemiş. Hiç bu kadar savunmasız ve korunmasız bir kadının etrafında olmamıştım. Genelde onları becerir, sonra da gemi batmadan önce terk ederdim.

"Hey, artık üzgün surat yok."

Kollarımı tekrar ona dolayarak yaklaşmasını işaret ediyorum. Çilek kokulu saçlarının kokusu bana annemin banyomuzda kullandığı sabunu hatırlatıyor. Ona bir kez daha güven vererek, anı mahvedecek herhangi bir kelime olmadan ona sarılmak için bir an ayırıyorum.

"Neden kolay olmasın ki?" diye fısıldıyor. "Bilirsin, sahip olduğumuz şey gibi."

"Çünkü biz özeliz. İnsanların nasıl *olması gerektiğine* dair bir insan deneyi etkileşime geçin."

Ağzının göğsümde genişlediğini hissedebiliyorum, alaycı cevabım karşısında gülümsemesini gizleyemiyor. Biz kolayız, çok kolay. Ve yavaşça, geçen hafta Kate'i görmezden gelmenin suçluluğu beni tüketiyor. *Neden seçim yapmak zorundayım?*

"Noah, muhtemelen geri dönmelisin. Eminim Morgan'la vakit geçirmek istiyorsundur."

Morgan. Tamamen unutmuşum.

Lanet olsun! "Kahretsin," dedim.

Kate uzaklaşıyor, beni kuşkuyla izliyor. "Ona geleceğini söylemedin mi?"

"Ona bir şey olduğunu söyledim."

"Ah, kardeşim," diye hayal kırıklığıyla başını sallıyor, "... ne acemi bir ilişki hatası."

"Bir ilişkim yok," diye düzeltiyorum onu. "Sadece seviştik-" "Onu becerdin mi?" Kate ağzından kaçırıyor, ayaklarını sürüyerek uzaklaşıyor.

İfadesinde bir değişiklik var.

Neredeyse incinmiş gibi.

Neden incinsin ki?

Beni ona doğru iten oydu. "Tabii ki yaptın."

İkimiz de sessiz kaldık. Ne söyleyeceğimden emin değilim. Bir anda işler garipleşti ve daha da kötüsü aynı yatakta yatıyoruz. Onu görmezden gelmeye devam edebileceğim gibi değil.

"Üzgün müsün?" Anlamaya çalışarak soruyorum.

"Hayır," diye çabucak itiraf ediyor Kate. "Belki de kıskanıyorum çünkü sen harika seks yapıyorsun ama ben yapamıyorum."

Dudaklarım yukarı doğru kıvrılıyor, verdiği yanıt karşısında sırıtıyorum. "İstersen bütün harika seksleri yapabiliriz. Bu sefer kaldıracağıma söz veriyorum. Bu yatak sıcak ve doğruyu söylemek gerekirse, göğüslerin bütün gece benimle alay etti, yani evet..."

Kate'in kahkahası aramızdaki gerginliği bozuyor. "Bana neden birkaç kez çükünle vurduğunu açıklıyor."

"Ağaçkakan dışında daha uygun bir kelime kullanabilir misin? Kulağa küçük geliyor ve bu, benim muhteşem leydim, gerçekten çok uzak."

"Schlong," diye

kıkırdıyor.

"Mükemmel."

Kate bana Eric'le gittiği bir gey kulübüyle ilgili bir hikâye anlatmaya başladı. Hikayenin bir yerinde ikimiz de esnedik ve benim gözlerim kaymaya başladı. Kendimi daha fazla tutamayarak uykuya daldım.

Gözlerim temkinli bir şekilde açılıyor, karanlık hâlâ etrafımı sarıyor. Gözlerimi açmak için zorlandığımda, perdelerde güneşin zar zor görüldüğü küçük bir boşluk görüyorum. Kate koluma sokuluyor ve onu uyandırmamaya dikkat ederek saatindeki zamanı fark ediyorum. Akşam saat altıyı biraz geçiyordu.

Yanımda kıpırdanmaya başladı. "Hey, hala buradasın." "Seni asla öylece bırakmam," diyorum

ona.

Gözlerini açarken o da benim gibi zorlanıyor. Bir esneme sesi çıkarıyor ve gözlerini ovuşturarak oturmaya çalışıyor.

"Yine de gitmelisin," diye öneriyor saçlarıma zahmetsizce dokunarak. "Ben iyi olacağım, Noah."

Bana dokunmasına izin verirken, bakışlarında bir şey var. Onu terk etmek istemiyorum, umutsuzca kalmak ve sadece böyle olmak istiyorum. Yine de eve döndüğümde sorumluluklarım ve tabii ki Morgan var.

Parmağımı yanağında gezdiriyorum, çenesinde duruyorum. "İyi olacaksın." "İtiraf et, buraya sadece benimle yatmak için geldin," diye şaka yapıyor. "Ducky'den alıntı yaparsak... *'Bu inanılmaz romantik bir an ve sen*

benim için mahvediyor!'"

Kate başını arkaya yatırıyor, öksürük krizine girene kadar kahkahası onu tüketiyor ve yavaşlamaya zorluyor. Kendini toparladığında bir kez daha bana sabitleniyor. Birkaç dakika önceki bakışının aynısı olan bu bakış, içime bilinmeyen bir his gönderiyor.

"Sen ve ben romantizm yapmıyoruz," diye hatırlatıyor bana.

Haklı, birçok şey yapıyoruz ama romantizm bunlardan biri değil. "Ben buradayım, Kate. Her zaman."

"Biliyorum, Noah." Başını eğiyor, gözleri benden uzaklaşırken ifadesinde bir değişim oluyor. "Evine dön. Ben iyi olacağım."

İlerliyorum, dudaklarımı alnına yerleştiriyorum. Yavaşça geri çekilirken, ondan birkaç santim uzaklaştığımda, göğsünün ritmi benimkine çarpıyor. Bir şey beni oyalıyor, aramızdaki çizgileri bulanıklaştıran bir şekilde onu arzuluyorum.

O gece plajda bu yollardan geçtik. Ve ikimiz de arkadaş olarak mükemmel olduğumuz konusunda hemfikirdik.

Yanlış bir hareketle aramızdaki her şeyi mahvedebilirim.

Geri çekilerek başparmağımı dudağına sürtüyorum, bir gülümseme sunuyorum ve içimdeki karmaşayı bir kenara itiyorum.

"Noah," diye fısıldıyor. Adım birden kulağa çok farklı geldi. "Kendine iyi bak, tamam mı?"

Sözlerinde bir kesinlik var. Sanki bu beni son görüşü olacakmış gibi. Aramızda hiçbir şey değişmeyecek. Ona hep bunun sözünü verdim.

Ve sözümünden dönmeyi reddediyorum, özellikle de Kate söz konusu olduğunda.

CHAPTER 25

NOAH

Kate'den ayrılmak zor oldu ama en iyisi buydu.

Sadece birkaç gün içinde hayatım iç karartıcı olmaktan çıkıp heyecan verici bir hal aldı. Morgan'da bir şeyler değişti; onun eğlenceli ve kaygısız tavrı temiz bir nefes gibi ve Kate'i aklımdan çıkarıyor.

Geçtiğimiz hafta sonu Morgan'a nerede olduğumu söylememiş olsam da, bu gerçekten önemli değil çünkü şu anda hayatımda ihtiyacım olan her şey o. Sanki bilinçaltında, hayatımda daha fazla strese ihtiyacım olmadığını biliyor ve odağını *cinsel olarak* nereye gidebileceğimizi keşfetmeye daha açık olmaya kaydırıyor.

İş yoğun ve ikimizi de zıt yönlerle çekiyor, ancak yine de ne zaman boş vaktimiz olsa birbirimize zaman ayırmayı başarıyoruz. Eğer günlük sorumluluklarımız olmasaydı, Morgan'dan daha fazla zaman talep ederdim. Ancak, onun kendini işine ve kız kardeşine ne kadar adanmış olduğunu biliyorum, yalnız kalana kadar bencil ihtiyaçlarımı askıya alıyorum.

Ve asla kendimi tutmam.

Onun vücuduna takıntılıyım ve kendimi her santimine taparken buluyorum. O kadar güzel ki onunla birlikte olmadığım zamanlarda bile aklım ve sikim senkronize oluyor, tenini koklamak ve dilimle tatmak için yanıp tutuşuyorum.

Sınırları zorladık, arabadan restoran tuvaletlerine kadar becerebildiğimiz her yerde seviştik. Neredeyse yakalanacak olmanın heyecanı bu deneyimi daha da artırıyor ama ikimizin de umurunda değil. O doyumsuz ve ben doyamıyorum. Zihnim ondan başka bir şeye konsantre olamıyor.

Bir şeyler değişti - bana hayatı hakkında açılmaya başladı. Bu bir sürpriz oldu ama gecikmiş bir sürprizdi. Onun hakkında öğrendiğim bir şey de hayatını uçlarda yaşadığı ve anlattığı pek çok hikayenin benim evimde yaşadıklarıyla örtüştüğü.

Charlie, hiç de şaşırtıcı olmayan bir şekilde, yeni keşfettiğim takıntımdan fazlasıyla memnun. Asla bir iddiayı kaybetmek istemese de, daha büyük bir iyilik için yenilgiyi kabul ediyor. Ona göre, adımlarımda bir sıçrama var. Lex, yıllardır görmediği kadar çok aksiyon aldığımı belirtmekte gecikmedi. Charlie'nin tutkuyla üzerinde durduğu bir şaka.

"Vajinam iddia ettiğin gibi iş için kapalı olsaydı, belki de bu evi inleyen iki kızın olmazdı," diye alaycı bir şekilde cevap veriyor, sonra karnını ovuşturuyor. "Bir de fırındaki çörek var ki, onu da ekleyeyim, ihlal ediyor ve çok rahatsız edici."

"Belki de vajinan hakkında konuşmayı bırakmalısın," diyorum Charlie'ye, neredeyse tostumu yerken öğürüyordum.

Charlie, Lex ve kızları ne kadar sevsem de, kesinlikle kendi yerimi bulmanın zamanı geldi.

Pazartesi günü bir emlakçıyla daha görüşeceğim, işe yakın uygun fiyatlı bir yer bulmayı umuyorum. Los Angeles trafiği hala başımın belası, sinir bozucu işe gidip gelmeler giderek artan yol öfkemi yatıştırmak için hiçbir şey yapmıyor.

Hayat neredeyse gerçek olamayacak kadar güzel görünüyor. Morgan mutlu ve birlikte, fırsat buldukça zamanımızın tadını çıkarıyoruz. İşler daha da yoğunlaşıyor, ama ben baskıdan hoşlanıyorum. Uzun saatler beni korkutmuyor, Los Angeles'ta zaman geçirmek kısa sürede benim bir parçam haline geliyor.

Hafta sonu yaklaşırken, Charlie doğaçlama bir barbekü yemeği yemeye karar verir.

"Lex'in fazla boş vakti olmuyor, o yüzden tüm hafta sonu buradayken ızgarayı yakmayı seviyor," diye bilgi veriyor. "Kate de burada kalacak çünkü Lex'le birlikte Pazartesi günü Napa'da bir iş toplantısı yapacaklar."

Kahve makinesi vücudumun çok ihtiyaç duyduğu içeceği fişkırtmaya devam ederken hareketlerim yavaşlıyor.

Sessizce başımı sallıyorum. Son iki haftadır Kate'i görmezden gelmenin suçluluğu beni tüketiyor. Kafamın içindeki dırdırcı ses bana sadece arkadaş olduğumuzu hatırlatıyor. Kate'in benden çok daha zorlu bir işi var ve bu da iletişimde kalmak için zamanı olmadığı anlamına geliyor.

Ve olgun bir adam olarak, arkadaşlığımızın bütünlüğü için onunla iletişime geçmemeyi seçiyorum. Morgan'ı ne sıklıkta ya da nerede becerdiğimin detaylarına ihtiyacı yok.

"İkinizin arasında her şey yolunda mı?" Charlie yanımda soruyor.

"Neden olmasın ki?"

Charlie karnını ovuşturuyor, bebeğin onu tekmelediğini düşündüğümde sık sık yaptığı bir şey.

"Kate'in kalmasından bahsettiğimde onun direncini hissettim. Yani, biraz ikna etmek gerekti," diye itiraf ediyor, hâlâ bana bakarak. "Eric'in yanında kalan birkaç kanepeli sörfçüsü var ve sen bir şey söylemeden önce, bunun tam olarak ne anlama geldiğinden hâlâ emin değilim."

Charlie'yle Kate hakkında konuşmak istemiyorum, Morgan'dan da bahsetmek istemiyorum. Açıkçası kadınları anlamıyorum ama şunu biliyorum ki Kate'in bu hafta sonu burada olması Morgan için sorun olacak. Charlie'ye Kate'i davet etmemesini söyleyemem, o yüzden en iyisi katılmamak. Bir bahane bul.

Charlie, "Lex'e ızgarada yardım edebilirsen, bu harika olur," diye ekliyor. İşte bu fikir gitti.

Cumartesi sabahı oldukça hızlı geçiyor. Son birkaç gün arka arkaya yapılan toplantılar ve San Francisco'ya yapılan hızlı bir seyahatle bulanık geçti. Duş aldım ve chino şortumu, siyah tişörtümü ve spor ayakkabılarımı giydim. ızgaradan sıçrayan etler yüzünden beyaz kötü bir fikir gibi görünüyor.

Odamdan çıkıp mutfığa doğru ilerlerken Kate'in sesini duyuyorum. "Ben iyiyim Charlie," diyor Kate, sesi sıcak ama her zamanki neşeli değil Kendini. "İşler çok yoğun. Hepsi bu kadar."

"Başında çok şey olduğunu biliyorum. Umarım kendine özen gösteriyorsundur?" Kadınların kişisel bakımla ne alıp veremediği var? Bu konuda başarılılar. Erkekler, Ancak öyle değil.

"Evet anne," diye cevap verir Kate daha alaycı bir şekilde. "Tüm ihtiyaçlarımla ilgileniyorum. Hatta bazen gecede iki kez."

Sessizce kıkırdıyorum. Bu tipik bir Kate tepkisi ve onun sesini ne kadar özlediğimi fark ediyorum.

Charlie ona "Seni seviyorum," diye güvence veriyor. "Ama güven bana, hiçbir vibratör gerçek bir erkeğin yerini tutamaz."

"Ama benimki beni sevdiğini söylüyor ve bazen, eğer iyi davranırsanız, yanınıza sokulup kulağınıza tatlı sözler bile fısıldıyor."

Charlie'nin kahkahası gerilimi düşürüyor. "Benimki de eskiden öyle yapardı. Sonra Lex kıskandı ve onu attı."

Ben odaya doğru yaklaşıırken ikisi de gülüyor. Onu pusuya düşürmek istemediğim için boğazımı temizliyorum.

Charlie hemen günaydın diyor, Kate'in gözleri bana doğru bakarken ikimizi süzüyor. İçimi tuhaf bir şey kaplıyor, aynı anda hem suçluluk hem de acı hissi. Bu alışılmadık bir durum ve ne hissettiğimden emin değilim.

"Selam." Mesafemi koruyarak gülümsedim. "Selam."

Çabucak gözlerini tabağına geri çeviriyor. Bu hareket beni şaşırttı ve normalde onu bu konuda uyarmam gerekirken, Charlie hala bizi izliyor.

"Bir şey almam lazım..." Charlie tavana bakar, "... bodrum."

"Senin için getireyim," diye teklif ettim.

"Hayır, hayır... Küçük bir yer ve egzersiz yapabilirim."

Bir anda ortadan kayboluyor ve bizi bu garip pozisyonda bırakıyor.

Mutfağa sessizlik çöktü. Ne söyleyeceğimi bilemiyorum, Morgan'dan bahsetmek istemiyorum, bu yüzden mesafeli davranışım için başka bir bahane bulmaya çalışıyorum.

"Ziyaretinize sevindim. Charlie'nin biraz kadın arkadaşlığına ihtiyacı var. Evde biraz fazla testosteron var."

"Buraya sadece iş için geldim," diyor, ayakta duruyor ve hâlâ benden kaçıyor.

Uzanıp elimle kolunu tutuyorum. Bunu yaptığım anda her parçam onu özlüyor ve bir aptal gibi davrandığımı fark ediyorum. "Özür dilerim, Kate."

"Ne için üzgün olduğunuzdan emin değilim," diye tekrarlıyor, hala bana bakamıyor.

"Bana bakar mısın lütfen?"

İçini çekiyor, mavi gözleri benimkilerle buluşuyor. Onun çılgın kıcını özlüyorum. Benimle dalga geçmesini, erkekler ve onların boktan duyguları üzerine bitmek bilmeyen atıp tutmalarını.

"Noah, olan oldu."

"Neyse o mu?" Biraz kafam karışmış bir şekilde tekrarlıyorum.

"Senin başka bir hayatın var. Yani, artık kendini adamışsın. Sorun değil. Dinle, cevaplanması gereken bazı e-postalarım var."

Elimden kurtulmaya çalışıyor, bırakıyorum ama hemen ekliyorum, "Kate, lütfen yapma. Sana ihtiyacım var. Hayat eskisi gibi değil ve sen benim için önemlisin. Bu benim için bir öğrenme süreci. Kontrol etmediğim için özür dilerim."

"Özür dilemene gerek yok. Sen aşıksın."

"Aşık değilim," diye kabul ediyorum, sözlerinin acımasızlığı karşısında geri çekiliyorum. "Bros aşık olmaz, unuttun mu?"

Başını sallıyor ama ben onu kendime çekip sıkıca kucaklayana kadar sessizlik sürüyor. Saçları hâlâ çilek kokuyor ve bu aşinalığa bir kez daha gülümsemekten kendimi alamıyorum. Göğsüme yaslandığında iç çektiğini ve vücudunun gevşediğini hissediyorum. Sadece aramızda yeni bir normal bulmamız gerekiyor, hepsi bu.

"Vibratörünle ciddileştiğini duydum," diye şaka yapıyorum, saçlarını öperek. "Seni tüm erkekler için mahvedeceğini biliyorsun, değil mi?"

Kate göğsüme vuruyor, geri çekiliyor ama kucağında kalmaya devam ediyor. "Sana erkek olduğunu düşündüren ne?"

"Çünkü penis şeklinde." "Oh, iyi nokta..."

"Ee, iyi miyiz?" Elimi omzuna koyarak soruyorum. Sırtarak başını sallıyor. "İyiyiz."

Charlie elinde süslü bir tabakla içeri girdi. "Tamam, hadi şu şovu başlatalım. Lex tavuğu marine ediyor. Marine sosunun içinde ne olduğunu bana hiç söylemiyor çünkü ona göre hazırlanması saatler sürüyor ama tadı harika. Bir şef olabilir."

"İnsanın yapamayacağı bir şey var mı?"

"Temiz mi yoksa kirli cevabı mı istiyorsun?" Charlie sırtışını minimumda tutarak ciddi bir şekilde soruyor.

"Temizle," diye Kate ve ben neredeyse hep bir ağızdan bağıırıyoruz.

"Bakalım..." Kaşığı ağzının üzerine vuruyor. "Fransız örgüsü yapamıyor."

Yüzüm sakinliğini koruyor. "Normal örgü yapabilir mi?"

"Evet," diye gülümseyerek yanıtlıyor. "Eğer kızlarınız varsa, öğrenmek zorundasınız."

"Tamam, bu konuşma bitmiştir," dedim onlara. "Dinleyin, Morgan'ı barbeküye getirebilir miyim? Bence sizinle tanışması onun için iyi olur."

"Sonunda canavarı evcilleştiren kızla tanışabileceğim," diye kıs kıs gülüyor Kate. "Canavar mı? Bana biraz kredi ver, Kate."

"Oh, iyi. Sonunda kalbini çalan kızla tanışabileceğim."

Neredeyse kahvemde boğuluyordum. "Hayır, kalp çalmak yok. Aslında işin içinde kalp falan yok." Sinirle gülüyorum.

Charlie kupasını bırakıyor ve Kate ile birlikte beni sertçe izliyor. Bu iki kadın tepeden bakan bakışlarıyla koca bir orduyu dize getirebilir.

"Ona söyleyeyim mi?" Charlie Kate'e bakar, bir yanıt vermeye zorlar. Kate başını sallayarak onaylar.

"Bana neyi anlatacaksın?"

"Ona aşık oluyorsun. Hem de çok," diyor

Charlie. "Aşık değilim," diye yalan

söylüyorum. "Onunla birlikte olmaktan gerçekten keyif alıyorum."

"İnkâr etmek seni bir yere kadar götürür, Noah," diye ekledi Kate. "Sanırım Scarlett bu işin dışında kaldı, öyle mi?"

"Asla asla deme."

Kelimeler ağızımdan çıktığında, anında pişman oluyorum. Scarlett çok güzel. Tek bir gülümsemesiyle evreni büyüleyebilir. Ama her ne kadar beni rahatsız etse de, Morgan'a aşık olmaktan korktuğum için savunma mekanizmamın harekete geçtiğini kendime itiraf etmeliyim. Bunun nasıl bir his olduğunu ya da gerçekte ne anlama geldiğini bile bilmiyorum. Ama her neyse, bunu daha önce hiç düşünmemiştim ve bu beni dehşete düşürüyor. Harika seksi aşkla karıştırıyorum.

"Morgan'la görüşüyorsan Scarlett'i takip edemezsin." Charlie çabuk yargılıyor.

Sözlerimi sertleştiriyorum. "Onunla

görüştüyorum." "O zaman ne yapıyorsun?"

"Eğlenmek. Bunun bir etikete ihtiyacı yok."

"Tamam." Charlie öksürüyor. "Bağlılık fobisi."

Kate'in sinir bozucu kahkahası duvarlarda yankılanırken aynı anda kapı zili çalıyor.

Bu iki kadın beni delirttiği için getirmeyi teklif ediyorum. Kapıya doğru yürüyorum, açıyorum ve annemi elinde bir bavulla buluyorum.

"Anne?"

Bana kocaman bir sarılmadan önce öne çıkıp yüzüme dokunuyor. Kollarımı ona doluyorum, onun yanımda olmasını ne kadar özlediğimi fark etmiyorum. Bir süre bana sarılıyor ve onun üzerinde yükselmeme rağmen, sadece onun varlığı bile bana eve döndüğümü hatırlatıyor.

"Burada ne yapıyorsun?" Çantasını içeri kaldırarak sordum. "Bir imdat çağrısı. Ayrıca seni özledim evlat."

Gülümsüyor.

Kapıyı arkasından kapatarak beni mutfağa kadar takip etti. Charlie onu görür görmez sandalyesinden fırlayıp anneme koşuyor ve ona sıkıca sarılıyor. İkisi de üzgün görünüyor, neredeyse gözyaşları içinde.

Gerçekten mi? Burada biri mi öldü? *Kadınlar.*

Kate kendini tanıttı. Annem meraklı gözlerle beni izliyor. Başımı sallıyorum ve parmağımı kulağımın etrafında döndürerek Kate'in guguk kuşu olduğunu işaret ediyorum.

"Bunu görebiliyorum," diye bağırır Kate. "Deli olan ben miyim? Bir film yıldızının kız kardeşine aşık olan ben değilim."

Odaya sessizlik çöktü. Şu anda çıplak ellerimle Kate'i boğabilirim. Annem yüzündeki gülümsemeyi gizliyor, Charlie arkasını dönüp kahve yapıyormuş gibi davranıyor.

"Sanırım deli haplarını almayı unuttun." Gülp geçiyorum. "Acele et Kate, akıl hastanesine giden otobüs her an gelebilir."

"Ha-ha." Sırıttıyor. "Sana tasmayı şimdi mi vereyim sonra mı?"

Kızlar odaya giriyor, annem onlarla uğraşırken hepimizin dikkatini dağıtıyorlar. Charlie onun geleceğini biliyordu ama beni şaşırtmak için sessiz kaldı. Annem Los Angeles'taki olası bir iş teklifi için birkaç günlüğüne geldi. Burada olmasıyla ilgili karışık duygular içindeyim, çünkü bunun Morgan'la tanışmak zorunda kalacağı anlamına geldiğini biliyorum.

Mutfak sessizleştğinde, annem benimle dışarıda yalnız konuşmak istiyor. Verandada oturup arka bahçede oynayan kızları izliyoruz.

"Kate'den hoşlanıyorum," diye başlıyor. "İkiniz arasında esrarengiz bir bağ var."

"Bağlantı yok anne." Bu kavramı hemen kapatıyorum. "Kate, Kate'tir."

"Neymiş o?"

"Bilmiyorum," diyorum, emin değilim. "Yanında yargılamadan kendim olabileceğim biri. O beni anlıyor."

"Peki ya bu Morgan?"

Charlie'nin neden dışarıda kızları izlemediğini biliyorum. Saklanıyor çünkü koca ağzını kapalı tutamıyor.

"Anne, bu konuda konuşmak istemiyorum."

Alınmış görünüyor. Anneme güvenmediğimden değil. Sadece ben konuştuğça herkes daha da büyütüyor gibi geliyor.

"Özür dilerim anne," diyorum hemen. "Durum biraz karışık ve ne diyeceğimi bilemiyorum."

Dudaklarını birbirine yapıştırarak sessizliğini koruyor ve beni daha fazla zorlamıyor. "Geçen hafta Tom'a rastladım. Nasıl olduğunu sordu."

Kulaklarım hemen dikildi. "Ya Benny?"

"Emin değilim evlat. Onu buralarda pek görmedim. Kuafördeki bayanlardan biri kuzeye doğru bir yere taşındığını söyledi."

"Kuaförünüzdeki bayanlar da onun kız arkadaşını hamile bıraktığını düşündüler."

Gülüyor ve elini koluna koyuyor. "Eminim ikisi de seni özlemiştir. Üçünüz birbirinizden ayrılamazdınız."

Ben de artık onları tartışmak istemiyorum. Onlar hayatlarına devam ettiler, ben de öyle. Burada yeni bir hayatım ve yeni arkadaşlarım var. Aramızda olanlar geçmişte kaldı. Onları unutmanın ve buradaki hayatıma devam etmenin zamanı geldi.

Ava Barbie oynamak isteyip bana bir erkek Barbie verdiğinde kendimi affettiriyorum ve Morgan'ı aramak için odama kaçıyorum.

"Hey, sadece beş dakikam var çünkü avukatlar geliyor. Aptalın biri Scarlett'in özel bir kaplıcada fotoğraflarını çekmiş ve bunları basına satmak istiyor," diye tek nefeste cevap verir.

"Uh-oh. Teselli olacaksa, harika bir vücudu var. Eğer varsa, gösteriş yap."

Hoparlöre karşı sessizliğini koruyor ve belki de benim sözlerim doğru bir seçim değildi. Kendimi buradan nasıl kurtaracağımı bilmiyorum. "Lex ve Charlie barbekü partisi veriyorlar. Sen boş musun? Onlarla tanışmanı gerçekten çok isterim."

"Babam burada," diye yanıtlıyor.

"Sorun değil. Eminim Charlie aldırılmaz."

Sessiz kalır, sonra endişeli bir ses tonuyla cevap verir, "Uh... tamam. Sanırım babamla tanışacaksın."

"Tamam, bir sonraki haberim... annem burada," diyorum yavaşça.

"Tamam." "Bu iyi mi kötü mü?" diye soruyor.

"İyi, sanırım, çünkü onu özlüyorum. Kötü, belki, çünkü o, uh-" "Senin çıplak ve el çantalı bir bebeklik fotoğrafını mı çıkaracak?"

Gülüyorum. "İronik bir şekilde, benim de böyle bir fotoğrafım var. Eve hiç kız getirmedim..."

Daha fazla

sessizlik.

Sessizlikten

nefret

ediyorum.

"Hiç ilişkim olmadı mı diyorsun?" diye soruyor, itirafım karşısında biraz şaşırılmış bir halde.

"Evet," diye itiraf ediyorum, playboy doğamdan utanmadan.

"Vay canına," diye haykırıyor ahizenin üzerinden. "Bunca yıldan sonra, bir kadınla kalmaktan nasıl **k u r t u l u y o r s u n ?**"

"Sakin ol," diye cevap verdim. "Sadece ilgilenmiyordum. İlişki isteyen kadınların arasına pek karışmadım."

Arka planda gürültü var. Morgan özür diliyor, hoşça kal diyor ve telefonu kapatıyor. Birkaç dakika sonra bir mesaj aldım.

Morgan: *Bir an için bile bu konuşmadan kurtulacağınızı düşünme.*

Bunun ortaya çıkması kaçınılmazdı ve eğer hayat bana şimdiye kadar bir şey öğrettiyse, kendim de dahil olmak üzere herkese karşı dürüst olmaya başlamam gerekiyor. Elbette bir geçmişim var. Hepimizin yok mu? Ama ben hepsini geride bıraktım. Bagajım kendisini Los Angeles'a taşımadı ve Morgan'ın da aynı şekilde bagajsız olmasından kesinlikle memnunum.

Yemekler nefis kokuyor ve Charlie'nin sözüne sadık kalarak Lex barbeküde mükemmel. Charlie'nin beni tanıştırdığı pek çok misafir var, sokağın karşısındaki komşularından Lex'in anne babası ve kız kardeşine kadar. Kibarca merhaba diyorum, annemin beni yetiştirdiği terbiyeli evlat gibi havadan sudan konuşuyorum.

Eric kanepede sörfçülerini getirmiş. Temel olarak, bir grup İsveçli adam onun dairesinde kalıyor. Bu konuda başka soru sormuyorum.

Ve tabii ki, büyük bir güneş şapkası takarak masanın y a n ı n d a uygun bir şekilde konumlanmış olan Kate.

"Bunu dünyayı tüm galaktik güçlerden korumak için mi giyiyorsun?" Onunla alay ediyorum.

"Cilt kanserinin ölümcül bir hastalık olduğunu bilmenizi isterim." "Öyle..." Katılıyorum. "İstakozla dönüşeceksin, değil mi?"

"Bir İngiliz ıstakozu, ama hey, sihirli suyu aldım." Elindeki solo bardağı havaya kaldırarak kendini neşelendiriyor.

Onu sarhoş olması ve güneşten yanması için yalnız bıraktığımda Morgan'ın yanında babasıyla bahçeye girdiğini gördüm. Scarlett'in tıpatıp aynısı; gözleri aynı, kaşları bile a y n ı şekilde. Morgan'ın

Little Rock, taşralı yaşlı bir adam bekliyordum ve yaşına göre genç ve formda görünmesine şaşırdım.

Bana el sallıyor ve ben de ona doğru yürüyorum, onu öpüp öpmemekte kararsızım. Geri çekilip beni tanıştırtırken eğilip yanağına bir öpücük konduruyorum: "Noah, bu babam Max."

Saygı göstergesi olarak elini sıkıyorum ve sonra ona bir bira ikram ediyorum. Lex ve Charlie bize katıldılar ve kendilerini tanıttılar. Charlie Morgan'dan hoşlanıyor gibi görünüyor, onu kenara çekip kızlarla tanıştırtıyor. Bunların hepsi benim için yeni. Neden inanılmaz derecede rahatsız hissettiğimi bilmiyorum. Sanki tüm dünyalarım bir arka bahçede çarpışıyor.

"Ben Ava, Noah Amca'nın gözdesi," diyor Ava kendinden emin bir şekilde.

Morgan bana doğru eğildi. "Uyurgezer ve diş fırçası haydudu mu?"

Ava'nın saçlarını karıştırıyorum. "Evet. Cep telefonumu kullanmaktan ve uygulama satın almaktan da hoşlanıyor çünkü Noah Amca daha önce hiç hesabını kilitlemek zorunda kalmamıştı."

Ava'nın kelimelerle arası çok iyi, her şey hakkında durmadan konuşuyor. Morgan bir azizin sabrına sahip ve en çok hangi *Wiggle*'ı sevdiği konusunda ağırlığını koyuyor. *Wiggle*'ın ne olduğunu bile bilmiyorum.

Kate ve annem ellerinde cips kaseleri ve salatayla dışarı çıktıklarında piknik masalarından birine oturuyoruz. Kate bizi masada görünce başımı çeviriyorum, her zamanki muzip sırıtışı dudaklarında oynuyor. İkisi de arkalarını dönüp bize doğru yürümeden önce eğilip annemin kulağına bir şeyler fısıldıyor.

İşte
başlıyoruz.

İşte bu
kadar.

Neden bu kadar terliyorsun?

Kate kollarını bilerek bana doladığında fark etmemiş gibi yaparak arkamı dönüyorum ve bana kocaman sarılıyor. "Hey, annesinin oğlu."

Kollarını üzerimden çekiyorum, gözlerinin çok fazla yumruktan dolayı donuklaştığını fark ediyorum. "Annemin tam burada durduğunu biliyor musun?"

"Evet." Sırıttıyor. "Sana böyle hitap etmem için bana izin verdi. Hatta ısrar etti."

Birkaç saat içinde annem ve Kate ayrılmaz oldular. Nedenini anlamıyorum. Kate harika biri ama aramızda hiçbir şey olmayacağını açıkça belirtmiştim. En azından aramızda *başka bir* şey olmayacaktı.

Annem boğazını temizliyor ve kaşlarını kaldırarak bana bakıyor. Morgan

ve babasının yanımda durduğunu unutarak başımı sallıyorum.

"Morgan, Max, lütfen arkadaşım Kate ve tabii ki annemle tanışın," diyorum heyecanımı bastırarak.

"Anne, Kate... Bu Morgan, benim kız arkadaşım." Yutkundum.

Morgan'ın gözleri büyüdü.

Lanet olsun! Ona böyle seslenmeye beni ne zorladı bilmiyorum.

Benim neyim var böyle?

Kate elini uzatıyor, önce Max'in elini sıkıyor, sonra Morgan'a uzanıyor. Morgan'ın içine kapandığını ve normalden daha sessiz görüldüğünü fark ediyorum. Yüzünde ofisinde ilk görüştüğümüz zamanki ifade vardı.

"Sonunda seninle tanışabildiğim için çok mutluyum. Noah bana senden çok bahsetti," diyor Kate mutlulukla.

"İlginç," diyor monoton bir sesle. "Senin hakkında hiç konuşmuyor." Garip bir sessizlik oluyor.

Tabii ki onun hakkında konuşmuyorum.

Söyleyecek ne var ki? Biz arkadaşız, hepsi bu.

Morgan'ın aniden tavır değiştirmesini anlamıyorum.

Yanımda annem Max'le sohbet etmeye başladı ve Lex'in yemek pişirdiği yere doğru yürürken üçümüzü yalnız bıraktı.

Kate kaşlarını kaldırarak bana baktı. "Sizinle tanıştığım gerçekten memnun oldum. Ben bir içki alacağım. İyi şeyler içeride. Kate teyzenin başlamak üzere olan saklambaç oyununu atlatabilmesi için biraz yetişkin içkisine ihtiyacı var."

Morgan'a ona katılmasını teklif ediyor ama o reddediyor. Kaba ve züppece davranıyor. Babasının bize doğru yürümesi, eve gitmek için bir süreliğine izin almamı sağlıyor. Annem ve Charlie mutfakta çocuklar için atıştırmalık bir şeyler hazırlıyorlar. Kate ortalıkta görünmüyor.

"Anne," diye seslendim. "Yardıma ihtiyacım var."

"Şimdi ne yaptın?" diye sormakta gecikmedi.

"Hiçbir şey... en azından ben bilmiyorum. Morgan aniden garip davranmaya başladı, nedenini sormak istiyorum ama babasıyla birlikte. Onun dikkatini tekrar dağıtabilir misin, böylece onu kenara çekebilirim?"

"İçine kapanık biri olduğunu fark ettim."

"Normalde böyle biri değildir," diyorum onu savunmak için. "Kate'le yeni tanıştı ve sonra tuhaflaştı."

Charlie ve annem birbirlerine bakıyorlar, her ikisinin de yüzünde sanki özel şakalarını kaçırıyormuşum gibi bir gülümseme var.

"Noah," diyor Charlie. "Muhtemelen kıskanıyordur. Kate'le çok yakın olduğunuzu biliyorum, yani arkadaşsınız ama bunu bilmeyenler için söyleyeyim, siz ikiniz

bir çift gibi." "Ama
değiliz."

"Bunu biliyorum. Kate de biliyor. Kadınlar titiz olabiliyor. İstersen onunla konuşmayı deneyebilirim?" Charlie öneriyor.

"Hayır, muhtemelen bunu düzeltmeye çalışmalıyım." İç çektim.

İşte bu yüzden ilişkilere girmiyorum. Başka birinin duygularını hesaba katmak çok yorucu. Dışarı çıkıyorum ve onları tekrar buluyorum. Bu sefer annem beni kurtarmaya geliyor, elinde bir tabak atıştırmalıkla Morgan ve babasına ikram ediyor. Max annemle konuşmaya devam ediyor, peynirle ilgili bir şaka yapıyor, bu da bana Morgan'ı kenara çekmek için bir an veriyor.

"Bugün gelip ailem ve arkadaşarımla tanıştığınız için teşekkür ederim." Elimi beline dolayarak onu kendime doğru çekiyorum. *Onu şimdi istiyorum.*

"Ailen gerçekten çok iyi, Noah." "Peki
ya arkadaşları?" Gülüyorum.

"Sadece Kate ile tanıştım. İyi birine benziyor." Ve işte yine o garip ses tonu. "İyi biri. Ama o sadece bir arkadaş, Morgan, daha fazlası değil."

"Biliyorum."

"Öyle mi?"

"Evet." İç çekiyor, bana doğru eğiliyor.

Saçının tepesini öptüm. "Kıskandığında çok tatlı oluyorsun."

"Argh. Bu mudur yani?"

Tekrar gülüyorum. "Görünüşe göre öyle. Her neyse, Kate ile biraz zaman geçirmeni istiyorum. O gerçekten harika biri."

Tek söyleyebildiği "Tamam," oluyor.

Parti devam ediyor ve annemle Max bizi şaşırtacak şekilde siyaset hakkında hararetli bir sohbeta dalıyorlar ki bu bana çok garip geliyor çünkü annem hiçbir zaman siyasi konulardan bahsetmez.

Morgan Lex'in kız kardeşiyle sohbet ederken ben de kızları kovalıyor, çığlıkları etrafımızda yankılanırken hırıltılı sesler çıkarıyorum. Etrafta koşturmaktan ve zıplama kalesinde defalarca zıplamaktan bitap düştüm.

"Noah Amca," diye tekrar sesleniyor Ava. "Zıplama kalesinde bir kez daha."

Homurdanıyorum, içkimi bırakıp Ava'yı kaleye kadar takip ediyorum. Onu şişme duvara fırlattığım bir oyun oynuyoruz ve o kıkırdayarak tekrar yapmamı istiyor. Dördüncü denememde kuzeni Andy solgun bir yüzle bana bakıyor.

"İyi misin, dostum?"

Başını sallıyor, sonra öne doğru eğiliyor ve gömleğimin üzerine kusuyor. Boğazım düğümleniyor, kuru kusmayı kontrol etmeye çalışırken midem kasılıyor. Çocuklar çığlık atıyor, Andy ağlarken çılgınca kaleden dışarı fırlıyorlar. Kendi kusma ihtiyacımı zar zor kontrol altına alabiliyorum ama tam babası içeri girerken ona elimi uzatıyorum.

"Sorun yok." Babası Julian onu yatıştırıyor. Onu kollarının arasına alıyor, gömleğine kusmuşunun bulaşmış olmasını hiç umursamıyor.

"Üzgünüm dostum," diye özür diliyor Julian. "Annesi onu çok fazla jöle yememesi konusunda uyardı ve şey... çok fazla jöle yersen böyle olur."

Bu siyah gömleğimin üzerine sıçrayan renkleri açıklıyor. Ona sorun olmadığını söyledim ve Charlie, Lex'in kız kardeşi Adriana'nın üzerinden çıkardığı bir kova dolusu temizlik ürünüyle içeri girerken onları takip ederek dışarı çıktım.

"Yardıma ihtiyacınız var mı?" Hâlâ o iğrenç kokunun etkisindeyken soruyorum.

"Hayır, sorun değil. Sen kendini temizle ama teklifin için teşekkürler. Sanırım Lex kaçtı ve çalırların arasına kustu."

Morgan bana sempatik bir ifadeyle bakarken, ben ağlayarak eve doğru yürüyorum. Gömleğimi ne yapacağımı bilemiyorum, çöpe atmak istiyorum ama üzerindeki yüksek fiyat etiketini hatırlıyorum. Banyodaki lavaboya bırakıp duşa giriyorum ve hızla keselenerek temizleniyorum. Duştan çıktığımda kurulanıyorum ve odama gitmeden önce kot pantolonumu giyiyorum. Kapı çalınıyor ve Morgan içeri girip kapıyı arkasından sessizce kapatıyor.

Gözlerini gövdemden ayıramıyor, tam bir sessizlik içinde dururken dudakları kenetleniyor.

"Tanrım, benim bir yüzüm var, biliyorsun," diye takılıyorum.

Bakışlarını kırarak başını sallıyor. "Ukala piç."

Ona yaklaşıp kollarımı beline doluyorum. "Ukala, evet."

Elini tutuyorum ve kot pantolonumun çıkıntısına yerleştiriyorum. Bir an sıkıyor, sonra çekmeye çalışıyor. "Noah, burada çocuklar var."

"Alt katta. Dışarıda. Bu odada değil. Sadece sen ve ben varız."

Onu tatmak için çaresizce boynunun yan tarafını öpüyorum. Burnumu köprücük kemiği boyunca gezdiriyorum, teninin kokusu beni içine çekiyor. *Onu becermeye çok ihtiyacım var.*

"Bu gece senin evine gidelim. Oda arkadaşını sikelim." Başımı saçlarına gömüyorum, umutsuzca kabul edeceğini umuyorum.

"Bu gece bir şeyim var. Scarlett için."

"Hadi ama. Scarlett anlayacaktır. Sadece bu gece izne ihtiyacın olduğunu söyle. Ne de olsa sen benim kız arkadaşımsın."

Bu kelime yabancı ve her söylediğimde kulağa tuhaf geliyor. İşte bu yüzden etiketlerden nefret ediyorum.

"Şu konuda..." diye başlıyor, sonra duruyor. "Bu birdenbire oldu. Beni uyarabilirdin. Babam tam oradaydı."

Sinirlenerek onu bırakıyorum ve şifonyere doğru yürüyüp başka bir gömlek alıp giyiyorum.

"Hadi ama Noah, daha bunların hiçbirini konuşmadık bile."

"Bu benim suçum mu? Sürekli sana ulaşmaya çalışıyorum, ama sen uzaklaşıyorsun. Benim yapmam gereken bu değil mi? Burada erkek olan benim. Sürekli ulaşılamaz olan ben olmalıyım," diye bağıriyorum hayal kırıklığıyla.

"Bu cinsiyetçi ve adaletsiz, Noah. Anlıyorum, birkaç kadınla birlikte oldun. Tek yaptığın bu, etrafta takılmak. Muhtemelen Kate'le de, değil mi?"

"Başlama bile..."

"Kollarını sana dolamıştı, onunla aranızdaki bağı görebiliyorum."

"Biz. Sadece arkadaşız. Arkadaşız," diye bağıriyorum, ilişkimizi savunmaktan bıkmış bir halde.

"Bu çok karmaşık," diye mırıldanıyor kendi kendine. "Sadece sana gerçekten ihtiyacım vardı. Bunu açıklayamam."

Elimde olmadan uğursuz bir kahkaha attım. "Evet, hepsi böyle söylüyor."

Yüzü şaşkın ama öfkeli bir ifadeye bürünüyor. "Pardon? Ben senin diğer kızların gibi değilim, Noah."

"Hayır," diyorum doğrudan gözlerinin içine bakarak. "Buradaki sorun da bu. Sen hiç onlar gibi değilsin."

Ayrı dururken odaya sessizlik çöküyor.

"Bunu daha fazla yapamam. Bu kavga-"

Sözünü kesiyorum. "Ve kaçmak?"

"Kaçmıyorum."

"Peki neden bu geceyi iptal edemiyorsun? Ya da beni davet etmiyorsun? Tanrım," diyorum ona, küskün bir şekilde. "Benimle bir ilişki içinde olmaktan utanıyor musun?" Bunu söylemek beni öldürüyor ama artık onun lanet gizliliğiyle başa çıkamıyorum.

"Tabii ki, hayır," diye kekeliyor. "Bu gece sadece..."

Şifonyerin üstünde duran cep telefonumu aldım. "Scarlett'i arayacağım." "Neden?" diye sordu panikle.

Rehberimde geziniyorum ve numarasını çeviriyorum. Scarlett cevap verdiğinde, onu hoparlöre alıyorum.

"Merhaba Scarlett," diyorum çok daha tatlı bir ses tonuyla. "Morgan'la bir toplantım vardı ve bu gece seninle birlikte katılması gereken bir şey olduğundan söz etti."

"Merhaba, Noah," diye neşeyle cevap veriyor. "Evet. Sunset'te kırmızı halı partisi var. Sen de gelmelisin. Birkaç arkadaşını da getir."

Morgan'a bakıyorum, tatmin olmuş bir şekilde.

Kollarını kavuştururken başını çevirip pencereye doğru bakıyor.

"Biliyor musun, bunu kabul edeceğim. Zamanımız tükendi ve onu orada yakalamayı umuyordum."

"Kulağa harika geliyor. Tüm detayları sana mesaj atmasını söylerim. Seni görmeyi gerçekten dört gözle bekliyorum Noah."

Hoşça kal diyorum ve telefonu kapatıyorum. "Sanırım bu detayları bana iletse iyi olur," diye hatırlatıyorum ona, alaycı bir şekilde.

"İnatçının tekisin, biliyorsun değil mi?" diye homurdanıyor.

"Aynaya bakmak gibi, değil mi?"

"Canın cehenneme," diyor ve kapıyı arkasından çarpıp çıkmadan önce.

CHAPTER 26

NOAH

Charlie ve Kate'i kırmızı halı etkinliğine davet etmemem gerektiğini bilmeliydim. Lex bunun onlarda tuhaf bir çılgınlık yaratacağı konusunda beni uyarmıştı. Hollywood tarafından ele geçirilmiş bir kadının gücünü hafife alan saf bir ahmak olarak gülüp geçtim.

Anneleri şehirde olduğu ve kızlara bakmaya istekli olduğu için Charlie akşam dışarı çıkma fırsatını kaçırmadı. Hem Charlie hem de Kate kendi deyimleriyle 'gardırop krizine' girerek Charlie'nin dolabında ne giyeceklerini bulmak için bir saat geçirdiler.

Morgan, bir etkinlikte olması gerektiği için herkesten özür dileyerek babasıyla birlikte ayrıldı. Max veda edecek kadar nazikti. Morgan inatçı ve çocuksu kışını da yanına alarak veda etmeden beni görmezden gelmeyi tercih etti.

Partiye ayrı arabalarla geldik, Charlie Haden ve Presley'i davet etme görevini üstlendi. O kadar da umurumda değil. Sadece evli çiftlerle çevrili olmak Kate ve beni garip bir duruma soktu.

Oda büyük, bir gece kulübü gibi dekore edilmiş, neon ışıklarla loş bir şekilde aydınlatılmış geniş bir etkinlik alanı. Bar alanı arka duvarın tamamını kaplıyor, her bir bar taburesi konuklarla dolu. Arka planda yüksek sesle çalan müzik birbirimizi duymamızı zorlaştırıyor.

"Sanırım az önce Zac Efron'u gördüm," diye ciyaklıyor Kate kulağıma, kolumu sıkıca kavlıyor.

Gözlerimi deviriyorum, sonra eğiliyorum. "Oğlun olacak kadar genç değil mi?"

Anında göğsüme bir tokat atarak beni hafifçe geriye savurdu. "Plaj olayımızdan önce yaşım ile ilgili bir sorunun yoktu."

"Bu senin büyükanne olduğunu öğrenmeden önceydi," diye hafifçe şaka yapıyorum.

Kate benden sadece bir yaş büyük ama genç bir ışıltısı var, hemen genç olduğu sanılıyor. Ben sadece onu kızdırmak için dalga geçmeyi seviyorum.

"Bu arada..." Önümdeki seksi vücuduna hayranlıkla bakarak onu bir aşağı bir yukarı süzdüğümü de ekliyorum. Tekrar itiraf ediyorum, onu tamamen çıplak gördüğüm için harika göğüsleri var. "Bu gece çok ateşli görünüyorsun."

Charlie'nin elbiselerinden birini giyiyor, şeffaf siyah bir elbise, uzun siyah topuklu ayakkabılarla kısa duruyor ve başının üst kısmı gözlerimin hemen altına geliyor.

"Teşekkür ederim." Kate mutlulukla sırıtıyor. "Sen de şaşırtıcı derecede iyi fırçalıyorsun. On üzerinden dokuz."

"On üzerinden dokuz mu? Nerede kaybettim?"

"Emin değilim," diyor şakacı bir şekilde. "Ama sana on puan verseydim, seni eve götürüp sevişmek zorunda kalırdım. Yani, içinde bulunduğum durumu görebilirsin."

Fikrimi kendime saklıyorum, kapıdaki kargaşa dikkatimi dağıtıyor. Scarlett içeri girdi, parıldayan, neredeyse gözümü kamaştıran uzun gümüş bir elbise giymişti. Kendine özgü kırmızı dudaklarıyla, saçlarını şık bir at kuyruğu şeklinde bağlamış, selfie çeken konuklarla poz veriyor.

Çok güzel olduğuna şüphe yok, ama gözlerim Morgan'a takıldığı anda bütün vücudum kıpırdamadan duruyor. Scarlett'in birkaç adım gerisinde duruyor ve kendini dikkatle kamufle ediyor. Scarlett bir adım uzaklaştığı anda, Morgan tam görüş alanına giriyor.

Odadaki her şey yavaşlıyor ve müzik uzaklardan geliyor. Gözlerim ona, sadece ona sabitlenmiş durumda. Melek gibi görünüyor, beyaz elbisesi sadece doğal güzelliğini vurguluyor. Saçları açık, bir tarafa doğru itilmiş, vücudunun yanlarından aşağıya doğru akıyor ve kalçalarının hemen üzerinde duruyor.

Bedenim ona doğru yöneliyor, uzun adımlarım göğsümdeki gümbürtülerle senkronize oluyor. Sadece güzel yüzünün eğilmesiyle gözleri benimkilerle buluşuyor.

"Noah," diyor gülümseyerek.

"Beni gördüğüne sevindim. Bu öğleden sonraki küçük öfke nöbetinden sonra beni bu odanın bir köşesine sürgün edeceğinizi düşünmüştüm."

Aramızda makul bir mesafe bırakmaya dikkat ederek yaklaşıyor. "Bu kadar ateşli birini köşeye atamam. Tabii ben orada sana binmiyorsam."

Sadece geniş bir sırtıyla karşılık verebiliyor, kendimi toparlamaya çalışırken başımı eğiyorum. Tanrım, onu *çok seviyorum*. Önemsiz bir tartışmanın ortasında bile beni güldürmesi.

"Noah!" Scarlett sesleniyor, eğilip beni öpüyor ve merhaba diyor. Etrafımızdaki her yerde kameralar yanıp sönüyor ve ben ne yapacağımı bilemiyorum. Onu takip ediyorum, Morgan'ı bulmak için etrafı tararken onunla birlikte poz veriyorum.

"Peki, buraya kiminle geldin?" diye soruyor beni kenara çekerek.

"Kuzenim, kocası ve bir arkadaşı. Bir de Haden ve Presley."

"Harika," diyor heyecanla. "Merhaba demeyi çok isterim."

"Kate burada mı?" Morgan'ın ruh hali değişiyor, odanın diğer ucundan onu izliyor. "Neden onunla geldin?"

"Ben onunla gelmedim." Scarlett bizi izlerken dişlerimin arasından gülümsedim. "Charlie ve Lex'in peşine takıldı."

"Gitmem gerek... Bir işim çıktı." Morgan, davranışını sorgulama fırsatı bulamadan fırlayıp gitti.

Scarlett bu fırsatı değerlendirerek beni bazı arkadaşlarıyla tanıştırdı. Onlar aktör ve ben onları bazı aksiyon filmlerinden tanıyorum.

Tekrar etrafa bakındım ve Morgan'ı bulamadım, bu yüzden kalabalığın içinden herkesin oturduğu yere doğru ilerlemeye başladım. İlk tepki Charlie'den geldi, gözleri yıldızlarla doluydu. Kate de farklı değil, aşırı hormonlu bir ergen gibi ciyaklıyor. Lex daha çekingen, yüz ifadesini kibar bir gülümsemeden öteye götürmüyor. Onu Charlie'nin önünde coşkuyla tepki vermeyeceğini bilecek kadar iyi tanıyorum, yoksa Charlie onu toplarından tutup eve sürükleyecek.

Scarlett herkese merhaba diyor, sohbetini dostça ve rahat bir şekilde sürdürüyor. Haden ve Presley kendilerini tutamayıp işten ve kitabın gidişatından bahsediyorlar. Morgan'ı yine bulamadım, Scarlett'i kenara çekti.

"Morgan nerede?"

"Muhtemelen bir yerlerde iş yapıyordur," diyerek beni başından savdı.

Charlie ve Kate ile birkaç dakika daha sohbet ettikten sonra bazı basın röportajları yapmak üzere ayrılmak zorunda kalıyor.

"Buna inanabiliyor musun?" diye haykırıyor Kate büyük bir hayranlıkla. "O kadar güzel ki. Hatta kusursuz."

"Biliyorum," diye devam eder Charlie. "Ben olsam onu yataktan atmazdım."

Lex sırtışını içkisinin arkasına gizler.

Haden hemen, "Sanırım az önce bir üçlü sekse davet edildiniz." diye yorum yaptı.

Hem Lex hem de ben gülüyoruz, kızları kızdırıyoruz.

"Biliyor musun Haden?" Presley sinirli bir şekilde. "Tam bir pisliksin."

"Belki de," diyor memnun bir sırtışla. "Kıskanç bir pislik."

"Elbette," diye alaycı bir şekilde takılıyor. "Hepiniz konuşuyorsunuz. Üçlü yapmayı çok isterim... falan filan... ama eminim iş o noktaya gelirse çıldırırsınız."

Kendimi bu konuşmaya dahil etmiyorum. Üçlü seks yaptım ve hiç korkmadım. Tam tersi aslında. Lex ağzını sıkı tutuyor ama Haden'in da bir şeyler söylemesi gerekiyor elbette çünkü ikisi sürekli tartışıyor.

"Gerçekten mi? Sence çıldırır mıyım?" diye Presley'e meydan okur. Presley başını sallar. "Uh-huh."

"Peki, o zaman... hadi bakalım."

"Yani, başka bir erkeğin bizimle aynı yatakta olması senin için sorun değil mi?" diye soruyor yüzünde alaycı bir gülümsemeyle.

Haden bu şakayı hafife almıyor, burun delikleri vahşi bir hayvan gibi alevleniyor. "Tam bir baş belasısın."

Onlar birbirlerini kışkırtmaya devam ederken gülüyoruz ve ben ancak Morgan yanıma geldiğinde gülmeyi kesiyorum. Endişeli görünüyor ama hemen gülümseyerek Kate dahil herkese merhaba diyor. Ondan biraz yalnız kalmasını rica ediyorum, onu dışarı çıkarıp köşeyi dönmesini sağlıyorum, ruh halimdeki lanet olası dalgalanmaları sorgulamaya hazırım.

Buradan geçen birkaç kişi dışında kimse yok. Onu kendime çekip yumuşak dudaklarını öperken, engelleyemediğim dürtü beni ele geçiriyor. Dudaklarını eşit bir şekilde ayırıyor, çılgınca savaşıırken dilimin onunla buluşmasına izin veriyor. Ellerim kendiliğinden hareket ederek açıkta kalan sırtına doğru kayıyor. Teni sıcacık ve ben onu daha derinden öptükçe tüylerim diken diken oluyor.

Nefes nefese kalmış bir halde, "Noah, sanırım konuşmamız gerek" diye fısıldıyor.

Dudaklarımı tekrar onunların üzerine koyuyorum, konuşmak yerine onun tadına bakmak istiyorum.

Bu kez hafif bir güçle geri çekiliyor. "Noah, lütfen beni dinle."

"Dinliyorum," diyorum yarı yarıya, boynunun kıvrımlarına gömülerek.

"Sen çok güzel."

Ellerini sıkıca göğsüme koyuyor. İfadesi sabit kalıyor, sonra durmam için yalvarıyor.

Neden dinlediğimi bilmiyorum. Belki de bir ilişkide yapman gereken şey bu olduğu içindir. Ya da en azından ben öyle yapman gerektiğini düşünüyorum. Düzgün düşünemediğimi biliyorum. Onu özledim ama bu öğleden sonra hışımla çıkıp gittiği için kızgınım.

"Bu gece konuşabilir miyiz? Partiden sonra?"

Parmağımı yanağında gezdiriyorum, gözlerinin kısa bir an için kapanmasını ve saniyeler sonra açılıp kapanmasını izliyorum.

"Noah, lütfen bana dokunmayı bırak ve söylediklerimi dinle," diyerek benden uzaklaşıyor.

Zedelenmiş egom yetti artık. Bu saçmalık.

"Dinliyorum Morgan, çünkü yapabileceğim tek şey bu," diye bağıryorum hayal kırıklığı içinde. "Seni istediğim zaman göremiyorum. Evini görmeme izin vermiyorsun. Scarlett'in bizi bilmesini istemiyorsun. Nedense Kate'in iyi bir arkadaş olduğunu bir türlü aklına getiremiyorsun. Başka ne isteyeceksin? Seninle aynı odadayken kafama lanet bir kese kağıdı geçirmemi mi?"

Öfkeyle karışık incinme ve acı bana geri yansıyor. Belki çok ileri gittim ama hiçbir zaman bir aziz ya da sabırlı biri olduğumu iddia etmedim.

"İşte bu yüzden asla anlayamayacaksın," diyor hastalıklı bir kahkahayla.

Yorum bile yapmadım. Onu arkamda bırakıp uzaklaşıyorum. Tüm bunlar drama üstüne drama oldu ve ben drama yapmam.

İçeride parti daha yeni başlıyor. Ünlü bir grup sahnede çalışıyor. Nereye baksanız ünlüler etrafımızı sarıyor; bazıları sevgilileriyle, diğerleri de kalabalığın arasına karışmış.

Charlie ve Lex, Haden ve Presley ile birlikte dans pistindedir. Kate barda duruyor ve yaşlı bir adamla sohbet ediyor. Bana doğru bakıyor, gözleriyle onu içinde bulunduğu durumdan kurtarmam için yalvarıyor. Çaresizce yanına gidip kolumu omzuna koyuyorum, bir içkiye ihtiyacı var.

"Kim gelmiş bakar mısınız?" diyor sahte bir gülümsemeyle. "Erkek arkadaşım. Bu gece beş yıl olacak. Kesinlikle bütün gece kutlama yapacağız, ne demek istediğimi anlıyor musun?"

Yaşlı adama göz kırparak geri çekilir gibi oldu ve çabucak özür diledi. "Ne demek istediğini biliyordu," diyorum ona. "Bütün oda ne demek istediğini biliyordu."

"Bu kötü ruh hali neden, Mason? Bu gece tam bir Debbie Downer gibisin." Tam ağzımı açacaktım ki Morgan'ın arkamda durduğunu fark ettim.

Kate hemen merhaba der ve tipik Morgan tarzında, zoraki bir gülümsemeyle karşılık vererek lanet bir sürtük gibi davranır.

Kate temkinli bir şekilde, "Gitsem iyi olacak," dedi. "Şuraya." Kalabalığın içine doğru rastgele işaret ediyor ama Morgan onu durduruyor.

"Neden bunun için kalmıyorsun? Görünüşe göre Noah'nın sana ayıracak çok vakti var ama beni dinlemek için birkaç dakikası bile yok," diyor karanlık bir eğlenceyle.

Kate dudaklarını büzer, ne söyleyeceğini ya da ne yapacağını bilemez.

Morgan'ın sorununun ne olduğunu anlamıyorum, Kate'le benim ilişkiyi tekrar savunmak için acele ediyor. "Boş ver onu Kate. Batıdan gelen kötü kaltak geri döndü," diyorum yüksek sesle, bakışlarını hiç ayırmadan.

Morgan şaşkın görünüyor, ağzı hafifçe açık ve gözleri kısık. Eğer müzik sussaydı, eminim dişlerini gıcırdattığını duyabilirdiniz. Öfkeli görünüyor. Ve hayatımın en büyük kavgasına girdiğimi biliyorum. Fırtına yaklaşıyor ve vurmak üzere.

"İşimiz bitti, Noah."

Artık umurumda değil, oynadığı saçma oyunlardan bıktım.

"Harika bir kız arkadaş malzemesi," diyorum alaycı bir şekilde. "En azından bir ilişki denediğimi söyleyebilirim. Kesinlikle bana göre değil."

Kollarını kavuşturup göğsünü hızla indirip kaldırarak, "Beni kız arkadaşın sandın. Tıpkı bir ilişkimiz olduğunu varsaydığın gibi."

Bu çok acıttı.

Kaltak.

Bana doğru ilerliyor, aramızdaki mesafeyi kapatıyor. Gözlerinin içine bakıyorum, bir an için bunun önemsiz bir kavga olduğunu umuyorum. Ama gözleri soğuk, o kadar soğuk ki arkasındaki kadın sevmeye başladığım Morgan değil. Dudakları kulağıma geliyor ve en tatlı sesiyle fısıldıyor: "Ben sadece bir ribaund arıyordum, Noah."

Tenime çarpan buz gibi donuyorum. Sözlerindeki kötü niyetten felç olmuş bir halde benden uzaklaşıyor ve ters yöne doğru yürümeye başlıyor. Kalabalığa bakıyorum, boş ve duygusuz. Karnımdaki ateş kıpırdanıyor, sözleri aklıma yerleştikçe öfkeye dönüşüyor.

Kahrolası kaltak!

Kate tüm karşılaşmaya şahit olduğu için beni sakın olmam konusunda uyarıyor. Onu yolumdan çekip Morgan'ı yakalamak için odayı tarıyorum. Morgan gitmişti.

Kalabalık büyüdü ve isteyerek arkamı dönüp barmene bana servis yapmasını işaret ediyorum.

"Noah," diye tekrar uyarıyor

Kate beni. Dinlemiyorum.

Kadınlarla işim bitti.

İçkimi yudumlarken bir tane daha istiyorum. Arka arkaya dört tane içtikten sonra sinirlerim yatışmış görünüyor. Masamıza geri dönüyorum. Charlie ve Lex benim hoşuma gitmeyecek kadar alınganlar.

"Bir oda bulun artık," diye bağıriyorum onlara, çekimin ortasında.

Haden da daha iyi değil. Birlikte çalıştığım birine göre, Presley'i masanın altından ellemekte hiçbir sakınca görmüyor. Ya parmaklarını kızın klitorisine sürttüğünü ya da masanın altından onu parmakladığını bilecek kadar çok kadınla birlikte oldum. Her iki durumda da, gitmem gerek.

Tek sorunum bu kadar çok içmemeliydim çünkü araba kullanamayacak kadar sarhoşum.

Kate yanıma geldiğinde kollarımı ona doluyor ve ne kadar güzel olduğunu söylüyorum. Kate'e her zaman güvenebilirim. Morgan'ın beni aksini düşündürmesine asla izin vermemeliydim.

"Tamam," diyor açıkça. "Ne istiyorsun?"

"Bir araca ihtiyacım var," diyorum ona, elinin üstünü öperek.

Çekip alıyor. "Alnımda 'Uber' mi yazıyor?"

"Hayır. Senin alnında 'Zac Efron'la yatmak isteyen azgın kadın' yazıyor."

Başını sallayarak onaylıyor. Onu ikna etmeyi başardım. O da çiftleri işlerine devam etmeleri için yalnız bırakmaya hevesli.

"Beni Scarlett'in evine götür," diye yalvarıyorum.

"Neden?"

"Onunla konuşmam gerek."

Yalanlar. Unutmak için onu becermek istiyorum. Bu, ilişkimiz denen bu berbat tabuta son çiviye çakmak olurdu. Morgan incinirdi ve intikam şu anda çok tatlı olurdu.

"Ama sarhoşsun, Noah ve üzgünsün," diye hatırlatıyor bana motoru çalıştırırken. "Ne hakkında konuşmak istiyorsun?"

"Sadece yap. Tamam mı?"

Kate kalkıp gitmeden önce sinirli bir of çekti.

Geç oldu ve trafik otoyolda güzelce ilerliyor. Kate radyoyu açtı, Katy Perry'nin bir şarkısı çalıyordu. Mırıldanarak eşlik ediyor, ben onu irkiltene kadar kendi düşüncelerine dalmış.

"Siktir!" Bağırıyorum.

"Ne?" diye cevap veriyor panikle, başını çevirmeye çalışarak. "Cep telefonum bozuldu."

Gözlerini deviriyor, benim birinci dünya sorunumu görmezden geliyor ve Scarlett'in evine varana kadar rüzgârlı caddede ilerliyor. Yolculuğun büyük bölümünde beni gitmemeye ikna etmeye çalışıyor, ama aynı zamanda ona siktirip gitmesini söyledikten sonra konuyu kapatacak kadar da beni iyi tanıyor.

Güvenlik görevlisi seslendi ve kapıları açarak içeri girmeme izin verdi. Yolun başına vardığımızda Scarlett yüzünde endişeli bir ifadeyle dışarı çıkıyor ve etrafımıza bakıyor.

"Hey," diye sırtarak arabadan çıktım.

"Mesajımı almadın mı? Seni aramaya da çalıştım," diyor yüksek perdeden bir sesle.

"Telefonum..."

Gözümün ucuyla, büyük ağacın arkasında Morgan'ın Mercedes'ini görüyorum. "Morgan burada mı?"

Scarlett'in durması için yalvarmasına aldırmadan eve doğru yürüyorum. *Scarlett'i istemiyorum.* Ve belki de bu kılık değiştirmiş bir nimettir. Morgan'dan yüz yüze özür dilemeli ve onu sevdiğimi söylemeliyim.

Çünkü ben biliyorum.

Hiçbir yerde görünmüyor, ben de açık havada bir ateş çukuru ve sandalyelerde oturan misafirler gördüğüm verandaya doğru ilerliyorum. Scarlett panik içinde adımı seslendi, ne yaptığımı bilmek istiyordu. Sonra onu gördüm. Bir sandalyede oturmuş, elinde bir kadeh şarapla gülüyordu.

Dışarı çıkıyorum ve beni gördüğü anda yüzü düşüyor. Acı çekerek ve anlamam için yalvararak sessiz kalıyor, adımı söylemiyor. Kafam karışıyor ve arkama, Kate'in durduğu ve Scarlett'in tırnaklarını yediği yere bakıyorum.

Scarlett kolumu geri çekerek, "Noah," diyor.

Aşağı yukarı benim boyumda, örme kazak ve koyu mavi kot pantolon giymiş bir adam var. Elinde bir şişe bira var ve yanında Max ile birlikte Amelia'nın yaşlarında bir çocuk oturuyor.

Ayağa kalkıp elini uzatıyor. "Sen Noah olmalısın. Scarlett ve Morgan çalışmalarınızdan övgüyle söz ettiler."

Gururumun okşanması gerekirdi ama şaşkınlığım daha da artıyor. "Teşekkür ederim. Ya sen?"

"Ben Wyatt, Morgan'ın kocasıyım ve bu da oğlumuz Michael."

İçimin çekirdeği sertleşiyor ve duyduğum yankı sadece kalbimin parçalara ayrılışının sesi oluyor. Boynumdaki kaslar sakın kalmak için zorlanıyor, duruşum her an düşmemi gerektiriyor. Ama şu anda her hareketimi sakatlayan acı boyunca, Morgan'ın gözleriyle buluşmak için başımı çeviriyorum.

"Noah," diye yalvarıyor.

Kolumu Scarlett'in elinden kurtarıyorum, çocuğun önünde saldırmamaya çalışıyorum, ama dilim bağlı, ne bir kelime ne de bir ses çıkarabiliyorum. *Ölmek istiyorum.* Beni havuza atın ve dibe batmama izin verin. Ve sonra onun sözlerini hatırlıyorum. Beni hayal edebileceğimden çok daha fazla parçalayan sözleri.

Ben onun *ribaunduydum*.

Ve önümde kaçtığı kişi, yani kocası duruyordu.

Kate'in koluna yapıştım ve adımın söylenmesine aldırmadan onu evin içine doğru çektim. Cam kapıyı iterek arabaya doğru ilerledim, sürücü koltuğuna geçtim ve motoru çalıştırdım.

"Noah, sakın ol," diye yalvarıyor Kate, sürücü koltuğundan kalkmamı işaret ederek. "Araba kullanamazsın. İhtiyacın olan son şey alkollü araç kullanmak."

Ona içeri girmesini ve çenesini kapatmasını söylüyorum, öfkem beni bu yeri ve herkesi geride bırakmaya itiyor. Pencereye vuruyorlar, Morgan çaresizce açmamı istiyor ama ben reddediyorum. Arabayı vitesle takıp ayağımı gaz pedalına vurarak tepeden aşağı inerken taşları tekmeliyorum, neredeyse birkaç heykeli deviriyordum.

"Nereye gidiyorsun?" Kate ağlıyor, ben araziden çıkarken arabanın koluna tutunuyor.

"Burası hariç her yer."

CHAPTER 27

KATE

"Noah, durman gerek."

Kapıdan çıkıp birkaç ev ilerledikten sonra onu durdurmayı başardım, böylece direksiyona geçebildim.

Bir duygu kasırgası mantıklı düşüncelerimi bulanıklaştırıyor, Morgan'ı ailesiyle - kocası ve oğluyla - gördüğümde hâlâ sarsılıyorum.

İlk tepki veren onun gözleri oluyor, kafasının içindeki bulmacayı bir anlığına çözerken incinmiş bir sırta sersemliyor. Gözlerim hemen yan tarafına doğru kıvrılmış yumruklarına takılıyor ve neredeyse kendimi savaş moduna sokar gibi, kendimi fiziksel bir kavgaya hazırlamak için elimden geleni yapıyorum.

Kaslarındaki gerginlik belirgindir ve net düşünememesi de bunu takip eder.

Acı dolu bir dünyada.

Benim için yaptığı gibi onu da teselli etmekten başka çarem yok.

Öfkesi bir öfke patlamasına dönüşüyor ama benim ölmek gibi bir arzum yok. Sarhoş Noah'ın direksiyon başında olması hayatımızın sonu değil.

Ellerim direksiyonda, en azından şu an için hayatımızı kontrol ederken, ona nereye gitmek istediğini soruyorum. Eve gitmeyi reddediyor, stres atmaya ihtiyacı var ve Charlie'nin işine karışmasını istemiyor. Yani,

Striptizden çok uzak olmayan bir bara yerleştik. Belki biraz daha alkol alırsa, öfkeli bir çılgınlık yapmak yerine sızar.

Ama bir aptal gibi içmeye başladım -bilinçaltımda aynı şeyi yapmaya çalışıyordum. Bazı duyguları unuttum çünkü artık dikkatimi çekmeye değmiyorlardı. İkinci içkimden sonra durmaya karar verdim. Birimizin sorumlu olması gerekiyordu ve bu kesinlikle Noah olmayacaktı.

"Hiçbir şey yapmama gerek yok..." diye mırıldanıyor, elini fıstık kasesine daldırıyor ve idrarla istila edilmiş fındıkları yiyor. "Oh, bunların tadı çıtır çıtır ve hafif keskin."

Barmene bize hizmet etmeyi bırakmasını işaret ediyorum ve o da memnuniyetle bunu yerine getiriyor, beni Noah'ı sakinleştirmem için birkaç kez uyarıyor yoksa kığım kaldırımda kalacak. *Siktiğimin otuzbircisi.*

"O lanet olası evli Kate... ve bir çocuğı var," diye milyonuncu kez bağıyor.

"Biliyorum, Noah. Ben de oradaydım."

"*Evli ve çocuklu,*" diye tekrarlıyor, gözlerini kapatırken ellerini saçlarında gezdiriyor. "Mantıklı, hepsi. Ben çok aptalım. Gerçekte neler olup bittiğini göremeyecek kadar kendimi kaptırmışım. Ben onun için sadece gizli bir ilişkiyim."

"Sadece bu olduğunu sanmıyorum, Noah. Belki daha fazlası var-"

"Bekle, onu mu savunuyorsun?" Başını hızla çeviriyor, gözleri bana bakıyor.

"Hayır," diyorum, ellerimi hayal kırıklığı içinde kaldırarak. "Onu savunmuyorum ama belki de burada eksik olan bir şey var. Bana bir ilişki yaşayıp ailesini tehlikeye atacak biri gibi gelmiyor."

"Evet ve bana lezbiyen anal fistingden hoşlanan biri gibi gelmiyorsun," diyor monoton bir sesle.

Ağzım bir karış açık kalıyor ve hemen kapatmaya çalışıyorum. "Sana bunu düşündüren ne?"

"Dün şarjım bittiğinde yanlışlıkla telefonunuzda gördüm. Lakers'ın skorunu kontrol etmem gerekiyordu."

Öksürüyorum, pancar gibi kızarmışım, net konuşamıyorum. "Araştırma amaçlıydı." "Hepsi öyle diyor. Seni yargılamıyorum. Eğer yumruklanmak istiyorsan başka bir kız tarafından kışına sokulursa, öyle olsun. Ve, hey..." diyor şeytani bir gülümsemeyle, "... Artık boşum, bu yüzden saha kenarı biletlerini ayırtacağım."

"Ha-ha," diye alaycı bir şekilde cevap veriyorum. "Yumruklu' demeyi kes. Çok tuhaf. Ayrıca, Eric ile yaptığım bir konuşmadan kaynaklandı."

"Hadi eve gidelim," diyorum, yenilmiş bir halde, onu arabaya nasıl sürükleyebileceğimi merak ederek.

"Sadece beni becerirsen."

Noah ve ben tanıştığımız andan itibaren aramızda bir bağ oluştu. O kadar zahmetsizce uyum sağladık ki kendimiz olmak bizim için çok rahattı. Aldığımız kadar verdik de. Ama son iki hafta içinde aramızda bir şeyler değişti.

Yatağında, yanımda, ikimizin de aramızda kalması gerektiği konusunda hemfikir olduğumuz bu çizginin aniden silikleştiği bir an oldu.

Ben onu farklı gördüm.

Ve onu çok arzuladım.

Daha fazlası olduğunu düşündüğüm şeye bağlandığım için güvensizliğimi ve kırık kalbimi suçluyorum. Bu yüzden ikimiz için de en iyisini düşünerek geri çekildim. Noah'nın Morgan'a karşı güçlü duygular beslediği ve keşfedilmemiş topraklara yaptığı kendi yolculuğundan korktuğu çok açık.

Bana gelince, üzerinde çalışmam gereken çok fazla duygusal yük var ve kendimi yeniden bir araya getirmek için bir kez daha iyileşme sürecine başladım.

Ama Noah'nın hareketleri ve sözleri aramızdaki her şeyi sorguluyor.

Charlie'nin evine sessizce gittik. Yolda bayılmasını bekliyorum ama alkol neredeyse ters etki yapıyor. Gözleri kocaman, bu kadar çok içmiş biri için fazla uyanık.

Garaj yoluna girdiğimde motoru kapattım. Gece yarısını çoktan geçmiş, şafağın eşiğindeyiz. Birkaç saat içinde Napa'ya giden bir uçakta olmam ve bazı iş ortaklarıyla buluşmak için yeni giyinmem gerekiyor.

Noah yanımda ayaklarını sürüyerek yürüyor.

"Söylediklerimde ciddiydim." Bunu yapmayı reddederek onu susturdum. "Hayır." "Hadi ama, sadece ihtiyacım var... bilirsin-"

"Bir ribaund istiyorsun. Aklını ondan uzaklaştıracak birini mi?"

"Bu sefer sertleşeceğime söz ver. Bak..." elimi sikinin üzerine koydu ve sözünü tuttu, taş gibi sertleşti. "Gördün mü?"

Elimi çekip arabadan çıkıyorum ve kapısını açmak için yolcu tarafına yürüyorum. İnmek yerine vücudunu büküyor, elini göğüs kafesimin yan tarafına doğru kaydırıyor ve fısıldıyor: "Lütfen Kate, seni becermeme izin ver. Söz veriyorum onu da unutacaksın."

Dokunuşunun ağırlığı vücuduma karışık mesajlar gönderiyor. Bir erkeğin dokunuşunu arzuluyorum, bana ihtiyacım olanı verecek bir erkeğin. Yine de Noah

beni sadece *yarı yarıya* tatmin edecek. Fiziksel bağlantı harika olacak ama aklı başka yerde olacak.

Kesinlikle, benden
değil. Kesinlikle
Morgan'ın.

Gecikmeli bir yanıtla, ona yanlış bir umut vererek, içimde kabaran öfkeyi kontrol etmeye çalışarak başımı eğiyorum.

"Noah, sarhoş olman umurumda değil, tamam mı? Sen ve ben birbirimizin yarası değiliz," diyorum sanki yüzüne soğuk su sıçratmışım gibi.

"Kate, ben-"

"Ne Noah? Onu seviyorsun," diye ağzımdan kaçırıyorum, her ne kadar biraz acıtıyor olsa da. "Onu sevdiğin için acı çekiyorsun."

"Onu sevdiğim için acı çekmiyorum, tamam mı?" diye bağılıyor, ellerini üzerimden çekerek. "Yalan söylediği için acı çekiyorum. Acı çekiyorum çünkü bu hissi takip ediyordum ama belki de yanlıştı? Belki de o kişi başından beri oradaydı..."

Başımı sallıyorum, kendimi ondan uzaklaştırıyorum. Ne cüretle bana böyle bir şey fırlatır, sanki başka bir şeymişiz gibi bana bakar.

"Kate, lütfen."

"Lütfen, ne, Noah?" Bakışlarımı onunkilerle buluşturmak için kaldırıyorum. Arabadan inmiş, uzun boyuyla önümde duruyordu. "Biz bunu yapmayız, sen ve ben. Uygun olduğunda birbirimizi kullanmıyoruz."

"Seni kullanmıyorum Kate," diye vaaz veriyor, garip bir ses tonu çıkıyor ağzından. "Sadece söylüyorum-"

"Hayır, Noah. Söyleyecek bir şey kalmadı," diye yalvarıyorum, bunu burada bitirmek için çaresizce. "Ayılman gerek."

"Sen ve ben..." diye devam ediyor, "... biz-"

"Arkadaşız," diye bitiriyorum, içimdeki acıyı görmezden gelerek. "Biz her zaman arkadaş olacağız. Ne daha fazla, ne daha az."

Ve böylece, aramızdaki her şeyi kapattım. Onu seviyor.

Ben değil.

Noah henüz fark etmemiş olabilir ama aşık olduğu kadının ben olmamam gerekiyordu. Kafası karışık, açık ve net. Benim işim onun arkadaşı olmak, kırık bir kalbin acısını iyileştirmesine yardım etmek.

Ne daha fazlası, ne de *daha azı*.

CHAPTER 28

NOAH

Başım bir davulun ritmiyle çarparken yan dönüyorum. Hayır, bekle, aslında davul. *Ah, şu lanet davul seti.* Kapım çalınana kadar yastığımı başımın üzerine atıyorum. Amelia elinde bir şişe su ve iki beyaz hapla içeri girdi. Dönüp Charlie'ye bakıyor, o da ilaçları bana vermesi için onu cesaretlendiriyor.

"Noah Amca, annem kendini daha iyi hissetmen için bu ilacı almanı söylüyor." İlacı ondan aldım ve tek seferde yuttum. Amelia koşarak odadan çıktı,

Charlie'yi geride bırakarak. Endişeli bir ifadeyle yatağımın kenarına oturdu.

"Ne olduğunu duydum."

Başımı yastığa geri attım. "Kate'den mi?"

Başını sallıyor. "Kızgın olman sorun değil. Ben olsam kızardım, biliyorum."

Gözlerimi kapatıp bu kâbusun yok olmasını diliyorum. "İşaretleri göremeyecek *kadar* aptal mıyım? Kadınları nasıl okuyacağımı bildiğim için kendimle gurur duyuyorum. Tanrım, bu sayede bunca yılı bir ilişkiye bağlanmadan atlatmayı başardım."

"Aptal değilsin," diyor bana. "Birine aşık olduğunuzda, doğru düzgün düşünemezsiniz. Bir duygu kasırgası gibi

Hiçbir şeyin mantıklı olmadığı ve her parçanızı tüketen bu vahşi yolculuğa çıkarılıyorsunuz."

Teorisi mantıklı. İşaretleri gördüm ama bunun benim hayal gücümünden başka bir şey olmadığını düşünerek onları görmezden gelmeyi seçtim. Ve onu kaybetmekten korktuğum için devam etmedim. Aptalca görünebilir ama niyetim asla bu değildi.

"Charlie," diyorum usulca, gerçeği itiraf etmekten korkarak. "Ona aşık mıyım?" "Bilmiyorum, Noah. Buna sadece sen cevap verebilirsin."

"Ama ben bunun nasıl bir his olduğunu bile bilmiyorum. Ve onu sadece üç haftadır tanıyorum. Üç hafta sonra birine nasıl aşık olabilirsin? Bu çok erken değil mi?"

Parmağındaki alyansla oynayarak gülümsüyor. "Belirli bir zaman olduğunu sanmıyorum. Bazen ilk görüşte aşk olur, bazen de başından beri yanında olan biriyle. Mesela bir arkadaş gibi," diye devam ediyor ve meraklı gözlerle beni izliyor.

"Bununla nereye varmak istediğini biliyorum."

Charlie dudaklarını büzerek sessizliğini koruyor. Son zamanlarda, ikimiz de ona bir şey olmadığını söylememize rağmen Kate'le olan arkadaşlığım hakkında konuşuyordu.

"İçgüdülerine göre hareket et."

"İçgüdülerim aşık etmez," diye bilgilendirdim onu. "Ribaund arayan kırık kadınları avlar. Tıpkı Kate gibi." Başımı ellerimin arasına gömüyorum, dün gecenin parçaları gözlerimin önünden geçiyor. "Ben... bilirsin... onunla... dün gece?"

Charlie ayağa kalkar. "Bilmiyorum, Noah. Kate üzgün. Ne olduğundan emin değilim ama bir arkadaşını kaybetmek istemiyorsan, bunu düzeltsen iyi edersin."

Harika. Şimdi içgüdülerimi takip ettiğim için bir tür sorunlu üçgenin içinde sıkışıp kaldım. En son hatırladığım kadarıyla tartışmıştık ve ben ona bağırmaya başlamıştım. Tam olarak ne hakkında tartıştığımızı hatırlamıyorum.

"Bunu nasıl düzeltebilirim? Kate ile yani."

"Onu biraz rahat bırak, tamam mı?" Charlie uyarıyor. "Arkadaşlıklarda bile gökkuşağını görmek için fırtınanın dinmesi gerekir."

"Onu rahat bırakmamı söylüyorsanız bunu nasıl düzeltebilirim? Kadınlar neden bu kadar karmaşık olmak zorunda?" Hiçbir cevabın doksan dokuz sorunumu çözmeyeceğini bilmeme rağmen soruyorum. "Kate ve onun bana kızgın olması bir yana, Morgan'la nereden başlayacağımı bile bilmiyorum."

"Noah," diye devam ediyor, sesini alçaltarak. "Morgan'a neler olduğunu bilmiyorum. Ondan hoşlanıyorum, gerçekten. Ama unutmamalısın ki

bir ailesi var. Bir kocası ve bir oğlu."

"Biliyorum Charlie," diye cevap veriyorum ağzımda acı bir tatla. "Ahlakım bana çekip gitmemi söylüyor, oyuna geldin ve karma lanet olası bir sürtük."

Eğilip alnımdan öpüyor ve iri kahverengi gözleriyle bana bakıyor. "Karma bir sürtük olabilir, ama bazen en iyi arkadaşındır."

"Yani sen de mi karmanın bir kadın olduğunu düşünüyorsun?" Kıkırdıyorum.

"Aynen öyle," diye gülüyor. "Sadece kadınlar böyle ruh hali değişimleri yaşar."

Charlie beni kendi halime bırakıyor ama annemi öğle yemeği için Malibu'ya götüreceğimiz için duş almamı ve üstümü değiştirmemi hatırlatmadan değil.

Bütün Pazar gününü annemin yanında geçirdim. Onun yanında olmak çok rahatlatıcı. Annemin şakaları, Nobu'da yediğimiz lezzetli bir yemekle birlikte günümün en önemli olayı. Charlie, annemin kesinlikle bayıldığı kızlarla birlikte bize katıldı.

Çocukluğumuzu anıyoruz ve neyse ki ikisi de benim zehirli aşk hayatımdan uzak duruyorlar. Annemin pişirmeyi teklif ettiği güzel bir akşam yemeğinden sonra, uykumu almaya çalışarak erken bir gece geçiriyorum.

Pazartesi yeni bir gün. En azından bu sabah spor salonunda çalışırken kendime yaptığım moral konuşması bu. Sadece bir saattir ofisteyim ve zihnim bir türlü kapanmıyor.

Kate'le ne olduğunu hatırlamıyor olmam ve onun da beni arama zahmetine girmemesi canımı sıkıyor. Dün sabah Napa'ya gitti, bu akşam dönecekti. Onu aramaya ve sıkıntılı zihnimi rahatlatmaya karar verdim.

"Hey," diye garip bir şekilde cevap veriyor.

"Biliyordum," diyorum kendime

kızarak. "Neyi biliyordun?"

"Sikiştik. Bu yüzden o sinir bozucu 'wazzup'ında telefona cevap vermedin."

Yumuşak bir şekilde kıkırdıyor ve uzun bir iç çekiyor. "Hayır, o şekilde cevap vermedim... sadece işler gergin."

"Özür dilerim Kate." Hatırlayamadığım davranışlarım için özür diliyorum. Dün gecedan sadece parçalar kaldı. "Ne düşünüyordum bilmiyorum."

"Noah," diye araya giriyor. "Seks yapmadık."

Rahat bir nefes alıyorum. "Emin misin?"

"Evet. Anal fisting hakkında konuşup durdun, vızıltımı tamamen öldürdün."

Cep telefonumu alnıma koyuyorum - bu bok gittikçe daha da kötüleşiyor. "Tanrım. Özür dilerim. Her şey için."

"Üzgündün. Anlıyorum. Senin için de kendim için de üzgündüm. Her yönüyle kötü bir geceydi. Ben de en az senin kadar her şeyi unutmak istiyorum."

Sandalyemi arkaya yaslıyorum ve tavana bakana kadar başımı yukarı kaldırıyorum. Tamamen beyazdan başka bir şey yok, beni bir anlığına da olsa sakinleştiren boş bir tuval. Kapımın gıcirtısı beni alarma geçiriyor ve kendimi öne doğru çekip Morgan'ın girişte durduğunu görüyorum.

"Kate, gitmem
gerek." "Tabii...
ama Noah?" "Öyle
mi?"

"Yakında konuşmamız gerek. Tamam mı?"

Hoşça kal diyorum, telefonu kapatıp masamın üzerine koyuyorum.

Morgan kapıyı arkasından kapatır ve aynı yerde durmaya devam eder. Berbat görünüyor, gözlüklerinin arkasında koyu halkalar var. Saçları bile her zamanki gibi düzgün görünmüyor.

Ölüm onu bulmuş gibi görünse de, o hala güzel bir kadın.

Ve bu gerçekten nefret ediyorum.

Şu anda ona tam bir aşağılama ve tiksintiyle bakıyor olmalıydım.

"Sanırım bunu hak ediyorum ve kaçtığın kişinin Kate olmasına şaşırmadım." Sessizliğimi koruyorum.

"Buraya seninle konuşmaya geldim... neler olduğunu açıklamaya." Ses tonunu kontrol etmeye çalışıyor, hareketsiz kalıyor.

"Beni iş yerinde öylece pusuya düşüremezsin," diyorum artistik bir sesle. "Medeni bir konuşma yapacağını bildiğim tek yer orası."

"Evli ve çocuklu olmanın medeni bir yanı yok Morgan."

Kapıda durmaya devam ediyor, zar zor hareket ediyor ama yine de sakinliğini koruyor. "Konuşmamız gerek, Noah. Lütfen?"

Yere bakarak gözleriyle karşılaşmaktan kaçınıyorum. Yüzüne acı kazanmış ama acı hissettiğini kim söyledi? Belki de bana bok gibi davrandığı için suçluluk duyuyordur. Birine kazık attığını bildiğin halde sadece kendini suçladığın o sıradan vicdan azabı.

Tıpkı Benny'ye yaptığın gibi.

"Konusacak ne var ki? Ben bir aptaldım. Yalan söyledin. Oyuna geldim. Hikayenin sonu."

Birkaç adım daha yaklaşıyor. "Hayır, Noah. Bana kendimi, durumu açıklama şansı bile vermedin."

"Durum mu? Evli olduğunuz gerçeği mi?"

"Ayrıldık."

Bu saçma teknik ayrıntıya gülüyorum. "Ne kadar gevşek bir kelime. Hepsi öyle der, 'Ayrıldım'. Çünkü bu sana etrafta dolaşma hakkı veriyor."

"Ama bu sana kadınları avlama hakkını da veriyor. Eski sevgililerini unutamadılar mı?" diye karşılık veriyor.

Ve tam orada, her şeyi açıklığa kavuşturdu. *Eski sevgilisi için değil.*

"Sanırım Morgan, kendini gayet iyi ifade ettin. Şimdi söyle bana, neden seninle uğraşayım ki? Bu aceleci bir karar olur çünkü eski kocanı unutmuş değilsin."

"Noah, lütfen. Bu çok zor... bana bunu yapma," diye yalvarıyor, gözyaşlarını tutmaya çalışarak.

"Sana bunu yapmak mı?" Sesimi yükseltiyorum. "Bu benim planımda yoktu. Planımda *sen yoktun!* Bunun benim için yeni bir hayat olması gerekiyordu. Sana aşık olmamam gerekiyordu."

"Hayır. Sadece Scarlett, değil mi?"

"Siktir git," diyorum ona ve arabamın anahtarlarını karıştırırken onun orada durup ağlamak üzere olduğunu görmezden geliyorum. Her parçam ona koşmak ve beni seçmesi için yalvarmak istiyor. Onu değil. Ama gururum buna izin vermiyor. İkinci en iyi olmayı reddediyorum.

Ayağa kalkıyorum, o adımı söylerken yanından geçerken onu görmezden geliyormuş gibi yapıyorum. Sadece birkaç adım ötemde ama kokusu ofisimi istila etmiş durumda ve şu anda oradan uzaklaşmam neredeyse imkânsız.

"Noah, lütfen, sana açıklamama izin ver."

Nedenini bilmediğim bir şekilde kendimi tutuyorum. Üzerimde bir etkisi olmasından, gururumun ve egomun onu dinlemek için bir anlığına bile olsa hareketsiz kalmaya razı olmasından nefret ediyorum.

"Michael teknik olarak benim oğlum değil. O benim üvey oğlum."

Bu sözleri duyduğumda kendimi biraz daha iyi hissettiğimi itiraf etmekten nefret ediyorum, ancak bunu ona asla itiraf etmeyeceğim. Sessizce durmaya devam ediyorum, zarar çoktan verilmişken neden onun açıklamasını dinleme ihtiyacı hissettiğimden emin değilim.

"Michael'ın özel ihtiyaçları var. Bu konuda fazla bilginiz var mı bilmiyorum ama otizmi var," diye devam ediyor, sesindeki çatlaklar belli oluyor. "Wyatt ve ben onun ortak velayetine sahibiz ve iki haftada bir annesiyle vakit geçiriyor."

Bakışlarını yere çeviriyor ve endişeyle ayaklarını sürüyerek yürüyor. "Geçen yıl Wyatt ve ben kendi yollarımıza gitmeye karar verdik. Bunun kolay olacağını düşünmüştük ama Michael bunu çok zor karşıladı. Onun için istikrarlı bir ev ortamı yaratmak için çok çalışmıştık. Kötü tepki verdi ve davranışları değişti, uyumak onun için zorlaştı. Okul onun için endişeleniyordu. Her türlü değişikliğe iyi uyum sağlayamıyor. Bunu aşmanın yolları var, uyum sağlamamız gereken yollar var. Ancak bu, ikimizin, annesinin, öğretmenlerinin ve terapistlerimizin büyük özverisini gerektiren uzun bir süreç. Geçen yıl bir davranış uzmanı ile görüştük ve Wyatt ile şimdilik aynı evde yaşamaya devam edeceğimize ve taşınma sürecini yavaş yavaş gerçekleştireceğimize karar verdik."

Nefes alıyor, cevap vermeme bekliyor. Kelimelerim yok ya da en azından kelimelerim kafamda bir anlam ifade etmiyor. Otizm hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Çocuk Scarlett'in evinde de farklı görünmüyordu, bu yüzden neden bahsettiğini hiç anlamıyorum.

"Yalan söyledin, Morgan."

"Başka seçeneğim yoktu, Noah. Bunların hiçbirini beklemiyordum. Hayatıma girmeni beklemiyordum... Beni o kadar kızdırdın ki doğru düzgün düşünemez oldum. Sana söylemek istedim ama söylediğimde aynen şu anki gibi davranacağını biliyordum."

"Ne bekliyordun ki?" Bağırıyorum.

"Özür dilerim. Sadece gerçeği bilmeni istedim." Duruşunu düzeltiyor ve doğrudan bana bakıyor. "Peki şimdi nereye?"

"Bunu bana mı soruyorsun?" Onunla alay ediyorum, başımı sallıyorum, saçma sorusuna neredeyse gülüyorum. "Yükü taşıyan sensin."

Alınmış görünüyor, kurtsu ifadesi hemen ardından geliyor. "Ve sen değil misin? Şimdi söyle bana, evde hayat neden bu kadar karmaşıklaştı?"

Sessizce duruyorum, sorusuna cevap vermiyorum.

"Evet, aynen öyle. Hepimizin yükü var. Hepimizin yalanları var. Asıl soru, seninkileri görmem için masaya koymaya hazır mısınız?"

Daha fazla sessizlik.

Benden ne yapmamı bekliyor? Arkanı dön ve onu affet, sonra da onunla ve kocasıyla mutlu evcilik oyna.

"Ben öyle düşünmüyorum. O yüzden beni yargılamadan önce kendine bir bak. Hiçbirimiz mükemmel değiliz," diye aceleyle karşılık veriyor. Morgan arkasını dönüyor ve benden önce odadan çıkmaya çalışıyor.

Koridora çıkmadan hemen önce ona bir soru daha yöneltiyorum - içimi kemiren tek soru. "Bana tek bir şeyin cevabını ver," diye hırlıyorum. "Hâlâ onunla yatıyor musun?"

Tüm vücudu dönerek durduğum yere bakıyor. Zümrüt yeşili elbisesi aşağıya doğru genişliyor ve gözlerimin görmezden gelmek için elinden geleni yaptığı uzun, ince bacaklarını sergiliyor. Yere baktığımda bile ayak bileğine bağladığı altın topuklu ayakkabılarını görüyorum ve tek yapmak istediğim onları omzuma yaslayıp teninin her santimini öpmek.

"Evet, Noah. Onunla yatıyorum. Onu becermiyorum ama aynı yatağı paylaşıyoruz. Oğlumuzun iyiliği için."

Ve beni yiyip bitirmekle tehdit eden düşünce ilk ısırığını aldı.

Gülüyorum, çarpık zihnimde dönüp duran acı ve öfkeyi örtbas ediyorum. "Doğru Morgan, soruma mükemmel bir cevap verdin."

CHAPTER 29

NOAH

Üzüntülerimi büyük bir Jack Daniels şişesinde boğmak kolay olurdu ama akşamdan kalma ve kontrolsüz hissetmekten bıkmıştım. Sarhoşken muhakeme yeteneğimin berbat olduğundan bahsetmiyorum bile.

Annemin öğleden sonra eve dönüş uçağı var, o yüzden günün çoğunu arkadaşlarıyla dışarıda geçirecek. İşten erken çıktım ve onu havaalanına götürmek için aldım. Vedalaşma vakti geldiğinde, onu şimdiden özlemekten kendimi alamıyorum.

"Bunu atlatacaksın evlat," diyor bana güven verici bir gülümsemeyle. "Her şeyi atlatabilirsin. Sadece hapse girme... tekrar."

Keşke ona inanabilseydim ama hayatımdaki her şeyi sorguluyorum ve hiçbir sonuca varamıyorum. Bu benim için çok fazla, bu yüzden sadece engelliyorum. *Şimdilik.*

Vedalaşıyoruz, o terminalde gözden kaybolana kadar kucaklaşıyoruz.

Charlie beni arayarak kızların Lex'in kız kardeşinin evinde kalacağını ve böylece yetişkinlere uygun bir gece geçirebileceğimizi söyledi. Şimdi, bir şişe tekila olacağını varsayıyorum, ama yanlış bilgilendirildim. Bugün Pazartesi ve önümde uzun bir iş haftası var. Bir de Charlie içki içemez.

Havaalanından eve geldiğimde Charlie pijamalarını giymiş ve kendi deyimiyle dağınık bir topuz yapmıştı. Kate de yanında, atlet ve eşofmanla rahat bir şekilde giyinmiş. Öğlen saatlerinde döndüğünü ve yarın Doğu Yakası'na uçacağını biliyorum.

Kate, gündelik kıyafetleri içinde bile, kadınların sık sık yaptıkları saçma makyaj olmadan daha da muhteşem ve kusursuz görünüyor.

"Saatin daha beş olduğunun farkında mısınız?" Onlara hatırlatıyorum. "Evet." Charlie gülümsüyor. "Gidip pijamalarınızı giyin."

"Uh... neden?"

"Çünkü kızların kalbi kırıldığında, bu şekilde iyileşiyoruz. Şimdi git üstünü değiştir ve on dakika içinde burada ol."

Yüksek sesle gülüyorum ve ikisinin bana kızgın bir kurt sürüsü gibi bakmasını izliyorum. Yukarı çıkarken başımı tekrar tekrar sallıyorum. Kate ile neredeyse aynı olduğu için gri eşofmanlarımı ve beyaz bir atleti giymeye karar veriyorum. Tanrı'ya şükür Charlie gibi üzerinde kabarık tavsanlar olan pijamalarım yok.

Merdivenlerden inmeye yaklaştığımda havada pizza kokusu yayılıyor. Bugün pek iştahım yoktu, sadece kahve ve bir paket nane şekeri için durdum. Ama şimdi kesinlikle aç hissediyorum.

"Pizza yiyoruz. Bu kadar mı?" İkisine de sordum.

"Hayır, aptal," diye şakacı bir şekilde azarlar Kate. "Bu sadece ilk yemek."

Charlie televizyonun önünde durur. "Tamam... *The Notebook*'u mu yoksa *Titanic*'i mi izleyelim?"

İki filmin de kulağa berbat geldiğini söylememe gerek var mı? Neden böyle iç karartıcı bir şeyi izlemek istesinler ki?

"Git... *The Notebook*," diye öneriyor Kate. "Ve kuralı unutma... konuşmak yok."

Charlie gülümseyerek uzaktan kumandayı tıklatıyor ve sabit diskteki filmi buluyor. Ben Kate'in yanına otururken o da salonun ışıklarını söndürüyor. Elinde bir kutu mendil var, sonra film başlarken bir dilim pizza alıyor.

"Hey," diye fısıldadım, Kate'e doğru eğilerek. "Konuşmak ister misin?"

"Önemli değil, Noah." Sesinde bir belirsizlik var ama hemen gülümsüyor. "Artık değil."

Filmin 30. dakikasında ilgimi kaybettim. "Peki, bunun şu anda bize ne faydası var?" Şikayet ediyorum.

"Çünkü en büyük aşk hikâyelerinden biri. Sizi aynı anda hem gülümsetecek, hem güldürecek, hem de ağlatacak," diye yanıtıyor Charlie sesinde bir tereddütle.

Film ilginçleştğinde koca bir pizzayı mideye indirdim. Tamam, başroldeki kadın muhteşem ve hikaye biraz hüzünlü bir hal alıyor. Filmin ortalarında bir yerde her şey anlam kazanmaya başlıyor ve yanımdaki kızların ellerinde mendiller, gözlerinden yaşlar akıyor. Neden bilmiyorum. Elbette üzücü ama o kadar da iç karartıcı değil.

Ve sonra yaşlı kadın kocasına bağırıyor ve durumun gerçekliği midemde boş bir çukur bırakıyor. Charlie ve Kate berbat durumdalar. Boğazımdaki yumruyu yutuyorum - aslında oldukça üzücü.

Charlie filmi durduruyor ve bize birkaç dakika içinde döneceğini söylüyor. Üç kutu dondurmayla döndü. Ben çilekliyi seçiyorum ve hepimiz kartonlardan yerken o tekrar oynat tuşuna basıyor.

Filmin sonu yaklaşıyor ve ben cidden daha fazla dayanamıyorum. Çok üzücü ve iç karartıcı, bir kutu dondurmayı bitirdim ve kendimi daha iyi hissetmeye hiç yaklaşmadım.

Kate destek için omzuma yaslanıyor.

"Eğer sen ve ben aşık olursak, beni her gün ziyaret edip bana hikayeler anlatacak mısın?" Kate hıçkırıklar arasında sorar.

"Elbette," diye şaka yapıyorum. "Aşık olmamız şart mı? Ya bu Rachel McAdams bekarsa? Biliyorsun, ben yerleşecek biri değilim."

Kate geri çekilir. "Senin için üç kelime... Lezbiyen. Anal. Fisting."

Sırıtarak başımı sallıyorum, Kate'i kendime çekiyorum ve onu kızdırmak için yanağından öpüyorum. Yüzünü siliyor, cildinde dondurma bıraktığımdan şikayet ediyor.

Charlie kaşlarını çatıyor, şakayı anlamıyor. "Dürüst olmak gerekirse, siz ikiniz korkunçsunuz... bir elmanın iki yarısı gibisiniz. Belki de birbirinize aşık olmanız o kadar da kötü bir fikir değildir. O zaman trajik aşk hayatlarınızı duymayı bırakırım..." Duraklıyor, sonra bir lokma dondurmayla devam ediyor. "Ve neden lezbiyen anal fisting hakkında konuştuğunu bilmek istemiyorum. Böyle bir şey var mı ki? Kıçım bunu düşünerek ölmek istiyor."

Lex takım elbisesiyle odaya girer. Birinin emekliliğini kutlayan bir iş yemeğinden eve yeni dönmüştür.

"Oh hayır, seni yakaladılar, değil mi?"

Charlie Lex'e koşar ve ona kocaman sarılır, omzunda ağlar ve eğer hafızasını kaybederse her gün ona hayatları ve kızlar hakkında bir şeyler okumasını istediğini söyler. Lex sarılmayı hoş görür ama

aynı anda gözlerini deviriyor. Lex oturur ve Charlie onun üzerine kıvrılır, çıkık karnıyla rahat etmeye çalışır.

"Teşekkürler çocuklar. Bu filmde daha iç karartıcı ne var biliyor musun? Sizi böyle aşk meşk içinde görmek," diyor Kate, sandalyeye yığılmış bir halde.

"Ah, gel buraya." Sırıtarak onu kucağıma çekiyorum ve yapabildiğim için onu kışkırtıyorum. "Seninle bir anlaşma yapalım, eğer otuz yaşına geldiğimizde bekâr olursak, resmi olarak birlikte olacağız."

"Zaten otuz yaşındayım, seni soysuz." Kolumu yumruklayarak üzerimden kayıyor. "Ve seni çok iyi tanıyorum. Beni bu şekilde etkilemeye çalışıyorsun ve bir dakika sonra yine anal fisting hakkında gevezelik ediyorsun."

Lex eğlenerek bizi izliyor. "İkinizi yalnız bırakalım mı?"

"Hayır," diye şaka yapar Kate. "Lütfen yapma. Noah yapabileceğini bildiği için damarıma basmayı seviyor."

"Çok doğru," diye sesleniyorum uğursuz bir sırıtışla.

Lex bize sırtıyor, ardından küçük bir kıkırdama geliyor. "İyi vakit geçirmeye varım ama lütfen, Tanrı aşkına, lütfen anal fisting hakkında konuşmayı bırakın."

Dördümüz nefesimiz kesilene kadar gülüyoruz, tam o sırada Lex Londra'daki ofisinden bir telefon alıyor. Kate ofisinde ona katılıyor, Charlie ve beni yalnız bırakıyor. Diğer ikisi iş konuşurken bizim dışarı çıkıp biraz temiz hava almamızı önerdi.

"Noah," diyor Charlie usulca, verandadaki sandalyede yanıma oturarak. Kimseyle konuşmak istemiyorum, kendime acımak çok daha uygun görünüyor. Ve yine Morgan hakkında konuşmak istediğini biliyorum.

"Charlie, bu konuda konuşmak istemiyorum."

"Tamam, başka bir şey hakkında konuşabiliriz," diye öneriyor. "Doğu Yakası'na taşınmadan önce memlekette geçirdiğin son yazı hatırlıyor musun?"

"Ah... Sanırım öyle."

"On üç yaşındaydın ve büyük bir büyüme atağı geçirmiştin."

"Evet, garip bir büyüme yılı." Hafifçe kıkırdıyorum.

"O yaz, senin sınıfındaki tüm kızlar senin hakkında konuşuyordu. Noah Mason'ın o yaz yaşanan en ateşli şey olduğunu ve seninle çıkmak için kavga ettiklerini. Bir kız vardı, sanırım Georgia."

"Amigo takımının başı Georgia mı?"

"Evet... Sanırım. Senden iki yaş büyüktü. Bir gün yerel bir dükkândaydı ve arkadaşlarına biriyle çıkmak istediğini söylerken kulak misafiri oldum.

çünkü sen gelmiş geçmiş en ateşli şeydin," diye abartıyor. "Onun bir sürtük olduğunu biliyordum ve bunu duyduğumda çok öfkelen dim. Aslında yanına gittim ve eğer sana yaklaşırsan ya da seni incitirse vajinasına yumruk atacağımı söyledim."

"Charlie." Gülüyorum. "Yapmadın mı? O zamanlar en ateşli piliç oydu."

"Sen benim ailemsin, hiç sahip olamadığım kardeşimsin. Kimsenin sana zarar vermesini istemedim. Ve şimdi de farklı değil."

"Artık yetişkiniz, kendi başımın çaresine bakabilmeliyim," diye hatırlatıyorum ona.

"Burada zorlanıyorum, Noah. Ona karşı bir şeyler hissettiğini biliyorum ama o evli. Bu büyük bir mesele... tüm bu evlilik meselesi. Onun nasıl hissettiğini anlıyormuş gibi yapmayacağım çünkü her durum farklıdır. Sadece şunu biliyorum... Seni incitmiş olmasından nefret ediyorum."

"Sözde ayrılmış." Morgan'ı savunmaya çalıştığımda bile yanlış anlaşılıyor.

"Ama başka biriyle kaçmadan önce evliliğini yürütmeye borçlu olduğunu düşünmüyor musun? Evlilik zor iştir."

"Bilmiyorum, Charlie. Çok kızgınım. Bana çocukla sorunları olduğunu söyledi. Görünüşe göre üvey oğluymuş ve özel biriymiş. Bilmiyorum işte. Çok kızgındım ve bana söylediklerini gerçekten anlamıyor ya da dinlemiyordum."

Avluda esen rüzgâr ılık ve endişeli sinirlerimi yatıştırıyor. Evin arka tarafındaki manzara muhteşem, dağların karanlığına doğru uzanıyor. Oldukça dingin ve Charlie ile Lex'in şehre oldukça uzak olmasına rağmen bu mülkü neden sevdiklerini şimdi anlıyorum.

"Çocuklar titiz olabiliyor," diye beni bilgilendiriyor. "Eğer üvey oğlunun özel ihtiyaçları varsa, o zaman evliliğin bozulmasının ailesi için zor olabileceğini anlayabiliyorum. Tekrar söylüyorum, onun koşullarını bilmiyorum. Neden onunla oturup bu konuyu daha açık bir şekilde konuşmayı denemiyorsun?"

"Çünkü çok kızgıyım, Charlie. Neden öylece çekip gidemediğini anlamıyorum. Oğlu bile değil."

"Lex ve Haden sorununuzun kız kıza çamur güreşiyle daha iyi çözüleceğini düşünüyor."

Yine gülüyorum. Çocuklar beni iyi tanıyor, yine de naz yapıyorum. "Şu anda tam olarak görmek istediğim şeyin bu olduğundan emin değilim."

"Ben de öyle dedim ama ben ne bilirim ki?" diye hayal kırıklığıyla seslendi.

Başımı onun omzuna yaslıyorum, böyle zamanlarda yanımda ailem olduğu için şükrediyorum. Charlie ve ben yıllar içinde birbirimizden uzaklaşmış olsak da, o benim büyük kuzenimdi ve her zaman öyle kalacak, herkesi alt edebilecek bir kız.

Arka kapı açılır ve Lex kot pantolonunu ve siyah polo tişörtünü giymiş, Kate de arkasından gelmektedir. "Ee, erkekler gecesi mi?" diye sorar umutla.

Charlie gülümseyerek, "Bence onu dışarı çıkarmalısın," diye onaylıyor. "Bekle, karım gerçekten benimle aynı fikirde mi?"

"Ona biraz meme ve kık göster. Kafasını dağıtmaya ihtiyacı var."

Lex afallamış görünüyor ve Charlie hiçbir şey olmamış gibi geçiştiriyor. Ama o bir kadın ve feminist yanının bir köşede sallanıp gitmemesini talep ettiğini biliyorum.

"Sanırım dünyadaki en iyi eşe sahibim," diyerek kollarını onun beline doluyor ve boynuna bir öpücük konduruyor.

Charlie sanki dünyada başka hiçbir şeyin önemi yokmuş gibi mutlulukla gülümsüyor. Lex'e, "Ona kardeşimmiş gibi bak," diyor ve bana göz kırpıp evin içine doğru yürüyor.

Kate hâlâ verandada duruyor ve karışık bir ifadeyle beni izliyor. "Sen ne düşünüyorsun?" Kadınlar hakkında durmaksızın atıp tutmasını bekleyerek soruyorum.

erkeklerin nesnesi olmak. "Sence bir erkek gecesinden sağ çıkabilir miyim?"

"Bence iyi olacaksın Noah," diye rahatlatıcı gülümsemesiyle beni rahatlatıyor. "*İyi olacaksın.*"

Haden, "Kahretsin, şu kızın *kıçına* bak," diye yorum yapıyor. Bir kutu patlamış mısır ve bir bira almış, çılgın bir hayran gibi güreşleri izliyor.

İki kadın çamur içinde, en küçük bikinileriyle güreşmektedir. Büyük kalçalı olan -Haden'in favorisi- dizlerinin üzerine çökmüş ve çamurlu çatlaklarını ortaya çıkarmıştır.

"Kahretsin!" diye bağıyor, Lex'i ve beni çok eğlendiriyor.

"Popo mu yoksa meme mi erkeği olduğuma bir türlü karar veremedim. Onaylandı, ben bir göt erkeğiyim," diye bağıyorum gürültünün üzerine.

Lex birasını yudumlarken, "Ben her zaman bir eşek adam oldum," diye devam eder.

"Hayır, kıkla ilgili herhangi bir şey hakkında konuşmana izin yok çünkü beyninin bir yerinde bu Charlie'ye yol açıyor ve beynim bu titreşimleri algılıyor ve bu görüntüyle ilgili her şey çok yanlış."

"Kuzenini arzulamam yanlış mı?" diye soruyor, benimle alay ederek.

"Arzu kulağa kirli ve yaşlı bir adam gibi geliyor."

Lex giderek büyüyen sırıtışını gizler. "Beynimin ne düşündüğünü söylemeye cesaret edemiyorum." "İkiniz de yeter. Keyfimi kaçırıyorsunuz," diye yakınıyor Haden, gözleri arenadan hiç ayrılmadı.

"Bu arada, Presley'i buraya gelmen konusunda nasıl ikna ettin?"

Haden yüzünde pis bir sırıtışla birasından bir yudum alıyor. "İçimde hiç sperm kalmayana kadar onun beynini dağıtmak zorunda kaldım. Onun sözleri... benim değil."

Lex kahkahayı patlatır. "Ben de."

"Ne? Bu nasıl mümkün olabilir? Sen Charlie'nin waffle yapmak istediği için özel waffle makinesine ulaşmak için tavan arasındaki kutuları taşımasına yardım etmen gerektiğini söyleyene kadar giyinmem sadece on dakikamı aldı."

Gözleri hâlâ güreşi izlerken gülen Haden ile birlikte başını sallıyor.

"Waffle makinesi kilerde. Ama beklediğin için teşekkürler kuzen."

Aklımda *tuttuğum* not: *Emlakçıyla tekrar iletişime geç ve bana bir yer bulmak için kıçlarını yırttıklarından emin ol.*

Bu, para ararken annemin dolabında yanlışlıkla 'pille çalışan ürünler' bulduğum zamandan farklı değil.

"On dakika mı Lex? Gerçekten mi?" Haden yargılayarak sorgular. "İki kez. Zaman kısıtlamam vardı."

"İkinizin de canı cehenneme. Kate'in ve benim ikinci başarısız girişimimden beri biriyle yatmadım. Artık konuyu değiştirebilir miyiz lütfen?" Onlara yalvarıyorum.

"Pekala, Kate benim için bir kız kardeş gibidir ve aynı zamanda bir çalışanımdır. Lütfen onun hakkında bu şekilde konuşma, beni bir daha lezbiyen anal fistingden bahseden herhangi bir konuşmaya dahil etme," diyor Lex onaylamayarak.

Haden yüzünü kısarak "Ah," diye ekliyor. "Gerçekten mi? Anal fisting. Bununla ilgileniyor mu?"

"Hayır... evet... Bilmiyorum," diyorum, detaylandırmak istemeyerek.

Kızlar bize yaklaşıyor ve Bayan Koca Kıç hızlı bir hareketle diğer kıızı yere yatırıp bikini üstünü çıkarıyor. Meme uçları çamurla kaplıydı. Islak ve dik. Lanet olsun.

Bu *The Notebook*'u izlemekten daha iyi.

Garsonlardan biri olan Ginger içkimi servis ediyor ve etrafta oyalanıyor. "Ee, erkekler gecesi mi?"

Lex ve Haden ellerini kaldırıp yüzüklerini gösterirler. *Ne amcık herifler ama.* İçkiyi tek seferde bitirip Lex'inkini aldım. Ginger gerçekten güzel görünmeye başlıyor-bulanık, ama sikilebilir.

"Peki ya sen?" diye soruyor, boş olduğunu görmek için elimi kaldırırken. "Bir kuş kadar özgürüm." Göz kırpıyorum.

Öne doğru eğilerek kulağıma fısıldıyor, "Yirmi dakika sonra çıkıyorum ve seninle çıkmak istiyorum."

Sikeyim.

Ve sanki o an ihtiyacım olan şey değilmiş gibi, suçluluk duygusu üzerime öyle hızlı hücum ediyor ki neredeyse beni devirecek. Uzaklaşıyor, bana göz kırpmak için geri dönüyor.

Haden bana "Devam et, o mavi taşaklarını serbest bırakmalısın" dedi.

"Ağzı güzelmiş," diye ekliyor Lex. "Eğer suçluluk duygusu onu beceremeyecek kadar fazlaysa en azından üfle."

Böyle hissetmeye devam etmek istemiyorum ve bu yüzden güreşin son turunda bir yerde Lex ve Haden'a veda edip bara doğru ilerliyorum. Ginger önlüğünü asıyor ve başka bir garsonla konuşuyor. Alkol konsantre olmamı zorlaştırdığı için gözlerimi defalarca kırpıştırıyorum ve cep telefonumu çıkarıp bir mesaj yazıyorum.

Senden nefret ediyorum.

"Hazır mısın?" Ginger elinde çantasıyla soruyor.

Mekânın dışında onu takip ediyorum ve eli elimde caddenin karşısına geçiyorum. Restoranın önünde bir taksi durağı var, başka bir çift de taksinin gelmesini bekliyor. Cebimin çaldığını ve içinde cep telefonumun olduğunu fark etmem birkaç dakikamı alıyor. Çıkartıyorum, ekrana dokunurken parmaklarım tökezliyor. Gözlerimi kısıyorum ve mesajı zar zor seçebiliyorum.

Morgan: *Muhtemelen bu yüzden çok acıyor.*

Ginger defalarca adımı söylerken kıpırdamadan duruyorum. Çok acıyor, cehennem gibi acıyor. Aslında, şu an içinde bulunduğum yerle kıyaslandığında cehennem muhtemelen bir tatil olurdu.

Restoranın girişinden yüksek bir 'yaşasın' sesi geliyor ve gözlerim sese doğru kayarken kapının açılmasını izliyorum.

Bu o.

Hemen yanında da kocası duruyor, elini rahatça sırtına koymuş. Morgan beni görüyor ve anında yüzü düşüyor. Gözlerini kaplayan koyu halkalar, gözleri Ginger'a takılıp kulağımın kenarını öptüğünde daha da koyulaşıyor.

"Hadi, Noah, eğlenme zamanı."

Ve evrenin boku yemiş haliyle, Morgan'ın sivri bakışlarından kaçınarak Ginger'ı taksiye kadar takip ediyorum.

Bu gece için, Ginger içimi kemiren acıyı silecek. Bu gece için, o benim *toparlanmam* olacak.

CHAPTER 30

NOAH

Yatağında uzanmış tavana bakıyorum, dün geceyi düşünüyorum - yaptıklarımı ve hayatımdaki her şeyin nasıl tamamen berbat olduğunu.

Kate'in New York'a gitmek üzere kırmızı gözle yola çıkmasıyla, kendi kendime acıyarak, her şeyin tam olarak nerede berbat olduğunu bulmaya çalışıyorum. İşte bu yüzden Kate'e hayatımda ihtiyacım var - yılların bilgeliği kafamda olup biten karmaşayı deşifre edebilirdi.

Ofisimiz bugün ilaçlama nedeniyle kapalı. Haden bu sabah erken saatlerde bir kemirgen sorunu olduğuna dair bir telefon aldı ve hemen herkesi bilgilendirdi. Molayı memnuniyetle karşılıyorum ve telefonda Haden tam olarak bunu hissediyor. Tavsiyelerde bulunmakta çok başarılı, Presley ile oldukça karmaşık bir birliktelikten sonra nasıl bir araya geldiklerini anlatıyor. Sonra bana Ginger'ın iyi bir kız olduğunu ve mümkünse ikinci kez gitmemi söyledi.

İlkler için bile gitmedim. Beni evine geri götürdükten sonra onu terk ettim, ki orası tam bir karmaşaydı. Üzgünüm, çöplük daha uygun olurdu. Ne zaman kayıydı ama.

İhtiyacım olan şey bir toparlanmaydı ve bunda da başarısız oldum.

Hayatımın kontrolünü nasıl ele geçireceğimi bilmiyorum. Ve güç kaybından daha sinir bozucu bir şey yok - doğru düşünememek ve devam edememek.

Bildiğim tek bir şey var, o da canımın çok yanmaya devam ettiği.

Ve ne kadar denersem deneyeyim, Morgan ve kocasını aynı yatakta uyurken hayal etmekten, Morgan uyurken ellerinin vücudunda dolaştığını hayal etmekten kendimi alamıyorum. Bu görüntü ne zaman aklıma gelse, yumruğumu duvara vurmak ve acıyı başka bir yere yönlendirmek istiyorum.

Kapı gıcırdayarak açılıyor ve dışarıda duran kızlardan birini görmeyi bekliyorum ama onun yerine başımı kaldırıp Morgan'ı görüyorum. Görüşüm sadece kırmızı renkle lekelenmiş olsa da, güzelliği süzülüyor ve beni nefessiz bırakıyor. Kahretsin, bana böyle hissettirmesinden nefret ediyorum, sanki duygularımı kontrol eden bir süper güç gibi.

Kırmızı topuklu beyaz bir elbise giymiş ve saçlarını topuz yapmış. Burada sadece boxerlarımla yatarken kendimi açıkta hissediyorum. *Burada ne işi var?*

"Charlie, beni içeri al," diyor yatağın ayak ucunda durarak. "Az önce kızlarla çıktı."

"Burada ne işin var? Kocan ve oğlunla birlikte olman gerekmiyor mu?"

"Noah, lütfen, yabancı bir kadınla kaçtıktan sonra en azından kendimi açıklayabilmeyi hak ettiğimi düşünmüyor musun? Ben de en az senin kadar acı çekiyorum."

Kollarımı kavuşturarak arkama yaslanıyorum. Dün geceki davranışlarımla ilgili varsayımını düzeltmeden, ona karşı soğuk davranmaya devam ederek öfkemin görünmesine izin veriyorum. Morgan yatağın kenarında oturuyor ve mesafesini koruyor. O hissetmiyor olabilir ama benim dürtülerim aşırı hızda çünkü onu çok özledim ve doğru düşünemeyeceğim kadar yakınımda.

"Wyatt ve ben üniversiteden yeni çıkmıştık. Korkunç bir şekilde yanlış giden bir kutlama Vegas gezisiydi. Bir arkadaşım uyuşturulmuştu ve ben sarhoş olmakla meşguldüm."

Elleri battaniyenin kenarında kıpırdanıyor, hikâyesini dikkatle anlatıyor. "Wyatt onu buldu ve uzun lafın kısası, birbirimizi görmeye başladık. Bir gece, durup dururken, ikimiz de evlenmeye karar verdik. Onu gerçekten seviyordum."

Bunu duymak beni öldürüyor. Bu lanet kelime aklımı başımdan alıyor. Dilimi ısırıyorum, bitirmesine izin veriyorum.

"Evlenmeden önce birbirimizi sadece altı haftadır görüyorduk. Babam çok öfkeliydi" diye anlatıyor. "Evlendikten iki ay sonra Wyatt'ın eski sevgilisi hamile olduğunu açıkladı. Eski hayatıma geri dönemeyeceğimi biliyordum."

içki ve parti. Yıkıcı davranışlarım annem öldüğü anda başladı ve nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum. Scarlett gibi değildim. O duygularıyla nasıl başa çıkacağını ve yoluna devam edeceğini bilirdi. Ben onları içime attım, sonra da modası geçmiş gibi erkeklerle yattım.

"Wyatt kalmam için bana yalvardı ve ben de kaldım. Michael doğdu ve ben ona aşık oldum. Benim değildi ama iki haftada bir evimize geliyordu. Zamanla ona kendi çocuğum gibi davrandım."

Bu sefer tereddüt etmeden ağzımı açıyorum. "Kocanın eski sevgilisinden olan bir çocuğu nasıl sevebilirsin anlamıyorum. O da seni aldattı."

"Öyle sayılır. O ve ben birlikte olduktan birkaç gün sonra birlikte yattılar. O noktada ilişkiye tam olarak yatırım yapmamıştım. Fiziksel yönüne aşıktım."

Ahh. Eğer bu beni tam kalbimden bıçaklamadıysa. Muhtemelen kalpsiz bir piç olduğun için bunu hak ediyorsun.

"Doğru," diyorum alaycı bir tavırla. "Yani o yaptı diye birini becermene izin mi var?"

"Bunun böyle olduğunu mu düşünüyorsun Noah? Bunun olmasını beklemiyordum, özellikle de seninle."

"Bunun olmasını beklemiyordum, özellikle de seninle," diye karşılık veriyorum. İkimiz de sessiz kalıyoruz, sadece pencereye vuran rüzgârın sesi odada yankılanıyor. Şimdi ne olacak? Ona dokunmak için artan ihtiyacımı nasıl durdurabilirim? Onun burada, bu odada olması bile beni azdırıyor ve bu yüzden ondan nefret ediyorum.

"Noah, seni ilk gördüğümde tek yapmak istediğim seni becermekti. Hepsi bu. Bana anlayamadığım bir şey yaptın. Vücudum bana pek çok açıdan ihanet etti. Seni hiçbir koşul olmadan mutlu bir şekilde becerirdim. Ve evet... sen bir ribaunddun. Evliliğimi bitirmiştin ve sen de radarıma girmiştin."

Tahrik mi olsam yoksa öfkeli mi bilemiyorum. Yine de, sadece bunu istediği için onu yargılamakta acele ediyorum. Benim bunu yapmamın sorun olmadığını ama onun yapmadığını, erkeklerin yatıp kalkmasının sorun olmadığını ama kadınların yapmadığını düşündüğü için ikiyüzlü biri.

"Sana karşı bir şeyler hissetmek istememiştin. İçime sızdıklarını hissettiğim anda kendimi bundan vazgeçirmeye çalıştım. Seni o kadar uzun zamandır tanımıyorum bile ama bana öyle bir şey yaptın ki istesem de değiştiremem."

Söylenecek başka söz kalmadı. Onun içinde olmalıyım çünkü bu duygu beni tüketiyor ve şu anda dünyadaki hiçbir şeyin önemi yok.

yargılamayı bir kenara bıraktım. Öne doğru eğildim ve vücudunu kendime doğru çekerek onu yere yapıştırdım.

"Seni becereceğim," diye fısıldıyorum kulağına. "Çünkü başka ne yapacağımı bilmiyorum. Çünkü senin yanında deliriyorum ve beni çok incitiyorsun."

Ön sevişmeyi siktir et.

Boxerımı kalçalarımın ortasına doğru kaydırıyorum - aletimi ortaya çıkaracak kadar - ve elbisesini belinden geçirip başının üzerine itiyorum. Beyaz ve ince dantelli külotu kenara itiliyor. Uyarılmışlığının kokusu beni tahrik ediyor ve hiçbir uyarıda bulunmadan sikimi amına sertçe sokuyorum, boş odada inerken geriye doğru eğilmesini izliyorum.

Tırnakları sırtıma batıyor. Bu hafif acı beni ona daha da sokuyor, sanki sadece bana aitmiş gibi sahipleniyorum. Üfleme dürtüsü sınıra o kadar yaklaşıyor ki gözlerimi kapatıp kontrolü ele almak zorunda kalıyorum. Onları açtığımda, mavi şehvet havuzları içime işliyor.

Ona hiç düşünmediğim şekilde aşık oluyorum. Ve kendimi onun büyüünden nasıl kurtaracağımı bilmiyorum.

Kendimi çabucak dışarı çekiyorum ve onu ters çeviriyorum, gözlerine bakmamak için çaresizim, bu anı şehvetten başka herhangi bir duygudan arındırıyorum.

Kıçını sikime sürüyor, beni acımasızca kızdırıyor. "Beni geri çevirebilir, varlığımı unutabilirsin. Ama şunu bil ki..." duraklıyor, nefes alıyor, "... Sana bencil olduğumu hatırlatmayı kendime görev edineceğim. Ben de senin gibi istediğimi alırım."

Zaten aklım başımda değilken ve doğru düzgün düşünemezken, sikime yapışıp ona sürtünene kadar anladığımdan pek emin değilim. Amından damlayan ıslaklık mükemmel bir giriş sağlıyor ve hızlı ve şehvetli bir hareketle, tekrar içine rahatça oturana kadar bana rehberlik ediyor.

Çözülüyorum.

Boşalana kadar onu kolayca sertçe becerebilirdim ama dizlerimi kullanarak bacaklarını daha geniş açarak bu anın tadını çıkarmak istiyorum. Yukarıdan manzara nefes kesici, sikimin bu kadar zahmetsizce kaymasını izlerken kıçı açıkta. Avuç içim seğiriyor, elimden geleni yapana kadar tenini aşağı yukarı ovuşturuyor ve avuç içimi yanağına vurarak yüksek bir patlama yaratıyor.

Ona daha sert vurmam için bana yalvarıyor ve ben de bunu yapıyorum, alt dudağımı ısırıyorum çünkü dürtüyü görmezden gelmek neredeyse imkansız. Bir an durup kendimi finale hazırlamam gerekiyor.

Çekiliyorum, iniltisi temasın kesilmesiyle daha da derinleşiyor. Onu ters çevirdiğimde, vücudunun bana verdiği tepki karşısında şaşkına dönüyorum. Teni bulunduğum yerden dolayı kıpkırmızı ve tekrar içine girmemi beklerken dudaklarında kirli bir gülümseme beliriyor.

O masumca altımda uzanırken ben dik duruyorum, onun üzerinde diz çöküyorum. Elim şaftıma gidiyor, kendimi okşarken mandallanıyor, onunla göz temasını kesmeyi reddediyorum. Vücudunun verdiği tepki o kadar güzel bir manzara ki, dantelli sütyeninin altında meme uçları dikleşiyor ve göğsü vuruşlarımın ritmine göre yükselip alçalıyor. Küçük tatlı ağzından kaçan inilti onlara tekrar girmem için yalvarıyor, ama bu sefer hepsini istiyorum.

Kalçalarını aşağı doğru iterek bacaklarını iyice açtım. Beni durdurmuyor - kendimi onun derinliklerine gömmem için beni cesaretlendiriyor. Sikimin ucu girişine yerleşiyor, sabırsız tarafım yavaşlamıyor, nispeten hızlı bir şekilde içine giriyorum. Kasları gözle görülür şekilde esneyerek inliyor. Boynu açıkta, dilimi teninde gezdirmem için hazır.

Tamamen benim merhametime kalmış durumda, vücudum onun inlemeleriyle senkronize bir şekilde derinlere doğru ilerliyor. Amının kokusunu alabiliyorum - tamamen sırlıklam. Ve vücudum klitorisine her temas ettiğinde, ıslak uyarılma sesleri aramızda yankılanıyor.

Morgan dayanamayacağı konusunda beni uyarıyor. Yatak başlığının üzerinden uzanarak ona yapışıyor ve kalçalarını kaldırarak daha derine girmeme izin veriyor. İçeri ve dışarı, gözleri onu daha derinden becermem için bana yalvarıyor.

"Ben seni becerirken vücudun böyle yapıyor," diyorum, parmaklarımı ağzına daha da sokuyorum ve çaresizlik içinde iri gözlerinin yaşarmasını izliyorum.

Onları çıkarıyorum, kısa bir süre sonra nefesi kesiliyor.

Elini aşağı doğru hareket ettiriyor ve klitorisini sıyrıyor. "Sen hazır olduğunda." Onu tekrar ayırırken, sikimin yavaş bir tempoda içeri ve dışarı kaymasını izliyorum,

Her itişin tadını çıkararak. Karnımdaki ateş yükselmeye başlıyor, bacaklarım birlikte sallanıyor. Hızımı biraz artırıyorum, dikkatimi onun sırlıklam parmaklarına veriyorum, vahşi bir çılgınlıkla amını okşuyorum.

Saniyeler sonra, yüzü tamamen kızarıırken dudağını ısırarak yüksek sesli bir inilti çıkarıyor. Sikimin etrafında seğiriyor ve orgazmı beni çözüyor. Ateş yükseldi ve nefesimi tutarken vücudum kontrolden çıkıyor, her santimi coşkulu bir durumda. İstmeden de olsa tüm vücudum öne doğru sarsılıyor ve onunkinin üzerine yığılıyorum.

Göğüslerimiz birbirine çarpıyor, ikimiz de nefes almak için yutkunurken nefeslerimiz düzensizleşiyor.

Sessiz kalıyoruz ve ben onun içinde kalmaya devam ediyorum, kendimi asla çıkarmak istemiyorum. Ve sonra, en başından beri sahip olmam gereken şeyi talep ediyorum. "Koşulların ne olursa olsun seni paylaşmayacağım. Ben de bencilim. Onu *şimdi* terk et," diye talep ediyorum, neredeyse onu tehdit ederek.

"O kadar da siyah ve beyaz değil, Noah." Vücudunu kıpırdatıyor ama ben ağırlığımı onun üzerine vererek kurtulmasına izin vermiyorum.

"Ya onlar ya ben."

"Bana ültimatın mı veriyorsun?"

"Evet," diye seslendim, kendimden emin bir şekilde.

"Anlamıyorsun, Noah. Senin bir çocuğun yok. Ondan vazgeçemem."

Gözlerimdeki ateş onunkini yansıtıyor. Öfke tek bir nefeste geri dönüyor ve onu ikna edemiyorum. "O senin çocuğun *değil*."

"Hayır, değil. Ama doğduğu günden beri onun hayatındayım. O diğer çocuklar gibi değil. Bunu sana açıklamaya çalıştım ama dinlemedin."

"Çünkü kulağa bir bahane gibi geliyor. Ailesi dağılan her çocuk suçluluk duygusuna kapılır. Sen sadece hayatına devam etmek istemiyorsun," diyorum ona, düşmanlığım beni daha da ileri götürüyor ve muhtemelen geri dönüşü olmayan bir noktaya getiriyor. "Ve neden kocanla aynı yatakta yatmak istiyorsun ki? Bahse girerim hâlâ onunla sevişiyorsundur ya da en azından seni boşaltmasına izin veriyorsundur."

"Siktir git," diye neredeyse tükürüyor. "Michael için yaptığım fedakârlıklar hakkında hiçbir fikrin yok. Ve hepsini tekrar yapardım çünkü o daha azını hak etmiyor. Özel ihtiyaçları olan bir üvey evlat istememiştim ama bir tane var ve bunu dünyaya değişmem."

"Değiştir o zaman. Dediğim gibi, ya onlar ya ben," diyorum aceleyle.

Göğsümü öne doğru iterek, "Seni lanet olası pislik, çekil üstümden," diye bağılıyor. "Belki de senden Kate'le olan ilişkini bitirmeni istemeliyim? Bu nasıl bir duygu, ha?"

Kate'e olan kıskançlığı beni hala eğlendiriyor. Aramızda asla bir şey olmayacak, Kate bunu açıkça belirtti.

Ama Morgan *bana* ait olmalı.

Aşık olmuş bir adam gibi yeniden taş gibi oldum ve hiçbir uyarıda bulunmadan amına girdim. Muhtemelen yapmamam gereken bir şeydi ama umurumda bile değildi. Kollarını tuttum, beni itmek için duyduğu çaresiz ihtiyacı kontrol ettim.

Bu sefer onu becermek için kalçalarımı kullanıyorum çünkü kıskançlık beni deliliğin eşiğine getiriyor.

Altımda, onu bırakmam için bana küfrediyor ama tehditlerini görmezden geliyorum. Vücudu farklı bir hikâye anlatıyor. Meme uçları dokunuşumla dikleşiyor, sikim her daha derine girdiğinde dişleri sıkılıyor. Başını ileri geri sallayarak çenesini kapatmasını istiyorum çünkü o bana ait, başka kimseye değil.

"Sen lanet olası bir pisliksin!" diye bağılıyor inlemelerinin arasında.

Elim ağzına doğru ilerliyor, benim olanı alırken ağzını kapatıyor. Ve sadece bir dalgalanmayla, tekrar çözüldüm.

Kalbim düzensiz atıyor. Kontrolü ele almaya çalışırken görüşüm biraz bozuldu. Sikim çok hassas, amının duvarları kasılıyor ve beni hafifçe zıplatıyor. Gözlerimi açıyorum ve onun bana öfkeyle baktığını görüyorum. Beni tekrar itiyor ve bu sefer kendimi çekip onun yanındaki yatağa yığılıyorum. Hemen uzaklaşıyor, elbisesini kapıp göğsünü örtüyor.

"Siktir git," diye bağılıyor. "Bana sahip olduğunu düşünerek içime giremezsin."

Onunla mücadele edemeyecek kadar yorgunum, orada yatmaya ve tavana bakmaya devam ediyorum.

Ama yorgun beynimin içindeki bir şey bana henüz bitmediğini söylüyor. "Doğru ya," diyorum. "Bunu sadece kocan yapabilir."

Kıyafetlerini giymek için acele ederken kulaklarından buharlar fışkırıyor, elbisesini hızlı bir hareketle başının üzerinden atıyor. "Ben de sana seni sevdiğimi söyleyecektim," diye kekeliyor, bir an için kelimeler kifayetsiz kalıyor. "Bu sözleri gerçekten umursayan biri için saklamalıyım. Beni seven birine."

Ve sözlerini yüksek sesle ve net bir şekilde söyleyerek odadan çıkıyor, beni sadece düşüncelerimle baş başa bırakıyor.

Sevgiler.

Hayatımı mahveden dört harfli kelime.

CHAPTER 31

NOAH

Sefalet gerçekten de arkadaşı seviyor.

Morgan'ın beni terk ettiği günden bu yana iki hafta geçti. Ona karşı hıyarlık ettiğimi biliyorum, ama onun istediği gibi biri olmayı reddediyorum - onu paylaşmaya istekli bir adam.

Haden ve Presley kişisel sorunlarıma anlayış göstererek hesabı devralmayı teklif ettiler. Özel hayatımın iş hayatımı etkilemesini asla istemem ve bu yüzden yapmam gerekeni yapmaya devam ediyorum ve Morgan yerine Scarlett ile iletişim kuruyorum.

Scarlett'le konuşmak harika ve son derece yoğun bir programı olmasına rağmen, kız kardeşinden bahsetmeden sohbet edecek zaman buluyor. Bir öğleden sonra telefonda bana "Burayı kesinlikle çok seversin" dedi. "Çöl sıcağı ve kızlar minicik bikinileriyle dans ediyor."

"Başka bir striptizci filmi mi?" Bir müşteriye önemli bir e-posta yazarken alay ediyorum.

"Tabii ki böyle söylersin." Gülüyor. "Bu bir romantik komedi, benim için farklı bir şey. Başrol oyuncum Hollywood'da yeni ve aramızdaki kimyayı gerçekten zorlamaya çalışıyorlar."

"Hadi." Sözlerimin arasından gülümsüyorum. "Bana bunun zorla olduğunu mu söylüyorsun?"
Herkesi büyüleyebilirsin."

"Küçük bir aleti var," diye ağzından kaçırıyor.

E-postamı yazmayı bırakıyorum. "Ve bunu biliyorsun çünkü..."

"Çünkü beyaz mayo giyiyor ve bu çok açık. Reklamcısına sürekli çıplak resimlerinin sızmasının kariyerini gerçekten engelleyeceğini söylüyorum."

"Anlambilimsel konulara çok fazla girmek istemem ama belki de soğuktur. Onu bir yatağa bağlayıp önünde çıplak durmadıkça bunu asla bilemezsiniz."

"Sanırım en iyisi bunu bir sır olarak bırakmak. Ben gerçekten de bir erkeği yatağa atacak tipte bir kız değilim."

Kalemim cam masaya vururken, bu konuya devam etme dürtüsüyle savaşıyorum. Zaten havamda da değilim. Ya da en azından kendime söylediğim yalan bu.

"Bu hafta sonu Haden ve Presley'nin seni düzenlemelere boğması dışında ne planlıyorsun?" Konuyu hızla değiştirerek soruyorum.

Bir anlık sessizliğin ardından arka plandan bazı sesler geliyor. Elini ahizenin üzerine koyuyor olmalı, çünkü boğuk sesleri kelimelere çeviremiyorum.

"Ben... uh... aile meseleleri. Bir doğum günü," diye devam ediyor kısık bir sesle.

"Ah... kim?" Cevabı beğenmeyeceğimi çok iyi bildiğim için soruyu sorduğuma hemen pişman oluyorum.

"Michael."

Kıskançlığımı bastırmak için mücadele ediyor, Scarlett'i hedef almadıkları için sözlerimi bastırıyorum. Görünüşe göre herkes bu hafta sonu mutlu aileleri oynayacak, ben ise sarhoş olup üzüntülerimi rastgele bir amcığın içinde boğacağım.

Ruh halim hızla düşerken, Scarlett'e gidip bazı işleri bitirmem gerektiğini söylüyorum. Telefonu kapatır kapatmaz, başımı sandalyemin arkasına yaslayıp tavana bakıyorum - son zamanlardaki en sevdiğim eğlencem.

Dürüstçe inanıyorum ki zaman geçtikçe onu tamamen unutacağım. Başka bir kadın ilgimi çekecek ve ben de zahmetsizce yoluma devam edecektim. Her sabah uyandığımda kendimi hasta hissetmeyi beklemiyordum ve tüm dünyam onun etrafında dönüyormuş ve yaptığım ya da söylediğim hiçbir şey bunu ortadan kaldırmayacakmış gibi hissetmekle birlikte gelen sürekli depresif durumu da tahmin etmiyordum.

Bazen de kendimi eski ben gibi hissettiğim anlarda seviniyorum. Ancak bu her zaman kısa sürüyor. Bir şey ya da biri bana onu hatırlatıyor ve 'kırık' kelimesinden daha hızlı bir şekilde gerçekliğe geri dönüyorum.

Hiç bu kadar yalnız hissetmemiştim, bir göçebe gibi yürüyordum. Lex'e göre Kate işle meşgulmüş. Kendimi ondan uzaklaşırken buluyorum çünkü açıkçası ona itiraf etmek istediğimden daha fazla güveniyorum. Aynı şekilde o da bana ulaşmıyor. Son ziyaretinde bir şeyler değişti. Hayatımda yeterince drama var ve daha fazlasını eklemek için doğru ruh halinde değilim.

Cesur bir yüz takınıyorum, kimsenin beni ne kadar etkilediğini görmesine izin vermiyorum. Haden ve Presley bana ölüyormuşum gibi davranıyor, sürekli üzerime titriyor ve her şeyi unutmam için beni davet ediyorlar. Onlara iyi olduğumu söylediğimde bana inanmıyorlar ve zihnimi meşgul etmem için bana bir yığın iş veriyorlar. Ofiste geçirdiğim uzun saatler, gece bastırıp tekrar yalnız kalana kadar sıkıntılı zihnimi rahatlatmaya yardımcı oluyor.

Charlie de aynı şekilde, kafamı dağıtmak için beni kızlarla sayısız geziye ve maceraya zorluyor. Lex, birkaç yıldır Charlie'den ayrı yaşadığım için neler hissettiğimi anlamak dışında pek bir şey söylemiyor. Charlie'yi bana karşı ağırdan alması ve bana kırık bir yavru kuş gibi davranmayı bırakması konusunda uyarıyor.

Aynı fikirdeyim.

Cuma öğleden sonra, uzaklaşmam gerektiğine karar veriyorum ve gitmek istediğim tek yer evim, eski köklerime dönmek. Annemi *çok* özleyorum ve sıkıcı bir uçuştan sonra Cumartesi sabahı evine girdiğim anda konuşmaya hazır olduğumu anlıyorum.

"Oh, evlat." Kollarını bana doladı ve sıkıca sarıldı. "Ben iyiyim anne."

"Bok gibi görünüyorsun, Noah," diyor kendini tutmadan.

"Tanrım, teşekkürler." Çantamı odanın köşesine fırlatıyorum ve mutfığa gidiyorum. Buzdolabını açıp dakikalarca önünde durarak ne yiyeceğimi düşünüyorum.

Bencil balonumda bir yerlerde, odanın etrafına dağılmış taşınma kutularını fark etmedim.

Bir elma alıp ısırıyorum. "Bir şey mi kaçırıyorum?"

"Otur," dedi bana. "Burada olmana sevindim, böylece yüz yüze konuşabiliriz."

Bir tabure çıkarıp dirseklerimi tezgâha dayayarak oturuyorum ve açıklamasını bekliyorum.

"Kaliforniya'ya taşınıyorum."

"Yine mi geldin?" Kafam karışmış bir şekilde sordum.

"Max ve ben-"

Ayağa kalkmak için acele ederken, neredeyse elmamı yerken gözlerim sok içinde açılıyor. Şaşkınlık içinde odada volta atarken, öfkem hızla patlıyor. "Max, Morgan'ın babası Max mi?"

"Evet, bir tür ilişkiye başladık."

Tezgâhın hemen önünde durup annemin sırtını tezgâha yaslayışını izliyorum. Hayatım boyunca eve sadece tek bir adam getirmişti, o da kasabada bir nalbur dükkânı olan boşanmış bir kadın olan Josh'tu. O zamanlar on dokuz yaşındaydım ve neredeyse bir yıl çıktılar. Adamdan hoşlanmıştım, onayımı almıştı ama annem aralarındaki kıvılcımın artık olmadığını söylediği için yollarını ayırdılar.

Kıvılcımın ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yoktu, sormak da istemedim. Onun hala genç olduğunu ve hayatının çoğunu beni yetiştirmeye adanmış ve hayatını çoğu ergen veya genç yetişkin gibi yaşamaması gerektiğini hatırlamak benim için zor. Ve onu gördüğünüzde, hala genç görüldüğünü ve bana hiç benzemediğini söyleyebilirsiniz. Bana her zaman tıpkı babama benzediğimi söylerdi. Ben büyüdükçe bu onun mücadele ettiği bir şeydi. Onunla ilgili anıları pek hoş değil ama her şeyde olduğu gibi onun yokluğundan etkilenmemem için elinden geleni yaptı.

"Ama Max yaşlı," diye ağzımdan kaçırdım, sağlıklı düşünemiyordum.

"Ben yaşlıyım." Gülüyor. "Bunun bir değişiklik olduğunu biliyorum Noah, ama senin bir hayatın var ve ben kırk dört yaşındayım. Bu değişikliğe ihtiyacım var."

"Ve Max elli iki yaşında. Bu yasadışı falan değil mi?"

Sırıtarak durduğum yere doğru yürüyor ve usulca elimi okşuyor. "Bana iyi davranıyor, Noah. Gerçekten birbirimize bağlandık."

İçimi çektim. "O iyi bir adam. Ama beş dakikadır tanıdığın biri için ülkenin öbür ucuna taşınmak sence de büyük bir olay değil mi?"

"Evet, korkuyorum ama heyecanlıyım. Bazen söz konusu aşk olduğunda, kalbinizin kırılma ihtimali olsa bile risk alırsınız."

"Aşk mı?" Neredeyse bağıracaktım.

Ona aşık olduğuna dair hiçbir şey söylemedi. Sadece takıldıklarını sanıyordum. O zaman bile, bu düşünce beni kör edici bir öfkeye sürüklüyor. *Her iki şekilde de kazanamam.* Karma'nın ayağı şu anda gerçekten kışkımda.

"O işi de aldım, yani işler yolunda gitmezse kendi başımın çaresine bakabilirim."

Sessizce oturdum ve onun haberini değerlendirdim. Ne yöne dönersem dneyim, Morgan hayatımda olacak. Annem ve Max'in çıkmaya başlaması şüphesiz ondan kamamı zorlaştıracak. Ondan kaçış yok.

"Anne." Sesimi alçak tutuyorum. "Otizm hakkında ne biliyorsun?"

Mutfak dolabından bir şişe burbon çıkarıp bize birer bardak dolduruyor. Bardaklarımızı tokuşturduktan sonra aynı anda trpledik. Hayat kıcıımıza tekmeı bastığında ara sıra yaptığımız bir şey bu.

"Arkadaşım Sandra'nın otistik bir oğlu var. Artık onu çok sık görmüyorum ama o daha küçükken oğle yemeğinde buluşurduk. Yüksek fonksiyonlu bir çocuktu. Bu, çoğu çocuğun yapabildiği şeyleri yapabildiği ancak bazı alanlarda zorluklar yaşadığı anlamına geliyordu."

"Ne gibi?" Onun bilgisinden beslenerek soruyorum.

"Bilgisayarda bir dahiydi. Çok zekiydi ve bilgisayar başında olmayı takıntı haline getirmişti. Sandra yeni bir işe girdiğinde, bu değişiklikle başa çıkamadı... Sandra geceleri yoktu. Bu onlar için zordu çünkü paraya ihtiyaı vardı."

"Neden dayanamadığını anlamıyorum. ocuk ocuktur. Tabii ki şikayet edecekler."

"Aynı şey değil," diye bilgilendiriyor annem beni. "İletişim kurmakta zorlanıyordu. Ailesi için zor bir dönemdi. Noah, belki de bunu araştırmak için biraz zaman harcamalısn. Bunu sormak için en iyi kişi ben olmayabilirim."

Ona cevap vermiyorum. Bunu düşünmek bile beni strese sokuyor. Morgan yalnız gelmiyor. Bir kocası ve özel ihtiyaçları olan bir oğluyla geliyor. Bu çok karmaşık. Kendimden başka kimse için endişelenmediğim eski hayatıma geri dönmek istiyorum.

"Anne, yapmam gereken bir şey var."

Ayağa kalkıp cüzdanımı ve anahtarlarımı alıyorum. Oturduğu yere gidip başının üstünden öpüyorum. İtiraf etmekten nefret ediyorum ama Batı Yakası'na taşınmasına sevindim.

Yol uzun değil ama bir sonraki hamlemi dikkatlice düşünmem için bana yeterli zamanı veriyor.

Arabayı park edip eve doğru yürüyorum. imler aşırı büyümüş, bahçe yataklarının iyice ayıklanması gerekiyor. Verandanın lambası kırık ama Noel ışıkları hâlâ ya n ı y o r olduğu için önemli değil. Gülümsemeye devam ediyorum

Son beş yıldır aynı ışıklar yanıyor. Tom bir Clark Griswold anı yaşadı ve o zamandan beri onları ailesinin evinde bıraktı çünkü onları kaldırmaya zahmet edemiyor.

Veranda evin etrafını sarıyor ve arka tarafa doğru ilerlerken onların seslerini duyabiliyorum. Benny ve Rose bir şezlongda oturuyorlar, Benny'nin kolları rahatça Rose'a sarılmış. Tom direğe yaslanmış, onlarla birlikte gülüyor. Dönüp yaklaşmamı izliyorlar. Benny hemen gözlerimin içine bakıyor ve yüz ifadesini oldukça sabit tutuyor.

Rose bana sıcak bir gülümseme sunuyor, cinsel bir şey değil. Sadece dostça bir hoş geldin sırtışı.

Tom dalgın bir bakışla kollarını kavuşturarak, "Bakın kedi neyi geri getirmiş," diyor.

Benny'nin beni tekrar dışarı çıkarmaya hazır olma ihtimaline karşı mesafemi korudum. Muhtemelen en sevdiğim tişörtümü ve şortumu giymemeliydim.

"Sizinle konuşabilir miyim, lütfen?"

Rose gitmek için ayağa kalktı. Avucumu öne doğru uzatarak kalmasını işaret ediyorum. "Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum. Her şeyi berbat ettiğimi biliyorum. Hiçbir şey yok.

bunun arkasındaki bahane. Lanet olsun! Düzgün düşünemiyorum bile," diye tutarsızca geveliyorum.

Benny yüz ifadesini değiştirmede ve Tom meraklı gözlerle beni izlemeye devam ediyor.

İlk konuşan Rose oldu, "Kim o?"

"Affedersiniz?" Kaşlarımı çatarak soruyorum.

"Düzgün düşünememenin sebebi kim?"

Hiçbir şey söylemiyorum ve Tom araya giriyor, "Belki de onu becermeliyim, böylece nasıl bir his olduğunu görürsün?"

Şerefsizin ağzı.

Kendini beğenmiş sırtışını yumruklamak istiyorum ama benden bir tepki almak için beni kışkırttığını çok iyi biliyorum.

"Bilge bir kadın bir keresinde bana karmaya inanıp inanmadığımı sormuştu. İnanıyorum. Beni becerirsen, sorun değil. Ama ona dokunursan taşaklarını koparıp çakallara yediririm."

"O zaman taşaklarını çıkar da ödeşmiş olalım," diye meydan okuyor Benny ve ardından kükreyen bir kahkaha atıyor.

Tom da katılıyor ve sonunda rahatlayabileceğimi fark ediyorum. Bu çocuklar her zaman benim kardeşim olacak. Zor bir dönemden geçtik ama bunu atlattık. Sadece sakinleşmem ve hepimizi kendi halimize bırakmam, arkadaşlığımıza inanmam ve ileriye dönük daha iyi kararlar almam

gerekiyor.

Ve yabancı kadınlarla takılmayı bırakın çünkü köşede ne olduğunu asla bilemezsiniz.

"Peki, ona haberleri vermeli miyiz?" Benny Rose'a bakıyor. Rose başını sallıyor ve ben de büyük sürprizin ne olduğunu merak ediyorum.

"Bir bebeğimiz olacak," diyor mutlu bir gülümsemeyle ve Benny'ye sarılıyor.

Onlar için mutluyum ama aynı zamanda üzgünüm. Bir bebek, Benny'nin ebeveynlik görevleriyle meşgul olacağı ve Tom ve benimle takılmak için hiç zamanı olmayacağı anlamına geliyor.

"Tebrikler," diyorum gülümseyerek. "Kimin aklına gelirdi ki... Benny baba mı oldu?"

"Babalık yeteneğime laf etme. Bir patron gibi bebek bezi değiştirebilirim." "Dostum, sen hiç bebek bezi değiştirmedin ki," diye kıkırdar Tom.

"Hayır, ama arabama sıçtığında senin pisliğini ben temizledim Tom." Benny uludu, sonra bana sarılmak için yürüdü. "Seni özledim, dostum."

"Ben de seni özledim kardeşim," diye karşılık veriyorum, sırtını sıvazlayarak.

"Tanrım, çocuklar, bana *Brokeback Dağı* gibi davranmayın," diye yakınıyor Tom, sevgi gösterimiz karşısında kaşlarını çatarak.

"Aww, biri kıskanmış. Gel buraya," diyorum ona.

Tom koşup üstümüze atlıyor, tıpkı üniversitedeki gibi. Üzerinde biraz ağırlık var, sürekli aldığı şu lanet steroidler yüzünden.

"Demek Noah aşık, ha?" Tom göğsümü itiyor ve düşmemek için tüm gücümü kullanmamı istiyor.

"Berbat bir şey," diye yüksek sesle itiraf ediyorum sonunda.

"O kadar da kötü değil." Benny gülümseyerek Rose'a doğru ilerliyor. İkisi de benim hoşuma gitmeyecek kadar sevimli. Morgan'ı daha çok özlememe neden oluyor. Ve onu özlemekten nefret ediyorum. Bu duyguların hasta bir atlıkarıncası.

"Onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum," diyor Rose. "Biz birlikte değiliz... durum biraz karışık."

Konuşurken Benny'nin kolunu okşayarak usulca kıkırdıyor, "Birisi bana aşkın insana çılgınca şeyler yaptırabileceğini söylemişti. Eminim sen de şu anda oldukça çılgınca davranıyorsundur. Bir an dur ve çok geç olmadan ne istediğini uzun uzun düşün."

Bunu ona söylediğim anı hala hatırlıyorum. Ve şimdi, ayakkabı diğer ayağın üzerinde.

Vedalaşmadan önce onlarla bir süre daha takılıyorum. Yakın gelecekte görüşeceğimize söz veriyoruz, ama şimdilik aklımda tek bir şey var

Aklımda.

CHAPTER 32

NOAH

Bildiğim hayatın sonsuza dek değişmesinden önceki son durağım.

New York City.

Buraya en son geldiğimde erkek erkeğe bir hafta sonuydu ve neredeyse Tom'un ayakkabıları için soyulmasına neden oluyordu. Yanlış bir dönüş, üçümüzün sarhoş olması ve sokakların sahibi olduğumuzu düşünürken rastgele yabancılara ağızımızı açmamız gibi kaygısız tavırlarımız.

Hayatta kaldığımız için şanslıydık.

Lex resepsiyon görevlisine geldiğimi bildirerek ziyaretimi şimdilik aramızda tuttu.

Dostça bir karşılamayla, beni Kate'in ofisine yönlendirmeden önce bir şeyler içmemi teklif ediyor. Nazıkçe reddediyorum ve kapıyı açmasını bekliyorum.

Kibarca kapıyı çaldıktan sonra kapı geniş bir ofise açılır. Oda Haden'ın Los Angeles'taki ofisinin neredeyse üç katı büyüklüğünde, şehrin geniş manzarası ve odanın arka tarafına doğru ortada konumlandırılmış büyük bir masa var.

Duvarlar yavan, kişisel bir dokunuştan yoksun. Masanın arkasında, Kate inanmaz bir bakışla gözlerini kaldırıyor.

"Noah," diyor kadın, boğazını temizleyerek. "Neden buradasın?"

"Konuşabilir miyiz lütfen?" Resepsiyon görevlisine bakıyorum, daha ne kadar yanımda duracağını merak ediyorum. "Özel olarak, belki?"

Sonunda anladı ama Kate bizi yalnız bırakması için başıyla işaret etmeden önce değil. Kate karşısına oturmam için işaret ediyor. Ortam oldukça resmi ve Kate gri eteği ve beyaz bluzunun içinde inanılmaz seksi görünse de, benimle arasında belli bir mesafe var. Beni karşılamak için ne bir merhaba öpücüğü ne de dostça bir kucaklaşma. Onun bu mesafeli davranışını iş modunda olmasına bağlıyorum. Bana birkaç kez ofiste tanıdığım kişiyle aynı kişi olmadığını söyledi.

"Nasılsın?"

"İyi," diye yalan söylüyorum, bakışlarımı ona sabitleyerek. "Ya sen?" "Meşgulüm."

Sessizlik yine aramıza giriyor, ikimizin de söyleyemeyeceği binlerce kelime konuşuyor.

İşte bu kadar!

Başka seçeneğim yok.

Morgan'a aşık oldum. İlişkimizin yürümesi için geçmişimi unutmam ve bazı şeylerin değişmesi gerektiğini kabul etmeliyim.

"Buraya geldim çünkü..." Onun duygularını incitmeden nasıl hissettiğimi ifade etmek için doğru kelimeleri arıyorum. "Sanırım Morgan'a aşığım."

Kate'in ifadesi sabittir, yavaş ve istikrarlı yürüyüşü hiçbir şey ele vermez. Parmak uçları masanın kenarına değerken, ağzı yukarı doğru kıvrılıp küçük bir gülümsemeye dönüşüyor.

"Tabii ki öylesin," diyor bana, "Böyle olacağı belliydi."

"Ama ben-" Cümlenin ortasında duruyorum, verdiği yanıtla kafam karışıyor. "Nereden biliyorsun?"

Dudaklarını büzüyor, başını yana eğiyor. "Bazen, sadece bilirsin."

Dudaklarımdan kaçan bir nefesle başımı eğiyorum ve daha acil olan sorunu görmezden geliyorum. Arkadaş olarak devam edebiliriz ama arkadaşlığımızın asla eskisi gibi olmayacağı gerçeğinin üstünü örtmüş oluruz. Sırf birbirimizi çıldırtmak için arada bir çıplak resim isteğiyle mesajlaştığımız geceler geride kaldı. Kendi kalp kırıklığımızı teselli etmek için birbirimizin kollarında yattığımız doğaçlama ziyaretlerimiz geçmişte kalacak.

Bu ilişki meselesi zor, ama Morgan'ın Kate ile bir sorunu olduğunu biliyorum ve hayatımdaki iki kadını dengelememin bir yolu yok.

Ve aniden, parçalandım.

Kate'e veda etmek istemiyorum ama Morgan'a karşı hissettiklerimi daha fazla görmezden gelemem. Kararlar verilmesi gerekiyor ve bir kez olsun sorumluluk sahibi olmalıyım.

"Noah, Morgan'la senin vaktin geldi. Arkadaşın olarak her zaman burada olacağım."

Söylemesini istediğim kelimeleri söylüyor. Sanki zihnimi okuyor ve içimde karmakarışık olan düşünceleri tam olarak biliyor, bunları bir araya getirerek bir anlam ifade etmelerini sağlıyor.

"İyi olacaksın," diyorum ona, sesim kısık, gözlerinin içine bakamıyorum. "Sen her zaman iyi olacaktın."

Sandalyeden kalkarak, her zaman yaptığım gibi ona uzanmaktan, onu kucaklamaktan, yüzümü saçlarına gömerken çilekli şampuanının kokusunu almaktan kendimi alıkoyuyorum. İçten içe, ona dokunursam gitmesine izin veremeyeceğimden korkuyorum. Umutsuzca sahip olduklarımıza tutunuyorum çünkü o yanımda olmadan hayatımı sürdürmek yaşamaya değmeyecek bir hayat.

İçimdeki en iyi şeyi ortaya çıkarıyor.

Onu çok özleyeceğim ama Charlie'nin önerdiği gibi içgüdülerimi dinleyeceğim.

Kate'e veda ediyorum.

Bize.

Ve bildiğimiz dostluğumuza.

CHAPTER 33

NOAH

Şansıma, uçuş r tar yaptı - uçmaktan nefret etmemin bir başka nedeni. Sonunda hayatımın kontrolünü elime almak için kırmızı gözle Kaliforniya'ya dönüyorum. Onu istediğimi biliyorum. Sadece ne yapacağımı ya da nasıl yapacağımı bilmiyorum. Uçakta geçireceğim be  saatin bana umutsuzca ihtiyaç duyduğum cevapları verebileceğini d   nm   t m ama çığlık atan çocuklar ve tuvaleti kullanmak için milyonlarca kez mazeret bildiren kadın arasında istediğim sonuca hiç yakla amadım.

Ve be  saat bana Kate'i düşünmek için çok fazla zaman veriyor. Onu  zl yorum ve onu daha yeni terk ettim. Ama Morgan kollarıma döndüğünde tüm bu duyguların yok olacağından eminim.

Genel olarak hayata dair bir saldırı planım olmadan en ba a döndüm.

Bu plansızlığı daha da zorlaştıran şey, Morgan'ın nerede yaşadığını bilmemem. Bana yardım edebilecek tek kişi Scarlett.

Arabayla onun evine gidip kapıya yana tığımda saat gecenin geç bir vaktiydi, sekizi biraz geçiyordu. Bek i evi arıyor ve Scarlett beni hemen içeri alıyor. Arabayı park eder etmez dışarı çıkıyorum ve kolaylıkla  n kapısına doğru yürüyorum. Zile basar basmaz, saniyeler içinde kapıyı açıyor, üzerinde sadece beyaz bir sabahlık var.

Kahretsin, misafiri olmalı.

Gözlerim onun iri memelerini görmezden geliyor, onun yerine doğrudan yüzüne bakıyor.

"Burada olmana sevindim, Noah."

"Özür dilerim," diyorum etrafıma bakarak. "Belli ki misafirin var."

"Arkadaşım yok, sadece sen ve ben varız."

Sonunda tıkladı. Ve ne yapacağımı şaşırdım. Beni iki ay önce tam olarak bu duruma sokmuş olsaydın, onu pahalı mermer salon masasının üzerine yatırır ve o güzel küçük kıcını becerirdim. *Ama o Morgan'ın kız kardeşi* ve aramızda olanları bile bile beni memnun etme hevesini anlayamıyorum.

Ellerini göğsüme koyup gömleğimi okşuyor ve yumuşak bir inilti çıkarıyor. "Noah," diye mırıldanıyor, parlak kırmızı dudakları benimle alay ediyor. "Benimle ilgili fanteziler kurduğunu biliyorum. Bana yaklaşmak için kitap anlaşmasını zorladığını biliyorum. Beni istiyor musun? Tamamen seninim."

Scarlett beni elimden tutup mutfığa doğru çekti. Sadece dolapların altındaki ışık yanıyor ve oda oldukça loş. Scarlett bornozunu sıyrarak tezgahın üzerine atlıyor ve bacaklarını açarak bana amının geniş bir görüntüsünü veriyor. Şok içinde bakıyorum, sonra gözlerimi endişeyle buzdolabına kaydırıyorum.

Burada ne haltlar dönüyor?

Asla nutku tutulacak biri değilimdir, bu gibi durumlarda mükemmel yeteneklerimle gurur duyarım ama şu anda tamamen afalladım. On altı yaşında bir çocuğun bekâretini ilk kez kaybetmesinden farksız. *American Pie*'daki garip Jim bu durumu özetliyor.

Elleri arkamda dolanıyor, vücudum sertleşirken beni kendine doğru çekiyor.

"Sik beni, burada, bu bankın üzerinde. Adını haykırmamı sağla," diye inliyor, başını arkaya yatırarak.

İşte karşımda Scarlett Winters.

Dünyanın en çok arzulanan kadını.

Erkekler onu istiyor, kadınlar da onun gibi olmak istiyor.

Charlie ile bu saçma iddiaya giren aynı kadınlar.

Scarlett'in bileğini tuttum ve onu zapt ederek bankın üzerine çektim. Tam ona kardeşine nasıl ihanet edebildiğini ve benim de onu takip etmemi beklediğini soracaktım ki, arkamdan bir soluk sesi duydum. Bileğini bırakarak arkamı döndüğümde Morgan'ın düşmanca yüzüyle karşılaştım.

"Morgan," diye sesleniyorum odadan koşarak çıkarken.

Evin içinde koşarak onu dışarıya kadar kovalıyorum ve kolundan çekerek onu durduruyorum.

Benimle dövüşmeye başladı, küfürler savururken kollarını savuruyordu. Ben onu zapt etmeye çalışırken "Bırak beni Noah," diye bağıyor.

"Morgan, lütfen. Gördüğün şey düşündüğün şey değil." "Kız kardeşimi beceriyorsun! Ne gördüğümü biliyorum!"

"Kız kardeşini becermiyordum. Lütfen Morgan. Bana bak," diye yalvarıyorum, hafifçe eğilerek gözlerimizin aynı seviyede olmasını sağlıyorum.

Ona sıkıca tutunurken gözlerindeki acıyı, damarlarından sızan öfke ve düşmanlıkla karıştığını görebiliyorum. Bir kot pantolon ve beyaz bir atletle oldukça rahat giyinmiş ama yine de onu ilk gördüğüm günkü kadar güzel görünüyor. Onu çok özledim ve kız kardeşine dokunmadığımı ve ona dokunmayı tercih ettiğimi anlamasını diliyorum.

Lanet hayatımın geri kalanında onunla tatlı bir aşk yaşayacağım.

Göz teması kurmayı reddediyor ama konuşabilmem için vücudunu yeterince sabit tutuyor.

"Onu becermedim. Beni dinler misin?"

"Neden, Noah?" Kolunu tuttuğum yerden çekti. "Beni hiç dinlememeyi seçiyorsun. Sonra da bana ultimatoma veriyorsun. Neden seni dinlemeyi düşünüyem ki?"

"Çünkü seni seviyorum."

İşte, söyledim.

Daha önce hiçbir kadına söylemediğim üç özel kelime. Ve şimdi onları söylediğime göre, herkesin duyması için yüksek sesle haykırmak istiyorum. İçimi bir rahatlama kaplıyor ve aramızdaki her şeyin yoluna girmesini bekliyorum. Ne de olsa, sonunda ona istediğini verdiğime göre nasıl olmasın ki?

Bakışları geniş ve sorgulayıcı, ardından gelen kahkahası garip bir şekilde karanlık ve rahatsız edici. Verdiği tepki kafamı karıştırıyor. *Kollarımda beni sevdiğini söylüyor olması gerekmez miydi?*

"Aşk hakkında öğrenmen gereken çok şey var, Noah." Kafası karışmış yüz ifademi izlerken sustu. "Birine onu sevdiğini söylemek oldukça kolaydır. Asıl zor olan birine onu sevdiğini göstermektir. Ve şu ana kadar beni sevdiğine inanmamı sağlayacak bir şey görmedim."

Sonunda gerçeği itiraf ettikten sonra sözlerimin hiçbir şey ifade etmediğini düşünmesine gücenerek kendimi geri çekerken buluyorum. "Aynı şey senin için de geçerli değil mi Morgan? Beni sevdiğini göstermek için ne yaptın?"

Sen hâlâ evlisin. Ve gerçeği öğrendikten sonra bile hâlâ kocanla aynı yatakta yattığına eminim," diyorum tiksintiyle. "Aynı soruyu benim de *sana* sormam gerekirdi."

"Haklısın. Son iki aydır suçluluk duygusunu içimde taşımaktan başka bir şey yapmadım. Hiçbir şey yapmadığımı düşündüğün için üzgünüm çünkü görünüşe göre bu asla benimle ilgili değil, daha ziyade herkesle ve onların ne istediğiyle ilgili."

Ellerimi saçlarımda gezdirirken, onun ne kadar sinir bozucu olabileceğine dair yorumuna gülme sırası bende. "Kendinden başka kimseyi suçlayamazsın. Kararları sen veriyorsun. Kendi hayatını kendin belirlersin. Başkalarını bahane olarak kullanmaya devam edemezsin Morgan."

Sanki inançlarını temelinden sarsmışım gibi, gerçekler gerçekten canını yakmadan önce bana kısık gözlerle bakıyor.

"Biliyor musun, Noah? Haklısın," diyerek gerçeği teyit ediyor. "Hayatımı kendim için yaşamalıyım. Kendi kararlarımı kendim vermeliyim. Ve hemen şimdi bir tane vererek başlayacağım." Kalbimin atışını hissetmek için elini göğsüme koyarak yaklaşıyor. Oldukça yüksek atıyor, deli gibi çarpıyor. Ve tek bir dokunuşla yavaşlamaya başlıyor çünkü sadece onun dokunuşu bile kalbimin beklediği şey.

"Seni seviyorum ama bazen sevgi yeterli olmuyor," diyor belli belirsiz. "Şimdi benden uzaklaş. Benden tam olarak ne istediğini bul. Çünkü sana şunu söyleyeceğim..." Merakımı uyandırmak için sözlerini geciktiriyor. "Eğer bana geri döner ve beni sevdiğini söylersen, bu sözleri kalbime alır ve asla bırakmam."

Yüzünü okşamak için elimi kaldırmaya direniyorum çünkü onu seviyorum. Ama tüm bunlar olurken, sonunda beni anlamaya başladı ve biraz ruhumu aramam gerektiğini biliyor çünkü şu anda ona her şeyimi veremem. Cevaplanmamış çok fazla soru var ve onu kollarıma alıp asla bırakmadan önce cevaplara ihtiyacım var.

Uzaklaşmayı seçiyorum, zayıf olduğum için değil, güç bulmaya ihtiyacım olduğu için.

Ve iki hafta sonra, onu buldum.

CHAPTER 34

NOAH

Arabada oturmuş, sevdiğim kadının kocası olan adamı izliyorum. Gün hafif bulutlu, ya da belki de alıştığım Los Angeles dumanı. Her iki durumda da, zaten kederli olan ruh halime hiçbir faydası olmuyor.

Etrafında saç ve makyaja yardım eden asistanlardan fotoğrafı çekilen modellere kadar pek çok kişi var. Elindeki fotoğraf makinesiyle çekim yaparken açı değiştiriyor ve daha da yaklaşıyor. Kendi alanında rahat görünüyor, mutlu bir şekilde gülümsüyor ve modelleri farklı pozlara yönlendiriyor.

Sevdiğiniz kadınla evli olduğu için de gülümsüyor olabilir.

Wyatt'ın izini sürmek beklediğimden daha zor oldu. Morgan ve ben ayrıyken ve Scarlett cinsel girişimlerinden sonra benimle konuşmayı reddederken, bana babaları Max ile iletişime geçmekten başka seçenek bırakmıyor.

Durum hakkında fazlasıyla uzun bir sohbet yaptık. Görünüşe göre Morgan ona bana karşı olan hislerini önceden açmış, bu yüzden barbeküde birlikte olduğumuzu biliyordu. Morgan'la olan ilişkisinden bahsettikçe, onun da tıpkı annem gibi olduğunu fark ediyorum. Ve komiktir ki, bu sadece benim onun onayını aramamla ilgili değil, aynı zamanda onun da annemle çıkmak için benim onayımı aramasıyla ilgili.

Böyle çarpık bir sonuca sadece gülebilirsiniz.

Çıplak ayaklarımla kuma karşı beceriksizce yürüyorum, çekim yaptıkları yere doğru ilerlerken ayak parmaklarım batıyor. Bir asistan bana çekimin bir parçası olup olmadığını soruyor ve beni derme çatma gardıroba doğru yönlendirmeye çalışıyor.

"Buraya Wyatt'la konuşmaya geldim," diyorum açıkça.

Wyatt'ın durduğu yere doğru yürüyor ve Wyatt'ın beni görmek için arkasını döndüğünden emin oluyor. Modellere beş dakika ara vermelerini söylüyor, boynundaki fotoğraf makinesini çıkarıp asistana uzatıyor. Çıplak ayaklarıyla durduğum yere doğru adım atıyor ve elini uzatıyor.

"Noah." Kibarca gülümsüyor.

Neden salladığımı bilmiyorum - şeytanla el sıkışmış gibi hissediyorum. Ya da belki de kafamda böyle algılıyorum. Ondan nefret ediyorum çünkü istediğim her şeye sahip. Yine de nefret, hakkında hiçbir şey bilmediğim bir adam için çok güçlü bir kelime.

Kalabalık kaldırım boyunca uzanan sakın bir kafeye doğru kendisini takip etmemi işaret ediyor. Venice Sahili hayatın farklı kesimlerinden insanlarla dolup taşıyor ve döndüğüm her yerde beni şaşırtıyor.

Binaya giriyoruz ve o bir kahve sipariş ediyor, bana da içecek bir şeyler ikram ediyor. Ben de bir kahve söylüyorum ama uykusuzluğum omzuma ağır geliyor. Kafe küçük, klimalı alanın içinde sadece birkaç dağınık masa var. Çalışanlar dışında sadece yaşlı bir çift -muhtemelen turistler-pencerenin yanında sessizce oturmuş, dışarıdaki manzarayı seyrediyor.

"Yani," diyor. "Hadi konuşalım."

Nereden başlayacağımı bilemiyorum. Konuşma kafamda defalarca tekrarlandı, ancak burada kelimeler olmadan oturuyorum. Bildiğim tek şey burada onun karşısında oturduğum çünkü Morgan'la birlikte olmamızın anahtarı o.

"Morgan ile ilişkinizi anlamam gerekiyor. Bu karmaşık bir durum..." Sözümlü kesiyorum.

Kahvesinden bir yudum alıyor, sandalyesinde arkasına yaslanıp bana şüpheyle bakıyor. Aşağı yukarı benimle aynı boyda, o kadar zayıf değil ama yine de oldukça kaslı. Açık sarı saçları oldukça kısa kesilmiş ve daha önce fark etmemiştim ama boynunun yan tarafında bir dövme var. Ne olduğunu çıkaramıyorum ama umarım onun lanet olası adı değildir.

"Mo ile ilk tanıştığımda o da tıpkı benim gibiydi, kaygısız ve sadece eğlenmek isteyen biriydi. Vegas'ta çılgın bir hafta sonunda tanıştık.

Bunu duymak istemezdim, tamamen cinsel bir şeydi, başka bir şey değil."

Ona Mo demesinden nefret ediyorum. Bu beni aşırı derecede kıskandırıyor, tamamen cinsel ilişkilerinden bahsetmesinden bile daha fazla. Yüzü, bu odanın geri kalanıyla birlikte, yumruğumu vurmak için dostça bir hedef. Ama kendimi tutmak zorundayım, yumruklarımı masanın altında kıvırıyor ve öfkemi uzak tutuyorum.

"En iyi arkadaşı bir randevu ilacından dolayı tepkisiz kaldığında, uyanana kadar hastanede onun yanında beklemek zorunda kaldık. Hayatımızın en kötü kırk sekiz saatiydi." Bu anıyı hatırlıyor ama yüzüne kazınan acıyı yeniden yaşamadan değil, kendini toparlamak için biraz daha kahve içerek.

"İki yıllık eski kız arkadaşımın yeni ayrılmıştım ve birinin yanınızda öldüğünü düşündüğünüz için hayatı sorgulamaya başladığınızda... Korkakça davrandım ve ona geri döndüm. Sadece bir geceydi, ama hepsi bu kadardı.

"Ama hayatıma devam ettim. Mo harikaydı ve birbirimize ve hayata aşık olduk. Bir hevesle evlenmeye karar verdik. Addy'nin hamile olduğunu öğrenene kadar her şey harika gidiyordu."

Garson yanıma gelip bize yeniden doldurmayı teklif ediyor, ikimiz de nazıkçe kabul ediyoruz. Kısa bir aradan sonra devam ediyor: "Morgan üzgündü ve çekip gideceğini düşünmüştüm ama gitmedi. Michael doğdu ve herkes ona aşık oldu, özellikle de Morgan." Gülümsemesi her şeyi anlatıyor. Morgan benim yanımdayken kötü kraliçe kişiliğine rağmen nazik ve cömert yürekli bir kadın.

"Yaklaşık iki yıl önce Morgan, Michael'ın kreşteki diğer çocuklardan farklı görünen belirli davranışları olduğunu fark etti. İletişim kuruyordu ama diğer çocuklar kadar hızlı değildi. İkimiz de bunu onun daha yavaş gelişmesine bağladık ama sonra başka şeyler de fark etmeye başladık. Oyun oynarken diğer çocuklar gibi rol yapmak yerine belli şeylere takılıp kalıyordu.

"Üçümüz de ilk kez anne baba olduğumuz için, davranışlarının sadece farklı olduğunu varsayarak daha fazla sorgulamadık. Endişemizi ilk dile getiren öğretmeni oldu ve bize diğer çocuklarla sosyalleşmekte zorlandığını söyledi. Bunun üzerine, o henüz küçükken yardım almaya karar verdik. Kendisine yüksek fonksiyonlu otizm teşhisi konuldu."

Tam olarak ne olduğunu anlamak için elimden geldiğince çok araştırma yaptım. Ancak birkaç ebeveyn blogu okuduktan ve videolar izledikten sonra nihayet kafama dank etti.

Annemle bu konuyu uzun uzun konuştuk ve bana bu durumdaki bir annenin bakış açısını vermeye çalışmasının da faydası oldu çünkü Morgan da öyle, Michael'ın annesi.

"Addy ve ben yıkılmıştık. Otizm hakkında hiçbir şey bilmiyorduk ve onun böyle olmasından kendimizi sorumlu tutuyorduk. Morgan, üçümüzün birlikte ona ebeveynlik yapabilmesi ve karşılaştığı zorluklara rağmen başarılı olabilmesi için elinden geldiğince çok şey öğrenerek öne çıkan kişi oldu. O olmasaydı Addy ve ben ne yapardık bilmiyorum."

"Morgan onu seviyor," diye yüksek sesle itiraf ediyorum. "Onun için her şeyi yapar. Oğlu olmadığını düşünürsek nasıl bu kadar özverili olabildiğini asla anlayamayacağım."

Wyatt neşeli bir kıkırdama çıkarır. "Çünkü o böyle biri, özverili Mo. Bu yüzden benim en iyi arkadaşım."

Acıtan daha fazla kelime.

Aklım Kate'e kayıyor, ama çabucak onları uzaklaştırıyorum. Nikotin bağımlısı bir sigara tiryakisi gibi, sadece düşüncesi bile ölümcül olabilir. Onu ve onunla ilgili her şeyi hâlâ deli gibi özlüyorum.

Ama Morgan'a odaklanmalıyım.

Ve derin bir nefes aldığımda, Morgan'ı sevmenin ona söylemekten daha fazlası olduğunu fark ediyorum - onu olduğu gibi kabul etmek ve sevdiği insanları - *karşımdaki adamı, oğlunu ve beni* - kabul etmek.

"Evliliğimiz dağılmadı. Sadece birlikte gelişemedik. Ayrılma konusunu konuştuk ve geçen yıl bu kararı aldık. Bunun Michael için zor olacağını hiç düşünmedik. Duyguları hissetmedi çünkü bu onun mücadele ettiği bir şey ama daha çok rutin değişikliği. Uyumakta zorlanıyordu ve yorgunluğu genel davranışlarını etkiliyordu. Morgan geri adım atacağından korkuyordu ve davranış uzmanları yavaş ama aşamalı bir değişim önerdiler. Sanırım kendi haline bıraktık ve sürüncemede kalmasına izin verdik çünkü sen Morgan'ın hayatına girene kadar böyle bir sorun yoktu" diyor ve ses tonunda hafif bir burukluk seziyorum.

Morgan'ın kalbini çalan adam olduğum için bana karşı bir kızgınlığı olup olmadığından emin değilim. Michael hakkında konuştu ve oğlunun onun için her şey demek olduğu açıkça görülüyor. Bir babanın sevgisinin sınırı yoktur, bu benim hiç bilmediğim bir şey.

Ve şu ana kadar bunu fark etmemiştim. Annemi seviyorum ve mümkün olan en iyi hayata sahip olmam için elinden gelen her şeyi yapıyor. Ama ne yaparsa yapsın, babanın yokluğunun yerini doldurmak çok zor.

"Mo benim en iyi arkadaşıım. Her zaman da öyle olacak. Onunla ilgili niyetinin ne olduğunu bilmiyorum ama o her zaman hayatımda olacak. Başka türlü olmasını istemezdim," diye beni uyarıyor.

"Onu seviyorum." Söyleyebildiğim tek şey bu. "O zaman, eğer onu seviyorsan, onunla birlikte ol."

Gülüyorum, belki ukalaca ama onu öylece başından savma isteği karşısında afallıyorum. "Çok kolaymış gibi konuşuyorsun. Bu sadece onu sevmekle ilgili değil. Bu onun seçimlerini kabul etmekle ilgili. İkiniz ayrı olmanıza rağmen onun seçimi Michael'ı hayatında tutmak. Bu yüzden onun için benimle savaşıp savaşmayacağını şimdi bilmem gerekiyor." Ona durumu anlatıyorum. "Bunun yürümesini hayatımda istediğim her şeyden daha çok istiyorum, ama ikinci en iyi olmayacağım ya da kenara itilmeyeceğim. Ona geri döndüğüm an, bu sonsuza dek sürecek."

Ve sonunda bu kararı verdim. Ondan uzakta olmak sadece bir şeyi doğruluyor, onu sevdiğimi. Ve bu aşk benim her parçamı tüketiyor. Onun hayatımda olmayacağı düşüncesi beni milyonlarca parçaya ayırıyor. Kendi ihtiyaçlarımdan ödün vermeden onun için daha iyi bir adam olmak için gücümü ve sabrımı toplamam gerekiyor.

Wyatt ayağa kalkıp anahtarlarını eline aldı. "O zaman seni ona götürüyüm."

Etrafımızda bir kaos var, çocukların boş sohbetlerinin sesi döndüğünüz her yerde kahkahalarla birleşiyor. Oyun alanı koşuşturan çocuklarla dolu, çocuklar mutluluktan ciyaklarken ebeveynler salıncakları havaya kaldırıyor. Alanın hemen arkasında ise Morgan'ı ilk kez oynarken gördüğüm sahalar var.

Dört kişiler. Morgan ve üç küçük oğlan. Michael'ı hemen tanıyorum. Diğer çocuklardan uzakta duruyor ama hâlâ Morgan'ın konuşmasını dinliyor. Yüzümdeki gülümsemeyi silemiyorum; küçük şortu ve Chicago Bulls formasıyla çok sevimli görünüyor. Vay be. *Onun Bulls'u tuttuğunu nasıl bilemedim?* Olacakların korkunç bir işareti olmalı ama şu anda önemli olmadığı için görmezden geliyorum.

Çitin arkasında birlikte durduğumuzu görüyor, biraz da şok olmuş bir halde. Michael Wyatt'ı fark ediyor ve kollarını bacaklarına dolayarak ona doğru koşuyor. Diğer çocuklar sadece bakıyor, ebeveynleri mola verdiklerinde yanlarına gelip bir bardak su içmelerini istiyor.

Morgan elinde topla yavaşça bize doğru yürüyor, başını eğiyor ve gülümsemesini engellemeye çalışıyor.

"Siz ikiniz burada ne yapıyorsunuz?" diye soruyor, önce Wyatt'a sonra bana bakarak.

"Hey, dostum." Wyatt, Michael'ın hizasına kadar diz çöküyor. "Sence sahadaki çizgilerin sayısını sayabilir misin?"

Michael başını sallıyor, çizgilerin başladığı köşeye koşuyor ve yavaşça sayarken eşit adımlarla ilerliyor.

Elini uzatan Wyatt, Morgan'a çantasından çıkardığı bir zarfı uzatır.

"Bu da ne?" diye şaşkın şaşkın bakıyor.

"Boşanma belgeleri," diyor tereddüt etmeden. "Görüyorsun, Noah ve ben artık anlaştık sayılır. Onun sana göz kulak olacağını ve senin hâlâ Michael'ın hayatında olacağını biliyorum."

Morgan'ın gözleri zarftan ayrılmayı reddediyor ve yavaşça benimkilerle buluşmak için kaldırıyor. Hafifçe fısıldıyor, "Michael hala hayatımda olabilir mi?"

"O senin bir parçan Morgan ve ben senin tamamını istiyorum," diyorum ona, taşıdığı yükü hafifletmek için gülümseyerek. Sonunda kafama dank etti. Onu ne kadar sevdiğimi ve benim için ne anlama geldiğini göstermek için ne kadar uzağa gitmem gerektiğini.

"Bunu başaracağız, Mo. Üçümüz," diye güvence veriyor Wyatt.

"Dört," diye düzeltiyor onu.

Kaşlarını kaldırıyor. "Dört mü?"

"Lütfen Wyatt. Artık Jessica'yla ilgili her şeyi itiraf edebilirsin. Bu konuda ağzın çok bozukmuş."

Wyatt başını sallayıp sinsi bir gülümsemeyle onaylarken kahkahalarını kendime saklıyorum. "Sanırım biliyorsun o zaman," diyor basitçe.

"Zamanlama tam olarak onun gücü değil. Ayrıca, sahip olduğum yeteneklerle özel dedektif olmalıydım," diye şaka yapıyor, sonra parmağıyla beni işaret ediyor. "Sadece bir uyarı."

Michael saymayı bitirip istatistikleriyle geri döndüğünde üçümüz de gülüyoruz. *Çocuk çok etkileyici.* Wyatt ve ben kenarda dururken Morgan bize antrenman maçlarını bitireceğini söylüyor. Bana sporun Michael'ın hiç ilgi duymadığı bir şey olduğunu açıklıyor. Ancak, televizyonda izlemeye gelince, yorumlara, özellikle de oyunun gerçeklerine ve istatistiklerine hayran kalıyor.

İşlerini bitirdiklerinde Wyatt, Michael'ı eve götürmeyi teklif eder. "İkinizi yalnız bırakacağız," der.

Ayrılmadan önce Michael'ın hizasına kadar diz çöküyorum ama onu bunaltmamak için tokalaşmaktan kaçınıyorum. "Merhaba Michael, ben Noah. Morgan'ın bir arkadaşıyım."

Dinliyor ama gözlerini gökyüzüne dikeyyor, sonra topa odaklanmadan önce bir anlığına bana bakıyor. "Basketbol oynuyor musun?"

"Var," diye hevesle cevap veriyorum.

"Michael Jordan'ın altı NBA şampiyonluğu kazandığını biliyor musunuz?"

Gülümsüyorum çünkü bunu biliyorum. "Hı-hı, altı bin altı yüz yetmiş iki ribaundu olduğunu biliyor musun?"

Michael yüksek sesle düşünüyormuş gibi gökyüzüne bakmaya devam ediyor. "Çok fazla ribaund var."

Morgan ve Wyatt gülümseyerek karşılık veriyor, Michael'ı izlerken sessiz kalıyorlar. Söyleyecek başka bir şeyi olmadığı için Wyatt onu eve götürmeye karar veriyor ve ikimize de veda ediyor. Gözden kaybolduklarında Morgan hemen kollarıma atlıyor ve sanki hayatı buna bağlıymış gibi bana tutunuyor.

"Teşekkür ederim."

Yüzümü saçlarına gömüyorum, kokusunu içime çekiyorum ve boynuna yumuşak bir öpücük kondurmak için başımı hareket ettiriyorum. *Onu çok özliyorum.* Ve o kollarımdayken, daha iyi bir adam olmak istiyorum - dürüst ve sadık - ve ona her gün benim için ne anlama geldiğini göstermek istiyorum.

"Artık benimle sıkışıp kaldığını biliyorsun değil mi?" Azarlıyorum.

"Biliyor musun?" Sırıttırıyor, gözleri kucaklamamın içinde parlıyor. "Sen tüm kalp kırıklıklarına değersin, Noah. Her bir anına."

"Seni seviyorum," diye ağzımdan geçiriyorum, duygularımı birdenbire bu kadar açık etme ihtiyacım beni tedirgin ediyor. "Ben mükemmel değilim."

"Hayır, değilsin," diye kabul ediyor ve iç geçiriyor. "Bu zor olacak."

"Biliyorum."

"Bunun her zaman sen ve benle ilgili olamayacağını anlamalısın.

Michael'ın bazı ihtiyaçları var ve-"

Parmağımı dudaklarına koyup sözünü kesiyorum. "Sana inanıyorum."

"Noah, seni seviyorum," diye nefes alıyor ve sevgi dolu bakışlarla kollarımda rahatlıyor. "Ama biz deli miyiz?"

"Bu işi yapabilecek kadar çılgın."

Başını eğerek dudaklarını dudaklarıma değdiriyor, nazik bir alay, tutkulu ve talepkâr bir hale getirerek beni daha fazlasını istemeye itiyor. Nefes nefese kalarak yavaşça çekiliyor.

"Peki şimdi nereye? Bize gelebilirsin. Film izleyebiliriz?"

"Kulağa hoş geliyor." Sırıttıyorum, elimi bırakıp onunla iç içe geçiyorum. "Hangi film?"

"*Pretty in Pink*'i izledin mi hiç? En sevdiğim filmidir."

Kate'in Santa Monica rıhtımında beni durdurup gözlerindeki yargıyla beni sorguladığı anı sevgiyle hatırlarken ağzımın kenarları gülümsüyor. Evrenin kendi planı olduğundan, gizemli yollarla çalıştığından hiç şüphem yoktu. Kate'in ve benim arkadaşlığımız tamamen zamanlamayla ilgiliydi. Birbirimizin hayatına doğru zamanda girmiştik. Umutsuzca ona mesaj atmak istiyordum, en azından bir kez daha. Ama hemen vazgeçiyorum.

"Aslında var." Kaygısız bir gülümsemeyle iç çekmeyi bıraktı. "Bir keresinde önemli biri bana bunun yetişkinliğe geçiş töreni olduğunu söylemişti."

Morgan'ın gülüşü yumuşak ve sevecen. "Sen mükemmel bir adamsın, Noah." "Kader olmalı?" Dudaklarına bir öpücük daha kondurarak alay ediyorum.

"Kesinlikle kader."

CHAPTER 35

KATE

Gözlerim odayı bir kez daha tarıyor.

Karton kutular düzgünce üst üste dizilmiş, içleri siyah keçeli kalemle karalanmış. Mobilyalar hâlâ duruyor, ilk taşındığım zamanki gibi yerleştirilmişler.

Yıllardır bu daire evimiz oldu. Haden onun ayaklarını yerden kesip parmağına yüzüğü takmadan önce Presley hamileliği sırasında birkaç aylığına ev arkadaşım olarak bana katıldı.

Dünya üstüme üstüme geldiğinde ve düşüncelerimi işlemek için zamana ihtiyaç duyduğumda burası benim için bir rahatlama, bir teselli yeri oldu. New York hiç uyumayan bir şehir olabilir ama burası sayesinde her gece rahatça uyuyabildim.

Her gece değil.

Her ne kadar gelgitler yaşansa da, hayat gelişir, insanlar taşınır, değişir.

Saati kontrol ediyorum, araba servisinin her an gelebileceğini not ediyorum. Elimde cep telefonumla odayı bir kez daha tarayıp, ihtiyacım olan her şeye sahip olduğumdan emin olmak için zihinsel bir kontrol listesi tamamlıyorum.

Elim kapı kolunun üzerinde dururken, her şeyi son bir kez daha düşünmek için kendime bir an daha veriyorum.

Veda etmek asla kolay değildir ama buradaki hayatıma son vermenin zamanı çoktan geldi.

Araba servisi beni JFK'ye götürüyor, şoför müziğini dinlerken ve neyse ki gereksiz konuşmalara girmezken yoğun saatlerde trafikle mücadele ediyor.

Bakışlarım pencerenin dışına kayıyor, şehrin yanımdan geçişini izliyorum. Bir yanım şehrin koşuşturmasını, ışıklarını, silüetini, hareketini ve sokaklarda koşuşturmayı özleyecek. Son dört yıldır burası benim oyun alanımdı ve yirmi milyondan fazla insanın yaşadığı bir şehirde bekâr olmak teoride insana asla yalnızlık hissettirmemeli.

Ama yalnızlık hissediliyordu.

Şoför hangi terminali tercih ettiğimi soruyor ve birkaç mil ilerideki havaalanını gösteren bir tabelanın bulunduğu bir dönüş yapıyor.

Los Angeles'ı ziyaret etme kararı aniden verilmiş bir karardı ama mantıklı bir karardı. Charlie bu sabah resmen doğuma girdi. Lex beni sesinde hafif bir panikle aradı. Bunu daha önce iki kez yapmış olmasına rağmen, konu Charlie'nin iyiliği olduğunda, endişesi sevgi dolu bir yerden kaynaklanıyor.

Charlie'ye göre bebek hala doğmamış durumda ve sezaryenle doğumu önümüzdeki hafta planlanıyor. Ancak görünen o ki bebek Edwards son derece sabırsız ve Charlie'yi dehşete düşürecek şekilde bir an önce görkemli bir giriş yapmak istiyor.

Tüm bunlar seyahat programımda bir son dakika değişikliği anlamına geliyor ama bu beni hiç rahatsız etmiyor çünkü Charlie benim ailem. Bir kez daha veda etmek istiyorum çünkü hayatın tuhaf bir geçip gitme şekli var ve siz farkına bile varmadan yıllar geçip gidiyor.

Beni rahatsız eden şey, business class'ta Teksas'taki sözde zengin yaşam tarzından bahsederek beni defalarca tavlamaaya çalışan bir yolcunun yanında oturmak. Birkaç sığır çiftliği ve tavuklarla ilgili bir şeyleri varmış. Adam çok daha yaşlı ve gri saçlarını geride tutan kaygan bir at kuyruğu var. Tamam, *çok* yaşlı dediysem, büyükbabam yerine geçebilirdi.

Neden genç erkekleri çekemiyorum? Tanrı aşkına.

Bir horozun bir tavukla çiftleşmesinden bahsederken, dizüstü bilgisayarımdaki bazı işleri bitirmek için kendimi mazur görüyorum. Eğer Bay Geveze emniyet kemeri işaretini gördüğü andan itibaren beni köşeye sıkıştırmasaydı, tüm uçak yolculuğu boyunca planım buydu.

LAX'e indiğimizde uçaktan daha hızlı inemezdim, kalabalığın arasından sıyrılarak *Kate Hamilton* tabelasını tutan şoföre doğru ilerledim. Buradan kurtulmanın rahatlığıyla onu siyah cipine kadar takip ettim ve hastaneye gitmesini istedim.

Yolda cep telefonumu kontrol ediyorum; mesajlar, cevapsız aramalar ve başka bildirimlerle dolup taşıyor. Gözlerim Lex'in mesajına takıldı.

Lex: *Bebek geldi. Yakında görüşürüz.*

Gülümsüyorum, ancak bebeğin cinsiyetini öğrenmemeyi tercih ettikleri ve herkesin beklediği için bahsetmemesine sinirleniyorum. Eric kendi deyimiyle bir 'bebek havuzu' başlattı ve bebeğin cinsiyetinin ne olacağına ve ne zaman doğacağına dair bahisler oynandı. Sezaryen oyunun kurallarını değiştirdi ama hem Adriana hem de Rocky bebeğin daha erken doğacağı konusunda kararlıydı.

Şoför ana kapıların hemen önündeki kavisli girişe yanaşıyor. Geri dönmesi için bir saat kararlaştırıyoruz ve hızlı bir çıkışla araba yolundan aşağı inip karşıdan gelen trafiğe geri dönüyor.

Gri çift kapıya ulaşıyorum ve varlığımı algılayan kapılar otomatik olarak fuayeye açılıyor. Bilgilendirme panosunu görene kadar gözlerim açık alanda geziniyor. Yanımdan geçen bir grup genç doktora kibarca gülümseyerek doğum servisine doğru adım atıyorum, gözlerimi cilalı muşamba zeminden çekip öteye uzanan koridora bir göz atıyorum.

Üçüncü kata hızlı bir asansör yolculuğu yaparak cep telefonumu bir kez daha kontrol ediyorum ve kapsama alanının zayıf olduğunu fark ediyorum. Üzerinde 'Doğum Koğuşu' yazan bir çift kapı daha var. Zahmetsizce açıldıkları için onları kolaylıkla itiyorum.

Bir hava akımı yüzüme çarpıyor, hastanelerin bilindik dezenfektan kokusuyla ılık. Koridorda ilerlerken, el dezenfektanı dispenseri olan farklı bir kapı setinin önünden geçiyorum, ellerimi dezenfekte etmek için bir an duruyorum, sonra Charlie'nin odasının yolunu sormak için ana masaya devam ediyorum.

Birkaç oda ötede, koridorun sonuna doğru, kimseyi, özellikle de bebeği ürkütmemek için kapıyı yavaşça çalıyorum. Kapı ardına kadar açıldı ve ilk Lex'i gördüm. Hâlâ takım elbisesini giymiş, tıraş olmamış, yorgun görünüyor ama yüzünde sevinçli bir ifade var.

"İçeri gel." Sırıttıyor, elleriyle beni işaret ediyor.

Küçük adımlarla, neredeyse parmak ucunda ilerleyerek girişı geçiyorum ve Charlie'yi yatakta görüyorum; bebek çıplak tenine yaslanmış. Yorgun gözleri hala neşe saçıyor, ten rengi hafif solgun, şüphesiz son yirmi dört saatin yorgunluğundan.

"Sen geldin."

"Toplantıyı kaçırmazdım..." Battaniyenin beyaz olduğunu ve bebeğin cinsiyetine dair herhangi bir ipucu vermediğini belirterek konuyu kapatıyorum.

Lex, Charlie'nin saçlarını hayranlıkla yüzünden uzaklaştırarak, "O," diye duyurdu. "Bu başka bir kız."

"Çok güzel," diye sevincimi gizleyemeyerek fişkırıyorum. "Henüz bir isim bulamadık mı?"

"Addison Elisabeth Edwards."

"Mükemmel." İkisine de gülümseyerek şehirden getirdiğim hediyeı hatırlıyorum. "Oh, küçük Addison için bir şeyim var."

Büyük çantama uzanıp hediye paketini çıkarıyorum ve Lex'e uzatıyorum. İçindekileri çıkarıyor - ön tarafında 'I Heart NY' yazılı minik tulumlar, diğeri ise her ikisinin de favori beyzbol takımı olduğu için Yankee temalı.

"Çok şirinler," diye mırıldanıyor Charlie, Lex'e bakıp minik giysiyi kaldırırken. "Annemle babamın kaderi kovaladığı yer."

Lex, bebek Addison'ı Charlie'den alıp omzuna koyuyor. Kendi halinde, müşfik bir baba ve sevgi dolu bir koca. Sadece dört yıl önce Lex'in bugünkü gibi bir adam olmadığını düşünmek garip.

Kendimi yaklaştırdığımda, Lex onu dikkatlice kollarıma yerleştirirken ben de kollarımı açıyorum. Kollarımda yattığı andan itibaren, onun küçük yüzüne bakarken içimi sevgi dolu bir sıcaklık kaplıyor. Dudaklarımı alnına götürerek nazik bir öpücük konduruyorum ve tanıdık bebek kokusunu içime çekiyorum. Minik ayak parmakları battaniyesinin üzerinden sarkıyor, böylece küçük düğmeler gibi ne kadar sevimli olduklarına hayranlıkla bakabiliyorum. Tıpkı ablasınıniki gibi kahverengi saçlarla kaplı başı o kadar kırılgan ki, onu kırabileceğimden korkuyorum.

"Paris için hazır mısınız?" Charlie doğrulmaya çalışırken sorar. Acıyla yüzünü buruştururken Lex onu nazikçe azarlar.

Sessizce başımı salladım. "Evet, her şey hazır ve Paris'te fırtına gibi esmeye hazırız."

"Bir Fransızla tanış ve güzel Fransız bebeklerin olsun." Charlie hüznle gülümser.

"Hey, doğumhanede olduğum için ukalalaştığımı sanma," diye azarlıyorum onu şakacı bir şekilde. "Beni oyalayacak bir sürü yeğenim var."

dolu. Sen kendi rolün olan üremeye devam et, ben de kendi rolüm olan onları hediyelerle şımartmaya devam edeyim."

Eric bir balon yığınının dolanmış halde odaya girdiğinde bir kargaşa yaşanıyor. Balonlar nötr bir renktedir -yeşil ve beyazdan oluşan bir palet- ve daha da dikkat çekici olan büyük bir balonda 'Yaşasın Bebek! Yuh, Ağrıyan Vajina.

Gevşek bir kahkaha atarak, yüzüne karşı söylediği tebrik sözleri karşısında başımı sallıyorum.

"Şey," diye alay ediyor, beni tepeden tırnağa süzüyor. "Bakın kedi Los Angeles'a ne getirmiş."

"Kaşlarını yeniden şekillendirdin mi?" Dramatik girişini görmezden gelerek soruyorum.

Eric elini göğsüne bastırır. "Aman Tanrım, anlayabiliyor musun? Jorge'ye beni yaşlanan Asyalı bir büyükanne gibi göstermemesini söyledim."

Charlie ve ben aynı anda kahkahayı patlattık. Eric en iyi zamanlarda bile kibirlidir ve şüphesiz ki benim sorularım ona sonunu asla duyamayacağım bir kompleks verecektir.

Balonları Lex'e verip Charlie'yi iki yanağından öperken, bebek Addison'a hayranlıkla bakmak için kollarıma bakıyor.

"Ah Charlie," diye haykırıyor elini ağzına bastırarak. "Mazel tov."

"Biz Yahudi değiliz, Eric."

"Evet, ama yeni komşum öyle ve gösteri dediğimiz işte kendine bir şeyler yapmaya çalışıyor. Ne olur ne olmaz diye dini inançlarımı genişletyim dedim."

"Um... merhaba?" Yargılayıcı gözlerim Eric'e geri dönüyor. "Tristan adında birini unuttun mu?"

"Harika gidiyor." Eric bakışlarıma karşılık veremiyor, sert yakasıyla oynayıp duruyor.

"Ve?"

"Bir ay içinde geri dönecek, neler olacağını göreceğiz."

Charlie bana bakıp gözlerini devirirken ben de sinirli bir şekilde kollarımı kavuşturuyorum.

"Aşkla savaşılamazsın, Eric." Onu ikna etmeye çalışarak derin bir iç çektim. "Bu hesaba katılması gereken bir güç gibidir. Her şey zamanlamayla ilgili. Tristan geri dönüyor ve şimdi senin zamanın."

"Gerçekten gitmek zorunda mısınız?" Eric başını omzuma yaslayarak yalvarıyor. "Konu kötü kararlar almak olduğunda beni bu yanıştan başka kim döndürecek?"

"Um... beni unutuyor musun?" Charlie sinirli bir bakış atarak ofladı. "Dürüst olmak gerekirse, Eric. Buradaki büyük resmi düşünmüyorsun. Kate, Paris'te, Fransız erkekleriyle bağlantı kurmak anlamına gelir."

Lex, Charlie'ye Eric'in davranışlarını teşvik etmesi konusunda öğüt verirken Eric'in gözleri merakla açılır.

Ve kendimi gitmekten, her şeyin tanıdık ve rahat olduğu bir yerde kalmaktan kolayca vazgeçirebileceğim bir anda, yaklaşan ayrılışım için başka bir neden kapıda duruyor.

Noah.

Ofisime adım atmasının ve arkadaşlığımızı o anda bitirmesinin üzerinden neredeyse dört ay geçti. Bunun olacağını biliyordum ve Morgan'ın arkadaşlığımızı sorguladığını, dolayısıyla mesafeli olduğunu hissediyordum. Ben de yapabileceğim tek şeyi yaptım; onun işini kolaylaştırdım ve mutluluğumu sahteletirdim.

Başka seçeneğim yoktu.

Duygularım aramızdaki arkadaşlık çizgisini bulanıklaştırıyordu ve başkasına aşık olan birine aşık olmak için ne umudum olabilirdi ki? Tıpkı iyi bir iş kararı gibi, bağlarımı kopardım ve hiçbir kırgınlık hissetmeden mutlu bir şekilde yoluna devam etmesini diledim.

Ama şimdi aynı odada duruyor. Hâlâ uzun boylu, kaslı ve bilerek unuttuğum bir şekilde beni tüketen kalıcı bir bakışa sahip. İşten geldiğini varsayarsak, hâlâ lacivert bir iş gömleği ve gri özel dikim bir pantolon giymiş. Kolları dirseklerine kadar kıvrılmış ve elinde bir buket pembe zambak taşıyor.

Neden böyle görünmek zorunda...

Sakın söyleme.

Öyle

düşünme.

"Hey," diye selamlıyor, ben kendimi toparlamaya çalışırken gözleri benimkileri arıyor. Tek söyleyebildiğim "Hey," oldu.

Eric, Charlie ve Lex sessizce izliyor, gözleri bir ileri bir geri gidip geliyor, bu da durumu daha da rahatsız edici hale getiriyor. Eksik olan tek şey ellerinde bir küvet patlamış mısır.

Adriana odaya girerek daha da büyük bir kargaşa yaratır. Kucağında kendi kızıyla Lex, Addison'ı tutabilmek için onu Adriana'nın elinden alır.

Addison etrafta dolanmaya devam ederken odada kahkahalar ve anekdotlarla birlikte sürekli bir sohbet vardır. Bir doktor ve stajyerinin içeri girmesi, Eric'in kıyafetini keskinleştirmesine ve *Grey's Anatomy* hakkındaki bilgisine dayanarak sorular sormasına neden oluyor. En hafif tabiriyle komik.

Cep telefonumu hızlıca kontrol ederek saati not ettim, Paris'e uçmak için ayrılmak zorundaydım. Güzergâhtaki değişiklik önemli bir toplantıya yetişebileceğim ama burada, Los Angeles'ta daha fazla zaman geçirme lüksüm olmadığı anlamına geliyordu. Noah ile aramdaki mesafeyi koruyarak herkese veda ediyorum, Charlie ve Eric gözyaşlarına boğulurken duygularımı bastırıyorum.

Charlie'nin geçerli bir nedeni var, hormonları çok değişken. Öte yandan Eric, duygusal patlamaların kraliçesi.

Eric beni sıkıca kucaklıyor, kolları beni bırakmaya niyetli değil. "Sensiz ne yaparım ben?"

"Yıllardır yaptığın şeyin aynısını yap, beni günde birkaç kez ara. Aramızda sadece bir okyanus var."

"Lütfen Kate, coğrafyam pek iyi değildir. Ekvador'un Afrika'nın bir parçası olduğunu düşündüğüm zamanı hatırlıyor musun?"

"Bunu hepimiz hatırlıyoruz." Lex kıs kıs güler.

"Kıskanıyorum," diye somurtuyor Eric. "Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Her zaman." Dudaklarını öpmeden önce gülümsüyorum ve ona son bir kez sarılıyorum.

Charlie'yi incitmek istemediğim için ona doğru eğilip elimden geldiğince sarılıyorum ve sakın olması için onu uyarıyorum. Yanağından süzülen bir damla gözyaşını silerek, iner inmez ona mesaj atacağıma söz veriyorum. Lex'le ise vedalaşıyoruz ama diğerlerinin aksine onu birkaç ay sonra Londra'daki bir zirvede göreceğim.

"Konuşabilir miyiz?" Adriana beni bıraktıktan sonra Noah ensesini ovuşturarak soruyor.

Koridora doğru yürüyoruz, insanların geçidi kullanmasına izin vermek için kenara çekiliyoruz.

"Demek Fransa'ya gidiyorsun?"

Başımı sallıyorum, mantıklı zihin yapımı korumak için mesafemi koruyorum. "Evet, bu gece."

"Ne kadar sürecek?"

"Süresiz olarak," diye kesin bir ifadeyle belirtiyorum.

Aşağıya doğru eğilmiş ağzıyla kaşları acılı bir ifadeyle toplanıyor.

"Kate, ben... ben üzgünüm. Aramızdaki şeylerin garip olduğunu biliyorum ve seni özledim."

Son birkaç aydır yarattığım huzurlu ortamı bozan, içime işleyen üç basit kelime. Boğazımda oluşan yumruyu yutuyorum, tepkilerimi gerçekçi tutuyorum.

"Senin kendi hayatın var, benim de kendi hayatım."

Dudaklarını birbirine bastırarak başını sallarken bakışları genişliyor. Belki de bu duyguya karşılık vermeyerek onu incitmiş olurdum, ama ne anlamı olabilirdi ki?

"Sana söylemem gereken bir şey var." Kelepçesiyle oynamaya başladı, gözlerini indirdi, benimkilerle birkaç dakika önceki gibi buluşmadı. "Morgan ve ben... bir bebek bekliyoruz. Planlanmış bir şey değildi. Yani, bir kaza ama yine de..."

Yüzümdeki gülümseme aynı kalıyor. Midemin kendi gündemi var, bir bulantı dalgası şiddetli bir fırtına gibi etrafımı sarıyor. Etrafımıza sessizlik çökerse, belki, sadece belki, içimdeki bir şeyin kırılmasının hafif çatlağını duyabilirsiniz.

Ama yıllar içinde herkesin olmamı istediği kişi olmayı öğrendim.

Şu anda Noah'ın, hayatının devam ettiğini anlayan bir arkadaşı olmama ihtiyacı var. Bir aile kurmak üzere. Olabildiğince bağlısın.

Yine de içimde, aramızdaki her türlü şansın çöktüğünü biliyorum.

Çıkamaz sokak.

Aşırı hayalperest beynimin zaman zaman aklına gelenlerin sözde tabutuna çakılan son çivi.

Beni sevmesi için bir erkeğe ihtiyacım olmamalı. Neredeyse her gün kendime bunu söylemeye çalışıyorum. Kendimi sevmek için *kendime* ihtiyacım var.

Ve Paris, hayatımın bu aşamasında kim olduğumu yeniden keşfetmek için mükemmel bir yer. Hayatın zamanlamasına güvenin. Noah mükemmel bir fırtınaydı, beni bu yolculuğa çıkardı ve hayata farklı gözlüklerle bakmamı sağladı.

"Tebrikler, Noah. Senin adına sevindim. İkiniz için de. Kaza olsun ya da olmasın, bu bir lütuf." Gülümsüyorum ve hızla cep telefonumu kontrol ediyorum. Şoförden bir mesaj var, havaalanına dönüş süremizi uzatacak bir trafik sıkışıklığı söz konusu. "Dinle, araba servisim beni havaalanına götürmek için bekliyor. Her şey gönlünce olsun, Noah."

Başımı kaldırarak derin bir nefes alıyorum ve kendime daha büyük bir insan olmamı ve duygularımın bu anı mahvetmesine izin vermememi söylüyorum.

"Kate... bekle."

İsteksizce de olsa gözlerimin onunla buluşmasına izin veriyorum ve son kez olmasa da yakışıklı yüzüne bakıyorum.

"Seni seviyorum."

Sözümü geri alıyorum, bunlar beni kıracak üç kelime.

Noah'nın parlak gözlü bakışları beni hapsetmeye başlıyor. Ama kendime tekrar tekrar onun bana olan sevgisinin, o sırada birbirlerine ihtiyaç duyan iki yabancından filizlenen bir dostluktan ibaret olduğunu söylüyorum.

Birlikte geçirdiğimiz zamanı düşündüğümde, ona gülümsemekten kendimi alamıyorum.

"Biliyorum, Noah. Seni her zaman seveceğim," diye itiraf ediyorum, aramızda her ne varsa sonunda serbest kalmasına izin vererek. "Git ve sonsuza kadar mutlu yaşa. Geç bile kaldın."

"İyi olacaksın," diye hatırlatmakta gecikmedi. "Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Bana hep bunun sözünü verdin ve henüz yanıldığımı kanıtlamadın."

Ve son sözlerimizle vedalaşıp uzaklaşıyorum.

Noah Mason her zaman hayatımın bir parçası olacak, ona en çok ihtiyaç duyduğum anda gelen biri, zamanlamasında bir amaç.

Hayat tamamen zamanlamayla ilgilidir.

Şimdi yeni yolculuğum başlıyor ve kapılar arkamdan kapanırken ve arkadaşlarımı geride bırakırken derin bir nefes alıp sonsuz olasılıkları karşılıyorum.

Paris'e.

Ceketimin içinde cep telefonum titriyor. Eric'in gördüğü ve onu korkutan iğrenç bir şeyi bildirdiğini tahmin ederek usulca kıkırdıyorum. Ve tam kendimi onunla konuşmaya hazırladığım anda, gözlerim ekranda donup kalırken ayak seslerim kesiliyor.

Dominic: *Konuşmamız gerek.*

Kelimeler dinamit gibi, patlamanın agresif doğası nefes almamı kısıtlıyor. Onca gün ve an varken, nasıl oluyor da zamanlaması bu kadar uygunsuz olabiliyor. Sonra, daha da kötüye gidebileceğini düşünmediğim bir anda, cep telefonum çalmaya başlıyor ve ekranda *Özel Arayan* yazısı yanıp sönüyor.

"Merhaba," diye yutkunuyorum, kendimi toparlamaya çalışıyorum.

"Benim," diye mırıldanıyor ahizeden, sesi alçak ve yavaş bir vuruşla.
"Bir hata yaptım Kate... sen olmalıydın."
Ve işte böyle, geçmişimle geleceğim kısacık bir anda çarpışıyor.

TO BE CONTINUED

Seriden daha fazlasını mı istiyorsunuz?

Kalp Kırıklığı Peşinde
Arkadaştan Sevgiliye Romantizm
Karanlık Aşk Serisi 6. Kitap
[Satın almak için buraya tıklayın](#)

BLURB

Hayatım benim işim.
Güçlü, kariyer odaklı bir kadın olmakta yanlış bir şey yok. Ve özellikle de bir sevgiliyi yanında tutmanın yanlış bir tarafı yok. Dominic'in Amerika'da bir hayatı var, benim de burada Paris'te.

Her şey gayet iyi çalışıyordu.
Ta ki eski en iyi arkadaşım aniden ortaya çıkana kadar.
Noah Mason.

Üç yıl önce karşılıklı olarak yollarımızı ayırdık.
Noah aşık oldu, evlendi ve ben kalp kırıklıklarıyla dolu ön sıralarda oturmak istemedim.
Ama şimdi geri döndü ve o korkunç 'D' kelimesini ortaya atıyor.
Boşanma.

Her şey değişmeye
başlar. Çizgiler
bulanıklaşmaya başlar.
Arkadaşlığımız farklı bir yöne gidiyor ve kıskançlık çirkin bir lanettir.

Bir de sahiplenici bir aşık ekleyin, işte size karmaşık bir aşk üçgeni.
Birinin yaralanma ihtimali var.

En iyi arkadaşına asla aşık olmamalısın derler.
Çünkü kalp kırıklığı baş gösterdiğinde ve düşerken, sizi yakalayacak bir
ağının olmaması riskiyle karşı karşıya kalırsınız.
Peki ya en iyi arkadaşınız başından beri doğru adamsa?

OTHER BOOKS BY KAT T. MASEN

[#JERK](#)

[#B!TCH](#)

[Kötü Çocuk](#)

[Oyuncu Kötü](#)

[Çocuk Zengin](#)

[Kibirli Avustralyalı: Bir Kahramanlar Kulübü Romanı](#)

[Oda Arkadaşı](#)

[Savaşları](#)

[Düğün](#)

[Savaşları](#)

[Bebek](#)

[Savaşları](#)

[Oda Arkadaşı Savaşları Kutu Seti \(1'den 3'e Kadar Kitaplar\)](#)

Karanlık Aşk Serisi

[*Buraya tıklayın*](#)

Aşkın Peşinde: Bir Milyarder Aşk Üçgeni

Bizi Kovalıyor: İkinci Şans Aşk Üçgeni Onun

Peşinde: Bir Sapık Romantizmi

Onun Peşinde: Yasak Bir İkinci Şans Romantizmi Kaderin

Peşinde: Düşmanlardan Sevgililere Bir Romantizm

Kalp Kırıklığının Peşinde: Arkadaştan Sevgiliye Bir Romantizm

CONNECT WITH ME ONLINE

Yazar Kat T. Masen'in diğerk kitapları için bu bağlantılara göz atın.

OKUYUCU GRUBU

Eğlenceye, ödüllere ve gizli bakışlara erişmek ister misiniz?

Facebook Okuyucu Grubuma katılın.

[Buraya tıklayın](#)

HABER BÜLTENİ

Sırada ne olduğunu
görmek ister misiniz?

Haber bültenime
kaydolun.

[Buraya tıklayın](#)

BOOKBUB

Benimle Bookbub'da bağlantı kurun.

[Buraya tıklayın](#)

İYİ KREŞLER

Goodreads profilimde kitaplarımı TBR listenize ekleyin.

[Buraya tıklayın](#)

AMAZON

Kitaplarımı Amazon profilimden satın almak için tıklayın.

[Buraya tıklayın](#)

WEB SİTESİ

[Buraya tıklayın](#)

TWITTER

@authorkattmasen

İNSTAGRAM

@authorkattmasen

E-POSTA

[Buraya tıklayın](#)

FACEBOOK

[Buraya tıklayın](#)

ABOUT THE AUTHOR

Avustralya'nın Sidney kentinde doğup büyüyen **Kat T. Masen**, dört çılgın erkek çocuk annesi ve akli başında bir kocanın karısıdır. Sosyal medyanın ve süslü aletlerin olmadığı bir nesilde büyüyen Masen, küçük yaşlardan itibaren okumaktan keyif aldı ve kendini bu hikayelerin içinde buldu. Twitter'da kendisi gibi okumayı seven arkadaşlarıyla tanıştıktan sonra yazma tutkusu başladı ve arkadaşlıkları mesafelere rağmen devam etti.

"Çılgın ve esprili biri olarak tanınırım. Bana peruk takmış bir köpeğin rastgele bir fotoğrafını gösterin, günlerce gülerim."

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.